

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ମଇ ୨୦୨୫ ସଂସ୍କରଣ

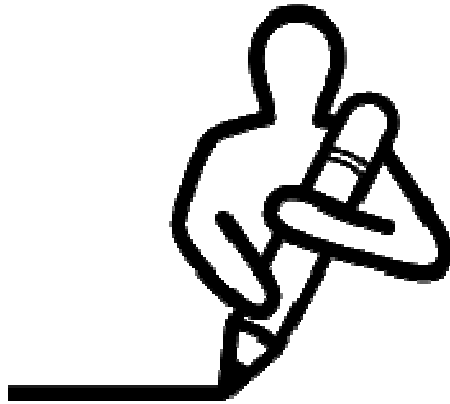
କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ଦ୍ରାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ
ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଢ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍

ପ୍ଲଟ୍ ସଂ: ୨୦୨, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୬୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୦୪ ୦୯୮ ୫୪୭୩ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକରଣ

‘ଆହ୍ୱାନ’ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ୱ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖା ପ୍ରକାଶନର ଅଧିକାର ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ବିଚାର ଅଧୀନ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପତ୍ରିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ଚାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସବୁକ ଏବଂ ଟ୍ୱିଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

ଅପରେସନ ସିନ୍ଦୂରର ସଫଳତା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ
ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ
ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା...

ସୂଚୀପତ୍ର

ସମ୍ପାଦକୀୟ	ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ	୧୦
ଗଳ୍ପ ବିଭାଗ		୪୮
ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୨୭	ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ	୪୯
ନୀଳ ଆଖିର ମୋହ	ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି	୬୦
ରାହା ଆଉ ସାହା	ଅଭିମନ୍ୟୁ ବେହେରା	୬୫
ମାଆ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତିନୋଟି କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଳ୍ପ	ସୁଧାଂଶୁ ଦ୍ୱିବେଦୀ	୬୮
ନିର୍ଜୀବ ସମୟ	ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ଦାଶ	୭୧
ଏ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବନି ତ ?	ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ	୭୭
ସାହେବୀ ପନ୍	ସୁନିଲ୍ କୁମାର ଅଗସ୍ତି	୭୮
କବିତା ବିଭାଗ		୮୯
ଦେହାତୀତ	ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ	୯୦
ସବୁଠି ସୁନ୍ଦରତା	କିରନ୍ ସ୍ୱାଇଁ	୯୩
ସନ୍ତାପେ ସିନ୍ଦୂର	ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ	୯୪
ସଂକ୍ଷେପରେ ମୋ ଗାଆଁ	ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମହାନ୍ତି	୯୬
ଭାଗବତ ଜନ୍ମ	ବିଶ୍ୱ ରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି	୯୮
କ୍ଷତାକ୍ତ ସିପାହୀ	ଅମୃତନାୟାରଣ ଶତପଥୀ	୧୦୦
ପ୍ରକୃତିର ତାଣ୍ଡବ	ଅଶୋକ କୁମାର ବାରୀକ	୧୦୨
ମମତାର ଅଖଣ୍ଡ ତୋରି	ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ	୧୦୩

ବନ୍ଧୁକ ମୁନରେ ସ୍ୱପ୍ନ ରୁଡୁଛି	ରଶ୍ମିରେଖା ସାହୁ	୧୦୫
ଉତ୍କଳ ଗୌରବ ମଧୁବାବୁ ସ୍ମୃତିରେ	ସ୍ନେହ ମିଶ୍ର	୧୦୬
ହୃଦୟ	ସରସ୍ୱତୀ ପଣ୍ଡା	୧୦୮
ଆଲୋ ସଖି ଆପଣା ମହତ ଆପେ ରଖି	ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା	୧୧୦
ଛାତିରେ ଲାଗିଛି ନିଆଁ	ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ଖଣ୍ଡୁଆଳ	୧୧୨
ଭୁଲି ଯିବନି ଏ ଦରଦୀ ବନ୍ଧୁକୁ	ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୧୧୪
ଉତ୍କଳ ଗୌରବ ମଧୁସୂଦନ	ଡଃ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମିଶ୍ର	୧୧୬
ମୋ ଗାଁ	ଅନଙ୍ଗ ପଟେଲ	୧୧୮
ଉତ୍କଳର ସ୍ୱାଭିମାନ	ମନ୍ଦାକିନୀ ପାଢ଼ୀ	୧୧୯
ଲଭିଛି ଉତ୍କଳ ସିଦ୍ଧି	ରଶ୍ମିତା ପାତ୍ର	୧୨୦
ମାଆ	ପ୍ରେମଲତା ଦେବୀ	୧୨୨
ମାଆ	ରତ୍ନ ମହାନ୍ତି	୧୨୩
ମାଆ	ଭାସ୍କର ରାଉତ	୧୨୫
ମାଆ	ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଶ୍ୱାଳ	୧୨୬
ମାଆ	ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଦେବୀ	୧୨୮
ମାଆ	ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୩୧
ମୋ ମାଆ	କାହ୍ନୁ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୩୩
ମାଆ	ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସାହୁ	୧୩୪
ମୋ ମାଆ	ରଞ୍ଜନ କୁମାର ମଲ୍ଲିକ	୧୩୫
ମାଆ	ରମେଶ ଟାକ୍ରୀ	୧୩୬

ମାଆ	ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୩୭
ମାଆ	ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ	୧୩୮
ମାଆ	ସୁନିତା ମହାନ୍ତି	୧୪୦
ମାଆ	ରୀତାରାଣୀ ଦାଶ	୧୪୨
ମାଆ	କଳ୍ପନା ବିହାରୀ	୧୪୪
ମାଆ	ରଶ୍ମିତା ନାୟକ	୧୪୫
ମାଆ	କଳ୍ପନା ରାୟ	୧୪୭
ମାଆ	ସଂଯୁକ୍ତା ସାହୁ	୧୪୮
ମାଆ	କବିତା ଦାଶ	୧୫୦
ମାଆ	ମନୋରମା ରାଉତରାୟ	୧୫୧
ମାଆର ବିକଳ ନାହିଁ	ଛବିରାଣୀ ପତି	୧୫୩
ମମତାମୟୀ ବସୁମତୀ ମାଆ	ବେଣୁଧର ସୂତାର	୧୫୪
ପଚାକୁ ସୁହାଏ ନର୍ଦ୍ଦମାକୁଣ୍ଡ	ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ	୧୫୬
ପଚାକୁ ସୁହାଏ ନର୍ଦ୍ଦମାକୁଣ୍ଡ	ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି	୧୫୭
ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର	ଅଂଶୁମାନ ମହାପାତ୍ର	୧୫୯
ଅରଣ୍ୟକାଣ୍ଡରୁ ପଦେ....	ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ	୧୬୦
ଅକ୍ଷୟ ତୃତୀୟା	ପୁଷ୍ପଲତା ମିଶ୍ର	୧୬୧
ଜୀବନର ରାସ୍ତା ତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ	ବିଶ୍ୱନାଥ କର	୧୬୨
ସେତିକି ଥିଲା ସେ ବାଟ	ପୁରିତ ରଣା	୧୬୪
ଆରତୀ	ଆରତୀ ଗୌଡ଼	୧୬୬

କାଳିଆ ରଜା	ନଳିନୀ ଦାଶ	୧୭୭
ଅଭିଯୋଗ	ଜିତେନ୍ଦ୍ର ସାହୁ	୧୭୮
ଭୂଲ	ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା	୧୭୦
ନବଗୁଞ୍ଜର	ସ୍ନିଗ୍ଧାରାଣୀ ପଣ୍ଡା	୧୭୨
ପହିଲି ପ୍ରୀତିର ସ୍ୱର୍ଗ	ଶୁଭସ୍ମିତା ପ୍ରଧାନ	୧୭୪
ବଦଲ ନିଆ	ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଟି	୧୭୬
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ	ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ	୧୭୮
ବୀର ଯବାନ	ସରୋଜ କୁମାର ସାହୁ	୧୮୦
କାଳବୈଶାଖୀ	ଆଶିଷ କୁମାର ସାହୁ	୧୮୨
ନିର୍ଦ୍ଦୟ	ଜୟନ୍ତ ଦାସ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ	୧୮୩
କା' ପାଇଁ ଲେଖିବି	ଦିବାକର ନାୟକ	୧୮୪
ସ୍ମୃତି	ମଧୁସ୍ମିତା ସାହୁ	୧୮୫
ସମାଜ	ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା	୧୮୭
ପ୍ରତିହିଂସାର ନୂଆଫର୍ଦ୍	ସ୍ୱାଗତ ମିଶ୍ର	୧୮୯
ମୁଠାଏ ସ୍ୱପ୍ନଗୀତି	ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର	୧୯୧
ହେ ସମୟ !	ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୧୯୩
ଅନୁଗାମିନୀ	ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ	୧୯୪
ଫୁଲ ନାଁ କୃଷ୍ଣରୁଡ଼ା	ନୀଳମଣି ତାନ୍	୧୯୭
ପ୍ରେମୀଙ୍କୁ ଭୁବାର	ଅଲେଖ ମେହେର	୧୯୮
ମାଆ ଦୁର୍ଗା	ସର୍ବେଶ୍ୱର ନନ୍ଦ	୧୯୯

ପାଦଚଲା ରାସ୍ତା	ଆଶୁତୋଷ ମେହେର	୨୦୦
ଅକୁହା ଯନ୍ତ୍ରଣା	ଗୁରୁ ଚରଣ ମହାକୁଡ଼	୨୦୨
ସଂଘର୍ଷ ମୋର ପରିଚୟ	ପୂଜା ସା	୨୦୪
ଭୋକର ସନେଟ୍	ମଧୁମିତା ମିଶ୍ର	୨୦୬
ସୁମତି ଦୁହିତା	ଗୋଲୋକବିହାରୀ ବେହେରା	୨୦୭
ଫଗୁଣ ଶେଷ ଚଇତ ଆସେ	ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ	୨୦୮
ମଉଳା ଆଶା ସତେଜ ପ୍ରେମ	ସ୍ୱାତିଶ୍ରୀ ପରିଜା	୨୦୯
କହି ଜାଣିଲେ	ହରେରାମ ପଣ୍ଡା	୨୧୧
ହେ ମହାମାନବ	ବେଣୁଧର ସୁରୁଜାଳ	୨୧୨
ଆଜନ୍ମ ପ୍ରେମିକ	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୨୧୪
କଥା ସରେ	ବିନୟ କୁମାର ମିଶ୍ର	୨୧୫
କଳାଠାକୁର	ଅଭିଜ୍ଞାନ ମହାନ୍ତି	୨୧୬
ମୋର କଲିଜା ତୁ	ସନାତନ ମହାକୁଡ଼	୨୧୭
ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ	ଅମରେନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜନା	୨୧୮
ପହେଲା ଦେଖା	ହରିଶ୍ ଡାଣ୍ଡି	୨୨୦
ପ୍ରେମର ବନ୍ଧନ	ବରୁନ୍ ସାହୁ	୨୨୨
ଛି... ଛି...	ସୁନୀଲ କୁମାର ଅଗସ୍ତି	୨୨୩

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

୨୨୪

ନବ ଭକ୍ତଲର ବିକାଶି ମହାରାଜା କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଗଜପତି	ନିହାର ରଞ୍ଜନ ସାବତ	୨୨୫
ପୁରୀର ରଥଯାତ୍ରା: ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମହା ଭସ୍ତବ	ଅଙ୍କିତ ସାହୁ	୨୨୮

ସାରଳା ମହାଭାରତରେ ଶିଳ୍ପ, ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ସ୍ଥାପତ୍ୟ ହିମାଦ୍ରି ତନୟା ମିଶ୍ର	୨୩୧
ଭ୍ରମଣ ସାହିତ୍ୟର ଜନକ - ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନ ଅସିତ ମହାନ୍ତି	୨୪୯
ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖ ବିନାଶ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ	୨୫୩
ହିନ୍ଦୁ ସମାଜ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ ନିତ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ	୨୬୦
ପାକିସ୍ତାନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା କେମିତି ? ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ	୨୬୫
ଉପାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଶିକ୍ଷା ଓ ଜନଜାତି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଶଙ୍କର ବିଶ୍ୱାଳ	୨୭୦
ଅକ୍ଷିତୃତୀୟା ବନ୍ଦନା ମହାପାତ୍ର	୨୭୩
ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ଗଠନରେ ମଧୁବାବୁଙ୍କ ଭୂମିକା ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଦେବୀ	୨୭୫
ପୁସ୍ତକ ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୨୭୯
ପ୍ରାରବ୍ଧ ପ୍ରେମଲତା ଦେବୀ	୨୮୧
ଲେଖକଙ୍କ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ମଧୁସ୍ମିତା ସାହୁ	୨୮୫
HOLY ହୋଲି ହୋରି କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ନାଏକ	୨୮୮
ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ଯୁବପୀଢ଼ି ଓ ସମାଜ ଦେବାଶିଷ ମାଈତି	୨୯୦
ବିଶେଷ ସୂଚନା	୨୯୭

ସମ୍ବାଦକୀୟ

ନମସ୍କାର

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ମଇ ୨୦୨୫ ସଂସ୍କରଣ ସହ ଅନେକ ଘଟଣା ଓ ଦୁର୍ଘଟଣାର ହିସାବ ନେଇ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଭାରତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି । ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବରେ ଭାରତ ଉପରେ ଯୁଦ୍ଧଭଳି ବିଭୀଷିକା ଥୋପି ଦିଆଯାଇଛି । ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟରେ ଭାଜପା ସମର୍ଥିତ ଭାରତ ସରକାର ଅତି ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ସହ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ନେଇ ସମଗ୍ର ଦେଶରେ ଏକ ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ଆଶା କରୁଛି ଏହି ଭଳି ଏକ ଘଡ଼ିସରି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଆମ ସରକାରଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ ଦେବା କାରଣ ଜନନୀ ଜନ୍ମଭୂମିକୁ ସୁରକ୍ଷାଦେଇ ଗରିୟସି ।

ଗତ ମାସ ବାଇଶି ତାରିଖ ଦିନ କାଶ୍ମୀର ଉପତ୍ୟାକାର ପହଲଗାଓଁ ନାମକ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟଟନ ସ୍ଥଳରେ ପାକିସ୍ତାନ ସମର୍ଥିତ ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନଙ୍କୁ ନାମ ଓ ଧର୍ମ ପଚାରିବା ପରେ ଗଣ ସଂହାର କରିଥିଲେ । ଏହି ଆକ୍ରମଣରେ ଛବିଶି ଜଣ ଭାରତୀୟ ନାଗରିକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ବେଳେ ଉଗ୍ରବାଦୀମାନେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯାଅ ମୋଦୀଙ୍କୁ କହିବ । ଏହିଭଳି ବର୍ବରକାଣ୍ଡ ପରେ ସମଗ୍ର ଦେଶରେ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ କ୍ରୋଧର ବାତାବରଣ ଦେଖା ଦେଇଥିଲା । ଅନେକ ବର୍ଷରେ ଭାରତରେ ଏହା ପ୍ରଥମ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ଥିଲା ଯେଉଁଠି ନିରୀହ ଜନ ସାଧାରଣ ହତ୍ୟାର ଶୀକାର ହୋଇଥିଲେ । ଏହାପରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ

ଚାପ ପଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାପାଇଁ ।

ଆଉ ନାହିଁ । ବହୁତ ହୋଇଗଲା । କେତେଦିନ ଆମେ ଏହି ସୀମାପାର ଆତଙ୍କବାଦର ଶୀକାର ହେଉଥିବା । ଏଥର କେବଳ ସର୍ଜିକାଲ୍ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ୍ ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନଥିଲା । ଏହି ଘଟଣା ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ମସ୍ତିଷ୍କର କେଉଁ ଏକ କୋଣରେ ବାରମ୍ବାର ଆଘାତ ଦେଉଛି । ପୁଣିଥରେ ଏହି ଘଟଣା ନବେ ଦଶକର ଭୟଙ୍କର ସ୍ଥିତିକୁ ସ୍ମୃତିରେ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିଦେଲା । ଏହା କଣ ସେ ଘଟଣାର ପୁନରାବୃତ୍ତି କି ? ପୁଣିଥରେ ସୁନ୍ଦର କାଶ୍ମୀର ଉପତ୍ୟକା ରକ୍ତରଞ୍ଜିତ ହୋଇ ଦେଶ ଦୁନିଆରୁ ବାସନ୍ଦ ହୋଇ ରହିବା ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଯିବ ? କେଉଁମାନେ ଏହି କାଣ୍ଡ କରୁଛନ୍ତି ? କାଶ୍ମୀର ଉପତ୍ୟକାରେ ହେଉଥିବା ଉନ୍ନତି କେଉଁମାନଙ୍କୁ ବିକ୍ରତ କରୁଛି ? କାହିଁକି, ସେଠାକାର ଅଧିବାସୀ ମାନଙ୍କ ଉନ୍ନତି ସେମାନେ ଦେଖି ପାରୁନାହାନ୍ତି ? ଏଭଳି କିଛି ହୋଇପାରେ ବୋଲି ଦୁଇ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଲାଗୁଥିଲା ।

ଦେଶ ବିରୋଧୀ ତତ୍ତ୍ୱମାନେ ସୁଦୂର ଆମେରିକାରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଚିନ୍ତନ ବୈଠକ କରିବାର ଅର୍ଥ କଣ ? ଭାରତରେ ଏମାନେ ଏକାଠି ହେବାରେ ଅସୁବିଧା କଣ ଥିଲା ? କାହିଁକି ଦେଶବିରୋଧି ମାନେ ବାରମ୍ବାର ବିଦେଶ ଗସ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ? ଏହା ତଦନ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଯେତେଥର ବିଦେଶରେ ଏମାନଙ୍କର ମେଳି ହୋଇଛି ସେତେବେଳେ ଦେଶରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଛି । ଦେଶକୁ ଅପମାନିତ କରିବା ପାଇଁ ଏମାନେ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ହାତଛଡ଼ା କରିନାହାନ୍ତି । ଗତକାଲିର ଘଟଣା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ଉତ୍ସାହିତ କରିବ ଏହା କହିବା ପାଇଁ ଯେ ଭାରତରେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ନାହିଁ । ସେମିତିରେ ବି ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତର ଉନ୍ନତିରେ ଅନେକ ଦେଶ

ଓ ସରକାର ଇର୍ଷ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଗୋଟିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣସୁଯୋଗ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଭାରତକୁ ବିଶ୍ୱ ପଟଳରେ ଅପମାନିତ କରିପାରିବେ ।

ଗତ କାଲିର ଘଟଣାକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ମନେ ହେଉଛି ଏହା ଏକ ସୁପରକଳ୍ପିତ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର । ଭାରତର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାନ୍ତ ବାତାବରଣକୁ ଅଶାନ୍ତ କରିବା, ସର୍ବ ସାଧାରଣଙ୍କ ମନରେ ଭୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବା । ଏହି ଘଟଣା ପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ ହେବ । ଧାରା ୩୭୦ ଉଚ୍ଛେଦ ହେବା ପରେ ଜମ୍ମୁ କାଶ୍ମୀରରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଶାନ୍ତି ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ବାତାବରଣ କଲୁଷିତ ହୋଇଛି । ବିଗତ କିଛି ବର୍ଷରେ କାଶ୍ମୀରରେ ଦେଖା ଦେଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟଟନର ଉନ୍ନତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥାଣୁ ପାଲଟି ଯିବ । ଏବେ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ଲୋକମାନେ ଭୟ କରିବେ ଏବଂ ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ ମଧ୍ୟ ।

ଏହିଭଳି ଘଟଣାରେ ଅତି ସହଜରେ ଆମେ ପଡ଼ୋଶୀ ଦେଶକୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଦେଇ ଶାନ୍ତିରେ ରହିଯାଉ । ହେଲେ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ ଯେ ଏହିଭଳି ଆକ୍ରମଣ କରୁଥିବା ଆତଂକବାଦୀଙ୍କୁ ଶରଣ କିଏ ଦେଉଛି ? ଆକ୍ରମଣ ପରେ ସେମାନେ ଉଦ୍ଧାନ ହେଇ ଯାଉଛନ୍ତି କିପରି ? ଆକ୍ରମଣ କାଳରେ ସେମାନେ କେଉଁଠି ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିଲେ ? ବର୍ତ୍ତମାନର ସରକାରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକାଳରେ ସୀମାର ସୁରକ୍ଷା କତାକତି ଭାବରେ ପାଳନ ହେଉଛି, ତେଣୁ ଏହି କଥା ସ୍ୱାଭାବିକ ଯେ ଆକ୍ରମଣକାରୀ ଦେଶ ବାହାରୁ ଆସିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଧିବାସୀ ହୋଇପାରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ହାତହତିଆର କିଏ ଦେଲା ? ସେ ସବୁ କୋଉଠି ଥିଲା ? ବାହ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ଅପେକ୍ଷା ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପ୍ରଭାବ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନୁମେୟ ହେଉଛି । ଘର ଭିତରେ

ହଁ କିଛି ଅରାଜକତା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ତତ୍ତ୍ୱ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏହିଭଳି ଘଟଣା ଆମ ଦେଶରେ ପ୍ରଥମ ଥର ହୋଇନାହିଁ । ଏହାର ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ନବେ ଦଶକରେ କାଶ୍ମୀର ଉପତ୍ୟକାରେ ହୋଇଥିବା ନରସଂହାର ପରେ ଆଉ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ଏହି ଘଟଣା ପଛରେ କେଉଁ ମାନଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ପରୋକ୍ଷ ଭୂମିକା ରହିଛି ।

ବିଗତ ଦଶନ୍ଧିରେ ଜମ୍ମୁ କାଶ୍ମୀରରେ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ପର୍ଯ୍ୟଟନର ଉନ୍ନତିକରଣ ହୋଇଛି । ଏହା ଅନେକ ସମୟରେ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରସାରିତ ଖବର ଦେଖି ଜାଣି ହେଉଥିଲା । ସ୍ଥାନୀୟ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ବହୁତ ଲାଭ ପାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପହଲଗାଉଁ ଭଳି ଘଟଣା ପରେ ପର୍ଯ୍ୟଟନକୁ ଯଥେଷ୍ଟ କ୍ଷତି ସହିବାକୁ ହେବ । ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପୁଣିଥରେ କାଶ୍ମୀରରେ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ପାଦ ଦେବାପାଇଁ ଯୁଗଟିଏ ଲାଗି ଯାଇପାରେ । ନିଜର ସ୍ଥିତିରେ ସୁଧାର ଦେଖୁଥିବା କାଶ୍ମୀରୀ ପରିବାରମାନେ ପୁଣି ଥରେ ଗରୀବିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ ।

ଏହି ଘଟଣା ଯେ କେବଳ ପର୍ଯ୍ୟଟନ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରଭାବ କରିବ ତା ନୁହେଁ, ସମଗ୍ର ଦେଶରେ ସନ୍ଦେହ ନାମକ ବୀଜ ବୁଣି ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ଏବେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭୟର ବାତାବରଣ ମଧ୍ୟରେ ଲୋକମାନେ ଅସ୍ଥିର ହେବେ । କିଏ କେତେବେଳେ କାହିଁକି କାହାକୁ ହତ୍ୟା କରିବ ତାହା ଭୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ରହିବ ।

ଏତେ ବଡ଼ ଘଟଣା ଏବେ ଘଟିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ନ ହୋଇପାରେ । କାରଣ ଦେଶରେ ଆହୁରି ଅନେକ ଘଟଣା ଘଟିଛି ଯାହାକୁ ନେଇ ଜନଅସନ୍ତୋଷ ଦେଖାଦେଇଛି । ସେସବୁ ଘଟଣାଠାରୁ ଧ୍ୟାନ ହଟେଇବାକୁ ଏହି ଆକ୍ରମଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ ତ ?

ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରେ ମୁର୍ଖିଦାବାଦ ଦଙ୍ଗା ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ତରରେ ନିନ୍ଦିତ ହେଉଥିବା ବେଳେ ନ୍ୟାସନାଲ ହେରାଲ୍ଡ ମାମଲା ପୁଣି ଖୋଲିବା, ବାଦ୍ରା ଜମି ଆବଶ୍ୟକ ମାମଲା ଏବଂ ବକଫ ବୋର୍ଡ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବିଲ ପାସ ହେବା । ଏହି ସବୁ ମାମଲାରୁ ଧ୍ୟାନ ହଟାଇବା ପାଇଁ ଏହି ଆକ୍ରମଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ ତ ?

ଏବେ କିଛି ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ମତ ଦେଲେଣି ଯେ କାଶ୍ମୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଆଯାଉ । ଏହା କେବଳ ଭାରତକୁ କ୍ଷତି ହିଁ ଦେଉଛି । କଥା ତ ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି କିଛି ହେବ ବୋଲି ଅତୀତରେ ପାକିସ୍ତାନ ଏବଂ ବଙ୍ଗଳାଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଏବେ କାଶ୍ମୀର ଆଉ ଆଗକୁ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ, କେରଳ ଏହିଭଳି କଣ ଭାରତକୁ ଆମେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହେଉଥିବାର ଦେଖିବା ? ନା, ଏଥିପାଇଁ ଦୃଢ଼ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାର ସମୟ ଆସିଛି । ଆମେ ସରକାରଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିଦେବା । ସେମାନେ ଯେଉଁଭଳି ହେଉନା କାହିଁକି, କାଶ୍ମୀର ଏବଂ ଏହାର ସୀମାବର୍ତ୍ତ ଅଞ୍ଚଳମାନଙ୍କର ଚାଲୁଥିବା ଆତଙ୍କବାଦୀ ଶିବିର ମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୱଂସ କରନ୍ତୁ ।

ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ କିଛି ବନ୍ଧୁ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ କାଶ୍ମୀରକୁ ଏକ ଘରିକିଆ କରାଯାଉ । ଅର୍ଥାତ୍ କେହି ବି କାଶ୍ମୀର ବୁଲି ଯାଆନ୍ତୁ ନାହିଁ । କାରଣ ଯେଉଁଠି ମୃତ୍ୟୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଛପି ରହି ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ବୋଲି ଅନେକେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । କଥା ହେଉଛି, କଣ ପ୍ରଥମ ଥର କାଶ୍ମୀରରେ ଏଭଳି ନରସଂହାର ହୋଇଛି କି ? ନବେ ଦଶକରେ ଯାହା ହୋଇଥିଲା ତା ପରେ ମଧ୍ୟ କାଶ୍ମୀରକୁ ଯେଉଁମାନେ ପର୍ଯ୍ୟଟନ ପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ ସେମାନେ କେଉଁ ଆଶାରେ ଯାଇଥିଲେ । ସରକାର ଆମକୁ ଭରସା ଦିଆଇଥିଲେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ କାଶ୍ମୀର ଶାନ୍ତ । ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ଯାଇଥିଲେ । ଏବେ ପୁଣି ଏହିଭଳି ଘଟଣାକ୍ରମ ପରେ ଆମେ ଯଦି

କହିବା ଯେ ଆମେ ଆଉ କାଶ୍ମୀର ବୁଲି ଯିବା ନାହିଁ ତା ହେଲେ ଏହା ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାବାଦୀଙ୍କୁ ସୁହାଇବ । ସେମାନେ ତ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ କାଶ୍ମୀରକୁ କେହି ଆସୁ । ଏଠାରେ ବିଶାଳ ମଲ୍, ହୋଟେଲ୍ ଆଦି ଖୋଲୁ । ଏ ସବୁ ହେଲେ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକମାନେ ଆୟ କରିବେ ଆଉ ବଞ୍ଚିବା ଶିଖିଯିବେ । ସେମାନେ ଆଉ ଭୟ ଦେଖେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି କାଣ୍ଡ କରି ସେମାନେ ଭୟର ବାତାବରଣ କରିଦେଲେ, କାଶ୍ମୀର ପୁଣିଥରେ ଦୁର୍ବଳ ହେବ । ଲୋକମାନେ ଆଉ ଯିବେ ନାହିଁ । ପୁଣିଥରେ ଗରିବୀ ଓ କ୍ଷୁଧା ପିଡ଼ିତ କାଶ୍ମୀରର ଛବି ସେମାନେ ବିଶ୍ୱ ପତଳରେ ଦେଖାଇ ପାକିସ୍ତାନର ଛଦ୍ମଯୁଦ୍ଧକୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବେ । ବିଗତ ଦଶନ୍ଧିରେ କାଶ୍ମୀରରେ ହୋଇଥିବା ଉନ୍ନତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁର୍ବଳ କରୁଥିଲା । ଏଣୁ ସେମାନେ ଏହିଭଳି କାଣ୍ଡ ଭିଆଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତରେ ଚିନ୍ତା କରି ଦେଖନ୍ତୁ ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ଛୁଟି ଦିନର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଏଭଳି କିଛି ଘଟଣାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଏ, ତାହେଲେ, କାହିଁକି ବା କିଏ କାଶ୍ମୀର ଯିବ ! ଯଦି ସେଇ ବିଶାଳ ପାହାଡ଼ ପର୍ବତ, ଥଣ୍ଡା, ଝରଣା ଓ ହ୍ରଦ ଦେଖିବାର ଅଛି, ଏହିଭଳି ଅସଂଖ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଭାରତରେ ରହିଛି, ସେ ସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ବି ତ ଯାଇ ହେବ । ମୋତେ ମୋ ପ୍ରାଣ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ, ତେଣୁ ଏହିଭଳି କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ମୁଁ କିମ୍ବା ମୋ ପରିବାର କିମ୍ବା ପରିଜନ ବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଯିବାର ପରାମର୍ଶ ଦେଇ ପାରିବି ନାହିଁ ।

କିଛି ବିଶେଷଙ୍କ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଆକ୍ରମଣ ସମ୍ଭବତଃ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମ୍ମୁକାଶ୍ମୀରକୁ ସିଧା ସଳଖ ରେଳ ଚଳାଚଳର ଉନ୍ନୋତନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସମୟରେ ହେବାପାଇଁ ଯୋଜନା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଆମେରିକାର ଉପରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଭାରତ ଭ୍ରମଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପାଇଁ ମୋଦୀଙ୍କ କାଶ୍ମୀର ଗସ୍ତ ବନ୍ଦ

କରିଦିଆଗଲା । ତେଣୁ ଯେଉଁ ଆତଙ୍କବାଦୀ ସେହି ଦିନପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ ସେମାନେ ହିଁ ନରସଂହାର କରିଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ହୋଇପାରେ, କାରଣ ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟରେ ଭାରତ ଓ ମୋଦୀ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲି ବିଶ୍ୱ ସ୍ତରରେ ଜଣାଯାଆନ୍ତି । ଯଦି ମୋଦୀଙ୍କୁ ହଟେଇ ଦିଆଯାଏ ତା ହେଲେ ଭାରତର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଦୋଳାୟମାନ ହେବ, ଦେଶରେ ଅସ୍ଥିରତା ଦେଖାଦେବ ଏବଂ ବିଦେଶୀ ଶକ୍ତିମାନେ ଭାରତରେ ପୁଣିଥରେ ନିଜର କୁକର୍ମ ସବୁ କରି ପାରିବେ । ଯାହା ବି ହେଉ ଭାରତରେ ଶାନ୍ତି ରହିବାକୁ ହେବନାହିଁ ।

ପହଲଗାମ୍ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ସୀମାରେ ଉତ୍ତେଜନା ବଢ଼ିଥିବାବେଳେ ସୁରକ୍ଷା ଦୃଷ୍ଟିରୁ କଶ୍ମୀର ଉପତ୍ୟକାର ଟାଟି ପର୍ଯ୍ୟଟନ ସ୍ଥଳକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି । ଜାତିସଂଘରେ ଭାରତର ଉପ-ସ୍ଥାୟୀ ପ୍ରତିନିଧି (ତିପିଆର) ଯୋଜନା ପଟେଲ ପାକିସ୍ତାନକୁ କଡ଼ା ସମାଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ପାକିସ୍ତାନ ଏକ ‘ଦୁଷ୍ଟ ଦେଶ’ ଯାହା ଆତଙ୍କବାଦକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦିଏ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳରେ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରେ ।

ଯୋଜନା ପଟେଲ ପାକିସ୍ତାନର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ ଖୁଜା ଆସିଫଙ୍କ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସାକ୍ଷାତକାରର ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ପାକିସ୍ତାନରେ ଆତଙ୍କବାଦକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରାଯାଇଛି । ପଟେଲ କହିଥିଲେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ମନ୍ତ୍ରୀ ନିଜେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆଉ କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହା ପାକିସ୍ତାନ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି ।

ଜାତିସଂଘର ଆତଙ୍କବାଦ ବିରୋଧୀ ବୈଠକରେ ଭାଷଣ ଦେଇ ଯୋଜନା ପଟେଲ କହିଛନ୍ତି, ‘ପାକିସ୍ତାନର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ ଖୁଜା ଆସିଫ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ପାକିସ୍ତାନ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ତାଲିମ ଦିଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ଦିଏ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ

ପାକିସ୍ତାନ ବିଶ୍ୱରେ ଆତଙ୍କବାଦ ବିସ୍ତାର କରୁଥିବା ଏକ ଦେଶ । ଏବେ ବିଶ୍ୱ ଏହି ବିପଦରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।’

ଯୋଜନା ପଟେଲ ୨୨ ଏପ୍ରିଲରେ ଜାତିସଂଘରେ ପହଞ୍ଚିବାପରେ ହୋଇଥିବା ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ୨୭ ଜଣ ଲୋକ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଆକ୍ରମଣ ୨୦୦୮ ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ଭାରତରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ, ଯେଉଁଥିରେ ସର୍ବାଧିକ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନ ଯାଇଥିଲା ।

ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ସୀମାପାର ଆତଙ୍କବାଦର ଶିକାର ହୋଇଆସୁଛି ଏବଂ ପାକିସ୍ତାନର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ ନିଜେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ଦେଶରେ ଆତଙ୍କବାଦୀମାନଙ୍କୁ ତାଲିମ ଦିଆଯାଇଛି, ଏହା କିଛି ନୁଆ ନୁହେଁ, ପାକିସ୍ତାନ ପୂର୍ବରୁ ଏହା କରିଆସୁଛି ଏବଂ ଆଜି ମଧ୍ୟ କରୁଛି ।

ଜାତିସଂଘ ବୈଠକରେ, ପାକିସ୍ତାନର ନାମ ନ ନେଇ, ଯୋଜନା ପଟେଲ କହିଥିଲେ ଯେ ଏକ ଦେଶର ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଏହି ମଞ୍ଚର ଅପବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାରତ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଥ୍ୟା ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଛନ୍ତି । ପହଞ୍ଚିବା ଆକ୍ରମଣ ପରେ ଭାରତକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା ପଟେଲ ଜାତିସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇଛନ୍ତି । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଭାରତ ଆତଙ୍କବାଦର ପୀଡିତମାନଙ୍କୁ କେବେ ଭୁଲିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବା ପାଇଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ପ୍ରୟାସ କରିବ ।

ଅପ୍ରେଲ ମାସର ଘଟଣା ପରେ ଭାରତ ସରକାର ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ନିରବ ରହି ନିଜର ରଣନୀତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ ତାହା ଉଭୟ ଦେଶ ଓ ବିଦେଶରେ ଅନେକ

ଲୋକଙ୍କୁ ଅସ୍ପୃଶ୍ଯକର ମନେ ହୋଇଥିଲା । ଲୋକମାନଙ୍କ ଦାବି ଦିନକୁ ଦିନ ପ୍ରବଳ ହେବାକୁ ଲାଗୁଥିଲା । ପ୍ରତିରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ, ଗୃହମନ୍ତ୍ରୀ ସମେତ ଖୋଦ୍ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମଞ୍ଚରୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଘଟଣାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନିଆଯିବ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଯେଉଁଭଳି ଆଶା କରୁଛନ୍ତି ସେହିଭଳି ହିଁ ନିଆଯିବ । ଯୁଦ୍ଧ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ପୁଣି ଭାରତର ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏହି ଉତ୍ତେଜନାକୁ ନେଇ ନିଜର ଚିଆରପି ବଢ଼ାଇବାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ମିଳିଗଲା ତେଣୁ ସେମାନେ ଏହିଭଳି ଉପସ୍ଥାପନ ସବୁ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ଲୋକମାନେ ଚିତ୍ତି ଆଗରୁ ଘୁଞ୍ଚିବାକୁ ମନ କରିଲେ ନାହିଁ ।

ଏହି ସମୟରେ ସୀମା ସେପାଖରେ ପାକିସ୍ତାନ ସରକାର ମଧ୍ୟ ଶ୍ୱାସ ରୋକି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ଭାରତର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ କେଉଁଭଳି ହେବ ବୋଲି । ଏହି ସମୟରେ ଭାରତ ସରକାର ପାକିସ୍ତାନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଐତିହାସିକ ଓ କଡ଼ା ନିଷ୍ପତ୍ତି ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ପାକିସ୍ତାନୀ ନାଗରିକଙ୍କ ଉପା ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଆଗାମୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୂଆ ଉପା ଜାରି ଉପରେ ରୋକ ଲଗାଯାଇଛି । ଭାରତରେ ରହୁଥିବା ସମସ୍ତ ପାକିସ୍ତାନୀ ନାଗରିକଙ୍କୁ ୪୮ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଦେଶ ଛାଡ଼ିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଅଟାରୀ-ଞ୍ଜାଘା ସୀମା ବନ୍ଦ କରାଯାଇଛି, ୧୯୬୦ର ସିନ୍ଧୁ ଜଳ ରୁକ୍ତିନାମା ପୁନିତ ରଖାଯାଇଛି, ଏବଂ ଭାରତରେ ଥିବା ପାକିସ୍ତାନୀ ହାଇ କମିଶନର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଛି । ଏହା ସହିତ ପାକିସ୍ତାନୀ ଦୂତାବାସର କର୍ମଚାରୀ ସଂଖ୍ୟାକୁ ୫୫ରୁ ୩୦କୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଛି । ସିନ୍ଧୁ ଜଳ ରୁକ୍ତିନାମା ଅନୁସାରେ, ସିନ୍ଧୁ ନଦୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଜଳକୁ ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅନୁପାତରେ ବଣ୍ଟନ କରାଯାଏ । ଏହି ରୁକ୍ତିନାମା ଦୁଇ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗର ପ୍ରତୀକ

ଥିଲା । ତେବେ, ପହଲଗାମ୍ ହମଲାରେ ଅନେକ ନିରୀହ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନ ହାନି ହେବା ପରେ ଭାରତ ଏହି ରୁକ୍ଷିନାମାକୁ ସ୍ଥଗିତ କରି ଆତଙ୍କବାଦ ବିରୁଦ୍ଧରେ କଡ଼ା ଆଭିମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛି ।

ଅଟାରୀ-ଞ୍ଜାଗାହ ସୀମାରେ ଏକ ବଡ଼ କୃତନୈତିକ ସଙ୍କଟ ଉଠୁଛି କାରଣ ପାକିସ୍ତାନ ଭାରତରୁ ଫେରାଇ ଆସୁଥିବା ନିଜ ନାଗରିକମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଛି । ଭାରତୀୟ ଇମିଗ୍ରେସନ ଅଧିକାରୀମାନେ ନିଷ୍ଠିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ପାକିସ୍ତାନ ଆଜି ସକାଳ ୮:୦୦ ଟାରୁ ନିଜର ଗ୍ରହଣ କାଉଣ୍ଟର ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଛି, ଯାହାଫଳରେ ଡଜନ ଡଜନ ପାକିସ୍ତାନୀ ନାଗରିକ ସୀମାରେ ଅଟକି ରହିଛନ୍ତି ।

ସୂତ୍ରରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ପାକିସ୍ତାନୀ ନାଗରିକମାନେ — ବୃଦ୍ଧ, ମହିଳା ଓ ଶିଶୁଙ୍କୁ ମିଶାଇ — ଏବେ ଅସ୍ଥିର ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଶ୍ରୟ, ଖାଦ୍ୟ କିମ୍ବା ସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ ସ୍ପଷ୍ଟତା ନାହିଁ । ପାକିସ୍ତାନ ପକ୍ଷରୁ ହଠାତ୍ ଓ ଅଜଣା କାରଣରୁ ମନା କରାଯିବା ପରେ ଅଟାରୀ ପୋଷ୍ଟରେ ସୁରକ୍ଷା ବଢ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଏହି ଘଟଣା ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ତୀବ୍ର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସୃଷ୍ଟି କରିଛି, ଅନେକେ ଏହାକୁ ପାକିସ୍ତାନ ପାଇଁ ଲଜ୍ଜାଜନକ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ।

ପାକିସ୍ତାନର ଅବସ୍ଥାନ ବିପରୀତେ, ଭାରତ ସରକାର ପାକିସ୍ତାନୀ ନାଗରିକମାନଙ୍କୁ ଅଟାରୀ-ଞ୍ଜାଗାହ ସୀମା ଦେଇ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି ରହିବ । ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରାଳୟର ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଆଦେଶ ଏହାର ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛି, ଯେଉଁଥିରେ ଏପ୍ରିଲ ୩୦ ତାରିଖରୁ ସୀମା ବନ୍ଦ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ।

ପହଲଗାମ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ଭାରତୀୟ ସେନା ସର୍ବ ଅପରେଶନକୁ ଜୋରଦାର କରିଛି । ଏନଆଇଏ ମଧ୍ୟ ଜମ୍ମୁ ଏବଂ କାଶ୍ମୀର ପୋଲିସ ସହିତ ମିଶି ଆକ୍ରମଣର ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା । ପହଲଗାମ ଆକ୍ରମଣରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆସିଫ ଶେଖ ଏବଂ ଆଦିଲ ଗୁରିଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଥିଲା । ପୋଲିସ ଆସିଫ ଏବଂ ଆଦିଲଙ୍କ ଘରକୁ ସର୍ବ ଅପରେଶନ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଘର ବିସ୍ଫୋରଣରେ ଉଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ଘରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହଜନକ ଜିନିଷ ଥିଲା ବୋଲି ପୋଲିସ କହିଛି ।

ପୁଲଝୁମା ଏବଂ ପହଲଗାମ୍‌ରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ପଛରେ ସରକାରଙ୍କ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ରହିଥିବା ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇ ଆସାମର ଏଆଇୟୁଡିଏଫ୍ ବିଧାୟକ ଅମିନ୍‌ଲ ଇସ୍‌ଲାମ ଗିରଫ ହୋଇଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଆକ୍ରମଣ ପଛରେ ସରକାରଙ୍କ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଥିବା ଅମିନ୍‌ଲ କହିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ମନ୍ତବ୍ୟର ଭିତ୍ତି ଯୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ଭାଇରାଲ ହେବା ପରେ ଆସାମ ପୋଲିସ ନିଜଆଡୁ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିବା ସହ ଅମିନ୍‌ଲଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିଛି ।

ପହଲଗାମ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ପରେ, ଲଙ୍କର କମାଣ୍ଡର ସୈଫୁଲ୍ଲା କସୁରୀ ଆକ୍ରମଣର ଦୋଷ ନେବାକୁ ମନା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ପରେ, ଦି ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାନ୍ସ ଫ୍ରଣ୍ଟ (TRF) ମଧ୍ୟ ଏକ ବିବୃତ୍ତି ଜାରି କରି ପହଲଗାମ ଆକ୍ରମଣରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିଛି । ଏହି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ଏକ ପୋଷ୍ଟ ଜାରି କରି କହିଛି ଯେ, ଦି ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାନ୍ସ ଫ୍ରଣ୍ଟ (TRF) ପହଲଗାମ ଘଟଣାରେ କୌଣସି ସମ୍ପୃକ୍ତିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛି । ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ TRFକୁ ଦାୟୀ କରିବା ଭୁଲ । ଏହା ତରବରରେ ନିଆଯାଇଥିବା ଏକ

ନିଷ୍ପତ୍ତି । ଏହା କଶ୍ମୀର ପ୍ରତିରୋଧକୁ ବଦଳାଇ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁଚିତ୍ରିତ ଅଭିଯାନର ଅଂଶ ।

TRF ମୁଖ୍ୟ ପୋଷ୍ଟରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ‘ପହଲଗାମରେ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ଆମ ଡିଜିଟାଲ ପ୍ଲଟଫର୍ମରୁ ଏକ ମିଥ୍ୟା ବାର୍ତ୍ତା ପୋଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା ।’ ତଦନ୍ତ ପରେ ଜଣାପଡିଲା ଯେ ଏହା ଏକ ସାଇବର ଆକ୍ରମଣ ଯୋଗୁଁ ପୋଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଲ୍ଲଂଘନ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଦନ୍ତ କରୁଛୁ । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ଏହି ସାଇବର ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ ଆତଙ୍କବାଦୀ ସଂଗଠନ ଭାରତୀୟ ସୁରକ୍ଷା ଏଜେନ୍ସିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ କରିଥିଲା ।

ଗୋଟିଏ ପଟେ, ଭାରତ ପହଲଗାମ ଆକ୍ରମଣର ଦୋଷୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି । ଏହା ସହିତ, ଭାରତ ଏହାର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ । ଭାରତ ଏବଂ ଫ୍ରାନ୍ସ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ରୁକ୍ତି ହୋଇଛି । ଭାରତ ଫ୍ରାନ୍ସଠାରୁ ୨୬ଟି ରାଫାଲ ସାମୁଦ୍ରିକ ଯୁଦ୍ଧ ବିମାନ କ୍ରୟ ପାଇଁ ରୁକ୍ତି ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଛି । ଏହି ରୁକ୍ତି ପ୍ରାୟ ୬୩ ହଜାର କୋଟି ଟଙ୍କାର ରହିଛି । ଏହି ୨୬ଟି ରାଫାଲ ସାମୁଦ୍ରିକ ଯୁଦ୍ଧ ବିମାନ ଭାରତୀୟ ନୌସେନା ପାଇଁ ହେବ । ଏହି ରୁକ୍ତିକୁ କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କ୍ୟାବିନେଟ କମିଟି ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲା । ଏହା ଅଧୀନରେ, ଫ୍ରାନ୍ସ ଭାରତକୁ ୨୬ଟି ସିଙ୍ଗଲ-ସିଟର ଏବଂ ୪ଟି ଟୁଇନ-ସିଟର ରାଫାଲ ଦେବ ।

ବିଶେଷ କଥା ହେଉଛି, ରାଫାଲ ଲଢୁଆ ବିମାନ ଭାରତୀୟ ନୌସେନାର ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବ । ସମସ୍ତ ରାଫାଲ ବିମାନ INS ବିକ୍ରାନ୍ତରୁ ପରିଚାଳିତ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ INS ବିକ୍ରାନ୍ତରେ MiG-29 ମୁତୟନ କରାଯାଇଛି । ରାଫାଲ ସାମୁଦ୍ରିକ ବିମାନଗୁଡ଼ିକ MiG-

୨୨କୁ ବଦଳାଇବ । ଭାରତର ଏହି ରୁକ୍ତି ଯୋଗୁଁ ପାକିସ୍ତାନ ଭୟରେ ଅଛି । କାରଣ ପହଲଗାମ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ଭାରତ ଆରବ ସାଗରରେ INS ବିକ୍ରାନ୍ତକୁ ମୁତୟନ କରିଛି । ଏହା ରାଫେଲ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରାନ୍ତ ସହିତ ଭାରତର ଦ୍ୱିତୀୟ ରୁକ୍ତି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାନ୍ତ ଭାରତକୁ ୩୨ଟି ରାଫେଲ ଲଢୁଆ ଜେଟ ବିମାନ ଦେଇଛି ।

ଭାରତୀୟ ଜନତା ପାର୍ଟି (ଭାଜପା) ଏମପି ନିଶିକାନ୍ତ ଦୁବେ ଏକ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆ ପୋଷ୍ଟ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି । ସେ ପାକିସ୍ତାନର ସେହି ଝିଅମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଭାରତରେ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷରୁ ଅଧିକ ପାକିସ୍ତାନୀ ଯୁବତୀ ବିବାହ ପରେ ଭାରତରେ ରହୁଛନ୍ତି ।

ଦୁବେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଝିଅମାନଙ୍କୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାରତୀୟ ନାଗରିକତା ମିଳିନାହିଁ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶତ୍ରୁ ବୋଲି କହିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବା ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ ।

ନିଶିକାନ୍ତ ଦୁବେ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଏକ୍ସରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ପାକିସ୍ତାନୀ ଆତଙ୍କବାଦର ଏକ ନୂତନ ଚେହେରା ଏବେ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଛି, ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷରୁ ଅଧିକ ପାକିସ୍ତାନୀ ଝିଅ ବିବାହ କରିବା ପରେ ଭାରତରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ନାଗରିକତା ମିଳିନାହିଁ । ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ଏହି ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ସହିତ କିପରି ଲଢ଼ିବେ ବୋଲି ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଛନ୍ତି ।

ପାକିସ୍ତାନୀ ମହିଳାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିବା ଘଟଣାକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିବା ସିଆର୍ପିଏଫ୍ କନ୍ସେସ୍‌ବଲ ମୁନିର ଅହମଦଙ୍କୁ ଶନିବାର ଚାକିରିରୁ ବହିଷ୍କାର କରାଯାଇଛି । ଭିଜା ବୈଧତା ଶେଷ ହେବା ପରେ ଜମ୍ମୁ ବାସିନ୍ଦା ଯବାନ ମୁନିର ଜାଣିଶୁଣି ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ

ଦେଇଥିଲେ ।

ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟସେବା ନିୟମାବଳୀର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଏବଂ ଜାତୀୟ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରତି କ୍ଷତିକାରକ ବୋଲି ସିଆର୍ପିଏଫ୍ କହିଛି । ପହଲଗାମ୍ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ସରକାର ପାକିସ୍ତାନୀଙ୍କ ଭିଜା ରଦ୍ଦ କରିଥିବାବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଦେଶ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ମୁନିରଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ମିନାଲ ଖାନ୍ ପାକିସ୍ତାନୀ ହୋଇଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦେଶ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଗତ ୨୯ ତାରିଖରେ ଅଢ଼ାର-ଓଢ଼ା ସୀମାକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜମ୍ମୁ-କଶ୍ମୀର ହାଇକୋର୍ଟ ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଦେଇ ଭାରତରେ ୧୦ ଦିନ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ।

ଏଆଇଏମଆଇଏମ ମୁଖ୍ୟ ଅସଦୁଦ୍ଦିନ ଓଜାଇସି ପୁଣି ଥରେ ପାକିସ୍ତାନ ଉପରେ ବର୍ଷଛନ୍ତି । ଓଜାଇସି ପାକିସ୍ତାନକୁ କହିଥିଲେ ଯେ ତୁମେ ଭାରତଠାରୁ ଅଧା ଶତାବ୍ଦୀ ପଛରେ ଅଛ । ପହଲଗାଂଓ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ସେ ପୁଣି ଥରେ ପାକିସ୍ତାନକୁ ସମାଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି । ଝାକଫ ବିଲ ସମ୍ପର୍କରେ ରବିବାର ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ପରଦାନୀରେ ସେ ଜନତାଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ସାଧାରଣ ସଭାରେ ସେ ପାକିସ୍ତାନ ଉପରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ।

ଅସଦୁଦ୍ଦିନ ଓଜାଇସି କହିଛନ୍ତି, ‘ପାକିସ୍ତାନରେ ବସି ଯେଉଁମାନେ ବାଜେ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ ତୁମର ସମୟ ଭାରତଠାରୁ ଅଧ ଘଣ୍ଟା ପଛରେ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଅଧ ଘଣ୍ଟା ନୁହେଁ, ବରଂ ଭାରତଠାରୁ ଅଧା ଶତାବ୍ଦୀ ପଛରେ ଅଛି । ତୁମର ଦେଶର ବଜେଟ ଆମ ସାମରିକ ବଜେଟ ସହିତ ସମାନ ନୁହେଁ ।’

ପହଲଗାମ୍ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ଘଟଣାକୁ ନେଇ ଭାରତ ସାମରିକ

କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ବୋଲି ପାକିସ୍ତାନ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ ଖୁଜା ମହମ୍ମଦ ଅସିଫ୍ ସୋମବାର କହିଛନ୍ତି । ଖୁବ୍‌ଶୀଘ୍ର ଭାରତ ଆକ୍ରମଣ କରିପାରେ । ସେଥିପାଇଁ ରଣକୌଶଳ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ଆମେ ସୁରକ୍ଷା ବଳକୁ ମଜବୁତ କରିଛୁ । ଆମ ସ୍ଥିତି ପ୍ରତି ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି ହେଲେ ଅଶୁଅସ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରିବୁ ବୋଲି ସେ କହିଛନ୍ତି । ନୂଆଦିଲ୍ଲୀର ସାମରିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ପର୍କରେ ସରକାରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅସିଫ୍ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପାକିସ୍ତାନୀ ସେନା ପାକ୍ ଅଧିକୃତ କଶ୍ମୀର (ପିଓକେ)ରେ ଥିବା ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଲଞ୍ଚିପ୍ୟାଡ଼ଗୁଡ଼ିକୁ ଖାଲି କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆତଙ୍କବାଦୀମାନଙ୍କୁ ସେନା ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ ଏବଂ ବଙ୍କର ମଧ୍ୟକୁ ନିଆଯାଉଥିବା ଗୋଇନ୍ଦା ସୂତ୍ରରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ।

ପିଓକେରେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କର ଅନେକ ସକ୍ରିୟ ଲଞ୍ଚିପ୍ୟାଡ଼ ରହିଛି, ଯେଉଁଠୁ ସେମାନେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରେଖା ଅତିକ୍ରମ କରି ଜମ୍ମୁ-କଶ୍ମୀରରେ ଅନୁପ୍ରବେଶ କରିଥାନ୍ତି । ସେହି ଲଞ୍ଚିପ୍ୟାଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ଭାରତୀୟ ସୁରକ୍ଷା ବଳ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପରେ ପାକ୍ ସେନା ତୁରନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିଛି । ପାକିସ୍ତାନ ଏହାର ଆତଙ୍କବାଦ ଭିତ୍ତିଭୂମିକୁ ଭାରତୀୟ ସର୍ଭିଲେନ୍ସଠାରୁ ଲୁଚାଇ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।

ସୂତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ, ପିଓକେରେ ୪୨ଟି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଲଞ୍ଚିପ୍ୟାଡ଼ ଏବଂ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ର ରହିଥିବା ଭାରତୀୟ ସୁରକ୍ଷା ବଳ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲା । ସେଠାରେ ୧୫୦ରୁ ୨୦୦ ତାଲିମପ୍ରାପ୍ତ ଆତଙ୍କବାଦୀ ରହି ଅନୁପ୍ରବେଶ ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଚଳାଇଥିଲେ । ଜମ୍ମୁ-କଶ୍ମୀରରେ ହିଜରୁଲ ମୁଜାହିଦିନ, ଲଶ୍କର-ଇ-ତୋଇବା ସମେତ ବିଭିନ୍ନ ସଂଗଠନର ମୋଟ ୬୦ ଜଣ ବିଦେଶୀ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଜମ୍ମୁ-କଶ୍ମୀରରେ ସକ୍ରିୟ ରହିଥିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରକାଶ

ପାଇଥିଲା । ଗତ ୨୨ ତାରିଖ ଆକ୍ରମଣ ସହ ଲକ୍ଷ୍ମର-ଇ-ତୋଇବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂଗଠନ ଦି ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାନ୍ସ ଫ୍ରଣ୍ଟ (ଟିଆର୍ଏଫ୍)ର ଝରୁ ୬ ଜଣ ଆତଙ୍କବାଦୀ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥିଲେ ।

ଏହି ଆକ୍ରମଣର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାପାଇଁ ମଇ ମାସ ଛଅ ତାରିଖ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀରେ ପାକିସ୍ତାନ ଓ ପାକ ଅଧିକୃତ କାଶ୍ମୀର ଉପରେ ଥିବା ଆତଙ୍କୀ ଆଞ୍ଛା ଉପରେ ଭାରତର ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲା । ବ୍ରହ୍ମୋସ ମିଶାଇଲ ମାଡ଼ କରି ଧ୍ୱଂସ କଲା ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଆଞ୍ଛା ସ୍ଥଳ । ପାକିସ୍ତାନ ଉପରେ ଏହି ଏୟାର ଷ୍ଟ୍ରାଇକ ପରେ ଦେଶରେ ଲୋକେ ଖୁସି ମନାବଇବା ସହ କହିଛନ୍ତି ‘ଆମ ସହ ପଟ୍ଟା ନେଲେ, ଆମେ ଛାଡ଼ିବୁନି, ତମ ଦେଶ ଭିତରେ ପଶିକି ମାରିବୁ’ । ପାକିସ୍ତାନରେ ଭାରତୀୟ ସେନାର ଏହି ରାତିଅଧିଆ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ସବୁ ମହଲରେ ଭାରତକୁ ପ୍ରଶଂସା କରାଯାଉଛି ।

ପାକ ଅଧିକୃତ କାଶ୍ମୀରରେ ବି ପ୍ରଚଣ୍ଡ ହମଲା କରାଯାଇଥିବ ନେଇ ସୂଚନା ମିଳିଛି । ଲଡୁଆ ଯୁଦ୍ଧ ବିମାନ ଓ ମିଶାଇଲ ଯୋଗେ ଆତଙ୍କୀ ଶିବିରରେ ବି ଆକ୍ରମଣ କରିଛି ଭାରତୀୟ ସେନା । ମୋଟ ୯ଟି ସ୍ଥାନକୁ ଟାର୍ଗେଟ କରାଯାଇଥିଲା । ସେନାର ଏହି ଅପରେସନର ନାମ ରଖାଯାଇଛି ‘ସିନ୍ଦୂର’ । ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ, ପହଲଗାମରେ ୨୨ ଏପ୍ରିଲରେ ଧର୍ମ ପତାରି ପୁରୁଷ ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କ ସେମାନଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଓ ପରିବାର ଆଗରେ ହତ୍ୟା କରିଥିବା ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ‘ଅପରେସନ ସିନ୍ଦୂର’ ମାଧ୍ୟମରେ କଡ଼ା ଜବାବ ଦେଇଛି ଭାରତୀୟ ସେନା ।

ପାକିସ୍ତାନ ଏବଂ ପାକିସ୍ତାନ ଅବୈଧ ଭାବରେ ଅଧିକୃତ କାଶ୍ମୀରରେ ଭାରତୀୟ ସଶସ୍ତ୍ର ବାହିନୀ ଦ୍ୱାରା ‘ଅପରେସନ ସିନ୍ଦୂର’ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ସରକାର ଏବଂ ସେନା ଏକ ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ କରିଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ କର୍ଣ୍ଣେଲ ସୋଫିଆ କୁରେଶୀ ଏବଂ

ଝିଙ୍ଗ କମାଣ୍ଡର ବ୍ୟୋମିକା ସିଂହ ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ‘ଅପରେଶନ ସିନ୍ଦୂର’ ରାତି ୧.୦୫ ରୁ ୧.୩୦ ମଧ୍ୟରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଆଙ୍ଗୁରୁଡ଼ିକୁ ଟାର୍ଗେଟ କରାଯାଇଥିଲା । ସେନା ପାକିସ୍ତାନ ଭିତରେ ୧୦୦ କିଲୋମିଟର ଭିତରକୁ କ୍ଷେପଣାସ୍ତ୍ର ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲା ଏବଂ ୯ଟି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆଙ୍ଗୁକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଥିଲା । ଭାରତର ଆକ୍ରମଣରେ ପିଓକେରେ ପାଞ୍ଜିଟି ଏବଂ ପାକିସ୍ତାନରେ ଚାରୋଟି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆଙ୍ଗୁ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ହୋଇଥିଲା ।

ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ବହୁଧିବା ସାମରିକ ଉତ୍ତେଜନା ଏବଂ ଯୁଦ୍ଧ ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଇଣ୍ଡିଆନ ପ୍ରିମିୟର ଲିଗ (ଆଇପିଏଲ) ୨୦୨୫ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ ସ୍ଥଗିତ କରାଯାଇଛି । ବିସିସିଆଇ (ଭାରତୀୟ କ୍ରିକେଟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବୋର୍ଡ) ଏବଂ ଆଇପିଏଲ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦେଶରେ ସୃଷ୍ଟ ଅସ୍ଥିର ସୁରକ୍ଷା ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ।

ଭାରତ-ପାକିସ୍ତାନ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସୀମା ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରେଖା (LoC) ନିକଟରେ ହଠାତ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଡ୍ରୋନ ଦେଖାଯାଇଛି । ପାକିସ୍ତାନ ଡ୍ରୋନ ମାଧ୍ୟମରେ ଲଗାତାର ଭାରତର ବାୟୁସୀମା ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରୁଛି । ଭାରତ-ପାକିସ୍ତାନ ସୀମାରେ ବାରାମୁଲାରୁ ଭୁଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୨୬୦୦ ଅଧିକ ସ୍ଥାନରେ ସନ୍ଦେହଜନକ ଡ୍ରୋନ ଦେଖାଯାଇଛି । ଏହି ଡ୍ରୋନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଥିବା ସନ୍ଦେହ କରାଯାଉଛି, ଯାହା ସାମରିକ ଏବଂ ବେସାମରିକ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ପାଇଁ ଗମ୍ଭୀର ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ ।

ସୁଚନାନୁସାରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଡ୍ରୋନ ଦେଖାଯାଇଛି ସେହି ଅଞ୍ଚଳରେ ବାରାମୁଲା,

ଶ୍ରୀନଗର, ଅବାଣ୍ଟିପୋରା, ନାଗ୍ରୋଟା, ଜମ୍ମୁ, ଫେରୋଜେପୁର, ପଠାନକୋଟ, ଫାଜିଲ୍ଲା, ଲାଲଗଡ଼ ଜାତୀ, ଜୈସଲମେର, ବାରମର୍, ଭୁଜ, କୁଆରବେଟ ଏବଂ ଲାଖୀ ନାଲା ରହିଛି । ପଞ୍ଜାବର ଫିରୋଜପୁରରେ ସବୁଠାରୁ ଚିନ୍ତାଜନକ ଘଟଣା ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଛି । ପାକିସ୍ତାନ ଏକ ଡ୍ରୋନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଫିରୋଜପୁରର ଏକ ଆବାସିକ ଅଞ୍ଚଳରେ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା ଯାହାକୁ ସେନା ଗୁଳି କରି ଖସାଇ ଦେଇଥିଲା । ଭାରତ ପକ୍ଷରୁ ସୀମାରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପ୍ରଣାଳୀକୁ ସକ୍ରିୟ କରାଯାଇଛି ।

ଫିରୋଜପୁରର ଆବାସିକ ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଖୋଇ ଗାଁ ଉପରେ ପାକିସ୍ତାନ ଏକ ଡ୍ରୋନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା । ରାତି ପ୍ରାୟ ୯ଟାରେ, ପାକିସ୍ତାନରୁ ଏକ ଡ୍ରୋନ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସାଧାରଣ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଟାର୍ଗେଟ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁଠାରେ ସେନା ଦ୍ୱାରା ଡ୍ରୋନଟିକୁ ଗୁଳି କରି ଖସାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ସେହି ସମୟରେ, ଏକ ଜଳନ୍ତା ଡ୍ରୋନ ପଡ଼ିଯିବାରୁ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ଗୁରୁତର ଆହତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ମୁଦ୍ରା ପାଣ୍ଠି (ଆଇଏମଏଫ)ର ପାକିସ୍ତାନକୁ ୨.୩ ବିଲିୟନ ଡଲାରର ନୂଆ ରଣ ପ୍ରଦାନ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ବିରୋଧ କରିଛି । ଭାରତ କହିଛି ଯେ, ଏହି ଅର୍ଥ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପୃଷ୍ଠପୋଷଣରେ ସୀମାପାର ଆତଙ୍କବାଦକୁ ଅର୍ଥଯୋଗାଣ କରିବା ପାଇଁ ଅପବ୍ୟବହାର ହୋଇପାରେ । ଏହି କାରଣରୁ ଭାରତ ଆଇଏମଏଫର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଠକରେ ପାକିସ୍ତାନକୁ ରଣ ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଭୋଟିଂରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିଛି ।

ଭାରତର ଅର୍ଥ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ଏକ ବିବୃତିରେ କହିଛି, ଭାରତ ପାକିସ୍ତାନର ପୂର୍ବତନ ଆଇଏମଏଫ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଦୁର୍ବଳ ରେକର୍ଡ ଏବଂ ରଣ ଅର୍ଥର ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପୃଷ୍ଠପୋଷଣରେ

ସୀମାପାର ଆତଙ୍କବାଦ ପାଇଁ ଅପବ୍ୟବହାର ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଉପରେ ଗୁରୁତର ଚିନ୍ତା ପ୍ରକାଶ କରିଛି ।

ଭାରତୀୟ ସେନା ପାକିସ୍ତାନର ଆତଙ୍କବାଦୀ ଲଞ୍ଚିପାତକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଦେଇଛି । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ୮ ଏବଂ ୯ ମଇ ୨୦୨୫ ରାତିରେ ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ପାକିସ୍ତାନୀ ସେନା ଜମ୍ମୁ-କଶ୍ମୀର ଏବଂ ପଞ୍ଜାବର ଅନେକ ସହରରେ ଡ୍ରୋନ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଘୃଣ୍ୟ ପ୍ରୟାସ କରୁଥିଲା । ଭାରତୀୟ ସେନା ଆତଙ୍କବାଦୀ ଲଞ୍ଚିପାତ ଉପରେ ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଇଛି । ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରେଖା ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଲଞ୍ଚିପାତ ଅତୀତରେ ଭାରତୀୟ ନାଗରିକ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ଯୋଜନା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାର କେନ୍ଦ୍ର ହୋଇଆସିଛି । ଭାରତୀୟ ସେନାର ଦ୍ରୁତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଭିଡ଼ିଭୁମି ଏବଂ କ୍ଷମତାକୁ ଏକ ବଡ଼ ଆଘାତ ଦେଇଛି ।

ଭାରତର ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ ମନୋଭାବ ପାକିସ୍ତାନରେ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ସୂତ୍ର ଅନୁସାରେ, ଭାରତ ପାକିସ୍ତାନରେ ଥିବା ଅତି କମରେ ୪ଟି ଏୟାରବେସ୍ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିଛି । ରାଜଲପିଣ୍ଡିରେ ନୂର ଖାନ ଏୟାରବେସ୍, ସୋରକୋଟର ରଫିକି ଏୟାରବେସ୍, ଚକଜାଲରେ ମୁରିଦ ଏୟାରବେସ ଏବଂ ଚତୁର୍ଥ ଏୟାରବେସର ନାମ ବିଷୟରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୂଚନା ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇନାହିଁ । ଏହା ସହ ଶ୍ରୀନଗର ନିକଟରେ ପାକିସ୍ତାନ ବାୟୁସେନାର ଦୁଇଟି ଯୁଦ୍ଧ ବିମାନକୁ ଗୁଳି କରି ଖସାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଭାରତ ଶ୍ରୀନଗର ନିକଟରେ ପାକିସ୍ତାନୀ ବାୟୁସେନାର ଦୁଇଟି ଲଡୁଆ ବିମାନକୁ ଖସାଇ ଦେଇଥିବା ଖବର ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଭାରତ ପିଓକେରେ ଏକ

ପାକିସ୍ତାନୀ ପୋଷ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ଉଡ଼ାଇ ଦେଇଛି । ଜମ୍ମୁ କଶ୍ମୀରରେ ଭାରତ ଏବଂ ପାକିସ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖାଯାଉଛି । ଭାରତର ଏହି ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପାକିସ୍ତାନ ହତାଶ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଲଗାତାର ଆକ୍ରମଣ କରୁଛି ।

ଅପରେଶନ ସିନ୍ଦୂର ଅଧୀନରେ ଭାରତ ଦ୍ୱାରା ନିହତ ପାକିସ୍ତାନୀ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ସୂତ୍ର ଅନୁସାରେ, ସେନାର ଆକ୍ରମଣରେ ୫ ଜଣ ବଡ଼ ଆତଙ୍କବାଦୀ ନିହତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଥିମଧ୍ୟରେ ମୁଦାସର ଖାଦିଆନ, ଖଲିଦ, ହାଫିଜ ଜମିଲ, ଯୁସୁଫ ଅଜହର ଏବଂ ହାସନ ଖାନଙ୍କ ନାମ ରହିଛି । ଏହି ସମସ୍ତ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଲସ୍କର ଏବଂ ଜୈଶ ମହମ୍ମଦର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ହାଫିଜ ସଇଦ ଏବଂ ମାସୁଦ ଆଜାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ କରୁଥିଲେ । ଏହି ପାଞ୍ଚଜଣଙ୍କ ସମେତ ପାଖାପାଖି ଶହେରୁ ଅଧିକ ଆତଙ୍କବାଦୀ ନିହତ ହୋଇଥିବା କଥା ସରକାରୀ ସୂତ୍ରରୁ କୁହାଯାଇଛି । ଚାଲିଶି ଜଣ ପାକିସ୍ତାନୀ ସୈନ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିବା କଥା କୁହାଯାଉଛି ।

ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ଚାଲିଥିବା ଯୁଦ୍ଧଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ହଠାତ ମଇ ଦଶ ତାରିଖ ଅପରାହ୍ନ ପାଞ୍ଚଟାରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ସହମତିରେ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ପାଇଁ ଘୋଷଣା କରାଗଲା । ଏହି ଘୋଷଣା ଭାରତୀୟ ସମୟ ସଂଧ୍ୟା ପାଞ୍ଚଟା ବେଳେ ଆମେରିକୀୟ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଜୋନାଲ୍ଡ ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଗଲା । ଏହି ଘୋଷଣା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚକିତ କରିଦେଇଥିଲା । କାରଣ ଟ୍ରମ୍ପ ନିଜ ଟ୍ୱିଟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ଉଭୟପକ୍ଷ ସହ ପୁରା ରାତି ବିଚାରବିମର୍ଷ କରିବା ପରେ ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ନଅ ତାରିଖ ରାତିରେ ତ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ପରସ୍ପର ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରୁଥିଲେ, ତା

ହେଲେ ବୁଝାମଣା କେତେବେଳେ ହେଲା ? ?

ଏହା ପରେ ପରେ ପାକିସ୍ତାନୀ ବିଦେଶ ବ୍ୟାପାର ମନ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଟ୍ୱିଟର୍ ଏକାଉଣ୍ଟରେ ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ପ୍ରଶସ୍ତି ଗାନ କରି ଏକ ଲମ୍ବା ପୋଷ୍ଟ କରିଲେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଗଣମାଧ୍ୟମ ମାନଙ୍କରେ ପ୍ରଚାର ହୋଇଗଲା ଯେ ଆମେରିକାର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଡୋନାଲ୍ଡ୍ ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ଥତାରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ପାଇଁ ସହମତି ଦେଇଛନ୍ତି । ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ପୋଷ୍ଟରେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା ଯେ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଏହା ପରେ ଏକ ନିରପେକ୍ଷ ସ୍ଥାନରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟା ବିଷୟରେ ବିଷଦ ଭାବରେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବେ ବୋଲି ରାଜି ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହି ଟ୍ୱିଟ୍ ପଢ଼ିବା ପରେ ଭାରତର ଏକ ବିଶାଳ ଭାଗ ଲୋକଙ୍କ ମନ ଆମ୍ବୁଳା ହୋଇଗଲା । ଯେଉଁମାନେ ଆଶା କରିଥିଲେ ଯେ ଏଇ ମଉକାରେ ପାକିସ୍ତାନକୁ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା, ଯେଉଁଠୁ ପୁଣିଥରେ ପାକିସ୍ତାନ ସଭ୍ୟ ଦେଶ ଭାବରେ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାପାଇଁ ଏକ ଶତାବ୍ଦୀରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଏହି ବୁଝାମଣା ହେଲା କାହିଁକି ?

ଛଅ ତାରିଖ ଦିନ ଯେତେବେଳେ ଭାରତ ରାତିରେ ଅପରେସନ୍ ସିନ୍ଦୁର ଅନ୍ତର୍ଗତ ପାକ୍ ଅଧିକୃତ କାଶ୍ମୀରରେ ଥିବା ନଅଗୋଟି ସ୍ଥାନରେ ବୋମାବର୍ଷଣ କରି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଶିବିର ସବୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଦେଇଥିଲା, ତା ପରେ ପରେ ପାକିସ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ଏହି ଯୁଦ୍ଧରେ ଅବତରଣ କରିଥିଲା । ଯଦିଓ ଭାରତ ନିଜର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଆଗରୁ ହିଁ ଜଣାଇ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମିସନ୍ କେବଳ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଶିବିରମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ପାଇଁ ହୋଇଛି, ତଥାପି ପାକିସ୍ତାନ ତରଫରୁ ଭାରତର ଜନବହୁଳ କ୍ଷେତ୍ର ତଥା ମିଲିଟାରୀ ଅଞ୍ଚଳ ମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଆକ୍ରମଣ କରାଗଲା । ପାକିସ୍ତାନର ସମସ୍ତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାକୁ

ଭାରତୀୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବିଭାଗ ବିଫଳ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥିଲା । ହେଲେ ସାତ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପାକିସ୍ତାନ ତରଫରୁ ହୋଇଥିବା ଡ୍ରୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଆକ୍ରମଣ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । କାରଣ ସେ ପାଖରୁ ଆସୁଥିବା ସମସ୍ତ ଡ୍ରୋନ୍‌କୁ ଭାରତ ଧରାଶାୟୀ କରିଦେବା ହେତୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଆକ୍ରମଣ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ବେଳେ ଭାରତ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରତିଉତ୍ତର ଦେଇ ଆକ୍ରମଣ କରାଗଲା ଏବଂ ପାକିସ୍ତାନର ବାୟୁ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଧ୍ୱସ୍ତ କରି ଦିଆଗଲା, ଯାହା ଫଳରେ ପାକିସ୍ତାନରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବା ଭାରତୀୟ ଡ୍ରୋନ୍ କିମ୍ବା ଜାହାଜକୁ ପାକିସ୍ତାନ ଧରିବାରେ ଅକ୍ଷମ ହେଲା ଏବଂ ଭାରତ ଏହାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ପାକିସ୍ତାନର ଅନେକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲା ।

ଆଠ ତାରିଖ ବେଳକୁ ପାକିସ୍ତାନର ଅନେକ ସହରରେ ଭାରତୀୟ ଜାହାଜମାନେ ଅବାଧ ପ୍ରବେଶ କରି ବ୍ୟାପକ କ୍ଷୟକ୍ଷତି କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ଥିବା ଅନେକ ବିମାନ ବନ୍ଦର ସମେତ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆଡ଼ଭାକୁ ଧ୍ୱସ୍ତ କରିଦେଇଥିଲେ । ପୁଣିଥରେ ସେହିଦିନ ରାତିରେ ପାକିସ୍ତାନ ତରଫରୁ ଡ୍ରୋନ୍ ଆକ୍ରମଣ ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ସବୁ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଆକ୍ରମଣରେ ପାକିସ୍ତାନର ତିନୋଟି ବିମାନ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ଯାହା ପାକିସ୍ତାନ ଆର୍ମି ମୁଖପାତ୍ର ଜଣାଇଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ବିମାନର ଚାଳକମାନଙ୍କୁ ଭାରତରେ ଗିରଫ ବି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଫାଇଦା ନେଇ ତୁର୍କୀ ଓ ଆଜରବାଇଜାନ୍ ଭଳି ଦେଶ ପାକିସ୍ତାନକୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ସହାୟତା ଯୋଗାଇଲେ । ତୁର୍କୀରେ ନିର୍ମିତ ଡ୍ରୋନ୍ ସବୁ ବିଫଳ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଆମେରିକା ଓ ଚାଇନା ନିର୍ମିତ ଯୁଦ୍ଧ ଉପକରଣ ମଧ୍ୟ ପାକିସ୍ତାନକୁ କୌଣସି ସଫଳତା ଆଣି ଦେଇନଥିଲେ ।

ନଅତାରିଖ ବେଳକୁ ଭାରତ ତରଫରୁ ଆକ୍ରମଣ ଅଧିକ ହେଲା ଏବଂ ଏଥିରେ ପାକିସ୍ତାନର କିଛି ପ୍ରମୁଖ ବିମାନ ବନ୍ଦର ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଗଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଥିଲା ନୁର୍ ଖାନ ଏୟାର ବେସ୍ । କୁହାଯାଉଛି ଏହି ସ୍ଥାନରେ କାଳେ ପାକିସ୍ତାନର ଆଣବିକ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସବୁ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏହି ବନ୍ଦର ଧ୍ୱଂସ ହେବା ପରେ ପାକିସ୍ତାନ ବସ୍ତୁତଃ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଗଲା । ତେଣେ ପାକିସ୍ତାନରେ ଥିବା ଦୁର୍ବଳ ଅର୍ଥନୀତି ଦେଶର ଅବସ୍ଥା ଏବଂ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାର ଅକ୍ଷମତା ପାଇଁ ପାକିସ୍ତାନକୁ ସହାୟତା ଯୋଗାଇଥିଲା ଅନ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ମୁଦ୍ରା କୋଷ । ହେଲେ ସେଇ ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଆଗାମୀ ଦିନେ କିମ୍ବା ଦୁଇ ଦିନରେ ସରିଯିବାର ଆଶଂକା ପାକିସ୍ତାନକୁ ଘାରିଥିଲା । ତେଣେ ନିଜର ପରମାଣୁ ଯନ୍ତ୍ରାଂଶ ଅକାମୀ ହୋଇ ସାରିଥିଲା ଦେଖି ପାକିସ୍ତାନ ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରତି ବିମୁଖ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କୁହାଯାଉଛି, ଆଇଏମଏଫ୍ ଦେଉଥିବା ରଣ ପାଇଁ ଆମେରିକା କାଳେ ପାକିସ୍ତାନ ଉପରେ ତାପ ପକାଇଥିଲା, ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ କରିବା ପାଇଁ, ଯାହାକୁ ପାକିସ୍ତାନର ସରକାର ମାନି ନେଇଥିଲେ । ହେଲେ ଆମେରିକା ଏଭଳି କାହିଁକି କରିଥିଲା ତାହା ଆମେ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଗତ ତିନିଦିନର କଳହରେ ପାକିସ୍ତାନର ସମସ୍ତ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିରେ ଆମେରିକା ନିର୍ମିତ ଏଫ୍ ୧୭ ବିମାନ ଥିଲା । ଯଦି ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ଅଧିକ ଦିନ ଧରି ଚାଲିଥାନ୍ତା, ତା ହେଲେ ଆହୁରି ଅଧିକ କ୍ଷୟକ୍ଷତି ହୋଇଥାନ୍ତା, ଆମେରିକା ନିର୍ମିତ ଏଫ୍ ୧୭ ବିଫଳ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାନ୍ତା । ତେଣୁ ସେ ଦୁରନ୍ତ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମପାଇଁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିବେ ବୋଲି ଆମେ ମନେ କରୁ । ଏହା ଛଡ଼ା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଟ୍ରମ୍ପ ବିଗତ ସମୟରେ ରକ୍ଷିଆ ଓ ଯୁକ୍ତେନ୍ ଯୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ଇସ୍ରାଏଲ୍ ଓ ହମାସ୍ ଯୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ସମାନୁରୂପ ଚେଷ୍ଟା

କରିଥିଲେ । ହୁଏତ ସେ ନିଜକୁ ବିଶ୍ୱ ଶାନ୍ତିପାଇଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରତ ଦର୍ଶାଇ ନୋବେଲ୍ ଶାନ୍ତି ପୁରସ୍କାର ପାଇବା ଆଶାୟୀ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ।

ସେ ଯା'ହେଉ ଦଶ ତାରିଖ ବେଳକୁ ପାକିସ୍ତାନ ପାଖରେ ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନଥିଲା, ତେଣୁ ପାକିସ୍ତାନର ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରମୁଖ ଭାରତୀୟ ଡିଜିଏମଓଙ୍କୁ ଫୋନରେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ କରିବା ପାଇଁ ।

ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି, ଭାରତ ଏଥିରେ ସହମତ ହେଲା କେମିତି ?

ଏଠାରେ ଆମେ ଯାହା ଭାବୁଛୁ, ତାହା ହେଉଛି, ସମ୍ଭବତଃ ଭାରତର ଆକ୍ରମଣରେ ନୁହଁ ଖାନ୍ ଏୟାରବେସ୍ ନିକଟରେ ଥିବା କିରାନା ପର୍ବତ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବୋମାବର୍ଷଣ ହୋଇଥିଲା । ଏବଂ ସେହି ପର୍ବତରେ ଛଅଗୋଟି ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ରହିଥିବା ହେତୁ ଏହାକୁ ପାକିସ୍ତାନ ନିଜର ପରମାଣୁ ଶକ୍ତି ଗଢ଼ିତ କରି ରଖିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଭାରତର ଆକ୍ରମଣ ପରେ ଏଠାରେ ପରମାଣୁ ବିକିରଣ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଇ ପାରେ । ଯଦି ଏହାକୁ ତୁରନ୍ତ ବନ୍ଦ ନ କରାଯିବ ତା ହେଲେ ପାକିସ୍ତାନର ଏକ ବିଶାଳ ଅଞ୍ଚଳରେ ଲୋକମାନେ ଆନୁବଂଶିକ ରୋଗର ଶୀକାର ହେବେ ଏବଂ ଦେଶ ଧ୍ୱଂସାଭିମୁଖୀ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରି ଯୁଦ୍ଧକୁ ତୁରନ୍ତ ବନ୍ଦ କରି ପରମାଣୁ ବିକିରଣକୁ କିଭଳି ବନ୍ଦ କରିବା ସେଇ ବିଷୟରେ ସମୟ ପାଇବା ଆଶାରେ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ପାଇଁ ଭାରତକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିବେ ।

କୁହାଯାଉଛି ଯେ ରବିବାର ଏଗାର ତାରିଖ ଦିନ ପାକିସ୍ତାନ ନିଜର ଆକାଶକୁ ବିମାନପାଇଁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପରେ ପରେ ଆମେରିକାର ଏକ ବିଶେଷ ବିମାନ ସେଠାରେ ଓହ୍ଲାଇଛି ଯାହା ପରମାଣୁ ବିକିରଣକୁ ନିଷ୍ଠୁର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ

ବ୍ୟବହାର ହୋଇଥାଏ । ତା ହେଲେ କଣ ଭାରତ ପାକିସ୍ତାନର ପରମାଣୁ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଧୂସ୍ର କରିଦେଇଛି କି ? ଏହାର ସମ୍ଭାବନା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି କାରଣ ନୁର୍ ଖାନ୍ ଏୟାରବେସ୍ ନିକଟରେ ହିଁ ଏହି ପାହାଡ଼ ରହିଛି ଏବଂ ଅନ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ମିଡ଼ିଆ ଏହି ପାହାଡ଼ ନିକଟରେ ବୋମାମାଡ଼ ହୋଇଥିବା ଖବର ପ୍ରକାଶିତ କରିଛନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ ପରମାଣୁ ବିକିରଣ କଥା ଉଠିଥିବ ସେତେବେଳେ ଭାରତ ସରକାର ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହି ସର୍ଜିକାଲ୍ ଷ୍ଟ୍ରାଇକକୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ରାଜି ହୋଇଥିବେ । କାରଣ ଭାରତ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ନିଜର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଇଥିଲା ଯେ କୌଣସି ଜନଜୀବନକୁ ଆକ୍ରମଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମାନବିକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି ଆକ୍ରମଣକୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ସହମତି ଦେଇଥିବ ।

ହେଲେ ଦଶ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ କଥା ହେଉଥିବା ବେଳେ ହିଁ ମାତ୍ର ଦୁଇଘଣ୍ଟା ପରେ ପୁଣିଥରେ ପାକିସ୍ତାନ ତରଫରୁ ଭାରତ ଆଡ଼କୁ ଡ୍ରୋନ୍ ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରମଣ କରାଗଲା । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଥିଲା । ଭାରତ ସମସ୍ତ ଆକ୍ରମଣକୁ ନିରସ୍ତ କରିଥିଲା ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଏହା କାହିଁକି ହେଲା ତାହା ବୁଝିବାକୁ ଆମେ ଅସମର୍ଥ । କାରଣ ପାକିସ୍ତାନ ତରଫରୁ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହାର କାରଣ ଏହିଭଳି ହୋଇପାରେ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ପାକିସ୍ତାନ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ବିଷୟରେ ଭାରତକୁ ଜଣାଇଲା ଏବଂ ଭାରତ ଏଥିରେ ସହମତି ଦେଇଥିଲା ସେତେବେଳେ ଏହି ଖବର ଆମେରିକା ପାଇଥିଲା ଏବଂ ତୋନାଲଡ୍ ଟ୍ରମ୍ପ୍ ତୃରିତ ଭାବରେ ଏହାକୁ ଟ୍ୱିଟରରେ ଘୋଷଣା କରିଦେଲେ । ଏହି ଖବର ଯେତେବେଳେ ଚାଇନା ପାଇଲା ସେ କ୍ରୋଧିତ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ କାରଣ ପାକିସ୍ତାନକୁ ସବୁପ୍ରକାର ସହାୟତା ସେ

ଯୋଗାଉଥିଲା ବେଳେ ପାକିସ୍ତାନ କିଭଳି ଚାଲିବା ସହ ପରାମର୍ଶ ନ କରି ଆମେରିକାର ସହାୟତା ଲୋଡ଼ିଲା ? ତେଣୁ ଚାଲିବା ପାକିସ୍ତାନକୁ ଧମକ ଦେବା ବି ସ୍ୱାଭାବିକ ।

ତେଣେ ପାକିସ୍ତାନରେ ସରକାର ଓ ଆର୍ମି ମଧ୍ୟରେ ତାଳମେଳର ଅଭାବ ରହିଛି । ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକରଣର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଦାର ହେଉଛନ୍ତି ଆସିମ୍ ମୁନୀର୍ । ସେ ନିଜକୁ ଏବେ ପାକିସ୍ତାନର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବୋଲି ମନେ କରିବା କଥା ବି ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ସେ ସରକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅବମାନନା କରି ଦଶ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଡ୍ରୋନ୍ ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଥାଇ ପାରନ୍ତି ।

ପାକିସ୍ତାନର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଶକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରିବେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା । ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଠଟାରେ ହେବାକୁ ଥିବା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରାତି ଏଗାରଟାରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଲା । ଏହି ଭିଡ଼ିଓ ଯେଉଁମାନେ ଦେଖିଥିବେ ସେମାନେ ବୁଝି ପାରୁଥିବେ ଯେ ସେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଏହି ଭିଡ଼ିଓ କରି ନାହାନ୍ତି । ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ସେ ଏଣେତେଣେ ଚାହୁଁଥିବା ବେଳେ ତାଙ୍କୁ କେହି ଜଣେ ଇଙ୍ଗିତ କରୁଥିବା ଭଳି ମଧ୍ୟ ମନେ ହେଉଥିଲା । ତା'ହେଲେ କଣ ପାକିସ୍ତାନର ସେନା ସରକାରଙ୍କୁ ପଛକୁ ଠେଲିଦେଇ ନିଜେ ଶାସନକଳକୁ ଅକ୍ତିଆର କରି ସାରିଛନ୍ତି କି ? ଏହା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏହିଭଳି ଅନେକ ଉଦାହରଣ ପାକିସ୍ତାନରେ ରହିଛି ।

ଗତ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଭାରତର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ଦେଶକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି ଜଣାଇଛନ୍ତି ଯେ ଅପରେସନ୍ ସିନ୍ଧୁର ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ବଳବତ୍ତର ରହିଛି ଏବଂ ପାକିସ୍ତାନର କୌଣସି ଦୁଃସାହସକୁ ଦୃଢ଼ତାର ସହ ମୁକାବିଲା କରିବା ପାଇଁ ଆମ ସେନାବାହିନୀ ତତ୍ପର ଅଛନ୍ତି । ରକ୍ତ ଓ ଜଳ ଏକ ସାଥରେ ବହିବେ ନାହିଁ କହି ସେ ସିନ୍ଧୁ

ଜଳ ରୁକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟାହାର ହୋଇଥିବା କଥାକୁ ଦୃଢ଼ତାର ସହ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପାକିସ୍ତାନ ଭାରତକୁ ଆଣବିକ ଆକ୍ରମଣର ଧମକ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କଣ ଏହାର ଅର୍ଥ ଭାରତ ପାକିସ୍ତାନର ପରମାଣୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଧ୍ୱସ୍ତ କରି ଦେଇଛି ? ଗତ କିଛି ଦିନରେ ପାକିସ୍ତାନରେ ବାରମ୍ବାର ମୃତ୍ୟୁ ଭୂମିକମ୍ପ ହେଉଥିବା ଖବର ପଢ଼ିବାକୁ ମିଳୁଥିଲା ଏବେ ଶୁଣାଯାଉଛି ଯେ ନୁର୍ ଖାନ୍ ଏୟାରବେସ୍ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଅଞ୍ଚଳରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ିଦେଇ ଦୂରତ୍ର ଦୂରକୁ ପଳାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟହେଉଛି ପାକିସ୍ତାନ କାହିଁକି ତରବରିଆ ଭାବରେ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ପାଇଁ ନିବେଦନ କରିଥିଲା ।

ଯୁଦ୍ଧବିରାମ ଚାଲୁଥିବା ସମୟରେ କିନ୍ତୁ ସୀମା ସେପାଖରେ ପାକିସ୍ତାନରେ ଉତ୍ସବର ପରିବେଶ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । କରାଚୀରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ‘ବିଜୟ ରାଲି’ରେ ପୂର୍ବତନ ପାକିସ୍ତାନୀ କ୍ରିକେଟର ଶାହିଦ ଆଫ୍ରିଦି ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିର ଏକ ଭିଡ଼ିଓ ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆରେ ଭାଇରାଲ ହୋଇଛି ।

ପାକିସ୍ତାନ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶେହବାଜ ଶରିଫ ସମେତ ଦେଶର ଅନେକ ରାଜନେତା ଏବଂ ଖେଳାଳୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଦାବି କରିଛନ୍ତି । ସେ କହିଥିଲେ, ପାକିସ୍ତାନ ଭାରତ ବିରୋଧରେ ଯୁଦ୍ଧରେ ବିଜୟୀ ହୋଇଛି । ପାକିସ୍ତାନ ଯୁଦ୍ଧବିରତି ଅନୁରୋଧ କରିନାହିଁ ।

ଅପରେସନ ସିନ୍ଦୂର ମାଧ୍ୟମରେ ଭାରତୀୟ ସେନା ପାକିସ୍ତାନକୁ ଏକ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ପାକିସ୍ତାନ ତଥାପି ତାର ପରାଜୟକୁ ହଜମ କରିପାରି ନ ଥିଲା । ଶାହିଦ ଆଫ୍ରିଦି ଭାରତ ବିରୋଧରେ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ବିଷ ଓଗାଳିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ପାକିସ୍ତାନ ସେନାର ପ୍ରଶଂସା କରି ସେ କହିଛନ୍ତି, ଏହା ଭାରତୀୟ ଆକ୍ରମଣର ଏକ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଜବାବ ଥିଲା । ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ ଇସଲାମାବାଦକୁ କମ ଆକଳନ କରିଛି ।

କରାଚୀର ସି ଭୁ୍ୟରେ ଆୟୋଜିତ “ୟୁମ-ଏ-ତାଶାକୁର” (କୃତଜ୍ଞତା ଦିବସ) ରାଲିରେ ଭାଷଣ ଦେଇ ଆଫ୍ରିଦି କହିଛନ୍ତି, ଭାରତୀୟ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦିଙ୍କ ‘ୟୁଦ୍ଧ ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ’ ଭାରତକୁ ଏକ ସମସ୍ୟାରେ ପକାଇ ଦେଇଛି । ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦି ଏବେ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି ଯେ ପାକିସ୍ତାନର ମୁକାବିଲା କରିବା କେତେ ମହଙ୍ଗା ପଡ଼ିପାରେ ।

ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ଶୁକ୍ରବାର କଂଗ୍ରେସ ନେତା ତଥା ଲୋକସଭାରେ ବିରୋଧୀ ଦଳର ନେତା ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ବୀର ସାଭରକରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ମନ୍ତବ୍ୟ ପାଇଁ କଡ଼ା ଭର୍ତ୍ସନା କରିଛନ୍ତି । ଅଦାଲତ ଏହାକୁ “ଦାୟିତ୍ୱହୀନ” ମନ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରି ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏଭଳି ବୟାନ ଦେବାରୁ ବିରତ ରହିବାକୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇଛନ୍ତି । ଅଦାଲତ ଆହୁରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏଭଳି ମନ୍ତବ୍ୟ ଜାରି ରହିଲେ ସେ ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ମାମଲା ଗ୍ରହଣ କରିପାରନ୍ତି ।

ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ରହିଛି ଯେ ସେ ବିଭିନ୍ନ ଜନସଭା ଏବଂ ବୟାନରେ ବୀର ସାଭରକରଙ୍କ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଭୂମିକା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି । ସେ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସାଭରକର ବ୍ରିଟିଶ ସରକାରଙ୍କୁ ଦୟାଯାଚନା ପତ୍ର ଲେଖିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ।

ଏହି ବୟାନକୁ ନେଇ ସାଭରକରଙ୍କ ପରିବାର ଏବଂ ଅନେକ ରାଜନୈତିକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ । ସାଭରକରଙ୍କ ନାତୁଣୀ ସତ୍ୟାକୀ ସାଭରକର ପୁଣେର ଏକ ଅଦାଲତରେ କହିଥିଲେ ଯେ ରାହୁଲଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟର ସାଭରକରଙ୍କ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ

ଯୋଗଦାନ ସହ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ସାଉରକରଙ୍କ ପରିବାର ରାହୁଲଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାନହାନି ମାମଲା ଦାୟର କରିଥିଲେ ।

ଶୁକ୍ରବାର ଏକ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ “ଅନୁଚିତ” ଏବଂ “ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀମାନଙ୍କୁ ଅବମାନନା” ବୋଲି ଅଭିହିତ କରିଛନ୍ତି । ଅଦାଲତ କହିଛନ୍ତି, “ଆମେ ଆମର ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀମାନଙ୍କୁ ଅବମାନନା କରିବାକୁ ଦେଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ଏହା ଦେଶର ଇତିହାସ ଏବଂ ସମ୍ମାନର ପ୍ରଶ୍ନ ।”

ଅଦାଲତ ରାହୁଲଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏଭଳି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଲେ କଡ଼ା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରେ । ଏହା ସହିତ, ଅଦାଲତ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସାଉରକରଙ୍କ ଯୋଗଦାନ ଉପରେ ଐତିହାସିକ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ଆଲୋଚନା ହେବା ଉଚିତ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଅବମାନନାକର ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ପୂର୍ବରୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ସାଉରକରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଐତିହାସିକ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେ ଅଦାଲତରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ମାମଲାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଦନ୍ତ କରାଯାଉ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଐତିହାସିକ ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିପାରିବ । ତଥାପି, ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟଙ୍କ ଏହି ଚେତାବନୀ ପରେ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ବା ତାଙ୍କ ଦଳ ତରଫରୁ ତୁରନ୍ତ କୌଣସି ସରକାରୀ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମିଳିନାହିଁ ।

ନ୍ୟାୟନାଲ ହେରାଲ୍ଡ ମାମଲା ପୁଣି ଥରେ ଜାତୀୟ ରାଜନୀତିର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ପାଲଟିଛି । କଂଗ୍ରେସ ନେତା ସୋନିଆ ଗାନ୍ଧୀ ଏବଂ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏନଫୋର୍ସମେଣ୍ଟ ଡାଇରେକ୍ଟୋରେଟ୍ (ଇଡି) ୫୦୦୦ କୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ଅନୁଚିତ

ଭାବେ ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଛି । ଏହି ମାମଲାରେ ଇଡି ସୋନିଆ ଓ ରାହୁଲଙ୍କୁ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରି ଦିଲ୍ଲୀର ରାଉଜ ଆଭେନ୍ୟୁ କୋର୍ଟରେ ଏକ ଚାର୍ଜସିଟ ଦାଖଲ କରିଛି । ଏହାର ଶୁଣାଣି ଏପ୍ରିଲ ୨୫ରେ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ କୋର୍ଟ ଅଧିକ ପ୍ରମାଣ ମାଗି ମେ ୨ ପାଇଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରିଛି ।

ନ୍ୟାଶନାଲ ହେରାଲ୍ଡ ହେଉଛି ଜବାହରଲାଲ ନେହେରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୧୯୩୮ ମସିହାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏକ ଖବରକାଗଜ, ଯାହା ଆସୋସିଏଟେଡ ଜର୍ନାଲ୍ସ ଲିମିଟେଡ (ଏଜେଏଲ) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା । ୨୦୦୮ ମସିହାରେ ଆର୍ଥିକ କ୍ଷତି ହେତୁ ଏହା ବନ୍ଦ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏଜେଏଲ ଉପରେ ୯୦.୨୧ କୋଟି ଟଙ୍କାର ରଣ ରହିଥିଲା, ଯାହା କଂଗ୍ରେସ ପାର୍ଟି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ୨୦୧୦ରେ କଂଗ୍ରେସ ଏହି ରଣକୁ ମାତ୍ର ୫୦ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରେ ଯୁକ୍ତ ଇଣ୍ଡିଆନ ଲିମିଟେଡ (ଜାଇଆଇଏଲ) ନାମକ ଏକ ନୂଆ କମ୍ପାନୀକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲା ।

ଇଡି ଅଭିଯୋଗ କରିଛି ଯେ ଏଜେଏଲର ୨୦୦୦ କୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି (ବର୍ତ୍ତମାନ ମୂଲ୍ୟ ୫୦୦୦ କୋଟି ଟଙ୍କା) ମାତ୍ର ୫୦ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରେ ଜାଇଆଇଏଲକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଏକ ଅପରାଧମୂଳକ ଷତଯନ୍ତ୍ର । ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଦିଲ୍ଲୀର ହେରାଲ୍ଡ ହାଉସ, ମୁମ୍ବାଇ, ଲକ୍ଷ୍ନୌ, ପାଟନା ଓ ଭୋପାଳରେ ଥିବା ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଛି । ଇଡି ଦାବି କରିଛି ଯେ ଏହି ହସ୍ତାନ୍ତର ମାଧ୍ୟମରେ ସୋନିଆ ଓ ରାହୁଲ ଏଜେଏଲର ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଭଦାୟୀ ମାଲିକ ହୋଇଛନ୍ତି ।

୨୦୧୨ରେ ଭାଜପା ନେତା ସୁବ୍ରମଣ୍ୟମ ସ୍ୱାମୀ ଏହି ମାମଲାରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିଯୋଗ ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସୋନିଆ ଓ ରାହୁଲଙ୍କୁ ୦କେଇ, ଅନୁଚିତ

ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଓ ଅର୍ଥ ହେରଫେର ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ୨୦୧୪ରେ ଦିଲ୍ଲୀ କୋର୍ଟ ଏହି ମାମଲାରେ ସୋନିଆ, ରାହୁଲ, ସାମ ପିଟ୍ରୋଡା, ସୁମନ ଦୁବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସମନ ଜାରି କରିଥିଲା । ୨୦୧୮ରେ ସୋନିଆ ଓ ରାହୁଲ ଜାମିନ ପାଇଥିଲେ ।

ଇତି ୨୦୨୧ରେ ଏହି ମାମଲାରେ ଅର୍ଥ ହେରଫେର ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା ଏବଂ ୨୦୨୩ରେ ୭୫୧.୯ କୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ଜବତ କରିଥିଲା । ଏପ୍ରିଲ ୨୦୨୫ରେ ଇତି ଏକ ଚାର୍ଜସିଟ ଦାଖଲ କରି ଅଭିଯୋଗ କରିଛି ଯେ ଝାଇଆଇଏଲ ଓ ଏଜେଏଲ ବ୍ୟବହାର କରି ୧୮ କୋଟି ଟଙ୍କାର ମିଛ ଦାନ, ୨୯ କୋଟି ଟଙ୍କାର ମିଛ ବିଜ୍ଞାପନ ମାଧ୍ୟମରେ ଅପରାଧମୂଳକ ଆୟ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଛି ।

ଭାଜପା ଏହି ମାମଲାନୁ କଂଗ୍ରେସର ଦୁର୍ନୀତି ଓ ବଂଶବାଦୀ ରାଜନୀତିର ଉଦାହରଣ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରିଛି । ଭାଜପା ନେତା ରବି ଶଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ଓ ଅନୁରାଗ ଠାକୁର ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଗାନ୍ଧୀ ପରିବାର ଏକ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ନକରି ହଜାର କୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ହାତେଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, କଂଗ୍ରେସ ଏହାକୁ ରାଜନୈତିକ ପ୍ରତିହିଂସା ବୋଲି କହି ଦାବି କରିଛି ।

ଭାଜପା ଦାବି କରିଛି ଯେ ୧୯୫୦ ମସିହାରେ ସର୍ଦ୍ଦାର ବଲ୍ଲଭଭାଇ ପଟେଲ ନେହେରୁଙ୍କୁ ନ୍ୟାଶନାଲ ହେରାଲ୍ଡର ଆର୍ଥିକ କାରବାର ନେଇ ଚେତାବନୀ ଦେଇଥିଲେ । ପଟେଲ ସନ୍ଦେହଜନକ ଉତ୍ତରୁ ଅର୍ଥ ଗ୍ରହଣ ନ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନେହେରୁ ଏହାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇନଥିଲେ । ଭାଜପା କହୁଛି ଯେ ପଟେଲଙ୍କ ଏହି ଚେତାବନୀ ଆଜିର ଅଭିଯୋଗରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେଉଛି ।

ନୂଆଦିଲ୍ଲୀସ୍ଥିତ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଭବନର ଦରବାର ହଲ୍‌ରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁର୍ମୁ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ୭୧ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପଦ୍ମ ପୁରସ୍କାର ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ୭୭ତମ ସାଧାରଣତନ୍ତ୍ର ଦିବସର ପୂର୍ବ ରାତ୍ରିରେ ପଦ୍ମ ବିଭୂଷଣ, ପଦ୍ମ ଭୂଷଣ ଓ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ସମ୍ମାନ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପଲବ୍ଧୀ ହାସଲ କରିଥିବା ୧୩୯ ଜଣଙ୍କ ନାମକୁ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଅବସରରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଓଡ଼ିଶାର ଅଶୋକ କୁମାର ମହାପାତ୍ର, ଅଦ୍ୱୈତ ଚରଣ ଗଡ଼ନାୟକ ଏବଂ ଦୁର୍ଗା ଚରଣ ରଣବୀରଙ୍କୁ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ପୁରସ୍କାରରେ ସମ୍ମାନିତ କରିଛନ୍ତି । ଚିକିତ୍ସା କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜ ଅବଦାନ ପାଇଁ ଅଶୋକ କୁମାର ମହାପାତ୍ର ଏବଂ କଳା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଦ୍ୱୈତ ଚରଣ ଗଡ଼ନାୟକ ଓ ଦୁର୍ଗା ଚରଣ ରଣବୀରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଛି ।

ଓଡ଼ିଶା ଏବଂ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆ ପ୍ଲାଟଫର୍ମଗୁଡ଼ିକରେ ଆପତ୍ତିଜନକ ଏବଂ ଅଶ୍ଳୀଳ ଭିଡିଓ ଆଦି ପ୍ରସାରଣକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦୟ ମହୁରକର ଜନସ୍ୱାର୍ଥ ମାମଲା ଦାଏର କରିଛନ୍ତି । ଅଶାଳୀନ ବିଷୟବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅବାଧ ପ୍ରସାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବେ ଚିନ୍ତାଜନକ ବୋଲି ମହୁରକରଙ୍କ ତରଫରୁ ଆଇନଜୀବୀ ବିଷ୍ଣୁଶଙ୍କର ଜୈନ ଅଦାଲତଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ।

ଏଭଲି ଯୌନ ଶୋଷଣକାରୀ ଭିଡିଓ ଯୁବବର୍ଗ ଓ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ମାନସିକତାକୁ ଦୂଷିତ କରିବା ସହ ବିକୃତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବଢ଼ାଉଛି ଏବଂ ଅପରାଧ ହାର ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି । ଏଭଲି ବିଷୟବସ୍ତୁ ପ୍ରସାରଣକୁ ରୋକା ନ ଗଲେ ସାମାଜିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ, ମାନସିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ସର୍ବସାଧାରଣ ନିରାପତ୍ତା ଉପରେ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିପାରେ ବୋଲି ମହୁରକର ତାଙ୍କ ପିଟିଶନ୍‌ରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ଜବାବରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ

ପକ୍ଷରୁ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ତୁଷାର ମେହେଟା କହିଛନ୍ତି, କେତେକ ନିୟମାବଳୀ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବାବେଳେ ଅନ୍ୟ କେତେକ ବିଚାରାଧୀନ ରହିଛି । କେତେକ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଏତେ ବିକୃତ ଯେ, ୨ ଜଣ ସମ୍ମାନିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକାଠି ବସି ଏହାକୁ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ ।

କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏକ ଐତିହାସିକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଆସନ୍ତା ଜନଗଣନାରେ ଜାତିଭିତ୍ତିକ ଜନଗଣନା କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି । କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ମନ୍ତ୍ରମଣ୍ଡଳର ରାଜନୈତିକ ବ୍ୟାପାର ସମିତି (CCPA) ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନୁମୋଦନ ଦେଇଛି । ୨୦୨୫ରୁ ୨୦୨୬ ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଥିବା ଜନଗଣନାରେ ଜାତି ଆଧାରିତ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରାଯିବ ।

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଶ୍ୱିନୀ ବୈଷ୍ଣବ ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରିବା ସମୟରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଜାତିଭିତ୍ତିକ ଜନଗଣନା ଦେଶରେ ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ ଓ ସମାନତା ପାଇଁ ନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିବ । ସେ ଆହୁରି କହିଛନ୍ତି ଯେ, କଂଗ୍ରେସ ପୂର୍ବରୁ ଏହାର ବିରୋଧ କରୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୋଦୀ ସରକାର ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ଏକ ନୂଆ ଦିଗ ଦେବାକୁ ପ୍ରତିବଦ୍ଧ ।

ଜାତିଭିତ୍ତିକ ଜନଗଣନା ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଏକ ଦାବି ରହି ଆସିଛି, ଯାହା ସାମାଜିକ ଓ ଅର୍ଥନୈତିକ ପଛୁଆବର୍ଗଙ୍କ ପାଇଁ ନୀତି ପ୍ରଣୟନରେ ସହାୟକ ହେବ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଉଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସରକାରୀ ଯୋଜନା ଓ ସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟଭିତ୍ତିକ ଭାବେ ପହଞ୍ଚାଯାଇ ପାରିବ ।

ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବିଭିନ୍ନ ମହଲରୁ ସ୍ୱାଗତ କରାଯାଇଛି । ତେବେ, ଏହାର

କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ଓ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା ଜାରି ରହିଛି । ସରକାର ଏହି ଜନଗଣନାକୁ ସଫଳ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ସହ ମିଳିତ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛି । ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ଦେଶରେ ସାମାଜିକ ଗତିଶୀଳତା ଓ ନ୍ୟାୟ ବଣ୍ଟନକୁ ଆହୁରି ସୁଦୃଢ଼ କରିବ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଉଛି ।

କିଟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ(KIIT)ରେ ପୁଣି ଜଣେ ନେପାଳୀ ଛାତ୍ରୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ପୋଲିସ କମିଶନର ଏନେଇ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି । ସେପଟେ ଏହି ଘଟଣାରେ ଉଦବେଗ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ନେପାଳ ବୈଦେଶିକ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆରଜୁ ରାଣା ଦେଉବା । ସେ ଟୁଇଟ୍ ଯୋଗେ ଘଟଣାକୁ ନେଇ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସହ ଘଟଣାର ଯାଞ୍ଚ ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି ।

ନେପାଳ ବୈଦେଶିକ ମନ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଟୁଇଟ୍ରେ କହିଛନ୍ତି, ଓଡ଼ିଶାର କଳିଙ୍ଗ ଇନଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟ ଅଫ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଆଲ ଟେକ୍ନୋଲୋଜି (KIIT) ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅଧ୍ୟୟନରତ ନେପାଳୀ ଛାତ୍ରୀ ପ୍ରିୟା ସାହଙ୍କ ତାଙ୍କ ହଷ୍ଟେଲ ରୁମ୍ରେ ମୃତଦେହ ମିଳିବା ଘଟଣା ଆମକୁ ଗଭୀର ଦୁଃଖ ଦେଇଛି । ପ୍ରିୟାଙ୍କ ଆତ୍ମାର ସଦ୍ଗତି କାମନା କରୁଛୁ । ଏହି ଦୁଃଖଦ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପରିବାର ପ୍ରତି ମୋର ସମବେଦନା ଜଣାଉଛି ।

ଘଟଣା ପରେ ବୈଦେଶିକ ବ୍ୟାପାର ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ଦ୍ୱାରା କୂଟନୈତିକ ପ୍ରୟାସ ଆରମ୍ଭ କରିଛି, ଭାରତ ସରକାର, ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଥିବା ନେପାଳୀ ଦୂତାବାସ ସହିତ ସମନ୍ୱୟ ରଖି ଘଟଣାର ସତ୍ୟତା ଏବଂ ତଥ୍ୟ ତଦନ୍ତ କରିଛି ।

ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ, ଗୁରୁବାର କିଟ୍ ହଷ୍ଟେଲ ରୁମ୍ରେ ନେପାଳୀ ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ମୃତଦେହ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥିଲା । ତେବେ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି ଏଯାବତ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ

ହୋଇନାହିଁ । ଗତ ଫେବୃଆରୀ ୧୭, ୨୦୨୫ରେ ଜଣେ ୨୦ ବର୍ଷୀୟ ନେପାଳୀ ଛାତ୍ରୀ ପ୍ରକୃତି ଲମସାଲଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପରେ ଏହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଏଭଳି ଘଟଣା । ଘଟଣାର ପ୍ରାଥମିକ ତଦନ୍ତରୁ ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଯେ, ଛାତ୍ରୀ ଜଣଙ୍କ ଜଣେ ସହପାଠୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଶିକାର ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ଅଭିଯୋଗକୁ ନେଇ ସେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଇଣ୍ଟରନ୍ୟାଶନାଲ ରିଲେସନ୍ସ ଅଫିସ (IRO)ରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନିଆଯାଇ ନ ଥିଲା । ଜାତୀୟ ମାନବାଧିକାର ଆୟୋଗ (NHRC) ତାଙ୍କ ରିପୋର୍ଟରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଏହି ଅବହେଳାକୁ ଗୁରୁତର ଅବହେଳା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା ।

ଚଳିତ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଘଟଣା ସର୍ବାଧିକ ଓଡ଼ିଆ ଜନମାନସକୁ ଆହତ କରିଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ପଣ୍ଡିତବଙ୍କ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୂତନ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଏହାକୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ ବୋଲି ନାମକରଣ କରିବାର ଧୂଷ୍ଟତା ।

ହୁଏତ ଆପଣ ଶୁଣିଥିବେ କିମ୍ବା ପଢ଼ିଥିବେ, ଗତ କାଲି ଅର୍ଥାତ ଓଡ଼ିଆ ତିଥି ଅନୁସାରେ ଅକ୍ଷୟ ତୃତୀୟା ପର୍ବରେ ଓଡ଼ିଶାର ଉତ୍ତରରେ ଥିବା ପଣ୍ଡିତ ବଙ୍କର ଦୀଘା ନାମକ ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଛି । ହେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର କେବଳ ଭାରତ ନୁହେଁ ବରଂ ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଛି ଏବଂ ଲୋକପ୍ରିୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି । ଏହି ନୂଆ ମନ୍ଦିରରେ ବିଶେଷତ୍ୱ କଣ ରହିଛି ?

କୁହାଯାଉଛି ଏହି ମନ୍ଦିରକୁ କାଳେ ପୁରୀ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରର ଅବିକଳ ନକଲ ଭାବରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି । ଭଲ କଥା । ଆମେ ଖୁସି ଯେ ଆମର ପୁରାତନ ଐତିହ୍ୟ ଓ ଶିଳ୍ପକଳାକୁ ସରକାର ମାନେ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଏହି

ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରସ୍ତର ନିର୍ମିତ ମୂର୍ତ୍ତିମାନ ପୂଜା ପାଇବେ । ଅର୍ଥାତ ମୁଖ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ଭଳି ଏଠାରେ କାଷ୍ଠନିର୍ମିତ ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜାପାଇବେ ନାହିଁ । ପାଆନ୍ତେ ବା କେମିତି ? ମୁଖ୍ୟ ମନ୍ଦିରରେ କାଷ୍ଠପିତୁଳାରେ ପରା ବ୍ରହ୍ମପଦାର୍ଥ ରହେ । ପଥର ନିର୍ମିତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ କେମିତି ରହିବେ ? ଆଉ ଯଦି ବା ରହିବେ, ଆସିବେ କୋଉଠୁ ? ସବୁକିଛି ନକଲ କରିହେବ ସିନା ବ୍ରହ୍ମ ପଦାର୍ଥ ତ ଆଉ ନକଲ କରି ହେବନି । ସେ ଯା'ହେଉ ଜଗନ୍ନାଥ ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାର ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥପ୍ରେମୀ ଆନନ୍ଦିତ ହେବା କଥା, ହେଲେ ଏହି ମନ୍ଦିରକୁ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜନ ଅସନ୍ତୋଷ ବ୍ୟାପିବାରେ ଲାଗିଛି ।

ପ୍ରଥମେ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା ଯେ ଏହି ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉତ୍ସବରେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରର କୌଣସି ଅଧିକୃତ କର୍ମଚାରୀ ବା ସେବକ ଯୋଗ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମେ ବୁଝି ପାରୁନଥିଲୁ ଯେ ଏହିଭଳି ନ୍ୟାୟନିଶାପ କାହିଁକି କରାଯାଇଛି । ହେଲେ ଗତକାଲି ଏହି ମନ୍ଦିର ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ତରର ଖବରକାଗଜର ମୁଖପୃଷ୍ଠାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଏକ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଖିବା ପରେ ଆମେ ବୁଝି ପାରିଲୁ ଯେ କାହିଁକି ଅନେକେ ଏହି ମନ୍ଦିର ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ ନୁହନ୍ତି ।

ପ୍ରକାଶିତ ବିଜ୍ଞାପନରେ ଲେଖା ହୋଇଥିଲା, ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ, ଦୀଘା ।

ଧାମ ? ଏହି ମନ୍ଦିରକୁ ଧାମ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିଛନ୍ତି କିଏ ? ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ ଏହିଭଳି ଘୋଷଣା କରି ପାରନ୍ତି । ଆଦି ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଭାରତବର୍ଷରେ ଚାରିଗୋଟି ଧାମ ରହିଥିବା କଥା କହି ଯାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଯାବତ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟଚନ୍ଦ୍ରାକ୍ଷେପ ସତ୍ୟ ଓ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତା ହେଲେ ଦୀଘାରେ ନିର୍ମିତ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ଧାମ ବୋଲି କେମିତି ସେଇ ରାଜ୍ୟର ଶାସକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଘୋଷଣା କରିଦେଲେ । ଏହିଭଳି ନାମକରଣ

କରି ସେ ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କ ମନରେ ସଂଶୟ ସୃଷ୍ଟି କରୁନାହାନ୍ତି ତ ? ଯେଉଁଭଳି ପୁରୀ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ସେହିଭଳି ଦୀଦା ମଧ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଧାମ ବୋଲି ଧାରଣା ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ହେଉ ନାହିଁ ତ ? ଯୁଗଯୁଗରୁ ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସୁଥିବା ବିଶାଳ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ସମାଜକୁ ବିଭାଜିତ କରାଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ହେଉ ନାହିଁ ତ ?

ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଜିଲ୍ଲାରେ ରହିଛି । ସର୍ବାଧିକ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାରେ ରହିଥିବା କଥା ସରକାରୀ ଦସ୍ତାବେଜ କହେ । ତଥାପି ପୁରୀ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଆ ଜାତିରେ ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର । ସେ ଶଙ୍ଖକ୍ଷେତ୍ରରେ ନୀଳଗିରିରେ ଭବା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନୟନ ଯୁଗଳର ଦର୍ଶନ କରିଲେ ଜୀବନ ଧନ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ଭାରତର ଅନେକ ପୌରାଣିକ ଗ୍ରନ୍ଥ, ଶାସ୍ତ୍ର, ବେଦ ଓ ବେଦାନ୍ତରେ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମର ମହାତ୍ମ୍ୟ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । କେବଳ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଧୁଳିକଣାରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ପବିତ୍ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା । କୁହାଯାଏ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯମ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ କେବଳ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ହିଁ ନୁହେଁ ବରଂ ସମଗ୍ର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମର ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ।

ହେଲେ ସଦ୍ୟ ନିର୍ମିତ ମନ୍ଦିରଟିଏର ପ୍ରଚାର ହେତୁ କିଭଳି ଭାବରେ ଏହାକୁ ଧାମ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ତାହା ପରିଚର୍ଚ୍ଚାର ବିଷୟ ହେଉ । ପର୍ଯ୍ୟଟନ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ହୁଏତ ହୋଇପାରେ । ସୁଦୂର ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରୁ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସୁଥିବା ଭକ୍ତମାନେ ଏବେ ହୁଏତ ହାତ ପାହାନ୍ତରେ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ସହ ସମୁଦ୍ର ବେଳାଭୂମିର ଆନନ୍ଦ ନେବାପାଇଁ ଦୀଦା ଯାଇ ପାରନ୍ତି । ଶୁଣାଯାଉଛି ଏହି ମନ୍ଦିରରେ କାଳେ ଜାତିଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିବେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଏହା ଏକ

ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶାଧିକାର ପାଇନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ସେଠାରେ ଯାଇ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବେ । ମନ୍ଦିରର ଭବ୍ୟତାକୁ ଅନୁଭବ କରି ପାରିବେ ।

ଏହି ଆଲୋଚନାକୁ ଲେଖିବା ସମୟରେ ମନରେ ପୂର୍ବରୁ ଲିଖିତ କବିତାର ପଂକ୍ତି ମନେ ପଡୁଛି, ସତରେ ଗ୍ରାମ ଶୁକରି ଗାଇ ହୋଇ ପାରିବ କି ? ଯାହା ଯେତେ ନକଲ କରି ନୀତିକାନ୍ତି କରିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ କଣ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ ହୋଇ ପାରିବ କି ?

ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ ହେଲା କେମିତି ?

ଆଶା କରୁଛି ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ । ଦେଶ ଓ ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ତଥା ଆତଙ୍କବାଦର ସମ୍ମୁଳ ବିନାଶ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା-ସମ୍ପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଗଳ୍ପ ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲୋଚନାକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫଟ୍‌ବ୍ଲେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତୁ ।

ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୨୭

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ରୌପ୍ୟ ବନ୍ଧୀଶାଳାର ଜେଲର-୭

ଡେଭିଡ଼ ବେରୀ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟଉଠିଲା । ତାଙ୍କୁ ଲ୍ୟାରେ
ଇନ୍‌ସୁଲେସନ୍‌ର ଅନାଦ ଜେଲର ଆଉ ତା'ର ଡେପୁଟି ହସି ହସି ସେ
କୋଠରୀ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ସେ କାଗଜ ।
ଇନ୍‌ସୁଲେସନ୍‌ର ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ କାଗଜ । ତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ବିଲପି
ଉଠିଲା । ସେ କ'ଣ ଲେଖିଦେଲେ ? ତାଙ୍କ ଆଖୁଠି କ'ଣପାଇଁ ଛିଡ଼ିଗଲାଣି । ହାତ
କ'ଣପାଇଁ ଅଥର୍ ହୋଇଗଲାଣି । ଇନ୍‌ସୁଲେସନ୍ ଡେଭିଡ଼ ବେରୀର କୋଠରୀରେ କଟାଡ଼ି
ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ଓପାର୍ଡରମାନେ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ସେଲକୁ ବୋହି ଆଣିଲେ ।

ଏ ହାତ, ଏ ଆଖୁଠିକୁ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଅଚଳ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାଲି ଭିତରେ
ସବୁ କାମ ସରିବା ଦରକାର । ନହେଲେ ତାଙ୍କର ବିଲମ୍ବ ହୋଇଯିବ । ସେ ଆଉ କିଛି
ଭାବିପାରିଲେନି । ଆସନ୍ତା କାଲିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ପୂର୍ବରୁ ସବୁକିଛି ସରିଯିବା ଦରକାର । ଏ
କାଗଜ ଉପରେ ପହୁଁଥିବାର ନୁହେଁ । ସେ ଯେ କାଳ କୋଠରୀ ଭିତରେ ବନ୍ଦ ଅଛନ୍ତି ।
କ'ଣ କରିବେ, କ'ଣ କରିବେ ? ଶେଷରେ ତାଙ୍କୁ ଉପାୟ ଦେଖାଗଲା ।

ଆତ୍ମା ଅମର । ଏ ଶରୀର ନଶ୍ୱର ।

ଇନ୍‌ସୁଲେସନ୍ ତୁମେ ଭୁଲ ବାଖ୍ୟା କରୁଛ । ଏ ବାଖ୍ୟା ନୁହେଁ । ଶରୀର ନଶ୍ୱର ସତ ।
କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ସ୍ୱତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ତୁମେ ଆଉ କାହାର
ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ କାମ କରୁଛ ?- ତାଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ଶବ୍ଦ ଖଇ ଫୁଟୁଥିଲା ।

ଇନ୍‌ସୁଲେସନ୍ ମୃତ । ଏ ଖବର କାଲି ସକାଳେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ । ତାଙ୍କ ଲେଖା

କାଗଜ ବେରୀର ତଥାକଥିତ ମାନନୀୟଙ୍କ ଆଗରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆଗରୁ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଖବର ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ । ଆଉ ତା'ପରେ ଏ କାଗଜର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନଥାଏ । ଡେଭିଡ ବେରୀର ରୁକ୍ତି ଯାଉ ଗତିଆକୁ ଗାଧୋଇ ବା ଶାଗ ଉପାଡି । ସେ ଆସନ୍ତାକାଲିର ସକାଳ ପୂର୍ବରୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବେ । – ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ ବୁଝାଇଲେ । ତାଙ୍କୁ ଏ ଉପାୟ ଠିକ ଲାଗିଲା ।

ଏକ ଲମ୍ବ ଲମ୍ଫ । ଝରକା ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚି ହେବା ସତରେ ସେ ପହଞ୍ଚିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ନିଜ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା । ସେଇଠି ପହଞ୍ଚି ତାଙ୍କୁ ଝୁଲିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଉ ସେ ଏକ ଲମ୍ବ ଲମ୍ଫ ଲଗାଇଲେ । ତା' ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ଶାର୍ଚ୍ଚ ଚିରି ସେ ଏକ ରଶି ତିଆରି କରିନେଇଥିଲେ ଆଉ ତା'ର ଶକ୍ତି ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ ।

ମୃତ୍ୟୁ, ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ କେବଳ । ଦୁନିଆ କେବେ ତ ସରେନି ସ୍ୱପ୍ନ ଆଉ ଥରେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏ । ନୂଆ ସ୍ୱପ୍ନ ରହିବ ।

ସେ ଆକାଶକୁ ଅନାଇଲେ । ତାଙ୍କ ସ୍ୱାଇଁଲାଇଟ ଦେଇ ଯେମିତି ଟିକେ ଜହ୍ନ ଆସିଲା ଭଳି ତାଙ୍କୁ ଲାଗିଲା । ଆକାଶରେ ଜହ୍ନ ଆତଯାତ କରୁଛି । କେମିତି କେହି ତାଙ୍କୁ ଅଟକାଇ ପାରେ ? ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ।

ଭାଇମାନେ, ଦେଶପାଇଁ ଆମକୁ ଆତ୍ମବଳି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । – ସେଇ କେତେଟା ଶବ୍ଦ ମିଶାଇ ଏକ ବାକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ଏକ ଅଳ୍ପ ବାତେଇ ହେବାର ଶବ୍ଦ । ସବୁ ରାଜନୈତିକ କଇଦୀଙ୍କ ଦେହରେ ଯେମିତି ଏକ ବିଦ୍ୟୁତର ସାମାନ୍ୟ ଝଟକା ଲାଗିଲା । କେହି କିଛି ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ରୟ ଆଉ ଅପମାନ ସହିପାରିଲେନି । ସେ ୨୯ ଅପ୍ରେଲ ୧୯୧୭ ମସିହାରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲେ ।

. . . . ଆଉ ତା'ପରେ ? ପରଦିନ ସକାଳେ ସେଲର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଗଲା । ସବୁ କଇଦୀ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ଗୋଟାଏ ଓପାର୍ଡର ପାଦ ଚିପଚିପ କରି ଚାଲି ଆସିଲା ଆଉ

ଶବରଦେଲା ପୂର୍ବ ରାତିରେ ଇନ୍ଦୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ସବରକର ଆଉ ଅନ୍ୟମାନେ ହତବମ୍ନ ହୋଇଗଲେ । ସବରକର ତ ଗତକାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତାଙ୍କ ସହ କଥା ହୋଇଥିଲେ । ଆଉ ଆଜି ସକାଳେ ଉପର ଝରକାରୁ ତାଙ୍କ ଶରୀର ଝୁଲୁଛି । ସେ ନିଜ ଚିରା କପଡ଼ାକୁ ରଖି କରି ଗଳାରେ ଫାଶ ଲଗାଇ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ବେକ ହାତ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି, ଜିଭ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଆସିଛି ଆଉ ଗୋଡ଼ ପବନରେ ଝୁଲୁଛି । ନବ ଯୁବକ ଜଣକ ନିଜର ଅପମାନ ଆଉ ସହିପାରିଲେନି । ଜେଲରେ ମୃତ୍ୟୁର ଲମ୍ବା ଛାଇ ଘେରିଗଲା ଆଉ ସବୁ ରୂପ ହୋଇଗଲା । ଇନ୍ଦୁ ଭୂଷଣ ପ୍ରଥମ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀ ଭାବରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲେ ।

ବେରୀ ନିଜର ଦୋଷ ଘୋଡ଼ାଇବାକୁ ଏହି ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ଭୁଲ ଚିତ୍ରଣ କଲା । ନିଜର ପାଗଳଗୁଣ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କନ୍ଦଳ ଯୋଗୁଁ ଇନ୍ଦୁ ଏକ ଆବେଗରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛି ବୋଲି କହିବୁଲିଲା । ସେ ନିଜର ଜମାଦାର ଆଉ ପେଟି ଅଫିସର ଏହା କହିବା ପାଇଁ ଶିଖାଇଲା ।

“ମାନିକତାଲା ବୋମା କେଶର ଦୋଷୀ ହୋଇ ଦଶ ବର୍ଷ ସଜା ଭୋଗୁଥିବା ଯୁବକ ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଅଛି । ତା’କୁ ତେଲଘଣା ଇତ୍ୟାଦି କାମରେ ଉପେଯାଗ କରାଯାଇଥିଲା ଆଉ ପରେ ନିୟମ ମୁତାବକ ବାହାର କାମ ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ତା’କୁ ବାହାର କାମ ଜେଲ ଭିତର କାମ ଠାରୁ କଠିନ ଆଉ ଅପମାନଜନକ ଲାଗିଥିଲା । ସେ ଭାରୁଥିଲା ଏପରି କିଛି ବାହାନା କଲେ ତା’କୁ କାମରୁ ରିହାତି ମିଳିବ । ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଏକ ସଂବେଦନଶୀଳ ଅଭିମାନୀ ଯୁବକ । ସେ କେଉଁ କାମ ଠିକ କରିପାରିଲାନି ।”- ବେରୀର ରିପୋର୍ଟ ଥିଲା । ବେରୀ ତା’କୁ ପାଗଳପଣିଆ ଯୋଗୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ରୂପ ଦେଲା ।

“ଇନ୍ଦୁ ଥିଓସଫି ବହୁତ ପଢ଼ିଥିଲା, ଫଳରେ ତା’ର ମାନସିକ ଦୁର୍ବଳତା ଦେଖାଦେଇଥିଲା । ଥିଓସଫି ଯୋଗ କରିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଏ । ଯୋଗରେ ନିଃଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ

ନେବା ଉପରେ କିଛି ବ୍ୟାୟାମ ଅଛି ଯାହା ମସ୍ତିଷ୍କ ଉପରେ ଖରାପ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ । ଏଣୁ ସେ ମାନସିକ ସନ୍ତୁଳନ ବଜାୟ ରଖିପାରିଲା ନାହିଁ ।”-ପରେ ବେରୀ ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପାଇଁ ଆଉ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଇଲା । ଚିଫ୍ କମିଶନର ମଧ୍ୟ କିଛି ସେଇ ପ୍ରକାର ଅଲଗା ରିପୋର୍ଟ ଦେଲେ । କେହି ପ୍ରକୃତ କାରଣ ଦର୍ଶାଇଲେ ନାହିଁ ।

ବେରୀ ସଂନ୍ଧ୍ୟାରେ ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଲେଖା କାଗଜଟା ନିଜ ଭ୍ରମର ଭିତରେ ସାଇତି ଦେଲା । ତା’ ମୁହଁରେ ଖୁସି ଫୁଟିଉଠିଲା ନାହିଁ । ଇନ୍ଦୁ କ’ଣ ଲେଖିଛନ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ସେ ଚାହିଁଲା ନାହିଁ । ନିଜ କାମ ସରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣଙ୍କ କାଗଜ ଦେଖିଲା । ଅକ୍ଷରର ଆକାର ବଡ଼ କି ଛୋଟ ହୋଇନି । କିଛି ଚମକୁଛି । ସେ ଭ୍ରମର ବନ୍ଦ କଲା ଆଉ ସବୁଦିନ ଭଳି ଲେଖିଲା, “ମୁଁ ମୋତେ ତରେନାହିଁ ।” କିନ୍ତୁ ତା’ ହାତ କାହିଁକି ବହୁତ ଧରୁଥିଲା । ମାନନୀୟ ମଧ୍ୟ ତା’ ପାଖକୁ ଆସିନଥିଲେ । ସେଦିନ ସେ ଆଗୁଆ ଲେଖି ଦେଇଥିଲା । ସେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିରହିଲା ।

ନାନୀ ଗୋପାଲ

ଶ୍ରୀ ନାନୀଗୋପାଲ । ରାଜଦ୍ରୋହ ଅପରାଧରେ ଧରାହୋଇ ସେଲୁଲାର ଜେଲ ଆସିଛି । ସେ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଯୁଗାନ୍ତର ଦଲରେ ସାମିଲ ଥିବା ଏକ ଭୟଙ୍କର ବାଳକ । ସେ ନିଜେ ୨ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୧୧ ମସିହାରେ ଏକ ପୁଲିସ ଅଫିସର ଉପରକୁ ବୋମା ଫୋପାଡ଼ିଛି ଆଉ ତା’କୁ ନ୍ୟାଳୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ବିଚାର ପରେ ୧୪ ବର୍ଷର ସଜା ମିଳିଛି ।- ଓପାର୍ଡର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଗମ୍ଭୀର ଉପରେ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲା । ଏକ ବଡ଼ କଇଦୀ ଆସିଲେ ଜୋର ଜୋରରେ ଯେମିତି ଘଣ୍ଟା ବାଜେ । ସେଇଟା ଅବିନାଶ ଶୁଣିପାରୁଥିଲା । ଏ ଘଣ୍ଟାଟା ପ୍ରକୃତରେ ବାଜେ କି ବାଜେନି ତାହା ଜଣାନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗମ୍ଭୀର ଉପରୁ ବଡ଼ ଘୋଷଣା ସବୁ ଓପାର୍ଡରଙ୍କର ହୃତପିଣ୍ଡର ଗତି ବଦାଇଦିଏ । ନିଜର ପରିଚୟ ଡେଇଁତ ବେରୀ ଆଗଭଳି ଦେଲା ଆଉ କିଛି ବନ୍ଦୀ ବେରୀର ଆକାର ଆଉ ବ୍ୟବହାର ଦେଖି ଧରିଗଲେ ।

ଚିରାଚରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ନାନୀଗୋପାଳ ଆଉ ଅନ୍ୟ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଜେଲର ଡେଭିଡ଼ ବେରୀ ଆଗରେ ଜେଲ ଭିତରେ ପଶିବା ଆଗରୁ ପେଶ କରାଗଲା । ଆଗକୁ ସେଲୁଲାର ଜେଲର ରୂପାକୋଠୀ ଭିତରେ ସେମାନେ ସମୟ ବିତାଇବେ । ଅବିନାଶ ମନେମନେ ଭାବୁଥିଲା ଜେଲଟା ଧଳା ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗେଇ ହୋଇଥିବା ଏକ ରୂପାକୋଠୀ । ଆଉ ନାନୀଗୋପାଳକୁ ଜହ୍ନ ରାତିରେ କେବେ ସେଲୁଲାର ଜେଲକୁ ଦେଖିଲା ଭଳି ମନେହେଉଥିଲା । ବାହାରେ, ଠିକ ତଳେ କଳା ସମୁଦ୍ରର ପାଣି କୁଳରେ କଟାଡ଼ି ହୋଇ ଧଳା ଫେଶ ଡିଆରିକରେ । ସେତେବେଳେ ସେଲୁଲାର ଜେଲକୁ ଅନେଇଲେ ଲାଗେ ଏକ ରୂପା ବାହୁ ଥିବା ଦୁର୍ଗ । ବନ୍ଦୀମାନେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବିଲିବିଲେଇବେ ପଥର କାନ୍ଥ ପଛପଟେ ।

ମୁଁ ଡେଭିଡ଼ ବେରୀ.

ମୋଟା ଇଟା କାନ୍ଥ ପଛପଟେ ତୁମେମାନେ ରୁପେଲୀ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବ । ଭାବିବ ସେଲୁଲାର ଜେଲର କାନ୍ଥ କେମିତି ପ୍ରତିଟି ଜହ୍ନରାତିରେ ଜହ୍ନକୁ ଛୁଉଛି । ନିଜ ଆଖିରେ ତୁମେମାନେ ପାଚେରୀକୁ ବଡ଼ହେବା ଦେଖିବ । ଜହ୍ନ ଠିକ କାନ୍ଥ ଉପରୁ ଏକ ରୂପାଥାଳି ଭଳି ଉଦୟ ହେବ । ତୁମ ହାତ ପାହାନ୍ତକୁ ଛୁଇଁ ଚାଲିଯିବ । ତୁମେ ମୁକ୍ତ ପକ୍ଷୀ ଭଳି ମନରେ ଆକାଶକୁ ଉଡ଼ିଯିବ ।- ଡେଭିଡ଼ ବେରୀ ବାଳକ ନାନୀ ଗୋପାଳକୁ ଦେଖି କହିଲା । ନାନୀ ଗୋପାଳ ଏକ ସୁନ୍ଦର ସୁଠାମ ବାଳକ ଥିଲା । ସବୁ ବାଳକ ଭଳି ତା' ଆଖିରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନ ଆଉ ଦୁଷ୍ଟାମୀ ଥିଲା ।

ଜହ୍ନକୁ ତାହା ହେଲେ ଧରିହେବ । - ନାନୀ ଗୋପାଳ ଭାବିଲା ।

ଯଦି ଏକଦମ ପାଖରେ ଯାଉଥିବ, ତେବେ ଡେଇଁଲେ ଆକାଶକୁ ଜହ୍ନ ସହ ଉଡ଼ିଯାଇହେବ । ଜହ୍ନ ସହ ଯାତ୍ରା ଆଉ ଜହ୍ନରେ ଚିହ୍ନ ସବୁବେଳେ ପାଇଁ ରହିଯିବ । ଜହ୍ନରେ ଚିହ୍ନ କେତେଜଣଙ୍କର ? ମଣିଷ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ଏକ ଶଶକର ଚିହ୍ନ ତ ଜହ୍ନରେ ଦେଖିଛି । ଜହ୍ନ ସବୁ ଠେକୁଆଙ୍କ ମାମୁଁ । ମଣିଷର ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଜହ୍ନମାମୁଁ । -

ନାନୀ ଗୋପାଲ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

କିଶୋର ନାନୀ ଗୋପାଲ ନାକତଳେ ଭଲକରି ନିଶ ବି ଉଠିନଥିଲା । ମୁହଁ ସୁତୈଳ, ମସୃଣ । ଟିକିଏ ଦାଗ ନାହିଁ । ମୁହଁରେ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଭାବ । ଆଖିରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାସିଯିବା ପାଇଁ । ସପନର ନଉକାର ଭାସିଯିବା ଚାଲ । ନଉକାରେ ଟିକିଟିକି ଫୁଲ ଭରିଥିବ । ଗଙ୍ଗାଶିଉଳୀର ବାସ୍ନା । ଝରିପଡୁଥିବା ଫୁଲ ସପନର ନଉକାରେ । ଜହ୍ନ ଦେହରେ ସବୁ ନରମ ଫୁଲ ଭରି ଯେ ରହିଛି । ନଇଁ ଯାଉଥିବା ନାନୀ ଗୋପାଲର ମୁହଁରେ ଖୁସି ଆସିଗଲା ଆଉ ଆଖିରେ ଦୁଷ୍ଟାମୀ ।

ଏକ ରୂପେଲୀ ଘରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆହା କି ଭାଗ୍ୟ । – ସେ ଭାବିଲା ।

କାନ୍ଥ ସବୁ ରୂପାରେ । ବାରଣ୍ଡା ରୂପାରେ । ସବୁଆଡ଼େ ରୂପା । ଏକ ବିରାଟ ଅଭିଜ୍ଞତା ।- ନାନୀ ଗୋପାଲ ମନେମନେ ଶିହରିଗଲା ।

ନାନୀ ଗୋପାଲ ସେତେବେଳକୁ ନରମ କିଶୋର । ସେ ବୋମା ତ ଫୋପାଡ଼ିଥିଲା କିନ୍ତୁ ତା'ର ବୋମାଟା ଫୁଟି ନଥିଲା । ସେ ନିଜକୁ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରୁଥିଲା ଆଉ ନିଜର ହକ୍ ପାଇଁ ଲଢ଼େଇ କରୁଥିଲା । ଆଉ ନିଜକୁ ନିଜେ ଆକାଶକୁ ଦେଖି ଗୀତ ଗାଉଥିଲା ।

ମୁକ୍ତ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ

ପବନ ସହ ଭାସିଯାଏ

ଏକ ମୋତି, କେହି ଛଡ଼ାଇ ନେବେନି

କାକରର ବିନ୍ଦୁ ମୁଁ ଘାସର ଉପରେ

ମୋ ପାଇଁ ଆକାଶରୁ ଝରି ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଜେଲରେ ପହଂଚିବାର ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ନାନୀ ଗୋପାଲ ଜେଲର ନିୟମ ମାନିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା । ସେ କେଉଁ ବେକାର କାମ କରିବନି । ତା' ବୟସରେ ପିଲାମାନେ

ବେକାର ଗଧ କାମ ମୋତେ କରନ୍ତିନି ।

ଏକ ଭୟଙ୍କର ବାଳକ । - ମିର୍ଜ୍ଜା ଖାନ କହିଲା ଆଉ ତା'କୁ ହାତକତା, ଗୋଡ଼ କତା ପିନ୍ଧାଗଲା । ସେ ତେଲ ଘଣାରେ କାମ କରିବାପାଇଁ ମନାକଲା ।

ନାନୀ ଗୋପାଲ ସବୁଠାରୁ ଦଳ୍ଲନା କଇଦୀ ଥିଲା । ତା'କୁ ଅନ୍ୟ କଇଦୀଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରଖାଗଲା । ତା'କୁ ଯେତେ ଲାଞ୍ଛନା ଦେଲେ ବି ସେ ଦୃଢ଼ ରହୁଥିଲା । ଯେତେ ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ମିଳୁଥିଲା ସେ ସେତେ ବେଶି ଅମାନିଆ ହେଉଥିଲା । ହାତକତି ଲଗାଇ ତା'କୁ ଠିଆ କରାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ତା'କୁ କାମ ନକରିବା ହେତୁ ଦଣ୍ଡ ମିଳୁଥିଲା । ଫଳରେ ସେ ଏମିତି ନିଜର କପଡ଼ା ସଫା କରିବା ବି ଛାଡ଼ିଦେଲା । ତା'କୁ ଅଖା ତିଆରି କପଡ଼ା ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦିଆଗଲା, ଫଳରେ ସେ କପଡ଼ା ପିନ୍ଧିବା ବି ଛାଡ଼ିଦେଲା ।

ମୋତେ କେତେ ଶିଖାଇବ

ଖେଳିବି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜ ହିସାବରେ

ମୁଣିରେ କୌତୁକକୁ ନେଇକି ଆସିଛି

ହସୁଥିବି, ଦୌଡୁଥିବି ତୁମ କଥାରୁ ଦୂରକୁ

ଓଲଟି କେତେ ଗୀତ ଗାଉଥିବି

ନାଟିବି କେବଳ ମୋ ହିସାବରେ ।

କି ଦୁଷ୍ଟ ବାଳକ । ଓପାର୍ଡରମାନେ ତା'କୁ ମାତିବସି କପଡ଼ା ପିନ୍ଧାଇ କପଡ଼ାକୁ ସିଙ୍ଗି ଦେଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ରାତିରେ ସେ କପଡ଼ାକୁ ଚିରି ଫୋପାଡ଼ି ଦେଉଥିଲା । ତା'ପରେ ତା'କୁ ଚେନରେ ବାନ୍ଧି ରଖାଗଲା । କିନ୍ତୁ କେମିତି ରାତିରେ ସେ ଚେନ ଖୋଲି ଦେଉଥିଲା । ତା'ର ଏମିତି କାମପାଇଁ ତା'କୁ ଗାଳି ମିଳୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ କିଛି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେଖାଉ ନଥିଲା । ଆଉ ଅଫିସରମାନେ ଆସିଲେ ଠିଆ ହେଉନଥିଲା କି କେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଉନଥିଲା । ତେଣୁ ତା'କୁ ଏକୁଟିଆ ସେଲରେ ରଖିଦିଆଗଲା, ଫଳ ଏମିତି ହେଲା ଯେ

ସେ ସେଲରୁ ମୋଟେ ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ଏମିତିକି ଗାଧୋଇବା ପାଇଁ ବି ବାହାରୁ ନଥିଲା ।

ଓପାର୍ଡରମାନେ ତା'କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲଗ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ଝରଣାରେ ଗାଧୋଇବା ପାଇଁ ଟେକି ନେଇଯାଉଥିଲେ । ତା' ଦେହକୁ ନଡିଆ କତାରେ ଘଷୁଥିଲେ, ଘଷା ଘଷିରେ ଦେହ ଜଳୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତା'କୁ କେହି ଆଘାତ କରୁନଥିଲେ । ପଠାଣ ଓପାର୍ଡରମାନେ ତା'କୁ ଅତି ଅଶ୍ରୁଳ ଭାଷାରେ ଗାଳି ଦେଉଥିଲେ । ନାନୀ ଗୋପାଲ ଦିନରାତି ଲଙ୍ଗଳା ହୋଇ ବୁଲୁଥିଲା । ତେଣୁ ଓପାର୍ଡରମାନେ ତା'କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାପାଇଁ ତା'ର ଏକ କମ୍ବଳ ନେଇଗଲେ । ତେଣୁ ଆଉ ସେ ସବୁ ବିଛଣା ଫୋପାଡି ଦେଲା ।

ଲୁଚକାଳି ପାଇଁ କେତେ ଯେ କୋଠରୀ
ମୋତେ କେମିତି ଖୋଜିବ
ଆଲୁଅରେ ହଜିଯାଏ, ଅନ୍ଧାରରେ ଦେଖାଦିଏ
ମୋତେ କେହି ଛୁଇଁ ପାରିବେନି
ପଟୀ ତୁମର ଆଖିରେ
ମୋତେ କେବେ ଦେଖିପାରିବନି ।

ତା'ର ପ୍ରତିବାଦ ଥିଲା - ତା'କୁ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଉ । ଶେଷରେ ଚିଫ କମିଶନର ଜଣାଇଦେଲେ ଯେ ତା'କୁ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀର ମାନ୍ୟତା କେବେ ବି ମିଳିବ ନାହିଁ, ସେ ଯାହା କରୁଛି କରିପାରେ ।

ତୁମେ ଭାରୁଛ ଏମିତି କଲେ ଆମ ହୃଦୟ ବିଗଳିତ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ମରିଗଲେ ବି ଆମର କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବନି । - ଚିଫ କମିଶନରଙ୍କ ଅଭିଭାଷା ଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନାନୀ ଗୋପାଲର ଏମିତି ବ୍ୟବହାରରେ ବିଚଳିତ ଥିଲେ । ଶେଷରେ ଅଧିକାରୀମାନେ ତାଙ୍କୁ ସର୍ବ ସମ୍ମୁଖରେ ବେତ୍ରାଘାତ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କଲେ ।

ତିନି ଚାରି ବେତ ଜୋରରେ ସର୍ବ ସମ୍ମୁଖରେ ପଡ଼ିଲେ, ବୁଦ୍ଧି ସିଧା ହୋଇଯିବ । ନାନୀ
ଗୋପାଲ ସେତେବେଳକୁ ଯେ ଗୀତ ଗାଉଥିଲା-

ତୁମ କଥାରେ ରାଜି ହେବୁନାହିଁ
ଧୂଳିଆ ଆଲୁଅକୁ ଜମା ଦେଖିବୁନି
ଅଳକ୍ଷ୍ମରେ ବନ୍ଧା ପବନକୁ
ଆମେ ଶ୍ୱାସରେ ନେବୁନି
ତୁମ ଅଭିଭାଷଣ କାନକୁ ଶୁଣାଯିବନାହିଁ
ଆଲୁଅ ଭାଲିପାରିବନି
ବାହୁରେ ତୁମ ଏତେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ
ଆକାଶରୁ ଖୋଲା ଆଲୁଅ ଝରି ତ ଆସୁଛି
ସମୁଦ୍ରରୁ ଖୋଲା ପବନ ବୋହିତ ଆସୁଛି
ତାଳରୁ ପକ୍ଷୀ ଗାଉଛନ୍ତି ଖୋଲା ହୃଦୟରେ
ଅନାବୃତ୍ତ ଆମେ ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ
ଆମେ ମୁକ୍ତ, ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନ
ଆମକୁ ତୁମେ ଭାଙ୍ଗି ପାରିବନି ।।

ଏହାର ଫଳ ବହୁତ ଖରାପ ହେବ । ନାନୀ ଗୋପାଲକୁ ଯଦି ବେତ୍ରାଘାତ କରାଯାଏ
କାରାଗାରର ସ୍ଥିତି ଅତିମାତ୍ରାରେ ବିଗିଡ଼ିଯିବ । ସବୁ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀମାନେ ବିଦ୍ରୋହ
କରିବସିବେ । -ସବରକର କହିଲେ ।

ତେଣୁ ବେରୀକୁ ଶହେଧର ଏମିତି କରିବା ଆଗରୁ ଭାବିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି
ଲୋକମାନେ ଏଠି ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ କି କି କାମ କରିଛନ୍ତି ଏ ବିଷୟ ବେରୀ ଭାବିନେଉ ।
ତା'ପରେ ଚିନ୍ତି କିଛି କରୁ । - ସବୁ କଇଦୀ ଏକା ସ୍ୱରରେ କହୁଥିଲେ ।

ବେରୀ ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ହୃଦୟରେ ଅତି ବିଚଳିତ ଥିଲା । ଏଣେ ଦଣ୍ଡର ଘୋଷଣା ହୋଇଗଲା । ଆଉ ବେତମାତର ତ୍ରିଭୁଜାକାର ଫ୍ରେମକୁ ଲଗାଇ ଦିଆଗଲା । ନାନୀ ଗୋପାଲକୁ ବେତ୍ରାଘାତ ହେବ । ସବୁ କଇଦୀଙ୍କୁ ସେଲ ଭିତରେ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଗଲା । ନହେଲେ ଦଙ୍ଗା ଆଉ ବିଦ୍ରୋହ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତଙ୍କ କାନ ନାନୀ ଗୋପାଲର କାନ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ଠେକୁଆର କାନ ଭଳି ଠିଆହୋଇଥିଲା । ତା’ ଦେହରୁ ଟପଟପ ରକ୍ତ ଝରି ପଡୁଥିବ ।

କିନ୍ତୁ ତାହା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତା’କୁ କେହି ବେତମାତ କରିବା ପାଇଁ ରାଜି ହେଲେନାହିଁ । ଏକଥା ଚିଫ୍ କମିଶନରଙ୍କୁ ଜଣାଇଦିଆଗଲା । ତା’କୁ ଶେଷରେ ଫ୍ରେମରୁ ବାହାର କରିଦିଆଗଲା ।

ବାଦଲର ତେଜକୁ ଢାଙ୍କି ପାରିବନି

ଆକାଶରେ ରୂପହୀନ କଥାରେ

ଆଲୋକର ରେଖା ବଙ୍କିଯାଏ ନାହିଁ

ନୂଆ ବର୍ଷ କେହି ଦେଇପାରିବେନି

ସର୍ବ ସମାହିତ ସେଇଠାରେ

ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଜଳୁଥିବ ଆକାଶରେ ।

ନାନୀ ଗୋପାଲର ସାହାସ ସୂର୍ଯ୍ୟଭଳି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଥିଲା, କେହି ତେଜକୁ ନିର୍ବାପିତ କରିପାରିନଥାନ୍ତେ । ତା’ର ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ଠାକୁ ଏମିତିକି ଜମାଦାରମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ଶେଷରେ ତା’କୁ ଭାଇପର ଜେଲକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରାଗଲା । ସେ ଭାଇପର ଜେଲରେ ଭୋକ ହରତାଳ କଲା ଆଉ ତା’କୁ ସେଲୁଲାର ଜେଲକୁ ପୁଣି ଫେରାଇ ଆଣାଗଲା । ତା’କୁ ନାକଦେଇ ଦୁଧ ଦିଆଗଲା । ନାନୀ ଗୋପାଲ ରଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀଙ୍କ ଅଧିକାର ପାଇଁ ନିଜର ଜିଦ୍ ଜାରି ରଖିଲା । ଶେଷରେ ତା’କୁ ହାତକତା ସହ ଝୁଲାଇ

ଦିଆଗଲା । କିନ୍ତୁ ତା'ର କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲାନି । ତା' ଦେହ କଙ୍କାଳସାର
ହୋଇଯାଇଥିଲା ସେ ୨୨ ଦିନ ଭୋକ ହରତାଳ କରିଥିଲା । ଶେଷରେ ଅନ୍ୟ
ସାଥୀମାନଙ୍କ ଅନୁରୋଧରେ କିଛି ଖାଦ୍ୟ ନେଇଥିଲା ।

ସାତ ସମୁଦ୍ରର ଉର୍ମି ସ୍ୱନ୍ନରେ
କେମିତି ମୁଁ ଯେ ଦୁର୍ବଳ
ଯଦି ନ ନିଏ ମୁଁ ଆଜି କେଇ ବିନ୍ଦୁ ଜଳ
ଆଉ କେଇ ମୁଠା ତିଳ
ପ୍ରବାହିତ ହେବ ଆଉ କେଉଁ ନିର୍ଝରିଣୀ
ଯେବେ ମୋ ଶରୀରରେ ହିମାଳୟର ପ୍ରବାହ
କେବେ ଶୁଖିବନି ନିଦାଘ ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ
କେମିତି ହେଲି ମୁଁ ନିର୍ବଳ
ଅବାରିତ ବର୍ଷା ଝରେ ମୋ ଦେହରେ
ପ୍ରବଳ ବନ୍ୟାରେ ବାଧା ଭାଙ୍ଗିଯିବ ।।

ଆଃ । ବେତ୍ରାଗାତ ହୋଇଥିଲେ ସେ କିଶୋର କ'ଣ ସହ୍ୟ କରିପାରିଥାନ୍ତା ?-
ଅବିନାଶ ଏବେ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିହେଲା । ବହୁ ସମୟ ତା' ମନରେ ନିଜପାଇଁ ବା ଆଉ
କାହାପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିନଥିଲା ।

କ୍ରମଶଃ. . .

ନୀଳ ଆଖିର ମୋହ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ନୀଳ ନୀଳ ଆଖିର ଝିଅ ସ୍ନିଗ୍ଧା । ସୌମ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ଆସିବା ପରେ ନୂଆବୋହୂର ମାଛ ଖୁବ ପସନ୍ଦ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଜାଣିଥିଲେ । ସବୁଦିନ ଶାଶୁମାଆଙ୍କ ବରାଦରେ ଘରକୁ ମାଛ ଆସୁଥିଲେ ବି ଶାଶୁମା କେବେ ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ବୋହୂର ସାହାସ ହୁଏନି ପଚାରିବାକୁ କାହିଁକି ବୋଲି କିନ୍ତୁ ସୌମ୍ୟ କହେ ସେ ତୁମ ଭଳି ବିଲେଇ ହୋଇକି ନାହିଁ । ଏ ଉତ୍ତର ଶୁଣି ସ୍ନିଗ୍ଧାକୁ ଲାଗେ ତେବେ ଆଗରୁ କଣ ମାଆ ବିଲେଇ ପରି ମାଛ ଖାଉଥିଲେ ? ଏବେ ତେବେ କାହିଁକି ଖାଉନାହାଁନ୍ତି ବୋଲି ଭାବେ କିନ୍ତୁ ପଚାରି ପାରେନା, ଯଦିଓ ମାମୁଁଘର ସମୁଦ୍ରକୁଳିଆ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଆସୁଥାଏ ରତ୍ନ ଅନୁଯାଇ ଢେର ମାଛ ତା ପାଇଁ । ମାଆ କହନ୍ତି କାହିଁ ଏତେ କଷ୍ଟ କରି ଆସିଲ ଦାମ କକା ? ତ ମାମୁଁଘର ପ୍ରଜା ଦାମକକା କହନ୍ତି ତୁମେ ସିନା ଛାତିଦେଲ ମାଛ ଖାଇବା ଦେଇ ହେଲେ ନୂଆବୋହୂ ମାଆ ପରା ମାଛ ପ୍ରିୟ । ଏଥର ସ୍ନିଗ୍ଧା କିନ୍ତୁ ଗୋଟେ କଥାରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଗଲେ ଯେ ଆଗରୁ ମାଆ ତେବେ ଖାଉଥିଲେ ମାଛ । ମାଛତ ମାଛ ରୋହି ଭାବୁର ମୁଣ୍ଡ ।

ସ୍ନିଗ୍ଧା ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଦୁଇ ଦୁଇଟା ଛୁଆର ମାଆ ହେଲେଣି । ଲାଜ ଭୟ ସଂକ୍ରମ ବଦଳରେ ସାହାସୀ, ନିର୍ଭୟା ହେବା ସହ ପରିବାରର କର୍ତ୍ତା ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତପକ୍ଷୀଟିଏ ହୋଇପାରିଲେଣି ତ ସେଦିନ ଡଲଫିନ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇ ପିଲାଦୁହିଁଙ୍କ ସହ

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଶାଶୁଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରି ଜୋର କରି ନେଇଯାଇଥିଲେ, ନୀଳ ସମୁଦ୍ରକୁଳିଆ ଅଞ୍ଚଳକୁ । ଆସନ୍ତୁ ମାଆ ସେତେବେଳର ଡଲଫିନ ଓ ଏବେର ଡଲଫିନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ ଦେଖିବେ । ସତକୁ ସତ କେତେ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ସେମାନେ ! ଗୁପ୍ତ ପରେ ଗୁପ୍ତରେ ଯାଉଥିବା ଦର୍ଶକ ଭିତରେ ଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଥାରେ ନକହି ଠାରରେ ହାଲୋ ହାଏ କରିବା ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗେଲ କରିବା ଆଦି ସମ୍ବେଦନଶୀଳ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଅଭିଭୂତ ହେଉ ହେଉ ଫେରିଲା ବେଳେ ମାଆ କହୁଥିଲେ ଏ ତିମି, ଡଲଫିନମାନଙ୍କ ଭଳି ମାଛମାନେ ମଧ୍ୟ ଖୁବ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ । ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କିଛି ବୁଝି ବି ନବୁଝିବା ଆଖିରେ ଶାଶୁଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଭାବୁଥିଲା ମାଛ ଖାଇବାକୁ ଡାକ୍ତର ମାଆଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲା ବେଳେ ମାଆଙ୍କର ମାଛମାନଙ୍କ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ଦୁଏତ ଅତୀତରେ କିଛି ଘଟଣା ଘଟିଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ମାଆ ମାଛ ଖାଇବାକୁ ରାଜି ନୁହଁ । ଏଣିକି ଗାଁ ଘରେ ପୋଖରୀ ଗାଧୁଆ ବନ୍ଦ ମାଆଙ୍କର, ନଈତୁଳରେ ବସି ଭାବନା ରାଇଜରେ ବୁଡିଯିବାରେ କଟକଣା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର, କାରଣ ଛୋଟ ବଡ଼ ମାଛଙ୍କ ସନ୍ତରଣ ଦୃଶ୍ୟ ଭିତରେ ଦୁଏତ ଲୁଚିଛି ମାଆଙ୍କର ଏଇ ମାଛ ନଖାଇବାର କାରଣ ବୋଲି ମନେହୁଏ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ । କେମିତି ମନେଇ ମାଆଙ୍କୁ ମାଛ ଖୁଆଇବାକୁ ପଡିବ ବୋଲି ଚିନ୍ତିତ ରହୁଥିଲେ ସ୍ତ୍ରୀ । ହେମୋଗ୍ଲୋବିନ ପୁରା କମ, କେତେଥର ଝୁଙ୍କି ପଡିଲେଣି ମାଆ ଘରେ ଏ ଭିତରେ ।

ଲେଖାଲେଖି କରୁଥିବାରୁ କେବେ କେବେ କବି ସମ୍ମିଳନୀ ବା ସାହିତ୍ୟ ଆସରକୁ ଯିବାକୁ ହୁଏ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ତ ସେଦିନ ଅଟୋରେ ଫେରିବାବେଳେ ସ୍କୁଲ ଫେରନ୍ତା ଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାନ୍ଧବୀ ଜଣେ କହୁଥାନ୍ତି ଆଜିକାଲି ବାଟ, ଘାଟ, ହାଟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଯୋଗୁଁ କେତେ ସୁବିଧା ! ଆମ ପିଲାବେଳେ ଏସବୁ ସୁବିଧା କୋଉଠି ଥିଲା ! କେତେ

କଷ୍ଟରେ ଆମେ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଯାଇ ଆସି କଷ୍ଟ କରି ପାଠ ପଢୁଥିଲୁ ଏ ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରେ । ସହରରେ ବଢ଼ିଥିବା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଏସବୁ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇନଥିଲେ ତ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ କି କି ଅସୁବିଧା ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଗାଁ ମାନଙ୍କରେ !

ସୌମ୍ୟଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଭାସି ଉଠିଲା ନିଜ ପିଲାଦିନକଥା । ବାପା ଥିଲେ ଶିକ୍ଷକ । ଅଳ୍ପ ଦରମାରେ ଜେଜେ ଜେଜେମା ତଥା ଦୁଇପିଇସୀ ଓ ମାଆ ସହ ସେ ଦୁଇ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଚଳେଇବା ଭିତରେ ବାପା ଖୁବ କଷ୍ଟ କରୁଥିଲେ । ବାରି ବାଇଗଣ ଚକଟା ଲଗେଇ ଭାତ ଖାଇବା ଯେମିତି ଅଭ୍ୟାସ କରି ନେଇଥିଲେ ସେ । ସେଦିନ ଜେଜେ ମାଛଟିକେ ଖାଇବାକୁ ମନ କରିବାରୁ ବାପା ମାଛ ଆଣିଥିଲେ ଓ ବୋଉ ସବୁଥର ପରି ଖୁବ ସୁଆଦିଆ ରାନ୍ଧିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲା ଭିତରେ ବାପା କହିଲେ ଦେହଟା ଟିକେ ଭଲ ଲାଗୁନି । ସଂସାରର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ କିଛି ବୁଝିବା ବୟସ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଦୁଇଭାଇଭଉଣୀ ଜାଣିଥିଲୁ ବାପାଙ୍କ ଦେହ ଖରାପ ହେଲେ ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ବାପାଙ୍କ ଉପରେ ଚଢ଼ି ଅଣ୍ଟାରୁ ପାଦ ଯାଏଁ ଘଷି ଦେଲେ ବାପା ଉଠି ବସିବେ । ଏଥର ମଧ୍ୟ ସେମିତି କରୁଥିଲୁ ହେଲେ ସବୁଥର ପରି ବାପା ଆମକୁ ଶହେରୁ ମୋର କେତେ ବା ମୋ ଭଉଣୀର କେତେ ନକହି ପଡ଼ି ରହିଥାଆନ୍ତି । ଜେଜେ ଓ ଜେଜେମାଆଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇସାରି ମାଆ ବାପାଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲା ଆଉ ସେ ଉଠୁନଥିଲେ । ମାଆ କହୁଥିଲା ଦୁଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ବାହାଘର ପାଇଁ ହୋଇଥିବା କରଜ ଶୁଫିବାକୁ ଜମା ତର ନାହିଁ । ମୋ ଭାଇଙ୍କୁ କହିଛି ଏ ସନ ଧାନ ବିକି ଆମକୁ ପଇସା ଦେଲେ ଆମେ ଆଗ କରଜ କରଜ ଶୁଫି ଦେବା । ପରେ ଆସ୍ତେ ସୁସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଦେଇଦେବା କହି ଯେତେ ବାପାଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ବି ସେ ଉଠୁନଥିଲେ । ହଲେଇ ଦେଇ ଛାତିରେ ହାତ ରଖି ମାଆ କଣ ବାରିଲା କେଜାଣି

ଭୋ ଭୋ କାନ୍ତି ମୋ ସଂସାର ଭାସିଗଲା କହୁଥିଲା । ରାସ୍ତା ଘାଟ ଭଲ ନଥିବାରୁ ହସ୍ତିଚାଲ ନେଇ ହେଲାନି ବାପାଙ୍କୁ । ସ୍କୁଲ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ପୁଅ ସହରରେ ଡାକ୍ତରୀ ପଢୁଥାଆନ୍ତି । ଛୁଟିରେ ଗାଁରେ ଥିବାରୁ ସେ ଭାଇନା ବାପାଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ ପ୍ରଥମ ଷ୍ଟୋକରେ ହାର୍ଟ ଆର୍କାକରେ ମଉସା ଆଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସେହି ଚିକିତ୍ସାରେ ଜେଜେ ଓ ଜେଜେମା ଆଗ ପଛ ହୋଇଗଲେ । ଆଉ ମାମୁଁଘର ସହାୟତାରେ ଭଉଣୀ ବେବିନାର ପଢ଼ା ବାହାଘର ଇତ୍ୟାଦି ହେବା ସହ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆଜି ଡାକ୍ତର । ହେଲେ ମାଆ .. କହି ଅଟକି ଯାଉଥିବା ସୌମ୍ୟଙ୍କ କଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ସ୍ମରଣ କହିଲେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମାଛ ଛାଡିଲେ । ଆଁ କରି ଅନେଇ ଥିଲେ ସୌମ୍ୟ ସ୍ମରଣଙ୍କ ମୁହଁକୁ ।

ସେଦିନ ହଠାତ ସ୍ମରଣ କହିଲେ ତୁମେ ଡାକ୍ତର ପୁଅ ହୋଇ ମାଆଙ୍କୁ ମାଛ ଖୁଆଇବାକୁ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରିଛ ଶୁଣେ ? ସୌମ୍ୟ ସିନା ରୁପ ରହିଲେ ହେଲେ ସ୍ମରଣ କିଛି ପରାମର୍ଶ କଲେ କୁଳ ପୁରୋହିତଙ୍କ ସହିତ ଗୁପ୍ତରେ ତ ସେ ଶଶୁରବାପାଙ୍କ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ପୂର୍ବରୁ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ମାଆଙ୍କ ଆଗେ କିଛି କହିଲେ । ଭିତରେ ଭିତରେ ସ୍ମରଣ ଖୁସି ଥିଲେ ତ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ସରି, ପଞ୍ଚୁପତ୍ରରେ ଆମିଷ ବଢ଼ା ଯାଇଥିବା ଗୋଟେ ପତ୍ର ଭିଡ଼ିଆଣି ମାଆ ବସିବା ଦେଖି ସୌମ୍ୟ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ସ୍ମରଣଙ୍କୁ ଚାହୁଁଥିବା ଦେଖି ପରେ ସ୍ମରଣ କହିଥିଲେ କୁଳ ପୁରୋହିତ କହିଗଲେ କି ଘରେ ଲାଗୁଥିବା ଆମିଷ ପଞ୍ଚୁପତ୍ରରେ ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁରବୀ ବସି ମାଛ ନଖାଆନ୍ତି ତେବେ ପୁତ୍ର ଉପରେ ଶନି ଓ ମଙ୍ଗଳଙ୍କ ଅଶୁଭ ଦୃଷ୍ଟି ରହିବ । ହେଲେ ତୁମେ ଏତେ କଥା କେମିତି ଜାଣିଲ ! ମାଆ ମତେ ତ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି କହିନି । ମତେ କହିଛନ୍ତି ନା କହି ରୁପି ରୁପି ହସୁଥିଲେ ସ୍ମରଣ ଆଉ ଆଜି ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସୌମ୍ୟ ନେଇଯାଇଥିଲେ ନୀଳ ସମୁଦ୍ର ବେଳାଭୂମିକୁ ସ୍ମରଣଙ୍କୁ ।

ଆଜି ଖୁବ ଖୁସି ଥିବା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପଚାରୁଥିଲେ ଏ ମହାସମୁଦ୍ରର ନୀଳ ଜଳରାଶି ଭିତରେ ଥରେ ହଜିଗଲେ କେମିତି ହୁଅନ୍ତା । ସୌମ୍ୟ କହିଥିଲେ ତୁମ ନୀଳ ନୀଳ ଦୁଇ ଆଖିର ସମ୍ମୋହନ ସମୁଦ୍ରରୁ ବି ଖୁବ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ବାସ୍ତବବାଦୀ ମଣିଷ ତମେ । ଆଜି ଏ ନୀଳ ଜଳରାଶିର ଆକର୍ଷଣରେ ତୁମ ମନ ବିଭୋର ହେଉଛି ମାନେ ଏଇ ନୀଳ ଜଳରାଶି ଛୁଇଁ ଶପଥ କର ଆଜିଠୁ କିଛି କବିତା ଲେଖିଚାଲ । ଘରେ ମାଆ ତୁଳସୀ ମୂଳେ ପାରମ୍ପାରିକ ତଳପତ୍ର ଛାମୁଣ୍ଡିଆ କରି ପଣା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିବେ ଚାଲ ଆମେ ଏହି ସମୁଦ୍ରର ନୀଳ ଜଳ ରାଶି କିଛି ନେଇ ମାଆଙ୍କୁ ଦେବା ଦେଖିବ ସେ ଖୁବ ଖୁସି ହେବେ । ସତକୁ ସତ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ମହାବିଷୁବ ସଂକ୍ରାନ୍ତିରେ ମହାସମୁଦ୍ରର ନୀଳ ଜଳରାଶି ବୋତଲ ପାଇ ଗଙ୍ଗାପାଣି ପରି ଦେହ ସାରା ସିଞ୍ଚନ କରି ତୁଳସୀ ମୂଳେ କିଛି ଦେଇ ଓଁ ଉଦ୍ଧାରଣ କରିବା ବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଘଣ୍ଟି ବଜେଇ ପଣା ସମର୍ପଣ କରୁଥିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସହ ଚେତ୍ରିସଶହ ଦେବଦେବୀଙ୍କୁ ।

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ

ପୁରୀ

୯୦୪୦୯୭୭୩୨୭

ରାହା ଆଉ ସାହା

ଅଭିମନ୍ୟୁ ବେହେରା

କିଏ କହେ ତାଙ୍କୁ ସଙ୍କଟମୋଚନ, କିଏ କହେ ବଜରଙ୍ଗୀ ପୁଣି କିଏ କହେ ମାରୁତିନନ୍ଦନ, ପବନ ନନ୍ଦନ ପୁଣି ସିଏ ବୀର ହନୁମାନ । ରାମ ଚରିତ୍ରର ଗାଥା ରାମାୟଣରେ ହନୁମାନଙ୍କ ଭୂମିକା କେତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଣା ଅଧିକେ ଏହା ସର୍ବଜନ ବିଦିତ । ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଙ୍କଟ ସମୟରେ ସଙ୍କଟମୋଚନ ହନୁମାନଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ସର୍ବଦା ପ୍ରଶଂଶନୀୟ ଥିଲା । ଆଜିବି କୌଣସି ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସବୁ ତୁଳସୀ ଦାସଙ୍କ ହନୁମାନ ଚାଳିସା ପାଠ କରାଯାଏ । ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ଏହା ପାଠ କଲେ ସର୍ବସଙ୍କଟ ଦୂର କରିବାର ବିଧାତା ବୀର ହନୁମାନ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ନେଇଥାନ୍ତି । ସତରେ ପୌରାଣିକ କଥା ବସ୍ତୁର ବିଷୟ ବଳୟ ଭିତରୁ ମଣିଷ କେବେ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବିଜ୍ଞାନର ଅଗ୍ରଗତି ହେଉ କି ଉନ୍ନତିର ଜୟଯାତ୍ରା ହେଉ ସବୁଥିରେ ଭଗବତ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଓ ସମ୍ମାନ ମିଳିଛି ।

ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ପୌରାଣିକ କଥାବସ୍ତୁର ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଆଜିବି ତଥାକଥିତ ସମାଜରେ ଅତି ସାଧାରଣ ସ୍ତରରୁ ରହି ଆସିଛି । ଏଇ ଯେମିତି ଲଙ୍କାର ରାଜା ରାବଣର ଗର୍ବ ରହିଲାନ୍ତି ତୋର କଣ ରହିବ । ତୁ ମୋର ଏକୋଇର ବାଲା ବିସିକେସନ ।

ତୋ ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ ଯେତେବେଳେ ତୋ ସ୍ତ୍ରୀମଣି ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି ତୋତେବି ମାତା ସୀତାଙ୍କ ଭଳି ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷାର ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୋ ଭାଗ୍ୟରେ ଭଲ ବରଟିଏ ମିଳୁନି ମାତା ପାର୍ବତୀଙ୍କ ପରି କେତେ ତପସ୍ୟା ବ୍ରତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କଣ

କହିବ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ସାବିତ୍ରୀଙ୍କ ପରି ଯମ ମୁହଁରୁ ସେ ତାର ସ୍ୱାମୀକୁ ଛତେଇ ଆଣିଲା ଇତ୍ୟାଦି କେତେ କଣ । ନାଟକ, ଉପନ୍ୟାସ, ଗଳ୍ପ, କବିତା ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ପୌରାଣିକ କଥାବସ୍ତୁର ତର୍ଜମା କରାଯାଇଥାଏ । ଯାହା ସାହିତ୍ୟକୁ ତଥା ଏଂଟରଟେନମେଂଟକୁ ରୁଚିବକ୍ତ ଶୁଭି ମଧୁର କରିଥାଏ ।

ଏଠାରେ ରାମାୟଣର ବୀର ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ଶକ୍ତିଭେଦ କଥା ଉଦ୍ଧାର କଲେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ବୀର ହନୁମାନ ପୁରାଣ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଗନ୍ଧମାର୍ଦ୍ଦନ ପର୍ବତରୁ ବିଶଲ୍ୟ କରଣୀ ଆଣିବାକୁ ଯାଇ ବିଶଲ୍ୟ କରଣୀ ଠାବ କରି ନପାରି ନିଜ ବୀରତ୍ୱର ପରାକାଷ୍ଠା ଦେଖାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପର୍ବତକୁ ହାତରେ ଧରି ଉଠାଇ ଆଣିଥିଲେ, କାଳେ ବିଶଲ୍ୟ କରଣୀ ପହଂତିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେବ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରତି ବିପଦ ପଡ଼ିବ । ଏଠାରେ କହିବାର କଥା ସେମିତି କିଛିଟା ଝଲକ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଜି ଟିଭିରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ୭ଘଟିକାରେ ପ୍ରସାରିତ ଏକ ଦ୍ୱିନ୍ଦୀ ସିରିଏଲ – ଏକ କୁଡି ପଞ୍ଜାବକି ର ଗତ ୨୦୨୪ ଡିସେମ୍ବର ୯ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟା ୭ଟାରେ ପ୍ରସାରିତ ଏପିସୋଡରେ ସେଇ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧ୍ୟାୟକୁ ଦୃଶ୍ୟ ରାଜିକୁ । ଭୁଲିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ବି ଭୁଲି ହୁଏନି । ଦୃଶ୍ୟଟିରେ ଏମିତି ଥିଲା ନାୟିକା ହୀରର ବାପାଙ୍କୁ ହାର୍ଟ ଆଟାକ୍ ଆସିଥିଲା । ସେ ହସ୍ପିଟାଲରେ ଆଡମିଟ୍ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ ପର ନିଜର ହସ୍ପିଟାଲରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବାବେଳେ ନାୟିକା ହୀରର ବନ୍ଧୁ ତଥା ସିରିଏଲର ନାୟକ ତେଜ୍ ନାୟିକାର ବାପାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତର ଚେକ୍ ଅପ କରାଇଲା ପରେ ପ୍ରେସ୍ଚ୍ରିପ୍ସନ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରେସ୍ଚ୍ରିପ୍ସନଟିକୁ ନାୟିକା ହୀର ନିଜ ବନ୍ଧୁ ତେଜ୍ ହାତରେ ଧରାଇ ମେଡିସିନ୍ ଆଣିବାକୁ କହି ନିଜେ କେତେ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଆଣିବା ପାଇଁ ଘରକୁ ଯାଇଥିବା ବେଳେ ଭୁଲ କ୍ରମେ ତେଜର ହାତରୁ ପ୍ରେସ୍ଚ୍ରିପ୍ସନ କାଗଜଟି ହାତରୁ ହଜିଯାଇଛି । ସେ ଯାଇ ଫାର୍ମାସିଷ୍ଟଙ୍କୁ କହିଛି ଯେ - ଅଙ୍କଲକୁ ହାର୍ଟ ଆଟାକ୍ ହୋଇଛି ମେଡିସିନ୍ ଦିଅନ୍ତୁ । ମାତ୍ର ଫାର୍ମାସିଷ୍ଟ ପ୍ରେସ୍ଚ୍ରିପ୍ସନ ଦେଖେଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ମେଡିସିନରେ ଭରା

ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ଆଲମିରା ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରେସ୍‌ସ୍‌କ୍ରିପ୍ସନ୍ ନ ଦେଖିଲେ ମେଡିସିନ କେମିତି ଦେବେ କହିଛନ୍ତି । ଏଥିରୁ କୌଣସି ସମାଧାନ ନ ପାଇ ନାୟକ ତେଜ ଏକା ବେଳକେ ନିଜ ଶକ୍ତି ବଳରେ ମେଡିସିନ ଆଲମିରାଟିକୁ ଉଠାଇ ଅପରେସନ୍ ରୁମରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନେଇ ଥୋଇ ଦେଇଛନ୍ତି ସତେ ଯେମିତି ହନୁମାନ ବିଶଲ୍ୟକରଣୀ ଠାବ ନ କରିପାରି ଗନ୍ଧମାର୍ଦ୍ଦନ ପର୍ବତକୁ ଉଠାଇ ଆଣିବା କାହାଣୀ ପରି । ସିରିଏଲର କାହାଣୀ ଲେଖକଙ୍କ ଅନୁସାରେ କାଳ୍ପନିକ ହୋଇପାରେ ମାତ୍ର ପୌରାଣିକ କଥାବସ୍ତୁ ବୀର ହନୁମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ମନେ ପକାଇଦେଉଛି । ସେ ସବୁରୁ ମଣିଷ ମୁକୁଳି ପାରୁନି । ମୁକୁଳି ନ ପାରିବା ହିଁ ସମାଜ ପାଇଁ ମଣିଷ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳ ଦାୟକ ଅନୁକୂଳ ଦାୟକ । ସେ ରାମ ଚରିତ ହେଉକି କୃଷ୍ଣ ଚରିତ ଅବା ଶିବ ଚରିତ କି ଅବା ବୀର ହନୁମାନଙ୍କ ଚରିତ ସେ ସବୁ ଆମ ପାଇଁ ସାହା ଆଉ ରାହା । ସେ ସବୁକିଛି ଆମକୁ ସୁସ୍ଥ ସବଳ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ସମାଜ ଗଢିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଚାଲିଛି ।

ସେ ଲୋକକଥା ହେଉ କି ଲୋକଗଳ୍ପ ହେଉ କି ଅବା ଭଗ ଦମାଳି ହେଉ କି
ଉପମା ତର୍ଜମା ଅଳଙ୍କାର ହେଉ ପୌରାଣିକ କାହାଣୀର ସଂଳାପ ଆଜିବି ମଣିଷ ସମାଜ
ଭିତରେ ଜୀଇଁ ରହିଛି ଏବଂ ଆଗକୁ ଯୁଗ ଯୁଗକୁ ରହିଥିବ ।

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ମାଲ୍ ପ୍ଲାନେଟ୍ ପବ୍ଲିକ୍ ସ୍କୁଲ

ସ୍ୱାମୀପାଟଣା, ଭୋଲବେଡ଼ା

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ - ୧୫୮୦୩୦

ମୋ - ଲଳିତାମଣି

ମା'ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦିନୋଟି ଗଳ୍ପ

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱିବେଦୀ

॥ ସ୍ୱର୍ଗ ॥

ପୂଜାର ସ୍କୁଲରେ ମଦର୍ସ ଡେ ପାଳନ ହେଉଥାଏ । ୫ ବର୍ଷୀୟ ପୂଜାର ମା' ବାପାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍କୁଲ ତରଫରୁ ଆମନ୍ତ୍ରିତ କରା ହୋଇଥାଏ । ହଠାତ୍ ପୂଜା ନିଜ ସିଟ୍ ରୁ ଠିଆହୋଇ ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲା- ମାମ୍ ! ସ୍ୱର୍ଗ କଣ ? କୋଉଠି ଥାଏ ?

ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀ କିଛିକ୍ଷଣ ରୁପ୍ ରହି ପୂଜା ଓ ତା' ମା'-ବାପାଙ୍କୁ ଷ୍ଟେଜ୍ ଉପରକୁ ଡାକିଲେ । ପୁଣି ପୂଜାକୁ ତା' ମା'ର କୋଳରେ ବସାଇ କହିଲେ-ଏଇ ମା'ର କୋଳ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଦିଏ । ମା' ହିଁ ତ ସାରା ଜଗତର ଭଗବାନ ।

ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀଙ୍କ କଥାରେ ପୂରା ହଲ୍ ତାଳି ମାଡ଼ରେ ଗୁଞ୍ଜିତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ପୂଜାର ମା' ବାପା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନେତ୍ରରେ କିଛି ନ ବୁଝିପାରିବା ଭଳି ଜଣେ ଜଣକୁ ଅନେଇ ରହିଥାନ୍ତି । କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଶେଷ ହେବା ପରେ ପୂଜାର ମା' ବାପା ଦୁଇଜଣ ଯାଇ ବୃଦ୍ଧାଗ୍ରମରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦୁହେଁ ଅପରାଧୀ ଭଳି ମୁଣ୍ଡ ଝୁକେଇ ପୂଜାର ଜେଜେମାକୁ କ୍ଷମା ମାଗିଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । ମା' କୋଳରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ପୂଜାର ବାପା କହିଲେ-ସତରେ ମା'ର କୋଳ ଭଳି ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଆଉ କୋଉଠି ମିଳିବ ନାହିଁ । ମୋତେ ଆଜି ମୋ ସ୍ୱର୍ଗ ମିଳିଯାଇଛି ।

॥ ଏମିତି ବି ଜଣେ ମା' ॥

ମା' ହେବାପାଇଁ ଖ୍ୟାତି ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଅପେକ୍ଷା କରି ନିରାଶ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ । ଦିନେ ଡାକ୍ତର ତାକୁ ଅପ୍ରିୟ ସତ ଶୁଣେଇଲେ-ତିନିବର୍ଷ ତଳେ ହୋଇଥିବା ଦୁର୍ଘଟଣା କାରଣରୁ ତୁମେ ଆଉ କେବେ ବି ମାତୃତ୍ୱର ପରିଚୟ ପାଇବ ନାହିଁ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କଠାରୁ ଏଭଳି ଅପ୍ରିୟ ସତ କଥା ଶୁଣି ଖ୍ୟାତିର ମନ ହୃଦୟ ଅସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା । ହେଲେ ଉପାୟ କିଛି ନାହିଁ । ଡାକ୍ତରଙ୍କ କଥା ଅକାଟ୍ୟ ସତ । ନାରୀ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମାତୃତ୍ୱ ହାସଲ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତାହେଲେ ବଞ୍ଚି ରହି ଲାଭ କଣ ? ମନେ ମନେ ଜୀବନ ହାରି ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କରି ନେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତା' ସ୍ୱାମୀର ପରାମର୍ଶରେ ପୁଣି ଥରେ ଜୀବନର ନୂଆ ରାହାରେ ଆଗେଇବାକୁ ମନ ବଳେଇଲା ।

ହଠାତ୍ ଦିନେ ସେ ଓ ତା ସ୍ୱାମୀ ଜଣେ ତିନି ମାସର ଶିଶୁ ପୁତ୍ରକୁ ଆପଣାର କରିନେଲେ । ଶିଶୁ ଖ୍ୟାତିର କୋଳରେ ରହି କୁରୁଳି କୁରୁଳି ହସିଉଠିଲା । ମାତୃତ୍ୱର ଏକ ଅତୁଟ ଅନୁଭୂତି ଖ୍ୟାତି ଭିତରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଉଥାଏ । ତାକୁ ଜଣା ଯାଉଥାଏ ସାରାସଂସାରର ଖୁସି ଯେମିତି ପାଇଯାଇଛି । ମାତୃତ୍ୱର ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦରେ ସେ ପାଖ ପଡ଼ୋଶୀ, ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ ସଭିଙ୍କୁ ମିଠେଇ ବାଣ୍ଟିଲା । ଶିଶୁ ପୁତ୍ରର ନାଁ ରଖିଲା ଆଲୋକ । ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ପରେ ଆଲୋକ ଯେତେବେଳେ ଖ୍ୟାତିକୁ ପ୍ରଥମେ ମା'- ମା' ବୋଲି କୋମଳ କଣ୍ଠରେ ଡାକିଲା ଭାବରେ ବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇ ତା' ଆଖିରୁ ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ଅବିରଳ ବହି ଚାଲିଲା । ସତରେ ସେ କେତେ ଭାଗ୍ୟବତୀ ! ଦିନେ ସ୍ଥିର କରିଥିଲା ଜୀବନ ହାରିଦେବ ହେଲେ ଆଜି ସେ ସଭିଙ୍କ ଠାରେ ଆଲୋକର ମା' ହୋଇ ପରିଚିତ ହୋଇପାରିଛି । ମା' ଶବ୍ଦରେ ତା ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହୋଇଛି ।

ଆଲୋକର ଅନୁପ୍ରସନ୍ନଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସ୍କୁଲ କଲେଜରେ ପ୍ରଥମ ନାମଲେଖା ଯାଏ ସବୁଥିରେ ଖ୍ୟାତି ସଭିଙ୍କୁ ମିଠେଇ ବିତରଣ କରେ । ଦିନେ ଆଲୋକ ବି ନିଜ ପାଠପଢ଼ା ସାରି ବାପାଙ୍କ ସହିତ ବିଜିନେସରେ ଲାଗିଗଲା । ସେଦିନ ବି ଖ୍ୟାତି ସଭିଙ୍କୁ ମିଠେଇ ବାଣ୍ଟିଲା । ପୁଅ ପ୍ରତି ଖ୍ୟାତିର ବାସ୍ତବ୍ୟକୁ ଦେଖି କେତେକ ପରିଚିତ ପଡ଼ୋଶୀ କହିଲେ, ବାସ୍ତବିକ୍ ତୁମ ପୁଅର ପ୍ରତିଟି ପଦକ୍ଷେପରେ ଆମକୁ ମିଠା ଖୋଇବା ଭୁଲି ଯାଇନାହିଁ । ସତରେ ତୁମେ ଜଣେ ବିଚିତ୍ର ମା' ।

॥ ମା' ॥

ଆରେ କବିତା ତୁମେ ସବୁବେଳେ ଶୁଭର ପକ୍ଷ ନେଇ ତାକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼େଇ
ସାରିଲଣି । ପରୀକ୍ଷାରେ କମ୍ ନମ୍ବର ଆଣିଥିବାରୁ ମୁଁ ତାକୁ ଗାଳି କଲି ଅଥଚ ତୁମେ ତା'
ସପକ୍ଷରେ ରହି କହୁଛ କଣ ନା ଆଉ ଧରକୁ ବେଶୀ ନମ୍ବର ଆଣିବ । ତା'ର ସବୁ
ଦୋଷକୁ ନିଜ ଉପରକୁ ନେଇନେଉଛ କଣପାଇଁ ?

ସେ ବି ତ ତୁମକୁ ମନେଇବା ପାଇଁ ସାରା ଦିନ କ୍ଷମା ଯାଚନା କରୁଛି ।

ଆରେ ବାବା ଭୁଲଟା ତା'ର । ଦଣ୍ଡ ତ ତାକୁ ମିଳିବା ଦରକାର । ପାର୍କରେ ମର୍ନିଙ୍ଗ୍
ଫ୍ରାନ୍ କରୁଥିବା ବେଳେ କବିତାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ସୌମ୍ୟ କହିଲେ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
କବିତା ରୁପ୍ ରହିଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଜଣେ ମହିଳା ନିଜର ଶିଶୁ ପୁତ୍ରକୁ ଚଲା
ଶିଖେଇବା ଲାଗି ପୁଅର ହାତ ଧରି ନଇଁ ନଇଁ ଚାଲିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଇଶାର କରି କବିତା
କହିଲା-ଏଇ ଦେଖିପାରୁଛ ! ସେ ମହିଳା ଜଣକ ସିଧା ଚାଲିବା ବଦଳରେ କେମିତି ନଇଁ
ନଇଁ ଚାଲୁଛି !

ସୌମ୍ୟ ମହିଳାଙ୍କ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖି କହିଲେ- ସେ ନଇଁ ନଇଁ ଚାଲୁନାହିଁ । ତା
ପୁଅକୁ ଚାଲିବା ଶିଖାଉଛି । ସୌମ୍ୟଙ୍କର ଏଇ ପଦିଏ କଥାରେ କବିତା ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ
ଅନେଇ ହସିଦେଲେ । ସେ ହସ ଭିତରେ ହୁଏତ ଜଣେ ମା'ର ଅତୁଳନୀୟ ମମତାର
ଧାରାକୁ ବୁଝିବା ଲାଗି ସୌମ୍ୟଙ୍କୁ ଆଉ ଅସୁବିଧା ହେଲାନାହିଁ ।

dwibedysudhansu@gmail.com

ନିର୍ଜୀବ ସମୟ

ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ଦାଶ

ଆଜିକୁ କିଛିଦିନ ହେଲା ମନଟା କାହିଁ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ, ଭାରି ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଛି, ରାତିରେ ନିଦ ଠିକରେ ହେଉନାହିଁ, କାହିଁକି କେଜାଣି ମନ ଭିତରେ ଅନୁଭବ ହଉଛି କେତେଦିନ ହେଲା ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇନାହିଁ, କିଛି ମନର ଅତୁଳା ସ୍ମୃତି ଧୀରେ ଧୀରେ ମୋ ମନରୁ ଲିଭିବାକୁ ଗଲାଣି ।

ରବିବାର ଦିନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ରକିଙ୍କ ଚେୟାରରେ ବସି ପେପର ପଢ଼ିବା ସମୟରେ, ଏ ପରି ପ୍ରଶ୍ନ, ଚିନ୍ତା ଘାରି ବସିଛି ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ରଙ୍କୁ । ହଁ ଆଜ୍ଞା ଡକ୍ଟର ଲଳିତ ମିଶ୍ର ଏବଂ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଡକ୍ଟର ଅର୍ପିତା । ରୋଗୀଙ୍କ ଚିକିତ୍ସାରେ ଏମିତି ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ହୋଇଛନ୍ତି ନିଜ ଗ୍ରାମକୁ ବୁଲିଯିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଦୀର୍ଘ ୨୫ ବର୍ଷ ହେଲା ।

ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ର ଜଣେ ହୃଦ୍ ରୋଗୀ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଧର୍ମ ପତ୍ନୀ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ । ସହରରେ ତାଙ୍କ ଭଲ ନାଆଁ ଅଛି, ମିଶ୍ର ନର୍ସିଂହୋମ କହିଲେ ସମସ୍ତେ ଆଗ୍ରହ ସହିତ ଜାଗାର ଠିକଣା ଜଣେଇ ଦିଅନ୍ତି କାରଣ ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ର ଚିକିତ୍ସା ଯେମିତି ଭଲ ତାଙ୍କ କଥା କହିବା ଶୈଳୀ ସେମିତି ମନ ଲୋଭା, କାହାକୁ କେବେ ବିରକ୍ତ ହେବା କେହିବି ଦେଖିନାହାନ୍ତି । ପିଲା ହଉ ଅବା ବୃଦ୍ଧ ତାଙ୍କ କଥାରେ ଅଧା ଭଲ ହେଇଯାଆନ୍ତି । ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ର ନିଜ ନର୍ସିଂହୋମ ଉପରେ ରୁହନ୍ତି, ରାତି ହଉ କିମ୍ବା ବର୍ଷା ହଉ ଯେତେବେଳେ ନର୍ସିଂହୋମକୁ କିଏ ଆସିଲା ନର୍ସ ଯଦି ଡାକିବା ପାଇଁ ଗଲେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଉପସ୍ଥିତ ହେବେ, ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ଏଇ ଗୁଣ ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।

ଦେଖୁ ଦେଖୁ ୨୫ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି ନିଜ ଗ୍ରାମକୁ ନଯିବାର, ବାପାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରଠାରୁ

ସେ ସହରରେ ଏମିତି ଚିକିତ୍ସାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲେ, ଯେ ଯିବାପାଇଁ ମନକୁ ଆସିନାହିଁ । ଏହାର ପଛରେ କାରଣ ହେଲା ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ରଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ । ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଡକ୍ଟର ହୋଇ ବିଦେଶରେ ରହିଗଲେ । ନିଜ ବାପା ମାଁଙ୍କ କଥା ସେମାନେ କେବେ ଚିନ୍ତା କରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଲେ ନାହିଁ, ସେଠି ବିବାହ କରି ବସବାସ କରିଲେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସପ୍ତାହରେ ନିଜ ଗ୍ରାମରୁ କିଏ ନା କିଏ ସହରକୁ ଆସନ୍ତି ଦେଖାକରି ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଯଦି ଗ୍ରାମରେ କିଛି ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ଥିଲେ ତାଙ୍କପାଇଁ ପିଠା, ମିଠା ଆଣିଥାନ୍ତି, ସେ ଗୁଡାକ ଖାଇବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେବାରେ ତାଙ୍କ ମନରୁ କେବେ ଗ୍ରାମର ସ୍ମୃତି ଦୂରେଇ ହେଇନି ।

ନିଜ ଗ୍ରାମର ସାଙ୍ଗ ସାଥୀକୁ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ପିଲା ଦିନ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ, କେମିତି ସେ ଗାଁ ପୋଖରୀରେ ପାଣିରେ ମାତି ଯାଉଥିଲେ, କେମିତି ପୂଜା ହେଲେ ରାତିରୁ ଫୁଲ ତୋଳିବା ପାଇଁ ଉଠିଯାଇ, ସାଙ୍ଗ ସାଥୀଙ୍କ ଯାଇ ଫୁଲ ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିଲେ, ଗ୍ରାମର ଅହିରା ପୋଡ଼ି ପାଇଁ ଚୋରିକରି ପାଳ, କାଠ ଆଣୁଥିଲେ । ପୌଷ ମାସରେ ଗ୍ରାମ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ପାଖରେ ଯୋଉ ଯନ୍ତ୍ରାଳ ହେଉଥିଲା ସେଠି ଯାଇ ଆଳୁ ଚାଞ୍ଚିବା, ମାଛ ବାଛିବା, ପତାକା ଉଡ଼ାଇବା, ଲତାରୁଦାରେ ନିଆ ଲଗେଇବା, ଖରା ଛୁଟିରେ ଖଳାମୂଳେ ରାମାୟଣ ନାଟକ କରିବା, ଦଶହରା ଛୁଟିରେ ପଇସା ଖେଳିବା, ଛୁଟି ହେଲେ ଗାଁ ମନ୍ଦିର ସଫା କରିବା, ଏମିତି କେତେ କଣ କାମ ନିଜର ସମୟ ବିତାଇବା ପାଇଁ କରୁଥିଲେ ।

ଆଜି ଏମିତି ବସିକରି ଥିବା ସମୟରେ ଏସବୁ କଥା ମନରେ ଆସିଗଲା, ସେ ଏ ସବୁ କଥା ନିଜ ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କୁ କହିଲେ ଏବଂ ଆଖିକୁ ଛଳ ଛଳ କରିଦେଲେ । ପୁରୁଣା କଥାକୁ ମନେ ପକେଇ । ତାଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଏ ସବୁ ଶୁଣିଲା ପରେ କହିଲେ ତାଲ ଅନ୍ୟ ଡକ୍ଟରଙ୍କୁ କାମ ଦେଇ ଆମେ କିଛି ଦିନ ବୁଲି ଆସିବା ଗାଁକୁ ଯାଇ । ପତ୍ନୀଙ୍କର ଏ କଥା ଶୁଣି ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ରଙ୍କର ମନରେ ମାତି ବସିଥିବା ନିର୍ଜୀବତା ହଜିଗଲା, ଅସୁମାର ଖୁସି

ଖେଳିଗଲା ।

ସକାଳ ହେଲା ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ର ଏବଂ ପଢ଼ି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋମ ଯାଇ ନିଜ ସହ କାମ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଡକ୍ଟର ମାନଙ୍କୁ କାମ ଦେଇ ଆସି ନିଜ ବେଗ ସଜାଇ ବସିଗଲେ ।

ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ର ଗାଁରେ ଥିବା ନିଜ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଫୋନ କରି ନିଜ ପାଇଁ ଖାଇବା ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଦେଲେ ଏବଂ ଗାଁର ଘର ସଫା କରିବା ପାଇଁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ ।

କଥାରେ ଅଛି ମଙ୍ଗଳ ରାତି ବୁଧ ପାହାନ୍ତି ଯେଣେ ଯାଆନ୍ତି ଯଶ ପାଆନ୍ତି, ସେୟା ଭାବି ସେ ବାହାରି ଗଲେ ନିଜ ଗ୍ରାମ ଅଭିମୁଖେ, ରାସ୍ତା ଯାକ ତାଙ୍କ ପଢ଼ୀଙ୍କୁ ସେ ଗାଁର ବାଡ଼ି, ଗଛ, ପାହାଡ଼, ପୋଖରୀ, ସବୁଜତା ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଆସୁଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଅବା କଣ ଜଣା ଅଛି ସେ ସବୁଜତା ଆଉ ନାହିଁ, ସେଇ ଅଜ୍ଞାବଜ୍ଞା ରାସ୍ତା ଆଉ ନାହିଁ, ସେଇ ବାଉଁଶ ଲଟି ଆଉ ନାହିଁ, ଆଜି ଗ୍ରାମ ରାସ୍ତାରେ ନିର୍ଜୀବତା ମାଡ଼ି ଆସିଛି । ଗୋଟିଏ ବି ଗଛ ନାହିଁ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର କ୍ଷୀପ୍ର କିରଣ ରାସ୍ତାରେ ବହୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଛି, ଗ୍ରାମରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଗଛ ହଜିଯାଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଗଛ ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ନାହିଁ । ଏସବୁ ରାସ୍ତାରେ ସେ ଦେଖି ସତେ ଅବା ସକ୍ ହୋଇଗଲେ । ଏତେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି ଯେ ରାସ୍ତାରେ ଏକପ୍ରକାର ଶୂନ୍ୟତା ଖେଳିଯାଇଛି । ଗ୍ରାମକୁ ଆସି ନିଜ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହେଇ ଭୋଜନ କରିସାରିବା ପରେ ଗପ ମାରୁ ମାରୁ କେତେବେଳେ ଯେ ଦିନ ଟଟା ବାଜିଗଲା ଜଣାପଡ଼ିଲା ନାହିଁ, ବାହାରେ ଆସି ବାରଣ୍ଡାରେ ଦେଖିଲେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଖେଳର କୋଳହଳ ବି ଶୁଣା ଯାଉନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ନିଜ ନିଜ ମୋବାଇଲ୍ ଧରି ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଏମିତି ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ମାଡ଼ି ଆସିଲା । ଭାବିଥିଲେ ଟିକିଏ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଫେରିବା ଶବ୍ଦ ଏବଂ ଗାଈ ମାନଙ୍କର ହମ୍ମା ରଡ଼ି ଶୁଣିବେ ବୋଲି ସେଗୁଡ଼ାକ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ନା ଦେଖାଗଲା ନା ଶୁଣାଗଲା । ମନକୁ ମାରି ସେମିତି ବସିରହିଲେ । ଭାବିଲେ ହଁ ହଉ

ଦୋଳ ଜାତ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଚନ୍ଦ୍ର ଆଲୋକରେ ଗାଁ ଲୋକମାନେ ଏକାଠି ହେବେ ଘଣ୍ଟ, ମୃଦୁଙ୍ଗରେ ଗାଁ ପଡ଼ିବ ଉଠିବ । କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଖିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଲୋକ ବଦଳରେ ସହରର ଧବଳମୟ ଆଲୋକ ଭଳି ଗାଆଁରେ ବି ଆଜି ଏଲଇଡି ଲାଇଟ୍ ମାଡି ବସିଛି ରାସ୍ତା ଉପରେ । ଲୋକମାନଙ୍କର ଏକାଠି ବଦଳରେ କାହିଁ ଟ ଅବା ଟଟା ଲୋକ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି, ଆଗ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଘଣ୍ଟ ମିଳୁନଥିଲା, ନିଜ ଘଣ୍ଟ ଗିନି ଧରି ଘରୁ ଯିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଘଣ୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଲୋକର ଅଭାବ, ଦୋଳବିମାନକୁ ନେବା ପାଇଁ ବି ଲୋକର ଅଭାବ ଯେମିତି ଦୋଳ ପର୍ବରେ ଆଉ ସତେଜତା ନାହିଁ । ଚାରିଆଡ଼େ ଶୁନଶାନର ନୀର୍ଜୀବତା ମାଡି ବସିଛି । ଏ ସବୁ ଦେଖି ରାତ୍ର ଭୋଜନ ସାରିବା ପରେ ସାଙ୍ଗ ସହିତ କଥା ବାର୍ତ୍ତା ହଉ ହଉ ଜଣାପଡିଲା ଯେ ଆଉ କୋଉ ବି ପର୍ବପର୍ବାଣୀରେ ଲୋକ ମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ନାହିଁ କି କୋଉ ପିଲା ମାନଙ୍କର ଦେଖା ଦର୍ଶନ ମିଳୁନାହିଁ । ପଚାରି ବୁଝିଲି ସାଙ୍ଗ ଯନ୍ତ୍ରାଳରେ ଲୋକ ମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ହେଉଥିବ ନିଶ୍ଚୟ, ସାଙ୍ଗ କହିଲା ନାହିଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସମୟ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏଇଠାରୁ ପନିପରିବା କାଟି ନେଇ ସେଠି ରୋଷେଇ କରୁଛୁ ।

ପୁଣି ପଚାରି ବୁଝିଲି ସାଙ୍ଗ ଶିବରାତ୍ରିରେ ଆଜି ବି କାକରା ହଉଛି କି, ଆଜିବି ନିଶାୟୁକ୍ତ କାକରା ବୟସ୍କ ମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉଛି । ତା ମୁହଁରୁ ସେଇ ନାହିଁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲି, ଆଛା ସାଙ୍ଗ ଦଶହରାରେ ନିଶ୍ଚୟ ଗାଁ ଝିଅ ମାନେ ଆସୁଥିବେ, ୫ ଦିନ ତାସ ଖେଳରେ ମଜୁଥିବ, ସାଙ୍ଗର ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଲି କାହିଁ ମାହିଁ କେତେ ଜଣଙ୍କର ଘର ଆସୁଛନ୍ତି, ଖେଳରେ ସେମିତି ଜୋର୍ ନାହିଁ, ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ଯଦି ଅବା ଖେଳ ହଉଛି ସେଇଟା ମଧ୍ୟ ୨ କିମ୍ବା ୩ ଟା ହଉଛି ସକାଳ ନ ହଉନ୍ତୁ ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଛି । ଆଜି କାଲି ଲୋକମାନେ ନିଶାରେ ମାଡି ରହିବା ପାଇଁ ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ, ପର୍ବ ପର୍ବାଣୀରେ କୌଣସି ଯୋଗଦାନ ନାହିଁ । ଯେମିତି ଏକ ପ୍ରକାରର ନିସ୍ତ୍ରବତା ଲୋକ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଖେଳିଯାଇଛି । ରାସ୍ତାଘାଟରେ ଆଜି

ଶୁନଶାନର ନିର୍ଜୀବତା ମାଡ଼ି ବଢ଼ି ବସିଛି ।

ଏସବୁ ସାଙ୍ଗଠାରୁ ଶୁଣି ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ରଙ୍କର ମନରେ ଏକ ଅଜଣା ନିର୍ଜୀବତା ମାଡ଼ି ବସିଲା, ମନକୁ ମାରି ଘରକୁ ଫେରି ଶୋଇଗଲେ । ସକାଳ ପାହିଲା ମନକୁ ମାରି ବସିବାର ଦେଖି ଡକ୍ଟର ଅର୍ପିତା ପଚାରିଲେ କଣ ହେଲା ଗାଁକୁ ଯାଇ ମନ ଖୁସି କରିବ କହୁଥିଲ ଏବେ କଣ ପାଇଁ ଏପରି ବସିଛ ? ଡକ୍ଟର ମିଶ୍ର ଧୀର ଶବ୍ଦରେ କହିଲେ ଆଉ ସେଇ ଗାଁ ନାହିଁ, ସବୁ ଆଡ଼େ ସହର ପରି ନିର୍ଜୀବତା ମାଡ଼ି ବସିଲାଣି ଚାଲ ଆମେ ଫେରି ଯିବା ଆମ ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥଳକୁ ।

ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ସେଇ ଦିନଟି କାଟି ଫେରି ଆସିଗଲେ ସହରକୁ ।

ହଁ ଏଇଆ ସତ ସମସ୍ତେ ଗାଁର ନିଜ ରୋଜଗାର ପାଇଁ ସହରକୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲେ ଗ୍ରାମକୁ ଛାଡ଼ି, ସମସ୍ତେ ନିଜ ପିଲା ଛୁଆମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଚିନ୍ତାକରି ନିଜ ଜମିବାଡ଼ି ବିକ୍ରି କରି ସହରରେ ବସବାସ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ସେଇ ଛୁଆମାନେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆପଣେଇ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଯୋଡ଼ ଗ୍ରାମକୁ ସେମାନେ ନିର୍ଜୀବତା କରି ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ଆଜି ସେମାନଙ୍କର ଚାରିପାଖେ ଆଉ ସତେଜତା ହଜିଯାଇଛି । ଆଜି ବି କେତେ ବୃଦ୍ଧମାନେ ନିଜର ମନକୁ ଗୁମରେଇ ଗୁମରେଇ କାନ୍ଦି କୋଉ ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମେ ନିର୍ଜୀବ ପାଲଟି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଠିକଣା-ଗୌରାଦେଇପୁର, କୋଦଳା, ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା,

୭୭୧୦୩୨

ଏ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବନି ତ ?

ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ

ନୀଳିମା ଆକାଶ କଥା ଭାରୁଥିଲା । ଆକାଶ ଏଠାରେ ଥିଲା ବେଳେ ସମୟ କେତେ ଖୁସିରେ ବିତି ଯାଉଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ କାମ ପାଇଁ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରେରଣା ଦେଉଥିଲେ ଆକାଶ । ଆଜି କିନ୍ତୁ ଆକାଶ ବିନା କିଛି କାମ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନାହିଁ ।

ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଥିଲେ ଆକାଶ ଓ ନୀଳିମା ।

ଆକାଶ ଏଇ ପାଖ ଗାଆଁର ପୁଅ । ପ୍ରତିଦିନ ସାଇକେଲରେ ସ୍କୁଲ ଆସନ୍ତି । ଉଭୟେ ଭଲ ପଢ଼ନ୍ତି । ଜଣେ ପ୍ରଥମ ହେଲେ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ଦ୍ୱିତୀୟ । କେବେ ଆକାଶ ପ୍ରଥମ ହୁଏ ତ କେବେ ନୀଳିମା । ଯିଏ ପ୍ରଥମ ହେଲେ ବି କେହି ମନ ଦୁଃଖ କରନ୍ତିନି । ଉଭୟେ ଭଲ ବନ୍ଧୁ । ହାଇସ୍କୁଲର ଶେଷ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକରେ ପଢ଼ୁଥିବା ବେଳକୁ ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇ ବସନ୍ତି । ଉଭୟେ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ହାଇସ୍କୁଲ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତି ।

ନୀଳିମା ଗାଁ ପାଖ କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର ହୁଏ । ଆକାଶ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ବଡ଼ ସହରକୁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ । ସେଠାରେ ହଷ୍ଟେଲରେ ରହି ସେ ପାଠ ପଢ଼ିବ । କାଲି ଆକାଶ ସହରକୁ ଚାଲିଯିବ, ନୀଳିମା ମନରେ ଗଭୀର ଦୁଃଖ । ଉଭୟଙ୍କର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଭେଟ ହୁଏ । ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହନ୍ତି । କେହି କିଛି କହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ପରେ ନୀଳିମା ଆକାଶର ହାତକୁ ଧରି ପକାଇ ପଚାରେ, ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ ? ଉଭୟଙ୍କ ଆଖିରୁ ଝରି ପଡ଼େ ଅଶ୍ରୁ । ଆକାଶ ତାର ବାହୁ ବେଷ୍ଟନୀରେ

ନୀଳିମାକୁ ବାନ୍ଧି ପକାଇ କହେ, ଆକାଶ କ'ଣ କେବେ ତାର ନୀଳିମାକୁ ଭୁଲିପାରେ ?
ସତରେ ଏହି ବିଦାୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟା କେବେ ନ ଆସନ୍ତା କି !

ପାଖ କଲେଜରୁ ବିଏ ପାସ କରି ନୀଳିମା ବି,ଇ,ଡି କରିଛି । ଆକାଶ ସହରରେ
ପାଠ ପଢ଼ି ଆଇ.ଏ.ଏସ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ସେଥିରେ ସଫଳତା ଲାଭ କରି
ଉଚ୍ଚ ପଦବୀରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଛି । କଲେଜ ଜୀବନରେ ଅନେକ ଝିଅ ତା ସହିତ ମିଶିବା
ପାଇଁ ଆଗେଇ ଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନୀଳିମାର ସ୍ଥାନ ସେ କାହାକୁ ବି ଦେଇନି । ତାର
ଜୀବନର ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମକୁ ସେ ଭୁଲି ପାରିନି । ଘରେ ସବୁକଥା କହିଛି । ବାପା ନୀଳିମା
ଘରକୁ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ପଠାଇଛନ୍ତି । ଖୁସିରେ ଖୁସିରେ ଉଭୟଙ୍କ ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ
ଯାଇଛି । ଆକାଶର ନୀଳିମା ଧୀରେ ଧୀରେ ଗାଢ଼ ହୋଇ ଆସୁଛି ।

ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ

ବରଗଡ଼

ସାହେବୀ ପନ୍

ସୁନିଲ୍ କୁମାର ଅଗସ୍ତି

ଜୁନାହାଁ ଫରଦ୍ କେ ଯେନମାନେ ଚିକିନିଶି କରି ଗମି
ନେଇଛନ୍ କି ଇହାଛିନ୍ ଗଲେ ଜୁନହା ଫରଦ୍ କେ ହମଲାବାର୍
କବାରେ ଅଛନ୍, ସମାନେ କାଁଯେ ଗମି ଥିଲେ ଆର୍ ଇହାଛିନ୍
ହମଲଭଛନ୍ ଯେ ଆମର୍ ଦେଶର୍ ଲୋକ୍ ଇହାଛିନ୍ ପଡେକ୍ ନି'
ଗମି ପାରବାର୍ ତାଏଲ୍ । ଆମର୍ ଦେଶର୍ ବାହାରନିଆ ଲୋକ୍
ଆମକେ ହେଲେ ନି ହେଲେ ଏକ୍ ହଜାର୍ ବଛର୍ ପଡେ ଡାକର୍ ତାପେନର୍ ତଲେ
ଆମକେ ରଖିଥିଲେ । ଗୋରାମାନେ ଆମକେ ପାଖାପାଖି ଦଶ୍ କୁଏର୍ ବଛର୍ ଡାକର୍
ପାହାତଲେ ଚେପେଇ କରି ରଖିଥିଲେ । ଜୁନହାଁ ଫରଦ୍ ଗମୁ ଆର୍ ହମଲଭ ମାନକର୍
ସନା ଚିଟକା କେ ଆଧାର୍ କରି ଇହାଛିନିର୍ ଗୁନୀ ଜ୍ଞାନୀ ମାନେ ଗୁଟେ ନିଦାନେ
ପହୁଁଚିଛନ୍ ଯେ ଆମର୍ ଦେଶ୍ ରାଏଜର୍ ଲୋକ୍ ଇହାଛିନିର୍ ଘଡି ପଡେକ୍ ନିଜକେ ନିଜ୍
ଚିହ୍ନି ନି' ପାରବାର୍ ତାଏଲ୍ । ଆମର୍ ସଂସ୍କୃତି, ଆମର୍ ଧରମ୍, ଆମର୍ ଉତରେନ୍
ହେଉଛେ ଆମର୍ ଅସଲ୍ ପେହେଚାନ୍ । ହେଲେ ଏତେତୁଡେ ଗୁଲା ହଜାର୍ ବଛର୍ ନୁ
ଅଏଧକା ସେ ହେବା ବିଦେଶିଆ ମାନକର୍ ତଲେ ରହିକରି ଆମେ ଆମର୍ ପେହେଚାନ୍
ଗୁଲାମୁଲା ପାସରି ଦେଲୁଁ । ଆମର୍ ଧରମ୍ କାଏଁଟା ପାସରି ଦେଲୁଁ, ଆମର୍ ଉତରେନର୍
ମୋଲ୍ ନି'ରହେଲା, ଆମର୍ ସଂସ୍କୃତି ହଜିଗଲା ଆର୍ ଇ' ଧାରା ଆମେ ସ୍ୱାପିନ୍ ହେବାର୍
ଚାଏର୍ କୁଏର୍ ବଛର୍ ଆ'ଦେ ହେସି'ନ ପଛକର୍ ଉତରି ଆସୁଛେ ତାଏଲ୍ । ଇ' ବୁଏଡ୍

ଆମର ତରହର ମାଡେଁ କି' ଆମେ ଶିକାର କୁଣେ ଦୁରେ ଅଛୁଁ ତାଏଲ୍ ବଲିକରି ନରଦି ଆଉଛେ ଯେ ଇହାଛିନିର୍ ଗୁନୀ ଜ୍ଞାନୀ ଯେତେ ଗଲେ କେହେନସି କିସମର୍ ନିଦାନେ ଖେଟି ନି' ପାରୁଛନ୍ । କା'ଯେ କି' ଇହାଛିନ୍ ଗଲେ ଆମେ ମାକର୍ କେ ସଙ୍କାର୍ ବନଉଛୁଁ ତାର୍ ଗୁନ୍ ଗାଇ ପାହାତଲେ ପଡୁଛୁଁ ଆର୍ ମନ୍ କେ ଖାଲି ବୁଝଉଛୁଁ ଯେ ମାହାପୁରୁ ତ' ଗଧର୍ ପାଦ ଧରିଥିଲେ ଆମେ ମାକର୍ ଯେତେକେ ବୁଆ ବୁଆ ବଲବାର୍ ଥିଁ କାଏଁଟା ହି ଯାଉଛେ । ହେଲେ ଆମେ ଏନତା କିସମେ ଆର୍ ଏନତା ବେଭାରପାତି କରୁଛୁଁ ଯେନତା କି ଆମେ ଆମର୍ ଅସଲ୍ ପେହେଚାନ୍ କେ ଫିରତି ନି' ଫିରି ପାରବାର୍ ତାଏଲ୍ ।

ଗୋରାମାନେ ଆମକେ ଦଶ୍ କୁଏର୍ ବଛର୍ ପାଖ୍ ପାଖ୍ ଡାକର୍ ତଲେ ରଖିଥିଲେ, ଇଥିର୍ ଲାଗି ବଲିକରି ଆମେ କଥାକହି ଶିଖୁଁ ବଲି ଆମର୍ ଦେଶର୍ ବନେ ଗୁରଦୁ ଜ୍ଞାନୀ ଗୁନୀ ହୁଁ ବଲସନ୍ । ଇ' କଥା କହି ଶିଖବାର୍ ଟା କେ ହୁଁ ବଲମା କି' ନି ବଲମା ଯେ ସେଟା ଅଲଗ୍ କଥା ଆଏ । ହେଲେ ଆ'ଦେ ଗୋରା ମାନେ ଆମର୍ ଦେଶ୍ ଛାଡିକରି ପଲ୍ଲବାର୍ ତାଏର୍ କୁଏର୍ ବଛର୍ ହେସି ନ' ଆମେ ଡାକର୍ ଦେଶ୍ ରାଏଜ୍ ତଲ୍ଲବାର୍ ନିତିନିଏ କେ ଆଏଜ୍ ପଡେକ୍ ଗୁରୁ ଗାଏଠ୍ କରିଛୁଁ ତାଏଲ୍ । ଇ'ଠାନ୍ତୁନ୍ ବଢିକରି ଆମର୍ ଲାଗତି ଆର୍ କାଏଁ ଲାଜ୍ ଲଜନା କଥା ଅଛେ । ଗୋରା ମାନେ ଆମକେ ଡାକର୍ ପାହା ତଲେ ଚେପେଇକରି ରଖବାର୍ କାଯେ ଯେତେ ନିତିନିଏ ବନେଇ ଥିଲେ, ଯେନଟା କି ଆମକେ ତରେଇ ଧପେଇ କରି ରଖିଥିଲା ଆର୍ ଯେନ୍ ଗଲେ ଆଲ୍ ମାଲ୍ କେନ୍ ଠାନେ ମୁଡ୍ ଟେକୁଥିଲା ତାକେ ନିତିନିଏର୍ ଧାରାର୍ ନା'ଥିଁ ଅନ୍ଧାର୍ ଘର୍ କେ ପଠଉଥିଲେ ନାହେତ ବେଁକେ ରଖି ଲଗଉଥିଲେ ।

ଆମର୍ ଦେଶ୍ ସ୍ୱାଧିନ୍ ହେଲା, ଆମେ ଏତକର ମୁଡ୍ ଟେକିକରି ବାଟ୍ ଚାଲୁଁ ।

ଆମର ଦେଶର ଗୁନୀ ଜ୍ଞାନୀ ମାନେ ଆମର ସମ୍ବିଧାନ ଲେଖିଲେ, ଗୁଲା ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କର ସହମତିର ଉପେ ଆମେ ନିଜେ ଆମର ଦେଶ ରାଏଜ୍ ଚଲାଲୁ । ଶିକ୍ଷା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କଲ୍ କାରଖାନା ଚାଷ ବେପାର ହର୍ ଏକ୍ ଦିଗେ ଉଁଚା ଦରଜାର୍ କବାର୍ ହେଲା । ହେଲେ ଦେଶ ଚଲାବାର୍ ଉଁଚା ବିଦେଶିଆର ନିଦାନେ ଖାପି ହେଲା ଏତେ ଦୁତେ ଯେ ଆଏଜ୍ ପତେକ୍ ସେନ୍ନୁ ଆର୍ ମୁକଲି ନି' ହେବାର୍ ନ' । ଆମର ଦେଶ ଆମର ଲୋକ୍ ଆମର ଦରବାର୍ ଆମେ ନିଜେ ଦରବାର୍ ବନାମୁଁ ଫିରତି ନିତିନିଏ କେନ୍ ଠାନ୍ନୁନ୍ ଗେରଫାଲାଟା ବାଗିର୍ ଲାଗୁଛେ । ଆମର ସମ୍ବିଧାନ ଯେନ୍ ସମିଆଁନେ ଲେଖାଗଲା ସେ ସମିଆଁ ଆର୍ ଇହାଛିନିର୍ ସମିଆଁ ଭିତରେ ଆକାଶ୍ ପାତାଲ୍ ତଫାତ୍ ଅଛେ । ଫିରତି ଆର୍ ନିତିନିଏ ନି' ବଦଲିବାର୍ ନ' ଯେନଟା କି' ଆମ୍ ଲୋକ ମାନଙ୍କର୍ ହିତ୍ ନେ ଯାଏତା । ଗୁଟେ କଥା, 'ସମ୍ବିଧାନ' କାଏଁଟା ଆଏ ଯେ ଆମର ଦେଶ ରାଏଜର୍ କେତେ ଲୋକ୍ ଜାନିଛନ୍ ? ଇଥିନେ ଆମେ କାହାକେ ଦୋଷ୍ ଦେଇ ନି'ପାରୁଁ, କାଁ'ଯେ ବଏଲେ ଦରବାର୍ ଆମେ ଏକା ବନେଇଛୁଁ, ଗୋଡ୍ ଆମର ଟା ଆଏ, ଟଙ୍ଗିଆ ବାରେସ୍ ଗଲେ ଆମର ଟା ଆଏ ।

ଆମର ଦେଶେ 'ସାହେବୀ ଶାସନ୍' ଗୋରାମାନଙ୍କର ଦେନ୍ ଆଏ । ଭରଦର୍ ଇଂରେଜ୍ ମାନେ ଆମର ଦେଶେ ତାଉ ଦେଖଉଥିଲା ବେଲେ ଗୋରା ସାହେବ୍ ବଲି ତାକ୍ ପଡୁଥିଲା । ଗୋରା ସାହେବ୍ ମାନେ ଆଏଲେ ସତେଁ ମୁଡ୍ ଗାଜିକରି ରହୁଥିଲେ । ଇ' ମୁଡ୍ ତଲ୍ ଆର୍ ମୁଡ୍ ଗାଜିବାର୍ ଉତରେନ୍ ଆଏଜ୍ ପତେକ୍ ଆମର ଦେଶେ ଅଛେ ତାଏଲ୍ । 'ସାହେବ୍' ଶବ୍ଦ୍ ଗୁଟେ କାଏଁଟା ଆଏ ଯେ, ସତେ ଯେନତା କି ଇ'ଶବ୍ଦ୍ ବାୟ୍ କି ଭାଲୁ ଆଏ ଯେ ଆମର ଦେଶ୍ ଗୁଲାର୍ ସତେଁ ଇ'ଶବ୍ଦ୍ କେ ଡରି ମରସନ୍ । ଗୋରାମାନେ

ଆମକେ ଡରେଇ ଧପେଇକରି ବଲ୍‌ଲଟି ଆମର୍ ମୁତ୍ ଗଜଉଥିଲେ । ହେଲେ ଇହାଛିନିର୍ ଗଣା ଆର୍ ଡର୍ତ୍ତା ଦରଜାର୍ ଦରବାରୀ ହୁଲିଆ ଯେତେ ଯେନ୍ ମାନକୁ କି ଆଘେ ସାହେବ୍ ବଲୁଥିଲେ ସେମାନେ ନିଜର୍ ପନ୍ ଦେଖାବାର୍ ଲାଗତି ଡାକର୍ ବିନ୍ ମୋଲର୍ ତାଉ ଦେଖଉଛନ୍, ଯେନଟା କି ଆମର୍ ସମ୍ବିଧାନ୍ ର ଭଟାର୍ ଆଏ । ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗ୍, ନିଏ ବିଭାଗ୍, ଜଙ୍ଗଲ୍ ବିଭାଗ୍, ଜିଲ୍ଲା ପର୍'ଶାସନ୍, ମରନ୍ ମହରା ପାଏନ୍ ବିଭାଗ୍, ଦରବାରୀ ଖଜନା ବିଭାଗ୍, ଜମିବାଡି ବିଭାଗ୍, ଟଙ୍କା ପଏସା କାରବାର୍ ବିଭାଗ୍ ଏନତା କେତନି କେତେ ଦରବାରୀ ଠାନ୍ ଆମର୍ ଦେଶେ ରାଏଜେ ଅଛେ । ହର୍ ଏକ୍ ଦରବାରୀ କବାର୍ ନିପଟାବାର୍ ଠାନେ ଝନେ ଲେଖା ଦରବାରୀ ମୁଖିଆ ଥିସନ୍ ଆର୍ ଇମାନକେ ଦରବାରୀ ଭାଷାଥିଁ 'ଅଧିକାରୀ' ବଲସନ୍, ଯେନତା କି' ଜିଲ୍ଲା ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ, ବ୍ଲକ୍ ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ, ଜମିବାଡି ନିତିନିଏ ନିପଟାବାର୍ ମୁଖିଆ 'ତହସିଲଦାର୍', ଗୁଟେ ଜିଲ୍ଲାର୍ ଗଣା ମୁଖିଆ 'ଜିଲ୍ଲାପାଲ୍', ଇ' କିସମେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଦରବାରୀ ଠାନର୍ ମୁଖିଆ ମାନକର୍ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଦରବାରୀ ନା' ଅଛେ । ଇ'ଯେତେ ଦରବାରୀ ଅଧିକାରୀ ଆର୍ ମୁଖିଆ ମାନକୁଁ ଦରବାର୍ ଲୋକ ମାନକର୍ ଭଲ୍ ମନ୍ ନୁକୋ ଅସାର୍ ବୁଝାସୁଝା କରବାର୍ ଲାଗତି ଅଲଗ୍ ଅଲଗ୍ ବିଭାଗ୍ ଆକାରେ ଅଲଗ୍ ଅଲଗ୍ ମୁଖିଆ ରଖିଛେ । ହେଲେ ଇ'ମାନେ ଲୋକ ମାନକର୍ ନୁକୋ ଅସାର୍ ଖଂକେ ବଢେ ବୁଝାସୁଝା କଲେଗଲେ ଲୋକ ମାନକର୍ ଉପରେ ଡାକର୍ ତାଉ ଦେଖାବାର୍ 'ସାହେବୀ ପନ୍' ଜାହିର୍ କରସନ୍ । ଇ' ସାହେବୀପନ୍ ର ନିଦାନ୍ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଠାନେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ କିସମର୍ ଆଏ । କେନ୍ ଅଧିକାରୀ ନିଜର୍ ତାଉ ଦେଖା ଜାହିର୍ କରବାର୍ ଲାଗତି ସାହେବୀ ପନ୍ ଦେଖାସନ୍, କେନ୍ କେନ୍ ଅଧିକାରୀ ଭିତରିଆ ଗେରଫାବାର୍ ଲାଗତି ଜାନିଜାନି କରି ସାହେବୀ ପନ୍ ଦେଖାସନ୍ ଆର୍ କେନ୍ କେନ୍

ଅଧିକାରୀ ସାମନାର ଲୋକ କେ ବେତା ଠାରୁ କରି ନିଜର ସାହେବୀ ପନ୍ ଜାହିର
 କରସନ୍ । ଅସଲ୍ ଥିଁ ଜନମ୍ ଜାତ୍ ନୁକୋ ଲୋକ ଯେନ୍ କି ଅଧିକାରୀ ଅଛନ୍ ତାହାକୁ
 ଛାଡ଼ିକରି ଆର୍ କେନ୍ ଗଲେ ବିନ୍ ଲାଭ୍ ଲବଧିନେ କାହାର ଭଲ୍ ମନ୍ଦ ଦରବାରୀ କବାର୍
 ନିପଟାବାର୍ ଲାଗତି ମନ୍ ନି' କରବାର୍ ନ' । ହର୍ ଏକ୍ ସାନେ ସୁରୁ ଦରବାରୀ ହଲିଆ
 ଯେତେ ଗୁଟେ ଭାବନା ମନ୍ ଭିତରେ ରଖିଛନ୍ ଯେ 'ମାସକିଆ ଦରବାରୀ ଭୂତି' ଗୁଲ୍ମାମୁଲ୍
 ଯେନତା କେ ହେନତା ଥିତା ନ' ଆର୍ ସାହେବୀପନର୍ ଉଧେ ଗେରଫା ଗୁରଫି ନେ
 କୁଟୁମ୍ ତେଲେଇ ନେହୁଁ । ଗୋରା ମାନକର୍ ଦରବାର୍ ନେ ଗେରଫା ଗୁରଫି
 ସାମ୍ବିଧାନିକ ଅଧିକାର୍ ଥିଲା ବଏଲେ ଗଲେ କିଛି ଅସାର୍ ନି' ହୁଏ, କାଁ'ଯେ କି' ଗୋରା
 ମାନେ ଆମକେ ଧପେଇକରି ତାଁକର୍ ପାହା ତଲେ ରଖବାର୍ ଲାଗତି ହରମିସା ବିଟାଲ୍
 କବାର୍ ଯେତେ କରୁଥିଲେ । ତାହାବଲିକରି ଇ' କେତକେତା ସାହେବୀ ପନର୍ ଉଧେ
 ଭିତ୍ତିତରିଆ ଛିନାଛୁନି କାରବାର୍ ଆମର୍ ସ୍ୱାଧିନ୍ ଦେଶେ ରାଏଜେ କେନ୍ କିସମେ
 ଭିତରେନ୍ ହି' ଗଲା ? ଇ'ଠାନେ ଗୋରା ଦରବାର୍ ଆର୍ ସ୍ୱାଧିନ୍ ଦରବାର୍ ଭିତରେ
 କାଏଁ ତଫାତ୍ ରହେଲା ? ହଁ, ଇଟା ସତ୍ ଆଏ ଯେ ଇହାଛିନ୍ ଗଲେ ଆମର୍ ଦେଶେ
 ରାଏଜେ କେତନି କେତେ ଲୋକ ଶିକ୍ଷାର୍ ଭକିଆ ନେ ହର୍ ଏକ୍ ଦରବାରୀ କବାର୍
 ନିଦାନେ ଖେଟି ନି' ପାରବାର୍, ଇତାର୍ ଜହକରି ଫାଏଦା ଘିଟି ନେଉଛନ୍ କମ୍ ପଦାଲିଖା
 ମଝାର୍ ଲୋକ ମାନେ । ଆର୍ ଇ'ମଝାର୍ ଲୋକ ମାନକୁ ଧରାବେଟା କଲେ ହର୍ ଏକ୍
 ଦରବାରୀ କବାର୍ ଘଡେକେ ନିପଟି ଯାଉଛେ, କାଁ'ଯେ ବଏଲେ ଇ'ମଝାର୍ ଲୋକ୍ ଆର୍
 ଅଧିକାରୀ ମାନକର୍ ଭିତରେ ଭିତର୍ ସାରି ଗେହେରା ଭାବ୍ ପେରେମ୍ ଥିସି ।

ଗୁଟେ କଥା ଆମକେ ନିଘା କରବାର୍ ଅଛେ ଯେ ଆମର୍ ଦେଶ୍ ରାଏଜର୍ ସବୁ

ଲୋକ କୁଁ ଯଦରବି ଚାଏର ଭାଗ୍ କରମା, ତିନ୍ ଭାଗ୍ ସାଧା ଲୋକ୍ ନି' ଥିଲା ବାଲେ
 ଅଛନ୍ ଆର୍ ଭାଗେ ଥିଲାବାଲେ ଗଣା ଲୋକ୍ ଅଛନ୍ । ଦେଶ୍ ସ୍ଥାପିନ୍ ହେଲା ଦିନ୍ନୁ ଥିଲା
 ବାଲେକର୍ ହାତେ ଅଛେ ଆର୍ ସେମାନେ ନି' ଥିଲା ବାଲେକର୍ ନା' ଥିଁ ଏକା ଦେଶ୍ କେ
 ଚଲେଇ ଆନୁଛନ୍ । ଆର୍ ଗୁଟେ କଥା, ଆମର୍ ଲୋକର୍ ଦରବାରେ ନି'ଥିଲା ବାଲେ
 କର୍ ଜହକରି ତାକ୍ ପଡ଼ସି । ଇ'କିସମର୍ ହୁଦାକେ ଯେହେନସି କିସମେ ଧରାବେଟା ନି'
 କଲେ ଦରବାର୍ କେ ଅଛିଆର୍ ଗେରମେଟାବାର୍ ବନେ କାତର୍ ହେସି । ଇ' ଦରବାରୀ
 ସାଁକାର୍ ପଦ୍ ଗେରମେଟାବାର୍ ପାଲା ଥିଁ ଇହାଛନ୍ ଆମର୍ ଦେଶେ ରାଏଜେ ଭରଦର୍
 ମାହାଲିଆ ବେପାର୍ ଚାଲିଛେ । ହର୍ ଏକ୍ ଦରବ୍ ମାହାଲିଆ, ସତେ ଯେନତା କି ତାଁକର୍
 ବାପ୍ ଦାଦି କମେଇ କରି ରଖି ଦେଇଥିଲେ ଆର୍ ସେଟାକେ ଦରବାର୍ ବାଲେ ଦାନ୍ ଦପା
 ଦେଉଛନ୍ ନି' ଥିଲା ମାନକର୍ ସାହେଜ୍ ନା'ଥିଁ । ଏନତା ଥିଁ ଦେଶ୍ ଭିତରେ ମନ୍ କୁହୁଲୁ
 ଦଲ୍ ତାର୍ ସୁକେ ବନେଇ ହେଇ ଯାଉଛନ୍, ଯେନଟା କି ଆଏବାର୍ ଦିନେ ଦେଶ୍ କେ
 ନରକ୍ ଗାମୀ କରବାର୍ ବଡ଼ ବେଲ୍ ନି'ସେ । ଯାହାର୍ ନା' ଥିଁ ଦେଶ୍ ଚଲୁଛେ ସେମାନେ
 ସାହେବୀ ପନ୍ ଡରହେ ସେରପେଟି କରି ଥିବାର୍ ନିଦାନ୍ ହେଉଛେ ଇ' ମାହାଲିଆ
 ବେପାର୍ । ଦେଶର୍ ବନେ କେତନିକେତେ ଲୋକ୍ ଶିକ୍ଷାର୍ କୁଶେ ଦୁରେ ଥିବାର୍ ଲାଗତି
 ଇ' ମାହାଲିଆ ବେପାର୍ ବନେ ଯମକ୍ ଧରୁଛେ ଆର୍ ଇତାର୍ ଯବର୍ ଫାଏଦା ଘିଟି
 ନେଉଛନ୍ ଦେଶ୍ ରାଏଜର୍ ଠେଙ୍ଗା ଧରୁମାନେ । ଶିକ୍ଷାର୍ ମୋଲ୍ ଖାଲ୍ ମୁଁହାଁ ହେବାର୍
 ଲାଗତି କେନ୍ ଠାନେ ଆମର୍ ଦୁରବଲ୍ ପନ୍ ଦାପି ହେଲା ସେଟାକେ ଶିକ୍ଷାର୍ ଗଣା
 ସାଁକାର୍ ଯେତେ ଇ'ବେଲା ବୁଲି ଠିଆବାବାର୍ ଚାହିଁ, ନାହେତ ଆମର୍ ଦେଶ୍ ରାଏଜ୍ ଖାଲ୍
 ମୁଁହାଁ ହେବାର୍ ସାର୍ ଆଏ । ଯାହା ଦେଖା ଯାଉଛେ ଯେନ୍ ଗଲେ ଆଲ୍ ମାଲ୍ ଅବଗା

ଖେପେକ୍ ଯେହେନସି କିସମେ ଆମର୍ ଦରବାର୍ ନେ ଠାନ୍ ପାଇଗଲା ତାର୍ ଆଏବାର୍ ସାତ୍ ପୁରଷା ଆର୍ ଭୁଖେ ନି'ରହେବାର ନ' ।

ହଁ ସାହେବୀ ପନ୍ ଆର୍ ସାହେବୀ ଗିରି ଇ'ସଧା ଲୋକ୍ ମାନକର୍ ଜୀବନ୍ କେ ବଢେ ଘାଏ ଅଚାବୁହା କରସି । ଇ, 'ପନ୍' ଆର୍ 'ଗିରି' ଆମର୍ ଦେଶେ ସାମ୍ବିଧାନିକ୍ କାଏଁ? ଟରକ୍ ମାଡେଁ ଜଙ୍ଗଲ୍ ସଫା କରି ବେପାର୍ କଲା ଲୋକ୍ ସମାଜର୍ ଆର୍ ଧାତିର୍ ଲୋକ୍ ଆଏ ଆର୍ ପେଟର୍ ଲାଗତି ଜଫଲ୍ ନୁ କାଠି ଖିଡ୍ ଦୁ' ଉରଲି ଆନି ବିକବାର୍ ଲୋକ୍ ଚୋର୍ କାଏଁ? ଆମର୍ ଦେଶେ ସାଁକାର୍ କେନ୍ ଆଏ ଆର୍ ଚୋର୍ କେନ୍ ଆଏ ଯେ ଇତାର୍ ନିଦାନ୍ କେ ଆମର୍ ସମ୍ବିଧାନ୍ ଖେଟିଛନ୍ କାଏଁ?

'ଶିକ୍ଷା' ଯେନଟା କି ଆମର୍ ଜୀବନ୍ କେ ଭକିଆ କରସି ସେଟା ତ' ଆମର୍ ଦେଶେ ରାଏଜେ ଇହାଛିନ୍ ମହା ବେପାର୍ ନେ ଖେଟିଗଲା ନ' । ହଁ ଇଟା ସତ୍ ଆଏ ଯେ ଶିକ୍ଷାର୍ ମହା ମୁନାଫାଖୋର ବେପାରୀ ମାନକୁଁ ଆମେ ଏକା ବନେଇଛୁଁ, ଇଥି ଦରବାର୍ କେ ଦୋଷ୍ ଦେଇକରି କିଛି ଲାଭ୍ ନି' । କାଁ' ଯେ ବଏଲେ ଆମେ ତ' ମୁନୁଷ୍ ସୁରେ ହେଉ କି ବିନ୍ ମୁନୁଷ୍ ସୁରେ ହେଉ ଦରବାର୍ କେ ନିଜେ ତ' ଠାଡ୍ କରିଛୁଁ । ଏଭର ଇହାଛିନିର୍ ଦରବାରୀ ଶିକ୍ଷା ନରକ୍ ଗାମୀ, ଚାରହିକୁତି ଚହଲ୍ ପଡିଛେ । ହଁ ଗଲା କେତେ ବଛର୍ ହେଲା ପାଠ୍ ପଢା ଠାନ୍ ଖାଲି ଚକ୍ ଚକେଇ ଯାଉଛେ, ହେଲେ ଶିକ୍ଷାର୍ ମୂଲ୍ ଆତ୍ମା ବଢେ ଘାଏ ବେମରିଆ ହେଇଗଲେ ନ' ବାଗିର୍ ଲାଗସି । ଇ' ଶିକ୍ଷାର୍ ଆତ୍ମା ବେମରିଆ ହେବାର୍ ପଛ୍ ଫାଲର୍ ଭେଦ୍ ଖୁଜଲେ ଗୁଟେ ନିଦାନେ ଖେଟି ହେଉଛେ ଆର୍ ସେଟା ହେଉଛେ କେର୍ କେଟା ଦରବାରୀ ଶିକ୍ଷା ର୍ ନିତିନିଏ । ଶିକ୍ଷାର୍ ଅସଲ୍ ନିଦାନ୍ ତ' କେଭର୍ ନୁ ଖଡ୍ ଗଦା ନେ ପଡି ସାଏଲା ନ' । ଇ'କଥା ସବୁ ଦରବାର୍ ବାଲେକର୍ କାନେ ନି' ପଡବାର୍

ହେତା ନି' ସେ, ସେମାନେ ଶିକ୍ଷା କେ ହରମିସା ନଜର୍ ଦେଇଛନ୍ ଆର୍ ତାର୍ ତାର୍ ଉପରେ ଖାଲି ଶିକ୍ଷାର୍ ନିତିନିଏ ବଦଲାବାର୍ କବାରେ ଲାଗିପଡି ନୁଆଁନୁଆଁ ଯୋଜନା କରତେଲ୍ ଆନୁଛନ୍, ବସ୍ତାର୍ ମାତେଁ ଟଙ୍କା ପଏସା ଗଲେ ସାରୁଛନ୍ । ଫିରତି ଦରବାରୀ ଶିକ୍ଷା ପାତାଲ୍ ଗାମୀ, କାଁ ଯେ । ଆର୍ ଗୁଟେ କଥା ଦରବାର୍ ନେ ଯେନ୍ ଶିକ୍ଷାର୍ ସାଁକାର୍ ମାନେ ଅଛନ୍ ସେମାନେ ମାହାପୁରୁ କାଏଁ, ସେମାନେ ଯେନ୍ ଶିକ୍ଷାର୍ ସଂସ୍କାର୍ ଆନବେ ସେଟା ବେଦର ଗାର୍ ଆଏ କାଏଁ? ଆମର୍ ଦେଶ୍ ଗୁଲା ଉଁଟା ଦରଜାର୍ ଗୁନୀ ଜ୍ଞାନୀ ଆର୍ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ମାନକର୍ ଦୁକାଲ୍ ନେଇ ନ' । ହେଲେ ଲୋକର୍ ଦରବାର୍ ନେ ଇମାନକୁଁ ଅନ୍ ଦେଖେନ୍ କରି କେରେଇ ଦିଆ ଯାଉଛେ ଆର୍ ଇତାର୍ ବିଟାଲ୍ ନିଦାନ୍ ଇହାଛିନିର୍ ଦରବାରୀ ଶିକ୍ଷା ଭୁରୁଛେ ।

'ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ', ଶୁନବାର୍ ଲାଗତି କେତେ ତିଆର୍ ଶବ୍ଦ ଦୁଇଟା । ଇ'ଶବ୍ଦ ଦୁଇଟାର୍ ମୂଲ୍ କେ ଯଦରବି ଆମେ ଖେଟବାର୍ କାୟେ ମୁତ୍ କେ ବନେ ଝୁନି ଝାନି ଦେଇ ଅଁଟା ଥିଁ ବଫୁ ସାଁକଲି ଆନମା ତେନେ ତାର୍ ସୁକେ ଆମେ ଜାନି ପାରମା ଯେ ଅସଲ୍ ଥିଁ ଝନେ ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ କର୍ ଶିକ୍ଷା ଉପରେ କେତନିକେତେ ଅନୁଭୂତି ଥିସି, ତାଁକର୍ ଶିକ୍ଷା ଉପରେ କେତନିକେତେ ଜ୍ଞାନ ଅଛେ, ଶିକ୍ଷା ଉପରେ କିସମ୍ କିସମ୍ ଭାଲ୍ ବିଚାରର୍ ନିଦାନେ ବନେ ଜଲ୍ଦି ଖେଟି ପାରସନ୍, ହର୍ ଏକ୍ ପାଠ୍ ପଢାର୍ ବହିର୍ ମୂଲ୍ ନିଦାନେ ଖେଟିଛନ୍ ଆର୍ ତାଁକର୍ ତଲେ ଯେତେ ଗଲେ ଦରବାରୀ କବାର୍ କରୁ ଅଛନ୍ ସମକିରର୍ ସଙ୍ଗେନେ ବନେ ଉଁଟା ଦରଜାର୍ ଭାବର୍ ଉପେ ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ଭାଲ୍ ବିଚାର୍ କରି ପାରସନ୍ । ଆଏଜ୍ କାଏଲ୍ ପଞ୍ଚାୟତ୍ ନୁ ଆରମ୍ କରି ରାଏଜ୍ ପତେକ୍ ଭିନେ ଭିନେ ନାଁ ଥିଁ ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ ମାନେ ଅଛନ୍ । ଇମାନେ ବନେ ଉଁଟା ଦରଜାର୍ ପଢାଲିଖା ମାନେ

ଆ'ନ୍ । ଦରବାରୀ ଶିକ୍ଷା ନେ ଉଁଚା ଦରଜାର୍ ପଢ଼ାଲିଖା ପାଠ୍ ପଢ଼ି ମାନେ ଗଲେ
 ଅଛନ୍ । ତବଭି କାଁ'ଯେ ଦରବାରୀ ପାଠ୍ ପଢ଼ା ଖାଲ୍ କେ ନରଦୁଛେ । ଅସଲ୍ ଥିଁ ଯେତେ
 ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ ଅଛନ୍ ସେମାନେ ଶିକ୍ଷା କେ ନେଇକରି କଢେଗଲେ ତାଁକର୍ ତଲେ
 କବାର୍ କରୁଥିବାର୍ ପାଠ୍ ପଢ଼ି ମାନକର୍ ସଙ୍ଗେନେ ଭାଲ୍ ବିଚାର୍ ନୁକୋ ଅସାର୍ ନି'
 ହୁଅନ୍ । ଆର୍ ଫାଲେକେ ଜାନଲେ ତ' କରବେ । ଆମର୍ ଦେଶେ ରାଏଜେ ତ' ହାତୀ
 ଘିତବାର୍ ଗାତିକେ ମାକର୍ ଘିରୁଛେ ଆର୍ ମାକର୍ ଘିତବାର୍ ଗାତିକେ ମନ୍ ନି ଆଇକରି
 ହାତୀ ଘିରୁଛେ' । ଇ'ଫାଲେ ମାକର୍ ହୁଦା ଯେତେ ଶିକ୍ଷାର୍ ଅ'ଆ'ଇ' ଚିହ୍ନି ନି' ପାରିକରି
 ବନେ ଅତାରୁହା ହେଲେଗଲେ ଦରବାରୀ ବିଟାଲ୍ ନିତିନିଏ ସେମାନକୁଁ ଉଁଚା ଦରଜାର୍
 ଚୌକି ମାନକୁ ଆପନା କରିଛେ । ଫେର୍ ଶିକ୍ଷାର୍ ସାଁକାର୍ ଯେତେ ନିଜର୍ ସାହେବୀ ପନ୍
 ଦେଖାବାର୍ ଥିଁ ମାହିର୍ ଆ'ନ୍, ଯେନ୍ ପନ୍ କି' ଶିକ୍ଷାର୍ ବଢ଼ି ଦିଶେ ଟିକେ ରଁତେ ଗଲେ
 ମେଲ୍ ନି'ଖାଏ । ଶିକ୍ଷା ସଙ୍ଗେ ଭୁତି ହେଇଥିବାର୍ ତଲର୍ ଲୋକ ମାନକର୍ ଆଘେ ନିଜର୍
 ସାହେବୀ ପନ୍ ଦେଖାବାର୍ ଏଭର୍ ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ ମାନକର୍ ବଏସରା ହି' ଗଲାନ ବାଗିର୍
 ଲାଗୁଛେ ଯେନଟା କି' ଶିକ୍ଷା କେ ପାତାଲ୍ କେ ଦେଗଲିବାର୍ ଲାଗତି ବତର୍ ହି'ଛେ ।
 ଆମର୍ ଦେଶେ ଆମର୍ ରାଏଜେ ଲୋକର୍ ଦରବାର୍ ହିମାଲୟ ଆଏ, ଗୁଲା ପୁରଥି ନେ
 ଆମର୍ ପେହେଚାନ୍ ଅଛେ । ଇ'ଦରବାର୍ ନେ ଦରବାରୀ ତାଉ ଆର୍ ବିନ୍ ମୋଲର୍
 ସାହେବୀ ପନର୍ ଠାନ୍ ନି'ନ । ଇ'ଠାନେ ଗୁଟେ କଥାକେ ଆମେ ସୋର୍ କରମା, ଆ'ଦେ
 ଗଲା ଭରଦର୍ ଖରା ମାସର୍ କଥା ଆଏ, ଆମର୍ ରାଏଜର୍ ଲୋକ ବିଟାଲ୍ ସେହେବୀ
 ପନର୍ କତା ଜବାବ୍ ଦେଇଛନ୍ । ଅବଗା ବିଟାଲ୍ ସାହେବୀ ପନ୍ ଏକା, ଗୁଟେ କୁଏର୍
 ଆର୍ ତାଏର୍ ବଛରର୍ ଦରବାର୍ କେ ଧସକେଇ କରି ମାଟି ମିଶେଇ ଦେଲା । ଇ'କିସମେ

ହର୍ ଏକ୍ ବିଭାଗ୍ ନେ ସେ ବିଭାଗର୍ ଅଧିକାରୀକର୍ ବିଚାଲ୍ ଆର୍ କେର୍ କେତା
ସାହେବୀ ପନ୍ ଯେ ସେ ବିଭାଗ୍ କେ ନରକ୍ ଗାମୀ ନି' କରବା ଇଟା କହି ନି'ହୁଏ ।
ହୁଁଇଟା ଭିଲ୍ ସତ୍ ଆଏ ଯେ ଇହାଛିନିର୍ ଦରବାର୍ ଇ' ବିନ୍ ମୋଲର୍ ସାହେବୀ ପନ୍
ଉପରେ କତା ନଜର୍ ଦେଇଛନ୍ ବାଗିର୍ ଲାଗସି ।

ହର୍ ଏକ୍ କିସମର୍ ବିଭାଗ୍ ନେ ଦରବାରୀ ମୁଖିଆ ମାନକୁଁ ଦରବାର୍ ଖଞ୍ଜିଛେ ।
ସେ ମାନକର୍ କବାର୍ ହେଲା ତାଁକର୍ ବିଭାଗର୍ ନୁକୋ ଅସାର୍ ଖଞ୍ ବଡ୍ କେ ଗମିକରି
ସେ ହିସାବ୍ ନେ ତାର୍ ବତର୍ ଦେଖିକରି ବିଭାଗ୍ କେ ତଲେଇ ନେବାର୍ ଅଛେ । ତଲ୍
ଫାଲର୍ ହର୍ କବାର୍ କରୁ ମାନକର୍ ଆଘେ ସାହେବୀ ପନ୍ ଜାହିର୍ କରବାର୍ ଟା
ଆମର୍ ସମ୍ବିଧାନର୍ ଉଟେ ଆଏ । ଇ'ପନ୍ ଜାହିର୍ କରବାରଟା ଆମେ ଗୋରା ମନକର୍
ନୁ ଶିଖିଛୁଁ । ହେ ବିଦେଶିଆ ମାନେ ତ'ଆମକେ ନିଚା ଦେଖାବାର୍ ଲାଗତି ଭିନ୍ ଭିନ୍
ବିଚାଲ୍ ନିତିନିଏ ବନେଇକରି ତାଉ ଆର୍ ଭାଉର୍ ଲାଗତି ସାହେବୀ ପନ୍ ଆଶରା
ନେଉଥିଲେ । ତାହା ବଲିକରି ଆମର୍ ସ୍ୱାଧିନ୍ ଦେଶେ ରାଏଜେ ଗଲେ ଇ' ସାହେବୀ ପନ୍
ଆର୍ ସାହେବୀ ଗିରି ଆର୍ ବଢେ ଘାଏ ତାଁକର୍ ତାଉ ଦେଖାବେ କାଏଁ? ଆର୍ ଆମର୍
ସ୍ୱାଧିନ୍ ଦେଶର୍ ସାହେବ୍ ମାନେ ଭାବି ନେଇଛନ୍ ଯେ ଇ' ପନ୍ ଆର୍ ଗିରି ତାଁକର୍
ଲାଗତି ସାମ୍ବିଧାନିକ ଆଏ । ଇହାଛିନିର୍ ଲୋକ୍ ଆର୍ ବେତା ନି'ନ, ସେମାନେ ପନ୍ ଆର୍
ଗିରି କେ ଯବର୍ କରି ଚିହ୍ନି ପାରଲେ ନ' । କେନ୍ କିସମର୍ ଅଧିକାରୀ ସମ୍ମାନ ପାଏବାର୍
ଲାଏକଦାର୍ ଇହାଛିନ୍ ଆର୍ ଲୋକ କେ ବତାବା କେ ନି' ପଡେ । ହେଲେ, ଦରବାରୀ
ନିତିନିଏର୍ ଉଧେ ଦରବାର୍ ଯେନ୍ ଛୁଟା ମାକର୍ ଯେତେକେ ତାଁକର୍ ପେଟର୍ ଲାଗତି
ଗୁଟେ ଗୁଟେ ଚୌକି ନେ ଥାପନା କରିଛେ ସେମାନକର୍ ବିନ୍ ମୋଲର୍ ସେହେବି ପନ୍

ଆଉ ଗିରି ଆମର ଦେଶ ରାଏଜ୍ କେ ନରକ୍ ଗାମୀ କରବାର୍ ଟା ସାର୍ ଆଏ ।

ହେଲେ ଆଖରୀ ନେ ଗୁଟେ କଥା, ଯେତେଦିନ୍ ପତେ ଆମର ଲୋକର ଦରବାର୍ ନେ ସାହେବୀ ପନ୍, ସାହେବୀ ଗିରି, ସାହେବୀ ତାଉ ମାନକ୍ ରାଜ୍ ଚାଲୁଥିବା ଆମେ ସେତେ ଦିନ୍ ପତେକ୍ ପରାଧୀନ୍ ଆଏ, କାଁ'ଯେ ବଏଲେ ପନ୍ ଗିରି ଆଉ ତାଉ ମାନକ୍ ଶିକାର୍ ଜହକରି ସାଧା ଲୋକମାନେ ହେସନ୍ ଆଉ ଆମର ଦେଶେ ରାଏଜେ ସାଧାଲୋକ ତିନ୍ ଭାର୍ ଅଛନ୍ । ଇ' କଥା କେ କେନ୍ କାଟି ପାରବେ କାଏଁ ?

ସୁନୀଲ କୁମାର ଅଗସ୍ତି

ଚିଟିଲାଗଡ଼, ବଲାଙ୍ଗୀର

ମୋ/୯୪୩୭୨ ୧୦୮୮୭

କବିତା ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲୋଚନାକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫଟ୍‌ବ୍ଲେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତୁ ।

ଦେହାତୀତ

ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ

ଭତି ଭତି ଆସୁଛନ୍ତି ପତ୍ତି ପତ୍ତି ଚଢ଼େଇଙ୍କ ମାଳ -

ମରାଳ ମାଳିନୀ ଅବା

ଗେଣ୍ଡାଲିଆ, ସାରସ ପଟଳୀ,

ପାଖ ଦେଇ ଭତିଯିବେ ଯେବେ

ତେଣା ଝାଡ଼ି ଝାଡ଼ି

ଫେରିବାକୁ ନୀଡ଼ ମୁଖେ ଅସ୍ତ୍ର ଗୋଧୂଳିରେ,

ସୁନ୍ଥ ମୋର କାୟା ମେଲି ତାଙ୍କ ଗହଣରେ

ମୁଁ ସତେକି ଭଡ଼ୁଥିବି ତେବେ

ଛାଡ଼ି ମୋର ଦେହର ନିରମୋକ,

ବିନ୍ଦୁଟିଏ ହୋଇ ଧୀରେ ଧୀରେ

ନିଷ୍କାନ୍ତ ହେବାଯାଏ ଦୂର ଦିଗନ୍ତରେ ।

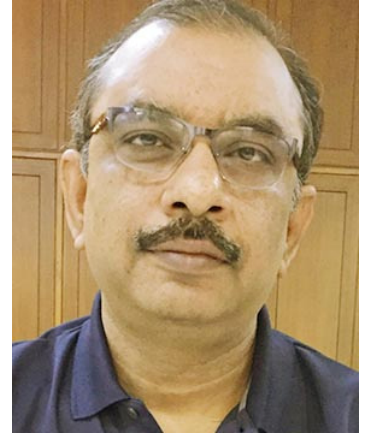
ସ୍ୱପ୍ନ ସବୁ ଅସୁମାରୀ ତାରା ହୋଇ ମିଟି ମିଟି କରୁଥିବେ

ଆକାଶର ଅନନ୍ତ ବକ୍ଷରେ,

ଆଉ ପୁଣି ଅନ୍ଧକାର ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ

ତାରା ଗଣୁ ଗଣୁ

ଅଜାଣତେ କେତେବେଳେ ଅବା

ଫିଟିଯାଇଥିବି ମୁହିଁ

ମୋ ଦେହର ସ୍ଥଳ ବନ୍ଧନୀରୁ -

ଏକାକାର ହୋଇଯାଇଥିବି

ନକ୍ଷତ୍ର ପୁଞ୍ଜିଙ୍କ ସାଥେ

ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଗଗନର ଶୂନ୍ୟତା ଭିତରେ

ଦ୍ୱାଦଶୀର ଚାନ୍ଦ ଯେବେ

ଉଠୁଥିବ ଧୀରେ ଧୀରେ

ଆକାଶର ମେଘମାଳା ପରଦା ଆଡ଼େଇ

ବେଳାଭୂମି ଝାଉଁରଣ ଫାଁକେ,

ଅଗଣନ ଉର୍ମିମାଳା କେତେ ଉଠାଇ ହେଉଥିବେ

ଏକ ପରେ ଆଉ ଏକ

ମଥା ପିଟି ସାଗରର ତଟେ ।

ଢେଉ ଗଣ୍ଡୁ ଗଣ୍ଡୁ କେବେ ଅତର୍କିତ ହଜିଯାଇଥିବି

ସୀମାହୀନ ଦରିଆ ଭିତରେ

ଅଥଳ ଗଭୀର ଜଳେ ସାଗରର ପ୍ରସାରିତ ବୁକେ ।

କିଛି ମୋର ମନେ ତ ନଥିବ -

ମୁଁ କେବେ ହସିଥିଲି ପ୍ରାଣ ଖୋଲି

ଜହ୍ନୁ ଆଲୁଅରେ,

ଅବା ପୁଣି ଅଶ୍ରୁପାତ କରିଥିଲି

ଦୂରଦିନର ଧାରା ବରଷାରେ,
 ମୋ ସମସ୍ତ ଖୁସି ଆଉ ଯନ୍ତ୍ରଣାର
 ବିହିତ ରାଗିଣୀ
 ମୋ ଭିତରେ ସମାହିତ ହୋଇ
 ମିଶିଯାଇଥିବେ କେଉଁ ଦୂର ଦିଗନ୍ତରେ ।
 ନଥିବ ମୋ ବର୍ତ୍ତମାନ
 ଅତୀତ ବା ଭବିଷ୍ୟତ,
 ନଥିବ ବି ସ୍ଥିତି ଆଉ ରୂପର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ,
 ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ସବୁ ହଜିଯାଇଥିବ
 ଦେହାତୀତ ବିଦେହୀ ସତ୍ତାରେ -
 କାଳର ଅନନ୍ତ ସ୍ରୋତ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରବାହେ ।

ସବୁଠି ସୁନ୍ଦରତା

କିରନ୍ ସ୍ୱାଇଁ

ସୁନ୍ଦରତା ପତ୍ରରେ ଫୁଲରେ
ସୁନ୍ଦରତା ଆକାଶେ ତାରାରେ
ସୁନ୍ଦରତା ସାଗରେ ମେଘରେ
ସମୁଦ୍ରର ଢେଉ ସାଥେ
ପବନର ପ୍ରତିଧ୍ୱନି
ସୁନ୍ଦରତା ମିଳେଇ ଯାଏ
ବେଳାଭୂମିରେ
ଛାଡ଼ି ଆସିଯିବା
ମୋ ପାଦ ତିହୁକୁ ଲିଭେଇ ।

ସୁନ୍ଦରତା ଛୁଇଁ ଯାଏ
ସୂର୍ଯ୍ୟର ଉପସ୍ଥିତି ଓ ଗଙ୍ଗାର ଧାରାରେ
ସୁନ୍ଦରତା ଚିକମିକ୍ କରେ
ବର୍ଷା ଓ ବିଜୁଳିର ମିଳନରେ
ସୁନ୍ଦରତା ସମାନ୍ତରାଳ
ଏଠି ସେଠି ସବୁଠି
ସୁନ୍ଦରତା ତୀବ୍ର ବେଗେ
ଗତିଶୀଳ ମନ ଓ ଅନୁଭବରେ ।

ବହିଆପଦର, ବରପାଲି, ବରଗଡ଼

ସନ୍ଧ୍ୟାସେ ସିନ୍ଦୂର

ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ

ସନ୍ଧ୍ୟାସବାଦୀର କାପୁରୁଷ ପଣ
ଭାରତ ଦେଇଛି ଭାଙ୍ଗି
ଧୂଳି ଧୂସରିତ ପାକିସ୍ତାନୀ ଆତା
ଅନ୍ତର୍ ସୀମାରେଖା ଲଙ୍ଘି ॥
ବିଧୂସ୍ତ ବିପ୍ଳାବ ପାକିସ୍ତାନ ମାଟି
ଦେଖିଲା ଜଗତ ବହୁ
ପ୍ରତିକାର ନେଇ ପାମର ଶକ୍ତିକୁ
ସୁଧାର ଉଦ୍ଧାର ଚିହ୍ନି ॥
ଘରେ ବଳେ ପଶି ଅଗ୍ନିକାଣ୍ଡ ଫେଇ
ଫେରିଲେ ନିର୍ବିବାଦେ
ତଟସ୍ଥ ସମଗ୍ର ପାକିସ୍ତାନ ସେନା
ଆଶଙ୍କିତ ପରମାଦେ ॥

ମୋର ମାତୃଭୂମି ମୋ ବାର ସୈନିକ
ମୋ ଦେଶ ଜନତା ନେତା
ଜଗତ କଲ୍ୟାଣେ ଅଭିମନ୍ତ୍ରିତ ସେ
ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତରେ ଜିତା ॥
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଶୌର୍ଯ୍ୟ ବୀର ସଞ୍ଜମି ପ୍ରବର
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ନ୍ୟାୟ ମୂର୍ତ୍ତି
ଦୁସାହସ ପଣେ ମାନି ରଣ ନୀତି
ବିବୃଦ୍ଧ ଜଗତେ ଖ୍ୟାତି । ।
ବୃଥା ଅହମିକା ମୃତ୍ୟୁଭୟ ଶଙ୍କା
ଶୂନ ଶୂଗାଳ ସମାନ
ତ୍ରାସିତ ଚିହ୍ନରେ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ସ୍ମରି
ହୀନବଳ ଅନ୍ୱେଷଣ ॥

ଲଜ୍ଜାହୀନ ନର ମନୋବଳ ଭଗ୍ନ

ଖୋଜିବାରେ ପରିତ୍ରାଣ

କେଉଁ ଯଶ ନେଇ ଭିଆଇ ଆତଙ୍କ

ବାର ବାର ଆକ୍ରମଣ ? ।।

ତ୍ରାଗେନ୍ ତ୍ରୋନ ବେଲୁନ୍ ସମାନ

ଆକାଶେ ଉଡାଇ ସେନା

ଏଇରବାସ୍ ତୋର ଧରା ଶାୟୀ ହେଲା

ବାରୁଦେ ବାରୁଦ ରୁନା ।।

ନାଗ ବାଘ ଲାଞ୍ଜେ ହାତ ଦେଲୁ କିଆଁ

ଧସି ଧୂଂସିଲେ ରାତି ଅଧିଆ

ମିଥ୍ୟା ଭଣ୍ଡ ତୋର ଦେଖିଲା ଜଗତ

ପଞ୍ଜୁ ଅଧର୍ବ ପଣିଆ । ।

ଅପପ୍ରଚାର ଓ ଶୂନ୍ୟ ସିଂହ ନାଦ

ଫୁଲେଇ ଦୋହଲା ବଳ

କାଟି କୁଟି ଫିଙ୍ଗି କଲେ ଧରା ଶାୟୀ

ବିକଳାଙ୍ଗ ଅଧୟ କୁଳ । ।

ଦୂର ଦୃଷ୍ଟି ହୀନ ଅପଣ୍ଡିତ ଜନ

କାଳେ କାଳେ ଅପଦସ୍ତ୍ର

ଅସ୍ତ୍ର ନୁହେଁ ସିଏ ଖେଳନା ଗୁଡିକ

ମାଗଣା ମାରଣା ଅସ୍ତ୍ର ।।

କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟ ଉସୁକାଇ ତୋତେ

ଗଡାଣିଆ ହୀନ ବଳେ

ଅର୍ଥ ଆତ୍ମସାତେ ଅସ୍ତ୍ରାଘାତ ସୁତ୍ରେ

ଆରେ ମୁଖ ହେଜ ତିଲେ ।।

ସିନ୍ଦୂର ସୁନ୍ଦର ସଂସାର ସୁନ୍ଦର

ଅସାର ସନ୍ତାପ ବାଦୀ

ମାତା ମାତୃଭୂମି ସବୁଠୁଁ ସୁନ୍ଦର

ହେଜ ମୁଖ ପ୍ରତିବାଦୀ ।।

ବଳ ଥିଲେ ତୋର ମହତ କର୍ମରେ

ଦେଶକୁ ସୁନ୍ଦରେ ଗଢ

ଛାତ ଦ୍ୱେଷ ବୁଦ୍ଧି ରଖି ସୁସମ୍ପର୍କ

ହୃଦୟେ ହୃଦୟ ଯୋଡ ।।***

ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ,

ଉପାନ୍ତ ସାହିତ୍ୟ ସାସ୍ତ୍ରୀୟ ସେବା ସଂସଦ

ପାତ୍ରପୁର ଗଞ୍ଜାମ ।

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୮୭୭୦୧୯୪୯୭୭

ସଂକ୍ଷେପରେ ମୋ ଗାଆଁ

ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମହାନ୍ତି

ଶ୍ୟାମଳ ସୁଷମା ମଧ୍ୟେ ଅବସ୍ଥିତ
ମୋ' ଗାଆଁ ସୌରୀପାଲି
ମନ ମୋହିନିଏ ପ୍ରାକୃତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ
ମାତୃଭାଷା ମୋ କୋଶଳୀ ॥
ଦ୍ୱିଜ ଡାକ ଶୁଣି ଦିନପତି ଭଠେ
ପ୍ରାଚୀ-ତଟ ନଭ ଚିରି
ଅମିୟ-ମୟୁଖ ମୃଦୁ ସମୀରଣେ
ବଦନ ଯାଏ ଶିହରୀ ॥
ମୋ' ଗ୍ରାମ ସମ୍ମୁଖେ ସୁଉଚ୍ଚ ଅତଳ
ନୀରଦ ଭାସଇ ତୁଳେ
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ତରୁ, ପ୍ରସୂନ ସହିତ
ଅମୂଲ୍ୟ ରତନ ମିଳେ ॥
ହିଂସ୍ର, ତୃଣଭୋଜି ଯେତେ ଜୀବଜନ୍ତୁ
ଏକତ୍ର କରନ୍ତି ବାସ
ଗିରିମଧ୍ୟେ ସ୍ଥିତ ପୁଣ୍ୟ ଦେବାଳୟେ
କୀର୍ତ୍ତନେ ଝରେ ପୀୟୂଷ ॥
ବାରିବାହ ଯେବେ ଗଗନେ ଭାସଇ

ଶିଖଣ୍ଡୀ ନାଚେ ଶିଖରେ
କୋକିଳ ପୁଲକେ ପାଷାଣ ହୃଦୟ
ବଶ କରେ ମଧୁସୂରେ ॥
ଶୈଳ ପାଦଦେଶେ ପାହୁସାଳା ମୋର
ଦେଖାଏ ଜୀବନ ପଛା
ଆଦିତ୍ୟେ ସମ ମୋ ଗୁରୁ ଚରଣେ
ସର୍ବଦା ମୁଁ ନତମଥା ॥
ବୁଢ଼ା ବରଗଛ ଦେହେ ତା ଧରିଛି
କେତେ ବିହଙ୍ଗମ ବସା
ଝଡ଼ ବତାସର ପ୍ରତିକୂଳ କାଳେ
ତ୍ରିଦଶ ସାହା ଭରଷା ॥
ଏକାକ୍ଷ ସୁତାଏ ଅତିଥି ଆଗମ

ଶୁକ କରେ ଗୁଣଗାନ
 ଧେନୁ ବକ୍ଷତିରି ଦୁଷ୍ଟ ଟେକିଦିଏ
 ରଖେ ଜନନୀର ମାନ ॥
 ଗ୍ରାମ ଅନ୍ତେ ରହି ସକଳ ବୁଝନ୍ତି
 ଗ୍ରାମ ଇଷ୍ଟ ଦେବାଦେବୀ
 ବାରମାସେ ତେର ପରବେ ଝଲସେ
 ମୋ ଗ୍ରାମର ପ୍ରତିଛବି ॥
 ଅଟେ ପ୍ରକୃତିର ଗନ୍ତାଘର ଗ୍ରାମ
 ନାହିଁ ନାମ ମାନଚିତ୍ରେ
 ରଖିବି ପ୍ରମାଣ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରେ
 ଅଛି ଗ୍ରାମ କ୍ଷିତି କ୍ଷେତ୍ରେ ॥
 ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍କଳ ପ୍ରଦେଶ କୋଶଳ
 ବୌଦ୍ଧ ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତର୍ଗତ
 ମନମୁଣ୍ଡା ଥାନା, କଣ୍ଟାମାଳ ଖଣ୍ଡ
 ଖଟାଖଟିଆ ପଞ୍ଚାୟତ ॥
 ବଖାଣିଲେ ଯେତେ ମୋ ଗ୍ରାମ ଗୌରବ
 ସମାପ୍ତ ହେବନି କେବେ
 ଲୀନ ହେବି ଶେଷେ ମୋ ଗ୍ରାମ ଶୁଶାନେ
 ସରିଗଲେ ବେଳ ଭବେ ॥

ଭାଗବତ ଜନ୍ମ

ବିଶ୍ୱ ରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି

ଘରେ ଆଜି ବାପା ନ ଥିବା ହିଁ
ଖୁସିର ପ୍ରଧାନ କାରଣ
ନଖାଇଲେ ଚଳିବ ଭାତ ଆଉ ରୁଟି
ଅଣ୍ଡାର ବି ନାହିଁ ବାରଣ ।

ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ ହସ୍ତାକ୍ଷରର
କାଲି ଦୁଇପୃଷ୍ଠା ଲେଖିଲେ ଚଳିବ
ମନଦୁଃଖରେ ଖାଇବନି କୁକୁର ପପି
ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଝୁରିବ ।

ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ ଭୁଲିଯିବ ବୋଉ
ସୋରିଷ ରାଇରେ ନଥିବ ଆଗ୍ରହ
ଘରକୁ କରି ଛିନ ଛତର
ବାହାରିବ ଆମ ରୋଷଇର ମୋହ ।

ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଘରକୁ ଡେରିରେ ଫେରିଲେ
ମନେ ପଡ଼ିବ ବୋଉର ତାଗିଦା
ଭାଗବତ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ
ଆଉ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ସଉଦା ।

ବର୍ଷକ ମଧ୍ୟରେ ଭାଗବତ
ପୁରା ପଢ଼ାହେବ ଖଣ୍ଡ ଅଠର
ଯେଉଁଦିନ ଥାଏ ବଡ଼ ଅଧ୍ୟାୟ
ହୁଏ ଖାଇବା ଡେରି ବାପାଙ୍କର ।

ଯଦି ରାତିରେ କିଛି ଉତ୍ସବ ଥାଏ

ପଢ଼ା ହୁଏ ହୋଇ ରାତ୍ର ଉଜାଗର

ଆଉ ଯୋଉଦିନ ନଥାନ୍ତି ବାପା

ପଢ଼ିବା ପାଳି ପଡ଼େ ଉପରେ ମୋର ।

ଭାଗବତ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଅଧ୍ୟାୟ

ଗୀତା, ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ ଦାଢ଼ୟତା ଭକ୍ତି

ଅଧାରେ ଭାଗବତ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ

କବି ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସଙ୍କ ଭକ୍ତି ।

ଜଣାନଥିଲା ଅଧ୍ୟାପକର ଇତିହାସ

ଅନୁବାଦିତହେଲା ଓଡ଼ିଆରେ ସଂସ୍କୃତ

ଗତିଯିବ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ରଥଚକ ପରି

ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତ ଏକ ବୃତ୍ତ ।

ଏହାର ଆଦି ନାହିଁ ଅନ୍ତ ନାହିଁ

ସର୍ବେ ଲାଗିଥାନ୍ତି ନିଜ କାମେ

ଭାଗବତ ଲେଖା ଆରମ୍ଭ ଦିନ

ପୂଜାହୁଏ ଭାଗବତ ଜନ୍ମ ନାମେ ।

ଚାଟାର୍ଥ ଆକାଉଣ୍ଟାଟ୍ଟ

ୟୁନିଟ ୮, ଭୁବନେଶ୍ୱର

କ୍ଷତାକ୍ତ ସିପାହୀ

ଅମୃତନାରାୟଣ ଶତପଥୀ

ଆଉ କିଛି କ୍ଷଣ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିବାକୁ ସମୟ ପୁଣି ଆସନ୍ନ,
 କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଗୁଳିଗୋଳା ବାଜି ଶରୀର ହେବ ଯେ ଛିନ୍ନ । (୧)
 ଗୋଡ଼ ହାତ ପୁଣି ହୋଇଛି ଅବଶ ଉଠି ଚାଲିବାକୁ ପାଉନି ଶକ୍ତି,
 ତଥାପି କ୍ଷତାକ୍ତ ସିପାହୀ ସୀମାସୁରକ୍ଷା କରେ ଧରି ବନ୍ଧୁକଟି । (୨)
 ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଅବା ଧାର ଧାର ହୋଇ ଶରୀରରୁ ଝରେ ଉଷ୍ମ ରୁଧିର,
 ତଥାପି ଖାତିର ନକରି ତା'କୁ ତ୍ୟାଗ କରେ ନାହିଁ ବୀରତ୍ୱ ତା'ର । (୩)
 ଦେଶର ସୁରକ୍ଷା ରଖେ ସେ ସର୍ବାଗ୍ରେ ତା'ପରେ ନିଜ ସାଥୀ ସୁରକ୍ଷା,
 କେତେ ବଳିଦାନ ଦିଏ ସେ ସିପାହୀ ସ୍ୱୟଂ ପଛେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ନପାଉ ରକ୍ଷା । (୪)
 ସେହି ସିପାହୀଙ୍କ ବୀରତ୍ୱ ସାହସରେ ବିଜୟୀ ହୁଏ ଦେଶ ଯେ ଯୁଦ୍ଧ,
 ଏପରି ତ୍ୟାଗ ବଳିଦାନ ପୁଣି କରିଥାଏ ସର୍ବଦା ଶତ୍ରୁକୁ ଅବରୋଧ । (୫)
 କ୍ଷତାକ୍ତ ସିପାହୀ ସମ ବେଳେବେଳେ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଚାଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧୂନ,
 ଭଲ ଓ ଖରାପ ଲଢ଼ାଇ ଭିତରେ ଥାଏ ମସ୍ତକ କବନ୍ଧ । (୬)
 କେତେବେଳେ ପୁଣି ମନ ବିବେକର ହୁଅଇ ବନ୍ଧୁ ଲଢ଼ାଇ,
 ଷତରିପୁ ସହ ଇର୍ଷାତୁର ପୁଣି ଆନର ଦେଖି ବଢ଼ାଇ । (୭)
 କ୍ଷତାକ୍ତ ସିପାହୀ ସମ ଯେ ସର୍ବଦା ନେବାକୁ ହେବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ,
 ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନୈତିକତା ସାଧୁତାକୁ କରିବାନାହିଁ ବିଲୟ । (୮)

ତ୍ୟାଗ ବଳିଦାନ ଉଦ୍‌ ରୁଦ ପୁଣି ସର୍ବଦା ହୋଇଲେ ପ୍ରାଣ,
ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ସଂସାରରେ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ହୋଇପାରେ ଜାଣ।(୯)
ଏପରି କିଛି ବିଚାର ଧାରାରେ ଜଗତେ ନବ ପଲ୍ଲବ,
କ୍ଷତାକ୍ତ ସିପାହୀ ଚେତନା ମନରେ ସତରେ ଅଟେ ଦୁର୍ଲଭ।(୧୦)

ପ୍ରକୃତିର ତାଣ୍ଡବ

ଅଶୋକ କୁମାର ବାରିକ

କଳକାରଖାନା କରି ଆବର୍ଜନା

ପ୍ରକୃତି ସାଙ୍ଗରେ ଖେଳୁ

ପାଶ୍ଚାତମନାରେ ପଶ୍ଚାତାପ ସାରୁ

ମରୁଭୂମି ମାଟି ଖୋଳୁ ।

ଝରଣା ଝରିଲେ ତୃଷା ତୋ ମେଣ୍ଟିଲେ

ଝରିଲା ନାହିଁ ତୋ ସ୍ନେହ

ବିପଦପଥରେ ଶପଥ ଆଜିରେ

ଚିହ୍ନାର କରୁ କି କହ ।

ନବୀନ ଝାସରେ ପ୍ରକୃତି ସଂହାରେ

ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅବତାର

ଅବୁଝା ମନରେ ବାନ୍ଧୁ ତୁ ବନ୍ଧରେ

ତନ୍ମୁ ତନ୍ମୁ ପ୍ରତିକାର ।

ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁମଧ୍ୟେ ପ୍ରକୃତି ତୋ ସାଥେ

ତା ସ୍ନେହ ଜାଣିଲୁ ନାହିଁ

ସ୍ୱପରିବର୍ତ୍ତନେ ସ୍ୱାର୍ଥର ସାଧନେ

ତାର ପ୍ରେମ ମନେ କାହିଁ ।

ତାଣ୍ଡବ ଦେଖିବୁ ତୁଣ୍ଡ ତୁ ଖୋଲିବୁ

ତୁଣ୍ଡି ହବ ସିନା ସାର

ପାଖଣ୍ଡ ପାଖଣ୍ଡି ଭଣ୍ଡିବେ ଶ୍ରୀ ଖଣ୍ଡି

ମୁଣ୍ଡ ନ ଥିବା ଧାର ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତାରା ଶୀତ ବର୍ଷା ଖରା

ପ୍ରକୃତି ଝୁଲେ ଧବଳା

ନ କର ତୁ କ୍ଷତି ରଖ ତାର ଖ୍ୟାତି

ଆଉ ତାଣ୍ଡବ ନ ବଳା ।

ବେରୁଆଁବାରୀ (ଦେଉଳସାହି)

ନୟାଗଡ଼,

ଯୋଗାଯୋଗ - ୮୭୩୭୨୩୫୭୧୭

ମମତାର ଅଖଣ୍ଡ ଡୋରି

ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ

ସେ ଆମ ମା, ଅବତାର ନିରପେକ୍ଷ ପ୍ରେମର,
 ପୈର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ବୁଝାମଣାର, ସମର୍ଥନ ଏବଂ ଉତ୍ସାହର,
 ତ୍ୟାଗ, ପ୍ରେରଣା, ଜ୍ଞାନ, ପଥଦର୍ଶନର ।
 ସର୍ବୋତ୍ତମ ବନ୍ଧୁ ସେ, କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରି
 ବାର୍ତ୍ତା ଦିଏ ଜୀବନବ୍ୟାପୀ ପ୍ରତିବଦ୍ଧତାର ।
 ସନ୍ତାନର ଖୁସି ସଫଳତା ପାଇଁ ବଳିଦାନ ତା'ର
 ନିଦର୍ଶନ ଅପାର ପ୍ରେମର ।
 ମା ତାଙ୍କରେ ଅପୂର୍ବ ପୁଲକ ।
 ସବୁ ଦୁଃଖ ସବୁ କ୍ଳେଶ ମିଳେଇ ଯାଆନ୍ତି ଅତିରେ,
 ତା କାନିରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜିଦେଲେ ।
 ହାତରୁ ତାହାର ସୁଆଦିଆ ଖାଇବାଟାକୁ ନେବା ଆଗରୁ
 ପୁରିଯାଏ ପେଟ, ମେଣ୍ଟି ଯାଏ ଶୋଷ ।
 ନିର୍ଭରଣୀ ସମ ବହି ଚାଲିଛି ।
 ତଟିନୀ କୁଳେ କୁଳେ ତାର ସମ୍ପର୍କର ବୃକ୍ଷରାଜି ସର୍ବଦା ସତେଜ ।
 ତା ଝରରୁ କେହି ହୋଇନାହିଁ କେବେବି ବଞ୍ଚିତ ।
 ସେ ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା, ଅସୀମ ଭଣ୍ଡାର ।
 କେଉଁଠୁ ନିଏ, କେଉଁଠି ଥୁଏ;

ବୁଝି ହୁଏନି, ହେଲେ ଅହରହ ଲାଗି ରହିଥିବା ତା ପ୍ରବନ୍ଧନର ଭାଷା,
 ଭଲେଖ୍ୟ ଏକାବେଳେ ନିଆରା, ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ।
 ସକାଳୁ ସଞ୍ଜ ଯାଏ, ଏମିତିକି ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଯାଏ ଘରର ନିତିଦିନ ସାରଣୀ
 ଚାଲିଥାଏ ଠିକ୍ ହୋଇ, ଘଣ୍ଟାର କଣ୍ଟା ଭଳି ।
 କେବେ କେବେ ସେ ଗୁମୁରିବାକୁ ଦୁଃସାହସ କରେ; ହାରି ଯାଏ ।
 କେହି କେବେ ଦୈବାତ ତା ଭଲମନ୍ଦ କଥା ପଚାରିଲେ,
 ମୁରୁକି ଦିଏ ପଣତ ଆତ୍ମଆଲେ,
 ନ ଥକୁ ଥିବା ପାଦ ତାର ବଢ଼ି ଚାଲେ ଆଗକୁ,
 ଯେମିତି ଚାଲିଛି ସେ କଳସୀ ଗଡ଼େଇ ଏ ଘରେ ପଶିବା ଦିନଠୁଁ ।
 ଏ ମା 'ର ମମତା ସିନ୍ଧୁରେ ଅଥଳ ଜଳ ରାଶି, କେବେ ଶାନ୍ତ କେବେ ବିବ୍ରତ ।
 କାହିଁକି ନା... !
 ଅଗଣିତ ମା ଆଖିରୁ ଝରି ଆସିଥିବା ଲୁହମାନେ ଏଠି ଏକାଠି;
 କିଏ ଜାଣେ, ବା କିଏ ଜାଣିବାକୁ ସାହସ ବାନ୍ଧିଛି ।
 ଆଉ, ଲୁହ ଯା'ର କିଏ ବା ଦେଖିଛି !

ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ

ମର୍କତ ନଗର

କଟକ

୨୩୭୧୨୧୯୦୦୫

ବନ୍ଧୁକ ମୁନରେ ସ୍ୱପ୍ନ ବୁଝୁଛି

ରଶ୍ମିରେଖା ସାହୁ

ବିଦେଶୀ ପ୍ରବେଶ କେମିତି ହେଉଛି
କେଉଁ ବାଡ଼ରେ ବା ଫାଙ୍କ ରହିଛି,
ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଏଠି ବିଦେଶୀ ରହିକି
ଛୁଆ, ପିଲା କରି ପିଢ଼ି ବାନ୍ଧୁଛି ।

ଭୋଟ ଦେଉଛି, ରେସନ ପାଉଛି
ବସତି ବାନ୍ଧିକି ଘର କରୁଛି,
ନେତା ଆଜ୍ଞା ଖାଲି ଲଢ଼େଇ ଲାଗିକି
ପାର୍ଲ୍ୟାମେଣ୍ଟ ରେ ଖେଳ କରୁଛି ।

ମୁରୁଖ ମଣିଷ ଆତତାୟୀ ହୋଇ
କ୍ଷଣକରେ ସେ ମୃତ୍ୟୁ ଲେଖୁଛି,
ଶତରୁ କହୁଛି ମରିବା ପାଇଁକି
ନା ସିଏ କେବେ ଡରିଥାଉଛି ।

ଭାରତୀୟଙ୍କର ଜୀବନ ତାଲିକା
ବନ୍ଧୁକ ମୁନରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗୁଛି,
ଭାରତ ମା' ର କପାଳ ରେ ପୁଣି
କେତେକେତେ ଆଉ ଦୁଃଖ ରହିଛି ।

ମରିବାକୁ ଆମେ ଡରୁଛନ୍ତି ବୋଲି
ତରାଇ ବନ୍ଧୁକେ ଚାଲି ଯାଉଛି,
କେଉଁ ଭବିଷ୍ୟ ବା ଲେଖେ ଭାରତୀୟ
କ୍ଷଣକରେ ଦେଖ ଆଖି ବୁଜୁଛି ।

ପିଣ୍ଡାତ ଗଣ ସେ ଶିକ୍ଷା ହୀନ ହୋଇ
ନିରୀହ ଜୀବନ ନେଇଯାଉଛି,
ଭାରତୀୟ ତା'ର କଲମ ମୁନରେ
କାଗଜରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଲେଖିଯାଉଛି ।

ଦଙ୍ଗା, ଆତଙ୍କର ଆତତାୟୀ ଖେଳ
ଆଉ କେତେ ଦିନ ବସି ଭାବୁଛି,
ବିଶ୍ୱାସଘାତକୁ ଖୋଜି ଧରିବାକୁ
ସମୟ ଆଜି ଦାବି କରୁଛି ।

ଉତ୍କଳଗୌରବଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ

ସ୍ନେହ ମିଶ୍ର

ଯୁଗ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ପଗତି ପୁରୁଷ
ବାନ୍ଧି ପଗତି ଜାତିର
ଜୀବନ ତପଣେ ସ୍ମୃତନ୍ତ ଉତ୍କଳ
ଧୂଜା ଉଡେ ଫର ଫର ।।୧।।

ତୁଳସୀର ବାସ୍ନା ଦୁଇ ପତରରୁ
ଅବଧାନଙ୍କର ବାଣୀ
ଜୀବନ ଦର୍ଶନେ ତା' ପ୍ରତିଫଳନ
ମାଟିମା'ନାମକୁ ଗୁଣି ।।୨।।

ଜାତିପ୍ରେମ ବହିଁ ଜଳାଇଲ ତୁମେ
ସୁପ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରାଣେ
ପୂରୁବ ଗୌରବ ପୂରୁବ ମହିମା
ଜଗାଇଲ ତନୁମନେ ।।୩।।

ସ୍ବାଭିମାନୀ ବୋଲି ଜାତିର ସମ୍ମାନେ
ଆପଣା ମହତ ପଣେ
ଉତ୍କଳ ଟ୍ୟାନେରୀ ଜୋତା କାରଖାନା
ଜାଳିଦେଲ ତତକ୍ଷଣେ ।।୪।।

ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ବି.ଏ ,ଏମ.ଏ ହେଲ
ଧର୍ମର ଆହୁତି ଦେଇ
ଇଂରେଜ ବିରୁଦ୍ଧେ ଜଗନ୍ନାଥ କୀର୍ତ୍ତି
ଧର୍ମ ସଂସ୍କୃତିକୁ ବହିଁ ।।୫।।

ଛିନ୍ନ ବିଛିନ୍ନ ମୋ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ

ଭଙ୍ଗାଟ କରେ ସେ ପ୍ରାଣ

ଚାଣକ୍ୟ ସମାନ ଚିନ୍ତନେ ମଗନ

ଭକ୍ତ ମାତାର ମାନ ।।୭।।

ବିଶ୍ୱ ଦରବାରେ କଳା ଓ ସ୍ଥାପତ୍ୟ

ସଂସ୍କୃତିର କୀର୍ତ୍ତି ନାଦ

ଭାଷା ସାହିତ୍ୟରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ

ଗଠନେ ମାନ୍ୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ।।୮।।

ମଧୁସୂଦନରୁ ମଧୁବାରିଷ୍ଠର

ମଧୁବାରୁ ନାମେ ଖ୍ୟାତ

କୁଳବୃଦ୍ଧ ତୁମେ ପ୍ରଗତିବାଦୀ ହେ

ସମାଜର ସୁଧାରକ ।।୯।।

ଭକ୍ତ ଗୌରବ ଚାଣକ୍ୟ ହେ ତୁମେ

କବିତାରେ ଜାତିପ୍ରାଣ

ଭକ୍ତ ଆକାଶେ ସ୍ୱରୂପର ଭାତି

ତୁମେ ହେ ଜାତୁଲ୍ୟମାନ ।।୧୦।।

ବିଛିନ୍ନାଞ୍ଚଳର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାକୁ ଦେଖି

ମାଟି ମା' କାନ୍ଦୁଛି ଆଜି

ଫେରି ଆସି ଥରେ ହସ ଭରିଦିଅ

ତା' ଆଖିର ଲୁହ ଯୋଛି ।।୧୧।।

ଧନ୍ୟ ଜନ୍ମ ମାଟି ସତ୍ୟ ଭାମାପୁର

ପିତାମାତା ତୁମ ଧନ୍ୟ

ଭକ୍ତ ମାଟିର ଅମୃତ ସନ୍ତାନ

ଜନ୍ମ ତୁମର ହେ ଧନ୍ୟ ।।୧୨।।

ଜନ୍ମ ଜୟନ୍ତୀରେ ଜୟ ମଧୁ ନାମ

ଅମ୍ଳାନ ଯଶ କୀରତି

ମାଟି ମା'ଝୁରୁଛି ଝୁରୁଥିବ ସଦା

ସୁମରଣେ ଜାତିପ୍ରୀତି ।।୧୩।।

ଦୃଢ଼ତା

ସରସ୍ୱତୀ ପଣ୍ଡା

ଦୃଢ଼ତାଟେ ଅଛି ବୋଲି ତ
ଦରଜ ହୁଏ
ଭୟ ମାଡ଼ିବସେ ଭୂତ ପରି
ଇର୍ଷା ଉତୁରି ଆସେ
ତୁଲିରୁ କ୍ଷୀର ଉତୁରିବା ପରି ।

ପାଇବା ନ ପାଇବା
ହାରିବା କି ହରେଇବାର
ହିସାବ ଖାତାରେ
କେତେବେଳେ ଶହେ ତ କେବେ ଶୂନ୍ୟ ।

ଲୁହରେ କେବେ ଛାତି ଓଦା ହୁଏ ତ
ଖୁସିରେ ଓଦାହୁଏ ଓଠ
ଆଖିରେ ଗଢ଼ାହୁଏ
ଅକ୍ଷରର ତାଜମହଲ
ଅଠାକାଠିରେ ବନ୍ଧାପଡ଼େ
ଦୁଇଶହ ଛ'ଶଷ୍ଠ ହାଡ଼ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ।

କେତେବେଳେ ଝର ଝର ଝରଣା ତ
କେତେବେଳେ ମରୁକଣ୍ଠା ପରି ଭାଗ୍ୟ
ବଢ଼ିଚାଲେ କରଜ'
ଦିଗୁଣ ହୁଏ ଦରଜ '

ଆଶା ମରେ '

ସ୍ୱପ୍ନର ଚିତାଜଳେ

କିନ୍ତୁ ପାଉଁଶ ତଳୁ

ହୃଦୟର ଡାକ ଶୁଭୁଥାଏ ।

ଡାକ ମରେନା

ଇଚ୍ଛାବାର ଇଚ୍ଛା ମରେନା

କିନ୍ତୁ,

ଇଚ୍ଛାର ଅମରାବତୀ

ଭୁତକୋଠି ସାଜି ଡରାଏ...

ତା'ର ଲାଲ ଟହ ଟହ ଆଖିରୁ

ନିଆଁ ଫୁଲ ଖସେ ମାଟିକୁ ନୁହଁ

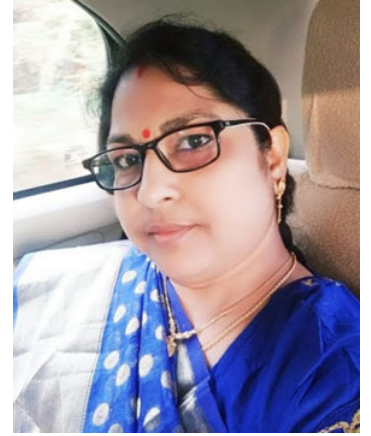
ଅତଳ ତଳକୁ...।।

ଶ୍ରୀରାମପୁର, ମଙ୍ଗଳପୁର, ଯାଜପୁର

ଆଲୋ ସଖି ଆପଣା ମହତ ଆପେରଣି

ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା

ନିଜର ମହତ ନିଜ ହାତେ ନ୍ୟସ୍ତ
ସ୍ୱାଭିମାନର ଭାବରେ,
ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରୁହଇ ସେହି ସ୍ୱାଭିମାନ
ନିଜ ନିଜ ପ୍ରୟତ୍ନରେ ।

ଧିଲେ ଥାଉ ପଛେ ଅକଳନ୍ତି ଧନ
ମହତ ନଥାଏ ଯା'ର,
ମଣିଷ ଭିତରେ ଗଣା ହୁଏ ନାହିଁ
ସବୁ ଥାଇ ବି ବେକାର ।

ବ୍ୟବହାର ଅଟେ ମଣିଷ ଜୀବନ
ମହତର ପୂର୍ବାଭାଷ,
ଲଜ୍ୟା ଶାଳିନତା ତା' ଅଂଶ ବିଶେଷ
ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ କରେ ପ୍ରକାଶ ।

ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମଣିଷ ପହଞ୍ଚେ
ଅପହଞ୍ଚି ଇଲାକାରେ,
ସବୁ ହୃଦୟରେ ପୂଜା ପାଇଥାଏ
ବଞ୍ଚେ ବି ସୁଖ ଶାନ୍ତିରେ ।

ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଯେଉଁଠି ଅସ୍ଥିତ ହୁଏ
ଲଜ୍ୟାହୀନତା ଭାବରେ,
ନିନ୍ଦା ଅପବାଦ ତେଜୁରା ବାଜଇ
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ନାମରେ ।

ରଖିଯାଅ ନାହିଁ ନିଜ ଜୀବନରେ

କଳଙ୍କର କଳାଛାଇ,

ବରଂ ଜୟକର ସବୁରି ହୃଦୟ

ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ହୋଇ ।

ଅନିଷ୍ଠିତ ଏଇ ମଣିଷ ଜୀବନ

ନିଃଶ୍ୱାସେ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ,

କିଏ ଜାଣେ କାଲି ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟଟି

କି ବାର୍ତ୍ତା ଆସିବ ନେଇ ।

ସାରି ଦିଅ ନାହିଁ ଦୁର୍ଲଭ ଜୀବନ

ଏମିତି ଅକାରଣରେ,

ମିଳିବନି ଜମା କେଉଁ ଜନ୍ମେ ଶାନ୍ତି

ଅତ୍ୟୁପ ପରପାରିରେ ।

ଜୀବିକାନିର୍ବାହେ ଶିକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ

ଚରିତ୍ର ଗଠନ ଭିନ୍ନ

ଶିକ୍ଷା କେବେ ନୁହେଁ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ପ୍ରତୀକ

ନ ଥିଲେ ମହତ ଚିହ୍ନ ।

ଶିକ୍ଷା ଓ ସଂସ୍କାର ଉଭୟେ ଅଲଗା

ଗ୍ରନ୍ଥ ଗର୍ଭେ ଶିକ୍ଷା ଲିପିବଦ୍ଧ ,

ସଂସ୍କାର ପାଇଁକି ପରିବେଶ ଆଉ

ଅଭିଜ୍ଞତା ହୁଏ ବିଧିବଦ୍ଧ !

ଆପଣା ହସ୍ତରେ ଜିହ୍ୱାକୁ ଛେଦିଲେ

ପ୍ରତିବାଦୀ କିଏ ଅଛି ?

ଆପଣା ମହତ ଆପେ ନରଖିଲେ

ମଣିଷତ୍ୱ ନାହିଁ କିଛି ।

ରାଉରକେଲା

ଛାତିରେ ଲାଗିଛି ନିଆଁ

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ଖଣ୍ଡୁଆଳ

କରିବା ନିଶ୍ଚିତ୍ ଆତଙ୍କୀର ସ୍ଥାନ
ଛାତିରେ ଲାଗିଛି ନିଆଁ ,
ଜଳେ ଅବା ସ୍ଥଳେ ଆକାଶ ବନ୍ଧରେ
ଯୁଦ୍ଧେ ହୋଇବେ ଛାନିଆଁ ।।୧।

କମାଣ ଗର୍ଜନେ ହୃଦ କମ୍ପମାନେ
ଛାତି ଯାଉଅଛି ଧରି ,
ଭାରତ ସୀମାରେ ସମର ଭୂଇଁରେ
ସୈନିକ ଅଛନ୍ତି ଘେରି ।।୨।

ପାତାଳପୁରରେ ଅବା ଲୁଚି ଥିଲେ
ଆତଙ୍କୀ କରି ନିଃଶେଷ ,
ଆତଙ୍କୀ ରକତେ କରିଦେବା ଧୌତ
ବାନ୍ଧିବା ଜନନୀ କେଶ ।।୩।

ବୀର ପ୍ରସବିନୀ ଭାରତ ଜନନୀ
ରହିଅଛି ଅବା ଚାହିଁ ,
ପୁତ୍ର ହରା ମାଆ ସର୍ବେ ହେବା ସାହା
ଶାନ୍ତି ଆଣିବା ଫେରାଇ ।।୪।

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପଥେ ଚାଲି ଅବିରତେ
ସହିବା କେତେ କଷଣ , ?
ଭାଇଚାରା ଆମ କରିଛି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ
ଆମେ କି ଭୀରୁ ସନ୍ତାନ ? ।।୫।

ଉଠରେ ଉଠରେ ସଭିଏଁ ଜାଗରେ
ଭାରତ କୋଟି ସନ୍ତାନ ,
ମାଆର ଚିହ୍ନାର କରୁଣର ସ୍ୱର
ବଢ଼ାଏ ହୃଦେ ସ୍ୱୟନ ॥୭॥

ପାକିସ୍ତାନ ଦେଶ ବିଶ୍ୱେ ଉପହାସ୍ୟ
ପୋଷିଛି ଆତଙ୍କବାଦୀ ,
ଦୃଶ୍ୟ ଅପବାଦ ଆଶଇ ପ୍ରମାଦ
ଆପଣା ଜିହ୍ୱାକୁ ଛେଦି ॥୭॥

ଆପଣା କରମେ ଭୋଗଇ ମରମେ
ଗୁଳିର ଜବାବ ଗୁଳି ,
ତ୍ରିରଙ୍ଗା ଉଡ଼ାଇ ଯିବା ସର୍ବେ ମାଡ଼ି
ଚଟାଇବା ପାଦ ଧୂଳି ॥୮॥

ଶିକ୍ଷକ, ନୂଆଗାଁ ବ୍ଲକ, ନୟାଗଡ଼

ମୋ - ୯୯୩୭୦୧୫୧୭୫

ଭୁଲିଯିବନି ଏ ଦରଦୀ ବନ୍ଧୁକୁ

ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

ହୃଦ ଲଙ୍ଘାପାରେ ଅଦେଖା ସାଇରେ
ବନ୍ଧୁ ନାମ ଲେଖି ଥିଲି
ବାଲ୍ୟ ସାଥୀ ମୋର ସିଏ ହୋଇ ଥିଲା
ତା' ସାଥେ ମୁଁ ଖେଳୁ ଥିଲି ।୧।

ସମୟ ବିତିଲା ବଡ଼ ହେଲୁ ଆମେ
ଦେଇ ଦେଲୁ ମନ ପ୍ରାଣ
ସହଯୋଗ ହାତ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟେ
ସୁଖରେ କଟିଲା ଦିନ ।୨।

ସ୍କୁଲ କଲେଜରେ ସାଙ୍ଗରେ ପଢ଼ିଲୁ
ସୁଖ ଦୁଃଖ ବାଣ୍ଟୁ ଥିଲୁ
ମନ ହୃଦୟରେ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ସ୍ଥାନ
ପରସ୍ପର ଦେଇ ଥିଲୁ ।୩।

ବନ୍ଧୁଟି ମୋହର ସ୍ୱଚ୍ଛ ସରଳ
ମଧୁର ଡାହାର ବାଣୀ
ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରେମେ ଆପଣାଇ ନେଲା
ଅତୁଟ ଆମ କାହାଣୀ ।୪।

କପଟ ଛଳନା ତା ପାଖେ ନଥିଲା
ନିଃସ୍ୱାର୍ଥର ଭାବ ଧାରା
ବିପଦେ ଆପଦେ ପାଖରେ ଥାଏ ସେ
କରୁଣାର ପ୍ରେମ ଝରା ।୫।

ଆନ୍ଦୋଳିତ ମନ ଶାନ୍ତ କରି ଦିଏ
 ଦୁଇ ପଦ କଥା କହି
 ସେ ବାଣୀରେ ଥାଏ ସାନ୍ନ୍ଦନାର ସୁଧା
 କଲୁଷ ଯାଏ ଦୂରେଇ ।୭।

ଯାହା ପାଖେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ଥାଏ
 ତା'ର ବା କାହାକୁ ଡର
 ପାଖେ ପାଖେ ଥାଏ ସାହସକୁ ଦିଏ
 ସୁନ୍ଦର ତା ବ୍ୟବହାର ।୮।

ଅନାବିଳ ଦାନ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ପ୍ରେମ
 ମମତା ପ୍ରୀତି ବନ୍ଧନ
 ଭୁଲି ଯିବନି ଏ ଦରଦୀ ବନ୍ଧୁକୁ
 ପ୍ରାଣ ଥିବ ଯେତେ ଦିନ ।୯।

ପ୍ରଥମ ବନ୍ଧୁ ମୋ ସ୍ୱୟଂ ନାରାୟଣ
 ଜଗତର ନାଥ ହରି
 ନୀଳାଚଳେ ବିଜେ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ଧାରୀ ।୧୦।

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ନବରଙ୍ଗପୁର

ଉତ୍କଳ ଗୌରବ ମଧୁସୂଦନ

ଡଃ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମିଶ୍ର

ଜାଗିଛି ଗରବେ ଗଉରବେ ଆଜି
ତବ ଗଉରବ ରଚିବି ବୋଲି...
'ଉତ୍କଳ ଗୌରବ' ହେ ! ମଧୁସୂଦନ
ତବପାଦେ ଭକ୍ତି ଅର୍ଘ୍ୟ ଢାଳି । (୧)

ସୁବର୍ଣ୍ଣବେଳାରେ ଅତୀତ କାଳରେ
ଅଠରଶହର ଅଠଚାଳିଶ
ଏପ୍ରିଲ୍ ର ଅଠେଇଶି ତାରିଖରେ
ଜନମୀ ଥିଲ ହେ ! ମହାପୁରୁଷ । (୨)
ପିତା ରଘୁନାଥ ମାତା ପାରବତୀ
ଦ୍ଵିତୀୟ ପୁତ୍ର ସେ ଭେଟି ପାଇଲେ
ହେ ମହାପୁରୁଷ ! ଉତ୍କଳବାସୀ
ତବ ଆଗମନେ ଗର୍ବିତ ହେଲେ । (୩)

ସତ୍ୟଭାମାପୁରେ କଟକ ଜିଲ୍ଲାରେ
ତବ ପଦରଜ ପଡ଼ିଲାପରେ
ଶିକ୍ଷା ବିସ୍ତାରିତ ହେଲା ସେ ସମୟେ
'ରେଭେନ୍ସା' କଲେଜିଏଟ ଠାରେ.. (୪)

ଓଡ଼ିଆ, ବଙ୍ଗଳା ଭାଷା ବିଦ୍ୟୁଷକ
ଇଂରାଜୀ, ଫାରସୀ ବହୁ ଭାଷାରେ
ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଯଶସ୍ୱୀ ନାୟକ
ଅବଦାନ ଲେଖା ଆଜି ସ୍ମୃତିରେ । (୫)

ବହୁମୁଖୀ ତୁମେ ପ୍ରତିଭାବାନ ହେ !

'ଉତ୍କଳ ଗୌରବ' ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରାଣ

ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ଭାବରେ ଯେ କେତେ

ଗଢ଼ି ଦେଇଅଛୁ ଜାତି ସମ୍ମାନ । (୬)

ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ପ୍ରଥମ ଏମ୍.ଏ

ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ' ବିଲାତ ଯାତ୍ରୀ'

ପରିଚିତ କଲ ଓଡ଼ିଶା ମାଟି ଏ

ବିଲାତ ଭୂମିରେ ଗଢ଼ିଲ ମୈତ୍ରୀ । (୭)

ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ଓକିଲ ଭାବରେ

ଲଢ଼ିଲ ତୁମେ ହେ ! ଅଲିଭା ଖ୍ୟାତି

'ଉତ୍କଳ ଗୌରବ' ଆଖ୍ୟା ଲଭି ତୁମେ

'କୁଳବୃଦ୍ଧ' ହେଲ ମାନ୍ୟତା ପାଇ । (୮)

ସମାଜ କଲ୍ୟାଣ ଆର୍ଥିକ ଦାନ

କିବା ନ କରିଛୁ ଦୀନଙ୍କ ପାଇଁ

ନିଃସ୍ୱର୍ଜାର୍ଥ ନୀତିରେ ରାଜନୀତି କରି

ବିଧାନସଭାରେ ସଦସ୍ୟ ହୋଇ । (୯)

'ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀ'ଠାରୁ ଆହୁରି

'ଉତ୍କଳ ଟ୍ୟାଲେନ୍ଟ' ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନେଇ

'ଓଡ଼ିଆ ଆର୍ଟ୍ ଖାର୍ବ୍' ବିଖ୍ୟାତ କରି

ବିଲାତେ ଲଢ଼ିଲ ଓଡ଼ିଆ ପାଇଁ । (୧୦)

ରଚିଥିଲ କେତେ ଜାଗୃତି କବିତା

ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଚେତନା ପାଇଁ

'ଉତ୍କଳ ସନ୍ତାନ', ' ଜ୍ଞାନୀର ଭକ୍ତି'

'ଜାତି ଇତିହାସ' ରଚନା ପୁଣି । (୧୧)

'ଜାତିର ଗୀତିକା' ଗାଉଥିବୁ ସଦା

ଓଡ଼ିଆ ହେବାର ଗୌରବ ବହି

ହେ ମହାପୁରୁଷ ! 'ଉତ୍କଳ ଗୌରବ'

ତବ ଗଉରବ ମହିମା ଗାଇ । (୧୨)

ଡ. ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମିଶ୍ର ମଣ୍ଡଳ(ବଲାଙ୍ଗୀର)

ମୋ ଗାଁ

ଅନଙ୍ଗ ପଟେଲ

ଯେଉଁ ଗାଆଁରେ ଜନମ ମୋର,
 ସେଇଠି ହେଲା ମୋ ଷଠୀଘର,
 ଗାଆଁ ଘର ମୋର ଅତି ସୁନ୍ଦର,
 ମୋ ଗାଆଁ ମୋ ପାଇଁ ସରଗ ପୁର । ୧
 ଶୀତୁଆ ସକାଳ ସୁନେଲି ଖରା,
 ମନୋରମ ଦୃଶ୍ୟ ଆହାକି ତୋରା,
 ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ଜହ୍ନ ସଙ୍ଗେ ତାରା,
 ସ୍ନେହ ପ୍ରେମେ ଭରା ମା'ମାଟି ପରା । ୨
 ମୋ ଗାଆଁ ସାଥେ ନୁହେଁ କେ ସରି,
 ପାଲୁଅଛି ମତେ ମାଆଙ୍କ ପରି,
 ଶିଖିଲି ଚାଲିବା ମା' ହାତ ଧରି,
 ଘର ପଛ ପଟେ ଆମରି ବାରି । ୩
 ଗ୍ରାମ ଦେବତୀ ଆମ ରକ୍ଷାକାରୀ,
 ଆମ ଗାଆଁ ନାରୀ ଆମରି ଶିରୀ,
 କେହି ନାହିଁ ଏଠି ରାଜକୁମାରୀ,
 ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି ଗାଆଁ କସ୍ତୁରୀ । ୪

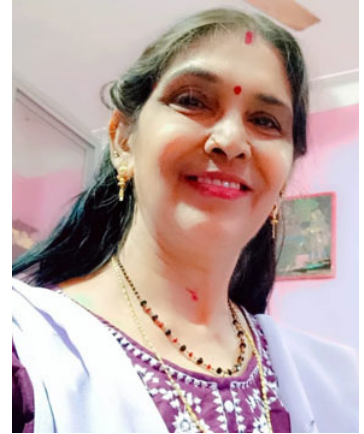
ବେସର ବାଟନ୍ତି ମାଆ ଆଗରୁ,
 ବର୍ଷା ଛାଡ଼ିଗଲେ ଘରୁ ବାହାରୁ,
 ଭାଇ ଡାକିଦେଲେ ମତେ ପଛରୁ,
 ବିଲ ପଟେ ଯାଇ ମାଛ କୁ ଧରୁ । ୫
 ଚାଲିବା ଶିଖିଲି ଗାଆଁ ମାଟିରେ,
 ଖେଳିଛି ମୁଁ କେତେ ଦଣ୍ଡ ଧୂଳିରେ,
 ଗାଆଁ ଠାରୁ ଅଛି ମୁଁ ବହୁଦୂରେ,
 ମନ କିନ୍ତୁ ଅଛି ମୋ ଗାଆଁ ଠାରେ । ୬
 ଆମ ଗାଆଁ ଝିଅ ନାମ ତା ପାରୋ,
 ସବୁ ଜିନିଷରେ ଅଟଇ ଥରୋ,
 ବରଷା ବରଷଇ ଦରୋ ଦରୋ,
 ଚଢ଼େଇ ଲୁଚି ଗଲେ ଗଛ ଖଖରୋ । ୭

ସୁନ୍ଦରଗଡ଼

ଉତ୍କଳର ସ୍ୱାଭିମାନ

ମହାକିନୀ ପାଢ଼ୀ

ଯୁଗଜନ୍ମା ପୁରୁଷ ଉତ୍କଳ ଗୌରବ
ସିଏ ଶତାବ୍ଦୀର ସୂର୍ଯ୍ୟ
କୁଳବୁଦ୍ଧ ଜାତିପ୍ରାଣ ସ୍ୱାଭିମାନ
ସାରଥୀ ଉତ୍କଳ ବୀର୍ଯ୍ୟ ॥

ତାଙ୍କ ଦେଶପ୍ରୀତି ଚିତ୍ରାଧାରା ସବୁ
କଳିଙ୍ଗରେ ଉଦ୍ଧୀବିତ
ମ୍ଳାନ ନିଷ୍ପ୍ରଭ ଓଡ଼ିଆ ଆମ ଭାଷାକୁ
କରାଇଥିଲେ ଜୀବିତ ॥

ଓଡ଼ିଆ ବିଚ୍ଛିନ୍ନାଞ୍ଚଳକୁ ଏକତ୍ର
ଆଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମ
ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ଗଠନ
କର୍ତ୍ତୃଧାର ମଧୁସୂଦନ ॥

ଉତ୍କଳର ଗୌରବ ବୃଦ୍ଧି କରିଲେ
ସ୍ୱାଭିମାନର ସାରଥୀ
ପାଇଥିଲେ ଆଖ୍ୟା ଉତ୍କଳଗୌରବ
ରଖି ମାତୃଭାଷା ପ୍ରୀତି ॥

ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର କାନେକାନେ
କହି ଅଭୟ ଓଡ଼ିଆ ବାଣୀ
ଉତ୍କଳୀୟ ମାନଙ୍କପାଇଁ
ଗଢ଼ିଲେ ଉତ୍କଳର ସମ୍ମିଳନୀ ॥

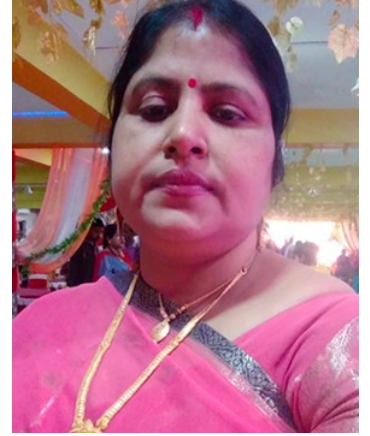
କଟକରେ ଅଛି ଉତ୍କଳ ଟ୍ୟାନ୍ନେରୀ
ଜୋତା କାରଖାନା ଶିଳ୍ପ
ପ୍ରସାରର ଅଦମ୍ୟ ପ୍ରୟାସ ପାଇଁ
ଓଡ଼ିଆ ଚେତନା କଲ୍ପ ॥

ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗ
ଏଲ୍.ଜି.ଏସ୍.ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ
ପଦ୍ମପୁର, ବରଗଡ଼

ଲଭିଛି ଉତ୍କଳ ସିଦ୍ଧି

ରଶ୍ମିତା ପାତ୍ର

ପୁଣ୍ୟ ତିଥି ଶୁଭ ଲଗ୍ନ ଅବସରେ
ଉତ୍କଳ ହୀରକ ସମ
ଉତ୍କଳ ମାଟିର ଦାୟଦ ସନ୍ତାନ
ଗୋବିନ୍ଦ ବଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ ॥

ଚାଟଶିକ୍ଷା ବଳେ ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା
ଆଦର୍ଶ ନୀତି ମହାନ
ମଧୁ ବାରିଷ୍ଠର ପୁଣି ଉତ୍କଳର
ଗୌରବ ମଧୁସୂଦନ ॥

ଆମ ଜାତି ଯେବେ ଘୋର ସଂକଟରେ
ହୋଇଥିଲା ସମ୍ବୁଧୀନ
କୋଟି ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଜୀବନ ବୁକୁରେ
ଉତ୍କଳର ସ୍ୱାଭିମାନ ॥

କେତେ ଯେ ଯାତନା ସହି ନିର୍ଯ୍ୟାତନା
ହୋଇ ଯେବେ ଭୁଲୁଣ୍ଡିତା
ବିକଳ ରୋଦନେ ବିଳାପିତ ପ୍ରାଣ
ଆମ ଏ ଉତ୍କଳ ମାତା ॥

ସେଲାଗି ଯୋଗାଇ ଜାତିପ୍ରାଣ ମନ୍ତ୍ର
ଜାଗ୍ରତ ଚେତନା ବୁଣି
ଦେଇ ଉତ୍କଳକୁ ନବ ଜୀବନର
ନବ ଜାଗରଣ ଆଣି ॥

ସର୍ବାଗ୍ରେ ଅଗ୍ରଣୀ ସାଜି ଅଗ୍ରଦୂତ

ଝରାଇ ନିର୍ଝର ଧାରା

ସୃଜିଲେ କଲମ ମୁନରେ ତୁରିତେ

ଭାଷାର କୁସୁମେ ଭରା ॥

ସମ୍ଭାବନାମୟ ସ୍ୱାଧୀନ ଉଛଳେ

ସପନ ହୋଇ ସାକାର

ଉଛଳ ଆକାଶେ ଉଇଁଲା ସୂରୁଜ

ନୂଆ ଏକ ସକାଳର ॥

କୋଟିଏ ଓଡ଼ିଆ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱରରେ

ଡାକ ତ୍ରାହି ଜଗନ୍ନାଥ

ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଉଠିବ ଗରଜି

ହୋଇବ ସୁଗମ ପଥ ॥

ଯାହାଙ୍କ ଲେଖନୀ ଦକ୍ଷତାର ବଳେ

ଏ ଜାତି ହୋଇ ସମୃଦ୍ଧି

ଯାହାଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ନିଷ୍ଠା ବଳିଦାନେ

"ଲଭିଛି ଉଛଳ ସିଦ୍ଧି" ॥

ଜାତି ପ୍ରାଣ ମନ୍ତ୍ରେ ହୋଇ ଉଦ୍‌ବୋଧିତ

ଏ ମାଟି ଦାୟଦ ସର୍ବେ

ମିଳଇଲେ ଏକତ୍ୱର ମହାସୁରେ

ମହତ୍ୱର ମହାପର୍ବେ ॥

ହେ ମହା ନାୟକ ଜାତି ମହାବୀର

ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଜନ୍ମ ନେଇ

ଫେରିବା ବାଟକୁ ଆତୁର ଆକୁଳେ

ଏ ଜାତି ରହିଛି ଚାହିଁ ॥

ଜାତି ହିତ କଲ୍ଲେ ହୋଇ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ

ସର୍ବିଏ କରିବା ପଣ

ଆଜି ପୁଣ୍ୟ ମହା ଜୟନ୍ତୀ ଦିବସେ

କୋଟିଏ ପ୍ରଣତି ଘେନ ॥

ବାରିପଦା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ ।

ମାଆ

ପ୍ରେମଲତା ଦେବୀ

ମାଆ ଆଉ ଇଶ୍ୱର
ଦୁହେଁ ସୃଷ୍ଟିର ମୂଳ
ଏବେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା
କିଏ ପ୍ରଥମ, କିଏ ବଡ଼ ?
ଇଶ୍ୱର ମାଆଙ୍କୁ ସୃଜିଛନ୍ତି
ମାଆ ସୃଜେ ଇଶ୍ୱର
ମାଆ ଅଟନ୍ତି ମହାନ
ସେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି
ଶିଖାନ୍ତି ଇଶ୍ୱରୀୟ ଗୁଣ
ଆୟୋନିଜ୍ ଭଗବାନ
ମାଆର ମମତା ଶୂନ୍ୟ
ଅବତାର ନେଇ ଆସନ୍ତି
ପାଇବାକୁ ମାତୃ ପ୍ରେମ
ଦୁଃଖ ସମୟର ଡାକ
ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷରର ନାଆ
ଦ୍ୱିତୀୟ ନାମଟି ହରି
ତ ପ୍ରଥମଟି ମାଆ

ଆନ୍ନପ୍ରଦେଶ

ମାଆ

ରତ୍ନ ମହାନ୍ତି

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ଅତି ବସିଥିଲେ ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ

ମନ ମୋହି କିଏ ନେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ମାଆର ଡାକରେ କେତେ ଯେ ମମତା

ତା ' ସ୍ଥାନ କିଏ ସେ ନେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ଦେହେ ପଡ଼ିଥିଲେ ବାଲି ଧୁଳି ଦେଖି

ଖାତି ଝାଡୁ କିଏ ଦେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ବିପଦ ଆପଦେ ପଡ଼ିଥିଲେ କିଏ

ଆମ ଶୁଭ ମନାସିବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ପାଠ ନ ଆସିଲେ କୋଳରେ ବସାଇ

ବତାଇ କିଏ ସେ ଦେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ରୋଗରେ ପଡ଼ିଲେ ରାତିଦିନ ବସି

ଉଜାଗର ରହି ଥିବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ମୁହଁ ଶୁଖିଗଲେ ଆଉଁସି ଦେଇ ସେ

ପଣତରେ ପୋଛି ଦେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ଭୋକିଲା ପେଟର ଦରଦ ବୁଝି

ମୁହଁରେ ହସ କେ ଦେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ପାଷାଣ ପରି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହି

ଧରା ସମ ସ୍ନେହ ଦେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ବାର ବ୍ରତ କରି ଦିଅଁ ଦେବତାଙ୍କୁ

ପ୍ରାଣେ ଶୁଭ ମନାସିବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ସୁନ୍ଦର ହେଉ ବା ଅସୁନ୍ଦର ହେଉ

ସମାନ ସ୍ନେହ କେ ଦେବରେ ।

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବରେ

ଆମ ଖୁସି ଯା ' ର ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ

ତା ' ସରି କିଏ ସେ ହେବରେ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମାଆ

ଭାସ୍କର ରାଉତ

ଗରତେ ଧରିଣ ଧରାକୁ ଆଣିଣ
କୋଳେ ବଢ଼ାଇଲା ଯେହି,
ତା ଅଙ୍ଗ ରକତ କରାଇ ଅମୃତ
ପିଆଇ ଦେଇଛି ସେହି ॥୦॥

ମାଆ ନାମ ତାର ସଂସାରରେ ସାର
ତାପରି ନୁହନ୍ତି କେହି,
ଆଦ୍ୟ ଗୁରୁ ସେହି ଭାଷାକୁ ଶିଖାଇ
ମୋ ଓଠେ ଭରିଛି ସେହି ।

ହାତ ଧରି ହାତେ ତଳାଇଛି ମୋତେ
ସଳଖି ଚାଲିଛି ମୁହିଁ ॥

ପଡ଼ିଲେ ମୁଁ ଝୁଣ୍ଟି ନପାରିଲେ ଉଠି
ଉଠାଇ ନେଇକି ସେହି,
ପଣତେ ତାହାର ଝାଡ଼ି ମୋ ଶରୀର
ସ୍ନେହ ବୋଳା କଥା କହି ।

ବେଦନାକୁ ମୋର କରିଅଛି ଦୂର
ବେଦନା ଭୁଲିଛି ମୁହିଁ ॥

ମୋ ଜୀବନେ ସେହି ଛାଇ ପରି ରହି
ଅନେକ ଯାତନା ସହି,
ମୋ ଶୁଭ ମନାସି ଉଜାଗରେ ବସି
ରାତି ବିତାଇଛି ରହି ।

ମୋ ଦେହରେ ଯେବେ ଫୁଲ ପଡ଼େ କେବେ
ପଥର ମଶାଇ ସେହି ॥

କୋଳ ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲାଇ ସେଥିରେ
ଆଇ ମା କାହାଣୀ କହି,
କପୋଳେ ତୁମ୍ଭେ ଦେଇ ଘନ ଘନ
ଦୁଃଖ ଶୋକ ଭୁଲେ ସେହି ।

ମାଆର ତୁମ୍ଭେ ଅମୃତ ସମାନ
ଜୀବନେ ଭୁଲିବି ନାହିଁ ॥

ଦେବମାୟା ଭବନ , ଶେରଗଡ଼, ଗଞ୍ଜାମ

୯୭୭୭୪୮୭୭୭୮

ମାଆ

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଶ୍ୱାଳ

ଜୀବ ସୃଷ୍ଟିର ପିତା ମାତା ଅଟନ୍ତି
ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା
ମାଆର ମମତା ପିତାର ମମତା
ପିଲା ଶରୀରର ଆତ୍ମା

ମାଆ ପାଖେ ପିଲା ସବୁବେଳେ ଥାଏ
ବାପା ପାଖେ ରହେ ଦୂରେ
ସେଥିପାଇଁ ମା'ର କରୁଣା ମମତା
ଅଧିକ ରହେ ମନରେ ।

ମା' ପରି ମମତା ବାପାର ବି ଅଛି
ପିଲା ମାନଙ୍କ ଉପରେ
ସବୁ ମାଆ ବାପା ନୁହଁନ୍ତି ସମାନ
କହୁଅଛି ମୁଁ ସତରେ ।

ପିଲାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ବହୁତ ମାଆ
ମମତା ମୂଲ୍ୟକୁ ଜାଣି
କାନ୍ଦେ ନାହିଁ ତାର ହୃଦୟର କୋହ
ପିଲା ଭବିଷ୍ୟତ ଭୁଲି ।

ବହୁତ ବାପା ବି ଅଛନ୍ତି ସଂସାରେ
ମାଆ ମମତାକୁ ଦେଇ
ସ୍ନେହ ମମତାର ଗୋଲ ବସରରେ
ପିଲାଙ୍କୁ ବଢ଼ କରଇ ।

ମାଆର ସେନେହ ଏତେ ଯେ ସୁ ଶକ୍ତ
 ପିଲାଙ୍କୁ ଧରେ ଜାବୁଡ଼ି
 ମମତାର ମୂଲ୍ୟ ନ ବୁଝନ୍ତି ପିଲା
 ବାପା ମା'ଙ୍କୁ ଯାଏ ଛାଡ଼ି ।

ମାଆର ମମତା ଯିଏ ସେ ବୁଝିଛି
 ହୁଏ ତା ଜୀବନ ଧନ୍ୟ
 ସେହୁ ମମତାର ଆଶିଷ ବସ୍ତୁଟି
 ରହିଥାଏ ଶିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ମା' ମମତା ରଣ ଶୁଝି ପାରିବନି
 ସାତ ଜନ୍ମ ଜନମିଲେ
 ଏବେ ଠାରୁ ଭାବ ମାଆର ଯେ ରଣ
 କେମିତି ଶୁଝିବ ପିଲେ ।

ସୋର, ବାଲେଶ୍ୱର

ମାଆ

ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଦେବୀ

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ମାଆ - ମୋ -ମାଆ

ତୋର ଅବଦାନ ମୋ ପାଇଁ ମହାନ

ସଫଳତା ପଛେ ତୁହି

ତୁହି ସେହି ନାରୀ ଥିଲୁ ଛାଇ ପରି

ଯହିଁ ତର ଭୟ ନାହିଁ ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ତୁହି ଅଛୁ ମୋର ସାହା

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ଦଶ ମାସ ଗର୍ଭେ ଧାରଣ କରିଣ

ଜନମ ଦେଲୁତୁ ମୋତେ

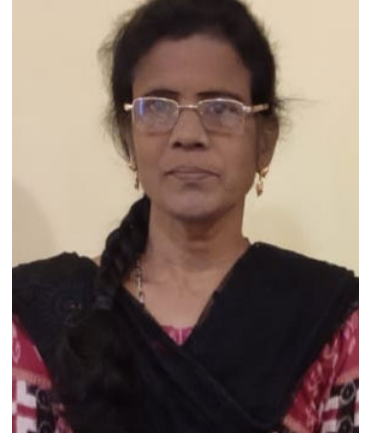
ସ୍ନେହ ଶରଧାରେ ପାଳନ କରିଲୁ

କେମିତି ଭୁଲିବି ତୋତେ ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ଦେଖାଉ ତୁ ନୂଆ ରାହା

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ତୋହର କୋଳରେ ଜନମ ଲଭିଣ

ଦେଖିଲି ଏଇ ସଂସାର

ତୋ କାନି ପଶତ ସୁରକ୍ଷା କବଚ

ଆଖିଏ ସପନ ଯା'ର ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ଦୁଃଖେ ସୁଖେ ହେଉ ସାହା

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ବକ୍ଷରୁ ଅମୃତ ପାନ କରାଇଣ

ମେଣ୍ଟୁଥିଲୁ ତୃଷ୍ଣା ମୋର

କପାଳେ ମୋହର ତୋଆଖି କଢ଼ୁଳ

ମୋ ଗାଲେ ତୁମା ତୋହର ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ନଲାଗୁ ନଜର କାହା

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ମୋ ଅଳି ଅଝଟ ସବୁ ସବୁଥିଲୁ

ତୁପରା ମୋର ନିଜର

ହାତଧରି ତୋର ଚାଲିମୁଁ ଶିଖିଲି

ଲୋରିଶୁଣି ଶୋଇବାର ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ତୋଗୀତ କରେ ବାଇଆ

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

କଥା କହିକହି କଥା ଶିଖାଇଲୁ

ଭୋକହେଲେ ଖୁଆଇଲୁ

ରୋଗହେଲେ ମୋର ସେବାକରୁଥିଲୁ

ଝୁଣ୍ଟିଗଲେ ତୋଳିନେଲୁ ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ମମତା ଯା' ଅନ୍ୟ ନାଆଁ

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ଅବୁଝା ହୋଇଲେ ସରଗ ଚାନ୍ଦକୁ

ଦେଖାଉ ତୁ ହାତ ଟେକି

ମୋକୁନି ହାତରେ ଖସିପଡ଼ ତୁରେ

ଖୁସି ହେଉ ତୋତେ ଦେଖି ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ବସୁମତୀ ପରି ସାହା

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ସରଗରୁ ବଳି ସିନା ସୁଖସ୍ଥଳୀ

ମୋ ଜନନୀ ଅଙ୍କସ୍ଥଳ

ବସିଥିଲେ ଯହିଁ ଭୋକଶୋଷ ନାହିଁ

ନଲାଗେ ସଂସାର ତୋର ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ଦେଖାଉ ସୁପଥ ରାହା

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ଶିକ୍ଷାଦୀକ୍ଷା ଦେଇ ମଣିଷ କରିଲୁ

ହୃଦେ ଶୃଙ୍ଖଳା ଭରିଲୁ

ଦୁନିଆଁରେ ମୁହିଁ ବଡ଼ହେବା ଲାଗି

ଶୁଭରୁ ମନାସୁ ଥିଲୁ ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ତୁ ପରା ଶୀତଳ ବାଆ

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ପ୍ରଥମ ଶିକ୍ଷକ

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଚିକିତ୍ସକ ମାଆ

ସେବାର ସାରଥୀ ତ୍ୟାଗର ମୂରତି

ଗେଲରେ ଡାକଇ ଆ-ଆ ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ମମତାମୟୀ ଯା'ନାଆଁ

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ଛାତି ଚାଲିଗଲ ଅନାଥ କରିଲ

ଆଜିବି ଝୁରେ ତୁମକୁ

ତୋତେ ନଦେଖିଣ କେମିତି ବଂଚିଛି

ଆସ ପରେ ଦେଖିବାକୁ ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ଧରୁଟେ ମୋପାଖେ ଆ-ଆ

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ମାଆମୋ କୌଶଲ୍ୟା ମାଆମୋ ଦେବକୀ

ମାଆ ମୋର ବସୁମତୀ

ମାଆମୋ କୈକେୟୀ ମାଆମୋ ଯଶୋଦା

ମାଆ ମୋର ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ

ଜଗତକୁ ଦୁଅ ସାହା

ମାଆ - ମୋ - ମାଆ ॥

ବନ୍ଧୁଗାଁ, କୋରାପୁଟ ।

ମାଆ

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ମାଆ ନାମେ ଯେଉଁ ଦୁଇଟି

ଅକ୍ଷର ବିକଳ୍ପ ତାହାର ନାହିଁ

ସଂସାର ସର୍ଜନା ଲାଗି ସେ

ଜନନୀ ସୃଷ୍ଟିରେ ଗଢ଼ିଛି ବିହି ।

ଗରଭେ ସନ୍ତାନ କରିଣ ଧାରଣ

ମାତୃତ୍ୱ ହୋଇଲେ ପ୍ରାପ୍ତ

ଜନନୀ ନାମଟି ହୁଅଇ ସାର୍ଥକ

ଜନ୍ମ ଦେଇ ସୁତା, ସୁତ ।

ଅମୃତ ସମାନ ତା' ସ୍ତନର

କ୍ଷୀର ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇ ରଖେ

ନିରିଭୟ ସ୍ଥଳ ତା' କୋମଳ

କୋଳ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ପାଇଁ

ପଣତର ତଳେ ଢାଙ୍କି ଦେଇଥାଏ

ବିପଦ ସବୁ ଏତାଇ ।

ରୋଗ ଶଯ୍ୟା ପାଶେ ଆତୁରତା

ତା'ର ଲୁହ ହୋଇଯାଏ ଧାର

ନିରାମୟ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଶେ

ଜଣାଏ ସେ ବାରମ୍ବାର ।

ପ୍ରଥମ ଶିକ୍ଷିକା ମାଆ ଅଟେ

ସେହି ଶିଖାଏ କହିବା କଥା

ଦୃଢ଼ ମନୋବଳ ମନେ ଦିଏ

ଭରି ଟେକି ଚାଲିବାକୁ ମଥା ।

ଦିଏ ଉପଦେଶ ସଂସ୍କାର ସଂସ୍କୃତି

ସଂସାର ଚଳଣି ପାଇଁ

ମାଆ ଠାରୁ ବଳି ଅତି ଆପଣାର

ଦୁନିଆରେ କେହି ନାହିଁ ।

ପିଲାଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ରତ ସଦା

ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ଦେଇ ବଳି

ଜନନୀ ନାମଟି କରି ସାର୍ଥକ

ଦୀପ ପରି ଜଳି ଜଳି ।

ମାଆ ନାମେ ଯେଉଁ ଦୁଇଟି

ଅକ୍ଷର ଅସୀମ ତା' ଅବଦାନ

ଜନନୀ ଜନ୍ମ ଭୂମି ସିଏ

ସଦା ହୋଇଛି ରହି ମହାନ ।

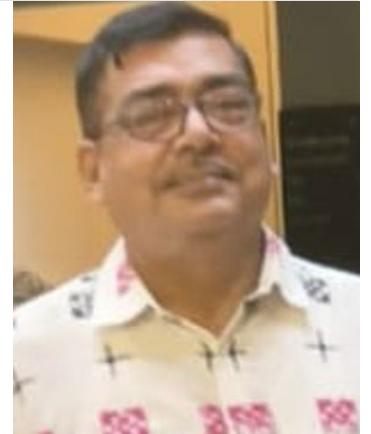
ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆସ୍କା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୭୭୮୮୭୯୪୭

ମୋ ମାଆ

କାହ୍ନୁ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଫୁଲରୁ ସୁନ୍ଦର ମହୁରୁ ମଧୁର
ଅଟଇ ଯାହାର କଥା
ତା କୋମଳ ପରଶ ଛୁଇଁ ଦେଲେ
ହରିନିଏ ସବୁ ବ୍ୟଥା

ମଥାପରେ ଥରେ ଆଉଁଶି ଦେଲେ
ଯନ୍ତ୍ରଣା ଲାଘବ ହୁଏ
ପରଶମଣି ସେ ପରଶେ ତାହାର
ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ମିଳିଯାଏ

ମମତା ଖୋଜୁଛି ମାଆର ପଶତ
ସ୍ନେହ ଖୋଜୁଥାଏ ମନ
ଆଖି ଖୋଜୁଥାଏ ମାଆର ମୁହଁ
ମିଠା କଥା ସମ୍ବୋଧନ

ବସୁଧା ପରି ଯିଏ ସହିପାରେ ସବୁ
ସିଏ ତ ମୋର ମାଆ
କୋମଳ ଭାବନା କୋମଳ ହୃଦୟ
ସିଏ ମୋର ଅଟେ ସାହା ।

ସତ୍ୟବିହାର, ରସୁଲଗଡ଼, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମାଆ

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସାହୁ

ତୁମେ ଗୋ ଜନନୀ କରୁଣାମୟୀ ଗୋ
ଜୀବନ ମମତା ତୋରି
ଅନ୍ଧାର ଦେଖିଲେ ତର ଲାଗେନାହିଁ
ମାଆ ହାତ ଥିଲେ ଧରି...
କଳିକା ରୂପକୁ କୁସମିତ କଲ
ହସାଇ ଜୀବନ ଧାରା
ତୁମରି କୋଳରେ ଉଠି ହସୁଥିଲି
ହୋଇ ଛୋଟ ଛୋଟ ତାରା...
ତୁମେ ଗୋ ଜନନୀ ଅନନ୍ତ ଆକାଶ
ସେନେହ ମମତା ସିନ୍ଧୁ
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ତୁମରି ହିଁ ଦାନ
ମୋ ଜୀବନ ପ୍ରାଣ ବିନ୍ଦୁ...
ମୋ ପେଟର ଭୋକ ବୁଝି ମନ ତୃଷ୍ଣା
ଆହାର ଯୋଗାଅ ଖୋଜି
ମୋ ଦୁଃଖ ଦେଖିଲେ ନୟନେ ତୁମର
ଲୁହରେ ରହୁଛି ଭିଜି...
ମାଆ କୋଳ ମୋର ଲକ୍ଷେ ବାହୁବଳ
ମୋ ପାଇଁ ଆଶ୍ରୟ ସ୍ଥଳୀ
ମାଆର ହୃଦୟେ ନାହିଁ ଆବିଳତା

ମା'ପାଦ ଚନ୍ଦନ ଧୂଳି...
ସେବା ବଦଳରେ ମାଗନ୍ତିନି କିଛି
ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ନିର୍ଲୋଭ ମନ
କୋମଳ ଅନ୍ତରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ
ସନ୍ତାନ ହିତରେ ଧ୍ୟାନ....
ସର୍ବସହା ମାଆ କୃପାକୁ ଦୟାକୁ
ତ୍ୟାଗର ପ୍ରତୀକ ହୋଇ
ମାଆର କଥାରେ ଝରୁଥାଏ ସୁଧା
ସ୍ନେହର ମହକ ଦେଇ...
ଥିଲେ ଥାଉ ପଛେ ସବୁକିଛି ମୋର
ମାଆ ପରି ହେବ କିଏ
ଆଶିଷ ତାଙ୍କର ସକଳ ବିଭବ
ଚଳନ୍ତି ଦେବୀଟେ ସିଏ...

ଗାନ୍ଧୀ ନଗର, କୋରାପୁଟ

ମୋ ମାଆ

ରଞ୍ଜନ କୁମାର ମଲ୍ଲିକ

ସକାଳେ ଉଠାଏ ମୋତେ,

ଧନ ସୁନା ବୋଲି କହିକି ତାକେ ।

ଛୋଟ ହାତରେ ଖବର ଦିଏ,

ସେନେହରେ ଗେଲ କରି ପକାଏ ।

ମାଆ ହସିଲେ ଘର ହସେ,

ଦୁଃଖ ଆସିଲେ ଦୂରେ ଭାସେ ।

ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁଚିଥାଏ,

ସପନ ଆଶା ଆଲୋକ ହାଏ ।

ଥକିଲେ ମୋ ପାଖେ ବସେ,

ମିଠା ଗଳାରେ ଗୀତ ଗାଏ ।

ମୋ ଜୀବନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧନ,

ମୋ ମାଆ — ମୋର ପ୍ରାଣ ପରାଣ ।

ନିମାପଡ଼ା, ପୁରୀ

ମାଆ

ରମେଶ ଟାକ୍ରୀ

ମାଆ ମାଟି ବୋଲି ଯାହାକୁ ଜାଣିଛି

ସିଏ ମୋ ମାଆର ଗାଆଁ

ବାରମାସୀ ଯହିଁ ଚଢ଼ତାଳି ବହେ

ଅଣ୍ଟାସର ଯା'ର ନାଆଁ ।୦।

ସୁନା ବଂଶୀୟଙ୍କ ରକତୁ ଜନମି

ମାଆ ସୁନାଫୁଲ କଢ଼ି

ସମୟ ସାଥରେ ଫୁଟି ମହକିଲା

ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ପ୍ରାୟ ବଢ଼ି,

ବିଧି ଲେଖିଥିଲା ତାହାରି କପାଳେ

ମୋ ବାପାଙ୍କର ନାଆଁ ।୧।

ଅଳପ ବୟସେ ବୋହୁ ସାଜିଲା ସେ

ତା'ର କେଡ଼େ ଅବଦାନ

ଆମରି କୁଳର ସୁନାମ ବଢ଼ାଇ

ରଖିଲା ଘରର ମାନ

ଜୀବନକୁ ମୋର ଆଲୋକିତ କରି

ପଦେ ପଦେ ହେଲା ସାହା ।୨।

ତା'ଭଳି ଜନନୀ ଜନମେ ଜନମେ

ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ମିଳୁଥାଉ

ଜିଇଁଥିବା ଯାଏଁ ତା'ର ଗୁଣ ଗାଇ

ଏ ଜୀବନ ବିତିଯାଉ,

ସେବା ମମତାର କରୁଣାମୟୀ ସେ

ସେବତୀ ତାହାର ନାଆଁ ।୩।

ଏ ବି ଇ ଓ ତେନ୍ତୁଳିଖୁଣ୍ଟି

ନବରଙ୍ଗପୁର

ମାଆ

ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ମଧୁଠାରୁ ମିଠା ଫୁଲରୁ କୋମଳ
ମାଆ ଡାକଟି ମଧୁର
ତ୍ୟାଗ ତପସ୍ୟାର ମନ୍ଦାକିନୀ ଧାର
ମାଆର ସ୍ନେହ ଆଦର...

ତା ପାଇଁ ଦେଖିଲି ପ୍ରଥମ ଆଲୋକ
ତା କୋଳ ସ୍ୱର୍ଗ ସମାନ
ତା ବକ୍ଷର ସୁଧା ଅମୃତ ସମାନ
ତା ପାଇଁ ଜୀବନ ଧନ୍ୟ...

ମାଆର ପରଶ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପୀୟୂଷ
ଖୁଆଏ କେତେ ଆଦରି
ଦିନ ଠାରୁ ରାତି ସେବା ଯତ୍ନ ନିଏ
ମନେ ମାନସିକ କରି...

ମାଆ ଉପଦେଶ ଗୀତା ଭାଗବତ
ସ୍ନେହବୋଲା ତା ବଚନ

ହୃଦୟ ତାହାର ହିମାଳୟ ପରି
ବିଶାଳ ଅଟେ ତା ମନ...

ମାଆ ପାଇଁ ଲାଗେ ଘର ଦେବାଳୟ
ମରତେ ସାକ୍ଷାତ ଦେବୀ
ସଂସାରେ ମାଆ ଆଦ୍ୟ ଗୁରୁ ମୋର
ତା ପାଦ ପୂଜିବି ସେବି...

ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ ତା ହୃଦେ ସଞ୍ଚିତା
ମାଆ ଯେ ମମତାମୟୀ
ମାଆଠାରୁ ବଡ଼ ଜଗତେ କେ ନାହିଁ
ଗଙ୍ଗୋତ୍ରୀ ସେ ପୁଣ୍ୟମୟୀ ॥

ମାଆ

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ବିନା ଦରମାରେ ସେବା ଦେଇ ଥାଏ
 ବଞ୍ଚିଥିବା ଯାଏ ଯିଏ
 କୋଟି ଦଣ୍ଡବତ ତା ଚରଣ ତଳେ
 ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ ମୋର ସିଏ ।
 ଜୀବନର ଶେଷ ନିଃଶ୍ୱାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ସନ୍ତାନ ତା ପାଇଁ ବଡ଼
 ନିଜେ ନ ଖାଇ ସେ ସଦା ବୁଝୁଥାଏ
 ବଦଳେନି ତାର ମୋଡ଼ ।
 ସନ୍ତାନର ସୁଖ ପାଇଁ ସବୁବେଳେ
 ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଡାକିଥାଏ
 ଜୀବନର ସାଥୀ ଯେତେ ଭଲ ହେଉ
 ପ୍ରକୃତରେ ମାଆ ସିଏ ।

ଶରୀର ଅସୁସ୍ଥ ରୋଗବାଗ ହେଲେ
 ପାଶେ ଜଗି ରହିଥାଏ
 ଦିଅଁ ଦେବତାଙ୍କୁ କେତେ ଭୋଗରାଗ
 ଅକୁଣ୍ଠରେ ଯାଚିଦିଏ ।
 ସନ୍ତାନ ଠାରୁ ସେ ଆଶା କରେନାହିଁ
 ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ
 ଆଜି ସମାଜରେ ବାପା ମାଆ ଦୁଃଖ
 ଯାଉଛି ଅସହ୍ୟ ହୋଇ ।
 ମାଆର ମମତା ଭୁଲ ନାହିଁ କେହି
 ବୁଝ ତା ମନକୁ ଥରେ
 ତୁମେ ଦିନେ ନିଶ୍ଚେ ମାଆ ବାପା ହେବ
 ପଡ଼ନି କାହା କଥାରେ ।

ଯେତେ ଭୁଲ୍ ଥାଉ ପଛେ ସନ୍ତାନର

ତା ବିପଦ ସମୟରେ

ଶତ୍ରୁର ଆଗକୁ ଛାଡ଼ି ପାତି ଦିଏ

ତରେ ନାହିଁ ଜୀବନରେ ।

ମାଆର ମମତା ତାର ମହାନତା

ପାଖରେ ସଭିଏଁ ରଖି

କାହାଣୀ ହୋଇବ ରାତି ପାହି ଯିବ

ସରିବନି ତା କାହାଣୀ ।

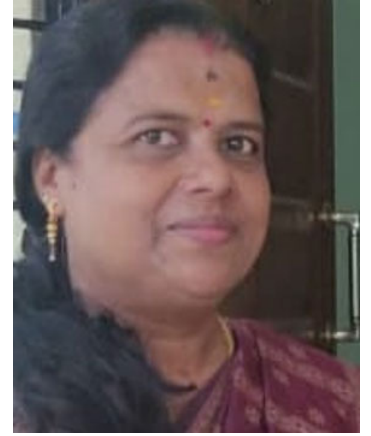
ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ମିରୁଆଣୀ, ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ ।

ମାଆ

ସୁନିତା ମହାନ୍ତି

କେତେ ଦୂରେ ଅଛୁ କେଉଁଠି ତୁ ଅଛୁ
କି ଗାଈବି ମା' ତୋ ଗୁଣ
ରାତି ପାହି ସଞ୍ଜ ହୋଇଯିବ ମାଆ
ଲେଖା ସରିବନି ଜାଣ ।

ଜୀବନ ଗଢ଼ିଛୁ ମମତା ଭରିଛୁ
ସେନେହଁ ଦେଇଛୁ ଯେତେ
ଅଳି ଅରଦଳୀ ଯେତେ ତୁ ସହିଛୁ
ମହାନ ତୁ ମାଆ କେତେ ।

କଢ଼ ଟିଏ ଥିଲି ଫୁଲ ଟିଏ କଲୁ
ଆଦର ଯତ୍ନରେ ମୋତେ
ଏମିତି ଗଢ଼ିଲୁ ଆଜି ମୁଁ ଭାବୁଛି
ତୋ କୋଳର ମୂଲ୍ୟ ସତେ ।

ଯେତେ କଷ୍ଟ ତତେ ଗର୍ଭ ରେ ଦେଇଛି
ସହିଛୁ ସବୁ ତୁ ମାଆ
ସାରା ରାତି ଚେଇଁ ତୋ ଅମୃତ ପେଇ
ତୋ କୋଳେ ପାଇଛି ରାହା ।

ସେବା ମମତା ଓ ଦୟାର ପ୍ରତୀକ
ଆଦର୍ଶ ଗଢ଼ିଛୁ ମାଆ
ତୋର ଅନୁକମ୍ପା ସ୍ୱାଭିମାନ ପାଇଁ
ଜୀବନେ ଦେଇଛି ସାହା ।

ତୋ ମନର ଦୁଃଖ ତୁହି ଏକା ଜାଣୁ
 ସୁଖ ବାଣ୍ଟୁ ପରିବାରେ
 ଆଖିର ଲୁହ କୁ ଛାତିରେ ଚାପି ତୁ
 ହସ ଥାଏ ତୋ ମୁହଁରେ ।

ଏମିତି ଗୁଣର ଲାବଣ୍ୟମୟୀ ତୁ
 ତୋ କଥାରେ ପ୍ରୀତି ଝରେ
 କୋମଳ ହୃଦୟ ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ
 ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ ତୋତେ ଝୁରେ ।

କୋଟିଏ ଦେବତା ତୁହି ମାଆ ମୋର
 ତୁହି ମୋ ପୁଣ୍ୟତୋୟା
 ତୁହି ମୋ ଗଙ୍ଗା ତୁହି ଗୋଦାବରୀ
 କୋଟି ଜୁହାର ପାଦେ "ମାଆ" ।

ସୁନିତା ମହାନ୍ତି.. ଆଲି.. କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା.

ମାଆ

ରୀତାରାଣୀ ଦାଶ

ଦଶ ମାସ ନିଜ ଗର୍ଭେ ସାଇତି
ଗଣଇ ଆନନ୍ଦେ ଦିନ
କେବେ ଜନମିବ ଗଣ୍ଡିଧନ ତାର
କୁଆଁ କୁଆଁ ଯେ କାନ୍ଦିଣ ।
ମାଆ ର ପଣତ ସ୍ନେହରେ ଆବୃତ
ଛାତିରେ ଅମୃତ ଧାର
କେତେ ଯେ ମଧୁର ସେ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର
ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୁଃ ଦୂର ।
କେତେ ଆଶ୍ୱାସନା ମମତା ବନ୍ଧନ
କେତେ ମିଠା ନାମ ମାଆ
ମିଛ ବନ୍ଧନରେ କଷଣରୁ ତ୍ରାହି
ଡାକିଦେଲେ ଥରେ ମାଆ ।
ବିକଳାଙ୍ଗ ଅବା ଅସୁନ୍ଦର ହେଉ
ମା ପାଇଁ ମୋତି ମାଣିକ
ଗେଲ ବସରରେ ଅତି ଯତନରେ
ପାଳଇ ସନ୍ତାନ ସେ ତ ।

ଆଖିର ପଲକ ହଜି ଯାଏ ତାର
ଟିକେ ଦେହ ଖରାପରେ
ଅସ୍ଥିର ଚିତ୍ତରେ ଫୁଙ୍କ ଝାତ କରେ
କହେ କାହା ନଜରରେ ।
ବିଗି ଢିଲା ମୋର ଧନର ଶରୀର
କଳା କାଠ ପଡ଼ିଲାଣି
ଯେତେ ଔଷଧ ତ ଆଣେ ଡାକ୍ତର ରୁ
ତା ମନ କେବେ ବୁଝେନି ।

ମମତା ପାଗଳି ଅନ୍ଧ ମାଆ ଅଟେ
 ଆଖିରୁ ହୋଇଲେ ଦୂର
 ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ଫେରିବା ପଥକୁ
 ଝରାଏ ନୟନ ନୀର ।
 କିଏ ବା ବୁଝୁଛି ତାହାର ବେଦନା
 ମା ତ୍ୟାଗ ଅମୂଲ୍ୟ ମୂଲ
 କେହି ନାହିଁ ଏହି ଦୁନିଆଁରେ ଭାଇ
 ମାଆ ପରି ସମତୁଲ ।
 ସରଗ ଠୁ ବଳି ମହିୟସୀ ସିଏ
 ଧରଣୀ ଠାରୁ ମହାନ
 ମାତୃ ରଣ କେହି ସୁଝିପାରେ ନାହିଁ
 ଜୀବନ କଲେ ବି ଦାନ ।

ମାଆ

କଳ୍ପନା ବିହାରୀ

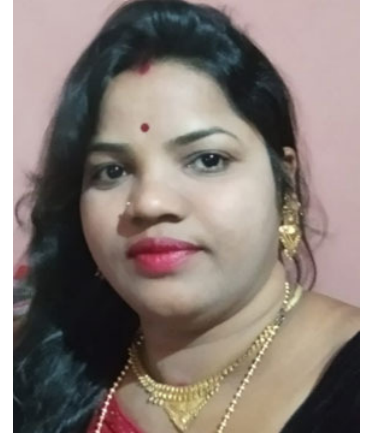
ମାଆ ବୋଲି ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର
 ସଂସାର ମଧ୍ୟରେ ସେ ତ ଅଟେ ସାର।
 ଭୂମିରୁ ଭୂମା ଅଟେ ଯାର ପରିବ୍ୟାପ୍ତି
 ସେ ମାଆର ସମ ନୁହେଁ ହୀରା, ମୋତି ।
 ଓଠରୁ ତା' ଝରୁଥାଏ ମିଠା ମିଠା କଥା
 ଦିଏନା ସେ କେବେ କା ମନରେ ବ୍ୟଥା ।
 ଯା ମନଟି ଗଢ଼ା ସମ ଅଟଇ ପବିତ୍ର
 ହୃଦୟ ତା' ଦୟା, କ୍ଷମା, ସ୍ନେହ ପ୍ରେମେ ସିନ୍ଧୁ
 ମାଆର ପଣତ ସତେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ନେତ
 ସେ ପଣତ ତଳେ ଦୁଃଖ ହୁଏ ପରାହତ ।
 ଆଖିରେ ତା ଭରିଥାଏ ଆଖିଏ ସପନ
 ସନ୍ତାନର ସୁଖ ପାଇଁ କରଇ ଯତନ ।
 ହସି ହସି ପିଉଥାଏ ସଂସାର ଗରଳ
 ବର୍ଷ ଦିଏ ସୁଖଭରା ଅମୃତର ଜଳ ।
 ମାଆର ଗୁଣକୁ ଅବା କେ ବର୍ଣ୍ଣ ପାରିବ
 ଏ ସଂସାର ତା ପଦରେ ପ୍ରଣାମ କରିବ ।
 ମାଆର ବିକଳ ଆଉ ଏ ସୃଷ୍ଟିରେ ନାହିଁ
 ମାଆ ପାଇଁ ସଂସାରର ସୃଷ୍ଟି ଅଛି ରହି ।

ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ମାଆ

ରଞ୍ଜିତା ନାୟକ

ଜଠରେ ଧାରଣ କରିଥାଉ ତୁହି
ଗରଭ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି
ପ୍ରସବ ବେଦନା ଅତିବ କଷଣ
ସହି ଯାଉ ଲୁହ ପିଇ ॥

ଜନ୍ମ ଦେଇ ପାରୁ ବୋଲି ତୁ ଜନନୀ
ପଦବୀରେ ବବେଚିତ
ସନ୍ତାନର ତୁହି ସର୍ବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁରୁ
ତୋତେ କୋଟି ଦଣ୍ଡବତ ॥

ସୁଧା ନିବାରଣୀ ମମତାମୟୀ ଲୋ
ତୁ ଅମୃତ ନିର୍ଝରିଣୀ
ତୁ ମାନଭଂଜନି ତୁ ମୁଖ୍ୟ କାରିଣୀ
ସର୍ବଂସହା ତୁ ଜନନୀ ॥

କଲ୍ୟାଣକାରିଣୀ ସନ୍ତାନ ନିମନ୍ତେ
ତପସ୍ୱୀନି ସାଜିଥାଉ
ଶହେଟି କଙ୍କଡା ବିଛାର ଦଂଶନ
ବେଦନା ତୁ ସହି ଯାଉ ॥

ଆକାଶରୁ ବଡ଼ ମହାଠୁ ବିଶାଳ
କୋଳ ତୋର ସୁରକ୍ଷିତ
ସେପରି ନିର୍ଭୟା ଶୀତେ ଉଷ୍ମ ଛାଇ
ତୋହରି ଚିରା ପଶତ ॥

ସଂସାରକୁ ଆଣି ଚିହ୍ନାଇ ଦେଲୁ
କେତେ ଯେ ଦେବତା ଦେବୀ
ହେ ଦେବୀ ତୋଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠରେ କାହାକୁ
ପାରୁନାହିଁ ଆଜିଭାବି ॥

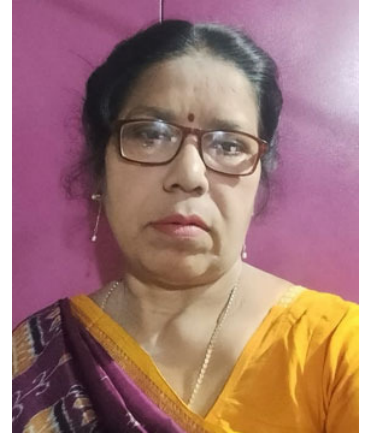
ଅମୂଲ୍ୟ ଅତୁଲ୍ୟ ଅଭେଦ୍ୟ କବଚ
ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ମଧୁଭାଷିନୀ
ମୋ ହୃଦ ବହିର ବର୍ଣ୍ଣମାଳା ତୁହି
ନମସ୍ୟା ତୁହି ଜନନୀ ॥

ଜଗତସିଂହପୁର

ମାଆ

କଲ୍ପନା ରାୟ

ଆଜି ବି ବିଛଣାରେ ଥାଇ ମାଆ
ସବୁ କଥା ଜାଣିବା ଇଚ୍ଛା କରେ
ଭଲ୍ରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ଚାଲେ
ଅନ୍ୟର ଦୁଃଖ ଶୁଣି କାନ୍ଦି ପକାଏ

ପ୍ରତି କଷ୍ଟରେ ମାଆ ମନେପଡ଼େ
କହିଦେଲେ ମନ ହାଲୁକା ହୁଏ
ଶୁଣି ପାରୁ ବା ନ ପାରୁ ସିଏ
କଥାକହି ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆଣେ

ଛୋଟବେଳୁ ଦେଖିଆସିଛି ତାର ତ୍ୟାଗ
କାହିଁକି କଷ୍ଟ ପାଉଛି ଭାବି ପାରୁନି
ସେଥିପାଇଁ ମନେ ପଡୁଛି ପ୍ରାରବ୍ଧର
ମାଆ ଠୁ ପୁଣ୍ୟ ଆଉ କିଛି ବି ନାହିଁ

ମାଆର ପ୍ରତିଟି କଥା କହେ କିଛି
ତାକୁ ନେଇ ଦିନ ତ କଟିଯାଏ
ଛୋଟରୁ ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ସେ କରିଛି
କଷ୍ଟରୁ ମୁକ୍ତିଦିଅ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତାକୁଛି

ଲଳିତା, ସମ୍ବଲପୁର

ମାଆ

ସଂଯୁକ୍ତା ସାହୁ

ଭଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ସାରା ସଂସାରରେ
 ଅନେକ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ଅଭିଧାନରେ
 କିନ୍ତୁ ଏଇ ମାଆ ଡାକଟିରେ କଣ ଅଛି ଯେ
 ସେ ଡାକରେ ଆଖି ଭରେ ଲୁହରେ ।
 ଅନ୍ତରରୁ କୋହ ଉଠେ ଆଉ ଆପେ ଆପେ
 ତା ସ୍ମରଣରେ ମୁଣ୍ଡ ନଇଁଯାଏ
 ଏଇ ଦୁନିଆରେ ତା ଠାରୁ କେହି ନୁହେଁ ନିଜର
 ଯେବେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ହଜିଯାଏ ।
 ନାହିଁ ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା ପରିଭାଷା ନେଇ
 ସଂସାରର କେଉଁ ଅଭିଧାନରେ
 କେତେ ରୂପ, ଗୁଣ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସହନଶୀଳତା
 ଭରିରହିଛି ତା ଚରିତ୍ରରେ ।
 ତା ହୃଦୟ ସାଗରର ଗଭୀରତାଠାରୁ ଆଉ
 ସୀମାହୀନ ଆକାଶର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ
 କେହି ତା ସହିତ ସରି ହେବ ନାହିଁ ସାରା
 ପୃଥିବୀର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ।
 ସିଏ କେଉଁଠିରେ ଗଢ଼ା ବୁଝି ହୁଏନାହିଁ

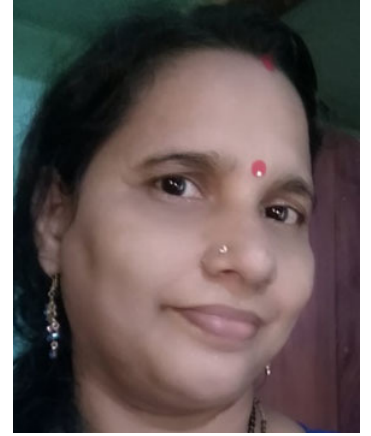
ତା ମାତୃତ୍ୱର ଅମୂଲ୍ୟ ପ୍ରେମ
 ଆଉ ସଦାବେଳେ ତା'ର ତ୍ୟାଗର ମହିମା
 ପୁଣି କରୁଥାଏ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ପରିଶ୍ରମ ।
 ସେଇ ମାଆର ଅସୀମ ଭଲପାଇବା ତା'ର
 ବାସ୍ତବ୍ୟ ମମତାର ନିଦର୍ଶନ
 ତାହାରି ପାଦତଳେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥାଆନ୍ତି
 ସବୁ ଦେବାଦେବୀ ଭଗବାନ ।
 ମୋ ମାଆର ପଣତ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନେତ
 ଆଶୀର୍ବାଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତା ପାଦର ଧୂଳି
 ଜମା ମନ କଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ ସିଏ ଆମକୁ
 ଯେତେ ଦେଉଥାଏ ଗାଳି ।
 ଜୀବନରେ କେବେହେଲେ ସେଇ ମାଆର
 ମନରେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଦେବା ନାହିଁ
 ତା ରକ୍ଷା କେବେ ଜୀବନରେ ଶୁଝି ପାରିବାନି
 ତା ସେବା କରିବା ମନପ୍ରାଣ ଦେଇ ।

ରାହାମା, ଜଗତସିଂହପୁର

ମାଆ

କବିତା ଦାଶ

ଜନମ ଦେଇ କଷଣ ସହି
ଦେଲା ସେନେହ ଛୁଆଁ
ହାତ ଧରିବା ବାଟ ଦେଖାଏ
ସିଏ ତ ଆମ ମାଆ ।

ସକାଳୁ ସଞ୍ଜ ଥାଏ ସେ ଖଟି
ବିରତି ନାହିଁ ତାର
ଛୁଆର ଟିକେ ଦେହ ଖରାପେ
ଭାଳଇ ଲୁହ ଧାର ।
ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ ସେବଇ
ହୃଦୟେ କହି ଆହା ।
ସିଏ ତ ଆମ ମାଆ ।

ମାଆ ପାଖରେ ଥିବାଟି ଯେବେ
ଯିବାନି କେବେ ହାରି
ସବୁଠୁ ବଡ଼ ମାଆଟି ଆମ
ନାହିଁ କେହି ତା ସରି ।

ସବୁ ବିପଦ ଯାଏ ଉଭେଇ
ମାଆ ହୋଇଲେ ସାହା ।
ସିଏ ତ ଆମ ମାଆ ।

ମାଆ ପାଦରେ କରିବା ଭକ୍ତି
କେବେ ଭୁଲିବା ନାହିଁ
ସେବାରେ ତାର ଜୀବନ ଦେବା
ହେଲା କରିବା ନାହିଁ ।
ମନେ ରଖିବା ମାଆଟି ଆମ
ପୂଜ୍ୟା ଓ ବନ୍ଦନୀୟା ।
ସିଏ ତ ଆମ ମାଆ ।

ନିରାକାରପୁର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ମାଆ

ମନୋରମା ରାଉତରାୟ

ମାଆ ଶବ୍ଦଠାରୁ ପବିତ୍ର ଶବ୍ଦ
ନାହିଁ କିଛି ଜଗତରେ,
କ୍ଷୁଦ୍ର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପକ ତା ଅର୍ଥ
ସାର୍ଥକତା ମାତୃତ୍ୱରେ ।

ଦଶମାସ ଦଶ ଦିନ ଗରଭରେ
ଧାରଣ କରଇ ମାଆ,
ନୂତନ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସଂସାରକୁ ଆଣେ
କେତେ ମହାନ ତା ହିଆ ।

ଯନ୍ତ୍ରଣା ଗରଳ ନିତି ପାନକରି
ସାଜଇ ସେ ନୀଳକଣ୍ଠ,
ସବୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ମଥାପାତି ସହେ
ତେଣୁ ସେ ସଂସାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ମାଆ ଶିକ୍ଷାଦୀକ୍ଷା ସଂସ୍କାରରେ ଶିଶୁ
ଚଢ଼େ ସଫଳତା ସିଦ୍ଧି,
ଆଦ୍ୟଗୁରୁ ହୋଇ ଶରଧା ବାରୀରେ
ସନ୍ତାନକୁ ଥାଏ ଗଢ଼ି ।

ତ୍ୟାଗ ତିତିକ୍ଷାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ମାଆ
ବାଣ୍ଟଇ ସ୍ନେହର ସୁଧା,
ତା ନାମରେ ଅଛି ଏତେ ଆତ୍ମୀୟତା
ଘୁଞ୍ଚିଯାଏ ସବୁ ବାଧା ।

ପ୍ରେରଣା ଦାୟିନୀ କଲ୍ୟାଣମୟୀ ସେ
 ପୃଥିବୀରୁ ମହୀୟାନ,
 ଦିବସ ରଜନୀ ଏକାକାର କରେ
 ପୀଡ଼ିତ ଥିଲେ ସନ୍ତାନ ।

କେତେ ଉପବାସ ବାରବ୍ରତ କରି
 ନିତି ପିଟୁଥାଇ ମଥା,
 ମାନସିକ ରଖି ଦେବଦେବୀ ପାଶେ
 ଜାଳଇ ସଞ୍ଜ ସଲିତା ।

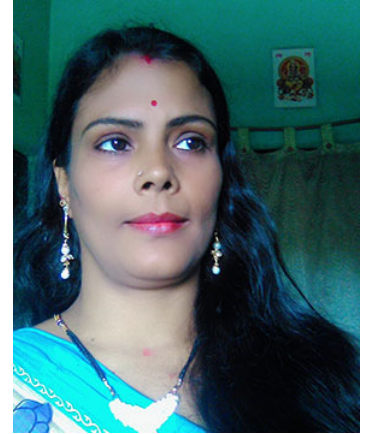
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ମାଆ ସ୍ୱାର୍ଥର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ
 କରେ ନିରପେକ୍ଷ ବିଚାର,
 ସବୁ ସନ୍ତାନକୁ ଆପଣାର କରି
 ପରଷଇ ସ୍ନେହ ଆଦର ।

କୋରାପୁଟ

ମାଆର ବିକଳ ନାହିଁ

ଛବିରାଣୀ ପତି

ମାଆ ନାମେ ଯୋଡ଼ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର
ଅସୀମ ତା' ଅବଦାନ
ଜନ୍ମଭୂମି ଠୁଁ ବି ଗରୀୟସି ସେହି
ଦେବାଦେବୀ ଠୁଁ ମହାନ ।

ତ୍ୟାଗ ତପସ୍ୟାର ପ୍ରୀତି ମନ୍ଦାକିନୀ
ମଧୁରୁ ମଧୁର କଥା
ଫୁଲରୁ ବି ତାର କୋମଳ ହୃଦୟ
ଦେଖାଏନି ନିଜ ବ୍ୟଥା ।

ତା ସ୍ନେହ ଆଦର ପୀୟୂଷ ପରସ
ତା ବକ୍ଷର ସୁଧା ମଧୁ
ଅମୃତ ସମ ସେ ମମତାମୟୀର
ହୃଦୟ ବିଶାଳ ସିନ୍ଧୁ ।

ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ଚଳନ୍ତି ଦେବୀ ପ୍ରତିମା ସେ
ଘର କୁ ମନ୍ଦିର କରେ

ବଞ୍ଚିଥିବା ଯାଏ ସେବା ଦେଇଚାଲେ
ମନ ଜାଣି ପେଟ ଭରେ ।

ସବୁରୁ ସୁନ୍ଦର ନିରାପଦ ସ୍ଥଳ
କେବଳ ତ ମାଆ କୋଳ
ନିଃସର୍ତ୍ତ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବାଢ଼ିଦିଏ
ନଥାଏ ତା ପ୍ରେମେ ଛଳ ।

ସକଳ ବିଭବ ତା ଆଶିଷ ତଳେ
ନ'ଥାଏ ତର ଅନ୍ଧରେ
ସର୍ବଂସହା ସେହି ମାଆର ବିକଳ
କୋଉଠି ନାହିଁ ସଂସାରେ ।

ମଧ୍ୟଶାସନ, ବିରିଡ଼ି, ଜଗତସିଂହପୁର ।

ଫୋନ୍ -୯୩୩୭୯୭୦୦୭୦

ମମତାମୟୀ ବସୁମତୀ ମାଆ

ବେଶୁଧର ସୁତାର

ନୀଳ ନୀଳିମାର ମଗ୍ନ ମାଧୁରୀ
କୋଟି ମାଧୁର୍ଯ୍ୟର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପୁରୀ
କୃପାମୟୀ ମାଆ ସେ ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା
ଓଁକାର ଝଙ୍କାର ମୟୀ ଧରିତ୍ରୀ
ନିର୍ବିକଳ୍ପ ଭାବ ମମତା ପ୍ରୀତି
ଚାରୁ ହାସ୍ୟମୟୀ ସ୍ୱୟଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣା ॥

ବିବିଧବର୍ଣ୍ଣ ଏ ଧରା ପ୍ରକୃତି
ମଧୁଛନ୍ଦେ ଗାଏ ଜୀବନ ଗୀତି
ଶାଶ୍ୱତର ଅନୁଭବ ନିଆରା
ମହକ ଭରା ଯା ସୃଷ୍ଟି ସ୍ୱାକ୍ଷର
ପ୍ରାଣବନ୍ତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭାର
ଶାନ୍ତିର ଆୟୁଦ ପ୍ରାଣ ପସରା ॥

ନଦୀ ବନ ଗିରି ପାଦପ ଲତା
ରତ୍ନ ବିଭୂଷିତା ଚାରୁ ଶୋଭିତା
ପ୍ରକୃତି ସୁନ୍ଦରୀ ରୂପ ମାଧୁରୀ

ସ୍ନେହମୟୀ ମାଆ ଅମୃତମୟୀ
ତ୍ୟାଗ ତିତିକ୍ଷାର ବିକଳ ନାହିଁ
ପ୍ରାଣ ପ୍ରାରୁର୍ଯ୍ୟର ସୁଧା ମଞ୍ଜରୀ ॥

ତା ଉଷା ଉଷସୀ ଚମକ ଶୋଭା
ଅୟି ପ୍ରକୃତିର ଲାବଣ୍ୟ ବିଭା
ଶାଶ୍ୱତର ବିରଚନ ମଧୁର
ଶ୍ୟାମଳ କେଦାର ହସ କୁହୁକ
ପ୍ରୀତି ପ୍ରସୂନର ସ୍ନିଗ୍ଧ ମହକ
ଲୁଚ୍ଛପଣେ ମୁଗ୍ଧ ମନ ଅଧୀର ॥

ମଧୁ ଚନ୍ଦ୍ରିକାର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଯାମିନୀ
ବନ ଫୁଲ ମଧୁ ମହକ ଘେନି
ପ୍ରାଣେପ୍ରାଣେ ଭରେ ତାରୁ ତୁମ୍ଭନ
ତନ୍ମା ବିଜଡ଼ିତ ନୟନ ଫାଙ୍କେ
ମୋହ ମୁର୍ଚ୍ଛନାରେ ସପନ ଆଙ୍କେ
ଶାରଳ୍ୟ ଶୋଭିତ ଜୀବନାୟନ ॥

ଭୂମିରୁ ଅମ୍ବର ରୂପ ସମ୍ଭାର
ଉଦୟ ବୁକୁରେ ଉର୍ମି ଅଧୀର
ବୟସ ଦେଉର ମାଦକେ ମାତି
ଅଳି କେଳି ରତେ ସୁମନ ଅଙ୍ଗେ
ସୁମଧୁର ଗାନେ ତାରୁ ବିହଙ୍ଗେ
ବିଭାବରୀ ବାଦେ ପ୍ରୀତି ପ୍ରଣତି ॥

ଜଳମଧ୍ୟେ ପୁଣି ସ୍ଥଳେ ଜୀବନ
ଅନୁକମ୍ପାମୟୀ ଅନୁସୃଜନ
ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣୀର ଅନନ୍ତ ଲୀଳା
ଅନ୍ନ ଜଳ ବାସ ଦେଇଛି ଭରି
ସୁଧା ସଞ୍ଜୀବନୀ ପ୍ରାଣ ଲହରି
ଛଳଛଳ ମଧୁ ମମତା ବୋଳା ॥

ଚିର ଉଦାର ଏ ଧରଣୀ ମାତା
ଯା, ପାଇଁ ମଧୁର ଜୀବନ ସତ୍ତା
ରଙ୍ଗ ଭୂମି ଏଇ ଭବ ଶୟଳେ
ସବୁଜ ସ୍ୱପ୍ନରେ ପ୍ରାଣ ସଙ୍ଗୀତ
ଗାଉଛି ନିଶିଳ ଜୀବନ ଜଗତ
କୃପମୟୀ ଦିବ୍ୟ ଆଶିଷ ବଳେ ॥

କେଶବୁରାପାଳ କେନ୍ଦୁଝର
ଦୂରଭାଷ-୯୧୭୮୫୬୮୨୪୭

ପଚାକୁ ସୁହାଏ ନରଞ୍ଜନାକୁଣ୍ଡ

ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ

ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯାଏ ପଚାସତ୍ରା ଚିତ୍ତ
ତାହା ପାଇଁ ଲୋଡ଼ା କୁଣ୍ଡରେ
ସେହିଠାରେ ପତି ଦୁରୁଗନ୍ଧ ଦେଇ
ପରିଣତ ନରଞ୍ଜନାରେ ।

ଦୁଷ୍ଟରୀକୁ ମଳ ଲାଗେ ସୁଆଦିଆ
ଅରୁଚି ପାଟିଲା କଦଳୀ
ସୁହାଏ ଗୋଳିଆ ପାଣି କଙ୍କଡ଼ାକୁ
ସମ୍ପର୍କ ନ ପାରେ ବଦଳି ।

ତୋରୀ କରିବାକୁ ଭଲପାଏ ତୋର
ଖୋଜଇ ଅନ୍ଧାର ଯାମିନୀ
ଶାଗୁଣା ଖୋଜଇ ନିତି ପଚାମତ୍ରା
ଭୋକିଲା ଆଖିର ଚାହାଣି ।

କଳିହୁଡ଼ୀ ଖୋଜି ଗୋଟିଏ କଥାକୁ
କରି ଦିଅଇ ଦୁଇ କଥା
ଯେପରି ସେକଥା ହୋଇ ପ୍ରସାରିତ
ଭରି ଦେବ ଆନଠି ବ୍ୟଥା ।

ଲମ୍ଫଟକୁ ଭଲ ଲାଗଇ ଗଣିକା
ପତ୍ରୀ ଆଖିରୁ ଝରେ ଲୁହ
ଏହିପରି ଯେତେ ସୁହାଇଲା କଥା
ଅଶାନ୍ତିର ବାରତାବହ ।

କୁରୁଆଁ, ମୁଗପାଳ, ଯାଜପୁର

ପଚାକୁ ସୁହାଏ ନର୍ଦ୍ଦମାକୁଣ୍ଡ

ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି

ନର୍ଦ୍ଦମା କୁଣ୍ଡଟି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ପଚାକୁ
ଆକୁଳ ନୟନରେ
ରଖିଥାଏ ଦୂଷିତ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ବନ୍ଦାଇବ
ତା ଅପରିଷ୍କାର ଅଗଣାରେ ଶୁଆଇବ
ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ଏମିତି ପ୍ରେମ ଢାଳିଦେବ ଯେ
ସଭିଏଁ କହିବେ
ଚୋର ପରା ଚିହ୍ନ ଦିଏ ଚୋରକୁ
କିଟି କିଟା ଘନ ଅନ୍ଧକାରେ ।

ପଚାକୁ ଦେଖି ସଭିଏଁ ନାକ ଟେକିଲେ ବି
ନର୍ଦ୍ଦମା କୁଣ୍ଡ ସରାଗେ ରଖିଥାଏ ତା ପାଇଁ
ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ
କିଏ କହେ ଘୁଷୁରୀକୁ ଭଲ ଲାଗେ ମଳ
କିଏ କହେ କଙ୍କଡ଼ାକୁ ଗୋଳି ପାଣି ନିର୍ମଳ
ହେଲେ ଦୁହିଁଙ୍କ ନିବିଡ଼ତା ଲାଗେ
ଅନାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ହେଉଛି କି ମଧୁ ମିଳନ ।
ପଚା ରହି ପାରେନା ତଟକା ମେଳରେ

ଖୋଜେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧର ନିବିଡ଼ ସ୍ୱର୍ଗ
 ନର୍ଦ୍ଦମା କୁଣ୍ଡ ବି ମାଛି ମଶାଙ୍କୁ ଧରାଇ ମଇଳା
 ପରା ସଦାଙ୍କୁ କରେ ସ୍ୱାଗତ କହି ଆସ ଆସ
 ଦୁହିଁଙ୍କ ପରସ୍ପରର ପ୍ରଣାମରେ
 ପ୍ରକୃତି କରେ ଉପହାସ
 ସୃଷ୍ଟି ନଷ୍ଟ ହୁଏ
 ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଲୁହ ଝରାଏ
 ଯେବେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଆସ୍ଥାଳନରେ
 ଉତ୍ତରୁ ଥାଏ ଅବୈଧ ରାହାସ ।

ଜମ୍ବୁରା, କେନ୍ଦୁଝର

ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର

ଅଂଶୁମାନ ମହାପାତ୍ର

ବିନା କାନ୍ଧରେ ଘର ଏକ କରି ତାର ଛାତ ଉପରେ ମୁଁ ବସିଛି
 ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ୱରେ ମୋର ମଞ୍ଜରୀ ବର୍ଣ୍ଣର ଲହରୀ ସବୁ ଉଠୁଛି
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଦ୍ରାରେ ଦାହ ହେବା ଲାଗି ମର ଶରୀର ଗୁଡ଼ା ପଡ଼ିଛି
 ସମୀର ସ୍ୱର୍ଗରେ ଏକି ଶିଥିଳତା ସ୍ୱର୍ଗ ଦ୍ୱାର ପରି ଲାଗୁଛି
 ଗେରୁଆ ରଙ୍ଗର ଲହରୀରୁ ଆଜି ଏକି ଧୁମ ବାହାରୁଛି
 ନୀଳ ଆକାଶରେ କଳା ରଙ୍ଗ ମିଶି ମଳିନ ମଳିନ ଦିଶୁଛି ।
 ଘିଅ ସଳିତା ପରି ପାଞ୍ଜିଭୂତର ଶରୀର ଅଗ୍ନିର ବାହୁରେ ଲୀନ ହେଇଛି
 ଚାରିଆଡ଼େ ଖାଲି ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ଶୁଭୁଛି ।
 ଅତିଥି ଆଡୁ ପାଇ ଅଜଣା ଲୋକରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ ପଞ୍ଜିଛି ।
 କିଶୋର କିଶୋରୀ ବୃଦ୍ଧ ଯୁବକ କେଜାଣେ କାହାର ବୟସ
 ଶ୍ୱେତ ରଂଗ ପରିଧାନ ସଭିଏଁ ସୋଇଛନ୍ତି ନୟନ ଦେଖୁଛି ଏ ଦୟସ
 ରଖିଥିବେ କେତେ ଧନ ଦୌଳତ ରଖିଥିବେ କେତେ ଯଶ
 ରହିନାହିଁ କିଛି ରହିବ ବି ନାହିଁ ଧୁଆରେ ଉଦେଇ ପାଉଁଶ କରିବା ଏ ନିଆର ଧାସ
 କିଏ କରିଥିବା କେତେ କୁମାର ଆଉ
 କରିଥିବା କିଏ କେତେ ମହତ କାମ
 ଶ୍ୱେତ ବସ୍ତ୍ର ଧରି ଶୋଇଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧରେ ଶୁଭୁଚି କେବଳ ସତ୍ୟ ହେଲା ରାମ ନାମ
 ଏଇତ ସେଇ ସରଗ ଦୁଆର କେତେ ଗରିମା ଯାହାର
 ଜୁଇ କାଠ ଉପରେ ସୋଇ ରହି ଆଜି ଗାଉଛି ତ ଗୁଣ ହଜାର

କୋରେଇ, ଯାଜପୁର, ଓଡ଼ିଶା, ୯୯୩୭୦୩୨୫୭୦

ଅରଣ୍ୟକାଣ୍ଡରୁ ପଦେ...

ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

ରାକ୍ଷସ ବିନାଶ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ,
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ....
ଦଣ୍ଡକାରଣ୍ୟ ସାଜେ ନର୍କ
ରାକ୍ଷସ ଗହ୍ୱର ତର୍କ...
ରକ୍ଷିଙ୍କ ଯଜ୍ଞରେ ବିରୋଧ,
ରାକ୍ଷସ ଦିଅନ୍ତି ଦରଦ...
ସଂହାର ଅନେକ ପାପୀଙ୍କ
ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧିରେ ତ ଅଙ୍କ...
ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ରକ୍ଷି ଆଶ୍ରମ
ଯଜ୍ଞର ଧ୍ୱନିରେ କମ୍ପଣ....
ସୁତିକ୍ଷଣ, ଅଗସ୍ତ୍ୟ ରକ୍ଷି
ଧର୍ମର ପ୍ରତିକ ପ୍ରକାଶ....
ସୀତାରାମ...

ସୁକରପଡ଼ା, କଟକ

୯୫୭୪୫୭୦୫୭୪

ଅକ୍ଷୟ ତୃତୀୟା

ପୁଷ୍ପଲତା ମିଶ୍ର

ବଇଶାଖ ମାସ ଶୁକଳ ତୃତୀୟା

ଅକ୍ଷୟ ତୃତୀୟା ଜାଣ,

ସବୁ ଶୁଭାଶୁଭ କରାଯାଇଥାଏ

ତିଥିରେ ସେହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ॥

କୃଷକ ଭାଇ ଚି ଅଖି ମୁଠି ନେଇ

କ୍ଷେତକୁ ସେ ଯାଇ ଥାଇ ,

ନୂଆ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ ଧୋଇ

କ୍ଷେତରେ ଶସ୍ୟ ବୁଣଇ ॥

ଅକ୍ଷୟ ତୃତୀୟା ଦିନରେ ଆରମ୍ଭ

ଚନ୍ଦନ ଯାତ୍ରାର ବିଧି ,

ନାବରେ ଖେଳନ୍ତି ମଦନ ମୋହନ

ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ରଖି ॥

ନୂତନ ଗୃହର ଶୁଭାରମ୍ଭ ହୁଏ

ବ୍ରତ ବିବାହର ଘର,

ଅକ୍ଷୟ ତୃତୀୟା ତିଥି ଶୁଭଙ୍କର

ଶୁଭ ହୁଅଇ ବିଚାର ॥

ମହାଭାରତର ଧରମର ଯୁଦ୍ଧ

ହୋଇଥିଲାଚି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ,

ସତ୍ୟର ବିଜୟ ଅସତ୍ୟ ବିନାଶ

ବିଶ୍ୱାସରେ ବନ୍ଧା ପୁଣ ॥

ରଥ ଅନୁକୂଳ ହୁଏ ଏହି ଦିନ

ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଇ,

ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ କରିବେ ଯାତରା

ଗୁଣ୍ଡିଚାରେ ବେନି ଭାଇ ॥

ଭୁବନେଶ୍ୱର

୯୩୩୮୨୯୪୭୫୭

ଜୀବନର ରାସ୍ତା ତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ

ବିଶ୍ୱନାଥ କର

ଜୀବନର ରାସ୍ତା ତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ
କାଲି ଓ ଆଜିର ମାୟାର ଆବର୍ତ୍ତ
ଆଜି ସରିଗଲେ କାଲିତ ଅତିହୀନ
ଆଖିର ଲୁହ ଓ ଓଠର ହସକୁ ମିଶେଇଦେଲେ ଯାଏ ।
ଜୀବନର ଚଲା ପଥରେ
ସମୟର ପାଖେ ସିଇଁଲେ ଆରପାଖ ଦରକି ଯାଏ
ପ୍ରତିଦିନ ମରିବାକୁ ପଡେ ମଉଳା ଖରାରେ
ଘରସାରା ଖେଳୁଥିବା ସକାଳ ଆଲୁଅ
ଅନ୍ଧାରରେ ମିଶିଯାଏ ଦିନେ ।

ଜୀବନର ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ ନିଜର ଆୟତ୍ତ ହୀନ
ଯୌବନ ମଳୟ ଦିନେ ରଙ୍ଗ ହୀନ ଗନ୍ଧହୀନ
ହୁଏ ଶ୍ରୀହୀନ ପବନ
ସ୍ୱାଦହୀନ ଜୋଛନା ଅମୃତ
ଟିକେ ବୁଝିଗଲେ ଯାଏ
ଜୀବନର ରାସ୍ତା ତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ
ଆଖିର ଲୁହକୁ ଓଠରେ ଶୋଷିନେଲେ ଯାଏ

ରାସ୍ତାର ଖାଲ ଦିପକୁ ବୁଝିଗଲେ ଯାଏ ।

ଫଗୁଣର ଖୋଲା ଜହ୍ନ

କେବଳ ରାତିଟିଏ ତା'ର

ଆଉ ମୁଁ ଓ ଆୟୁଷ ମାଗିଲେ ବି

ପର ସକାଳର ଅପେକ୍ଷାରେ ତମାମ ରାତିଟା ମରେ

ସମୟର ବାଲିରେ ପଦଚିହ୍ନ

କିଛି ଯାଏ କିଛି ରହେ

ସମୟର ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ ଭାଷାକୁ ଟିକେ ବୁଝିଗଲେ ଯାଏ ।

ମୁଖା ଖସିଯିବ ଦିନେ

ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅସଲ ମୁହଁରେ

ଅହମିକା ଭୁଲି

ମୁଦା ଲଫାଫାରୁ ସବୁ ରତୁଙ୍କୁ କାଢ଼ି

ଅଧା ଛାଇ ଅଧା ଖରାକୁ ଅଙ୍ଗେ ନିଭେଇଦେଲେ ଯାଏ

ମରି ମରି କେମିତି ବଞ୍ଚିବ ମିଛ ଭରସା ଦୋଳାରେ

ଟିକେ ବୁଝିଗଲେ ଯାଏ

ଜୀବନ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ରାସ୍ତାର ନଉକା

ଟିକେ ହେଜିଗଲେ ଯାଏ ।

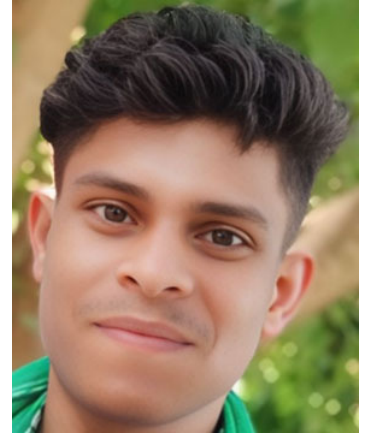
ସାଇ କଲୋନୀ, ଦେଉଳ ସାହି, ଭୁଲସୀ ପୁର, କଟକ ୭୫୩୦୦୮

ସମ୍ପର୍କ : ୯୭୭୭୩୩୨୭୩୯ ମେଲ୍ biswanathkar1956@gmail.com

ସେତିକି ଥିଲା ସେ ବାଟ

ପୁରୁଷ ରଣା

ବାଟ ତାଲୁ ତାଲୁ ପଛକୁ ଯେବେ ଚାହେଁ
 କିଛି ଆଉ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ କେବଳ ଶୂନ୍ୟ
 ଏ ଜନ୍ମରେ ତମ ସହ ଏ ବାଟ ବାସ୍ ଏତିକି ...
 ଏ ଜନ୍ମରେ କେବେ ଯେମିତି
 ଆମର ଦେଖା ଆଉ ନହେଉ
 ଭେଟାଭେଟି ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନତ ଉଠୁନି ?
 ସେଦିନର ବିଶ୍ୱାସ ହାତ
 ଯେମିତି ମଉଳି ଗଲାଣି
 ଆଜି କାଲି ପ୍ରତିଦିନ
 ଯେମିତି ବହୁଦୂର ହେଇ ଗଲାଣି ।

ସମୟ ଏହି ଚକ୍ରବ୍ୟୁହରେ
 କେବଳ ଯେ ତୁମେ ଏକା ଛନ୍ତି ହୋଇଛି ତାହା ନୁହେଁ
 ମୋ ଅବସ୍ଥା ବି ଠିକ୍ ଅଭିମନ୍ୟୁ ପରି
 ଏହି ଜୀବନ ରୂପକ ଚକ୍ରବ୍ୟୁହକୁ
 ଭେଦି ନପାରିଲେ ସବୁ ଅସ୍ଥିତ
 ସତେ ଯେମିତି ନିଖୋଜ ହେଇଯିବ ।

ତୁମ ପାଇଁ ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା
 ସେ ପ୍ରେମ ମନ୍ଦିର କ୍ରମଶଃ ଭାଙ୍ଗିଯିବ
 ଏ କଥାଟା କୁ ହୁଏତ ଏ ମନ
 କେବେ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରୁନ ଥିଲା,
 ଦୁଇହାତ ଦିନେ
 ଏକୁଟିଆ ହୋଇ ବାଟ ଚାଲିବ
 ହୁଏତ ତାହା ମୋ ପାଇଁ
 ଏତେ ସହଜ ନଥିଲା
 କିନ୍ତୁ ଧୀରେ ଧୀରେ
 ଏକା ଚାଲିବାର ରାସ୍ତାକୁ ଯେ
 ମୁଁ କେବେ ନିଜର କରିନେଲି ତାହା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନି ।

ବାସ୍ ଏତିକି... ଜୀବନର ଏ ବେଳାଭୂମିରେ
 ପାରୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଥିବା...
 କିନ୍ତୁ ମୋ ସହ ହାତ ବଢେଇବାର ଆଶା
 କେବେ ଯେମିତି
 ତୁମ ପଥଭ୍ରାନ୍ତ ମନରେ ନ ଆସୁ ?
 କାହିଁକି ନା ଏ ପାଦ ଆଉ
 ପଛକୁ ଫେରିବାର ବାଟ ଭୁଲି ସାରିଛି ।
 ନାମ - ପୁରିତ ରଣା , ଗ୍ରାମ - ଜାମପଡ଼ା , ଜିଲ୍ଲା - ବଲାଙ୍ଗୀର

ଆରତୀ

ଆରତୀ ଗୌଡ଼

ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଗାନ କରିବାକୁ ।
ଆରତୀ ସର୍ବେ କୁହନ୍ତି ।
ଆରତ ଜନ ଯେ ତୁମ ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇବାକୁ ।
ଆତୁର ନିତି ହୁଅନ୍ତି
ପ୍ରତି ସଞ୍ଜ ଧ୍ୟାନ ପ୍ରାତଃ ସମୟେ ।
ଜଳେ ଇଶ୍ୱର ଙ୍କ ପାଶେ ।
ଇଶ୍ୱର ଙ୍କ ପାଶେ ନିତି ଜଳିବାକୁ ।
ମନେ ମୋ କୃତଜ୍ଞ ଆସେ ।
ଧନ୍ୟ ଅଟେ ମୁଁହିଁ ଏହି ନାମ ପାଇ ।
ଧନ୍ୟ ମୋର ମାତା ପିତା ।
ତୁମରି ଜଗତ ସେବା କରିଗଲେ ।
ହେବି ମୁଁ ଜଗତ ଜିତା ।
ନୀତି ଜନସେବା କରିବି ହେ ପ୍ରଭୁ ।
ଦିଅ ଏହି ସଦବୁଦ୍ଧି ।
ତୁମରି ଭଜନ କରୁଥିବି ନିତି ।
ମୁଁ ପରା ଅଟେ ଆରତୀ ।
ମୁଁ ପରା ଅଟେ ଆରତୀ ।

ଖଲ୍ଲିକୋଟ ଏକକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ବ୍ରହ୍ମପୁର ଗଞ୍ଜାମ

କାଳିଆ ରଜା

ନଳିନୀ ଦାଶ

ଶିରୀକ୍ଷେତ୍ର ଧାମେ ରତ୍ନ ସିଂହାସନେ

ବସିଛି କାଳିଆରଜା

ରତନ ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧିଛି ମୁଣ୍ଡରେ

ଫୁଲରେ ହୋଇଛି ସଜା ।

ଆହା କି ସୁନ୍ଦର ଠାଣି ମାଣି ତାର

ତା ରଙ୍ଗ ଅଧର ହସ

ସେ ହସରେ ପରା ଜଗତ ଜନଙ୍କୁ

କରି ଦେଉଅଛି ବଶ ।

କଳାବଦନକୁ ନଦେଖିଲେ ଥରେ

ମନରେ ବିରସ ଲାଗେ

ଆଖି ସାଥେ ଆଖି ମିଶିଗଲେ ଥରେ

ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦ ଜାଗେ ।

ତୁଳସୀ ଦୟାଶା ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁକି

ଜଗାର ଶରଧା ଭାରି

ଷାଠିଏ ପଉଟି ଖଞ୍ଜା ହୋଇଅଛି

ଖାଇଥାଏ ମନ ଭରି ।

ରତନ ବେଦୀରେ କାଳିଆ ବସିଛି

ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଧରି

ଜଗତଜନଙ୍କ ଦୁଃଖ ବୁଝୁଅଛି

ସିଏ ପରା ଦୁଃଖ ହାରି ।

କୋଟି ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଠାକୁର କାଳିଆ

ତାକଡ଼ି ଭକତ ନିତି

ଭକ୍ତିରେ ଡାକିଲେ ଦୁଃଖ ବୁଝିଥାଏ

ଦୂରେଇ ଯାଏ ଦୁର୍ଗତୀ ।

ଭିକାରିପତା, ଶରଣକୁଳ, ନୟାଗଡ଼ ।

ମୋ—୯୨୩୮୯୯୭୭୪୯

ଅଭିଯୋଗ

ଜିତେନ୍ଦ୍ର ସାହୁ

ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଘଟିଛି ଜଗତେ
ତୋତେ କାହିଁ ଦିଶୁ ନାହିଁ
ରତ୍ନ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସିତ
କାହିଁକି ଜଗତ ଗୋସାଇଁ ।

ତୋତେ ଦେଖିବାକୁ ଭକତ ମାନଙ୍କ
ଧାଡ଼ି ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଯାଏ
ଧନ ଥିବା ଲୋକ ଅତି ସହଜ
ତୋର ଦର୍ଶନ ପାଏ ।

ତୋ ପାଇଁ ପଶୁ ଯେ ବାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି
ଷାଠିଏ ପଇତି ଭୋଗ
ମା ର ମମତା ମାରିଗଲାଣି କି
ଦିଶୁନି ଛୁଆର ଭୋକ ।

ରକ୍ଷକ ଏଠି ରାକ୍ଷସ ସାଜିଛି
ଶୁଣେନି ଜନତା ଦୁଃଖ
ତୋରି ଆଗରେ ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖ ପାଏ
ଧନୀ ର ସରେନି ସୁଖ ।

ଧନ ବଳେ ଏଠି ଦୋଷୀ ମୁକ୍ତ ହୁଏ
ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ପାଉଛି ଦଣ୍ଡ
ପର ପୁରୁଷଙ୍କ ପିରତି ନିଶାରେ
ସ୍ୱାମୀ ଥାଉ ଥାଉ ରାଣ୍ଡ ।

ଜଗତ ଠାକୁର ତୁମେ ମହାପ୍ରଭୁ
କଳ୍ପୀ ରୂପ କେବେ ନେବ
ପାପ ଭାର ବଢ଼ି ଯାଉଛି ପ୍ରଭୁହେ
ଜଗତ ଉଦ୍ଧାର ହେବ ।

ଘୋର ଅରଣ୍ୟରୁ ଗଜ ଡାକ ଶୁଣି
ତୁମେ କରୁଛ ଉଦ୍ଧାର
ଅର୍ଜୁନ ରଥରେ ସାରଥୀ ସଜିଲ
ରତି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ସମର ।

ଭଦ୍ର ମୁଖା ପିନ୍ଧା ଅଭଦ୍ର ମଣିଷ
କହୁଛି ନିଜକୁ ସାଧୁ
ଅଭିଯୋଗ ମୋର ଲେଖି ପଠାଉଛି
ଶୁଣ ଆହେ କୃପାସିନ୍ଧୁ ।

ତୁମେ ପରା କୁହ ଜାତି, ଧର୍ମ ,ବର୍ଣ୍ଣ
ତୁମ ପାଖେ କିଛି ନାହିଁ
ନିରୀହ ଜୀବନ ଯାଏ ଧର୍ମ ନାମେ
ତୁମକୁ କି ଜଣା ନାହିଁ ।

ଧଳା ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ଆସ ହେ ଠାକୁର
ବାରହାତ ଖଣ୍ଡା ଧରି
ପାପୀ ନାଶ କର ଏ ଘୋର ଜଗତୁ
ଜଗତ ଯିବ ଉପାରି ।

ଏହି ଅଭିଯୋଗ ତୋ ପାଦ ପଦ୍ମରେ
ଦେଉଳ ବାହାରେ ରହି
ଦେଉଳ ବାହାରୁ ତାକୁଛି ବୋଲିକି
ତୋତେ କିମ୍ବା ସୁଗୁ ନାହିଁ ।
ହେ କଳା ଠାକୁର ତୋତେ କିମ୍ବା ଶୁଗୁ ନାହିଁ

ପାଇକ ଯମୁନା,ଗଞ୍ଜାମ

୯୦୨୫୨୭୧୩୯୭

ଭୂଲ୍

ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା

ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଅବା ନିଜର ଅଜଣାତରେ
 କେବେ କେବେ କେମିତି ହୋଇଯାଏ ଭୂଲ୍
 କଥା କଥାରେ..ଭାବ ବିନିମୟ ମଧ୍ୟରେ
 ବୁଝିବାରେ ବୁଝାଇବାରେ କି ପଡ଼ା ଲେଖାରେ
 ସନ୍ତୁଳିତ ମନର ବିଚାରରେ ହୁଏ ଅବକ୍ଷୟ
 ସୁସ୍ଥ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ନେଇ ହୁଏ ନାହିଁ ଠିକ୍ ନିଷ୍ପତ୍ତି
 ଯା' ଲାଗି ଜଣେ ସହେ ବହୁ ମୂଲ୍ୟର କ୍ଷତି
 ପରିଣାମର ପ୍ରତିକୂଳରେ କରେ ଅନୁତାପ
 ମଣିଷ ମାତ୍ରକେ ସାଧାରଣତଃ ହୋଇଥାଏ ଭୂଲ୍
 ମାତ୍ରାଧିକ ଭୂଲ୍ ଟାଣି ନିଏ ବିବଶତାକୁ
 ହଜେ ମାନସିକ ଶାନ୍ତି ନଷ୍ଟ ହୁଏ ଆତ୍ମମର୍ଯ୍ୟାଦା
 ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ବିକାଶରେ ଚରିତ୍ର ଗଠନରେ
 ଆସେ ନାନା ପ୍ରକାର ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଅନ୍ତରାୟ
 ସେ ଖାପ୍ ଖୁଆଇ ଚଳିବାକୁ ସମାଜରେ
 ବାରମ୍ବାର ଝୁଣ୍ଟି ପଡ଼େ ଜୀବନର ବାଟରେ
 ସଂକଳ୍ପ ରଖି ପାରେନା କରେ ପ୍ରବଞ୍ଚନା
 ସଂପର୍କ ଭାଙ୍ଗେ ରହେ ଆଶଙ୍କା ସନ୍ଦେହରେ
 ନିଜ ଭୂଲ୍ ନିଜେ ଧରି ଯିଏ ସୁଧାରି ନିଏ
 ଅଭ୍ୟାସ କ୍ରମରେ ଆଗକୁ ହୁଏନା ବେଶି ଭୂଲ୍

ସେ ସଚେତନ ହୁଏ କରେ ଯା' ଭାବି ଚିନ୍ତି
 କେହି ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ ଆତ୍ମୀୟ ଦର୍ଶାଇଲେ ଭୁଲ୍
 ଉଦାର ହୃଦୟବାନ ଗ୍ରହଣ କରି ସୁଧାରେ
 ଅନୁସରଣ କରେ ନ୍ୟାୟ ନୀତି ଆଦର୍ଶକୁ
 କେହି କେହି କରିଥାନ୍ତି ଅସ୍ୱୀକାର ଅହମିକାରେ
 ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି ନିଜକୁ ଠିକ୍ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ
 ଭୁଲ୍ ତ ଭୁଲ୍...ଠିକ୍ ହୁଏନା କା'ର ଯୁକ୍ତି ତର୍କରେ
 ଭୁଲ୍ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଟି ସୁଧୁରି ଗଲେ ନିଜେ
 ସବୁଠାରୁ ବେଶି ଉପକୃତ ହୋଇଥାଏ ସେ
 ଏ ଭୁଲ୍ ର ତର୍କମାରେ ହୁଏ କେତେ ବିଭ୍ରାଟ
 ଭୁଲ୍ ତ ଆପେ ଆପେ ହୁଏନା କେବେ ଠିକ୍
 ଦୁଇ ବା ଅଧିକଙ୍କ ସହିତ ବୁଝାମଣା ରହେ ଭୁଲ୍
 ନିଜର ଭୁଲ୍ ବୃକ୍ଷ ପରି ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ମେଲେ
 ତାର ସାଙ୍ଗସାଥୀ ହୁଅନ୍ତି ଇର୍ଷା ହିଂସା ଘୃଣା
 ମନ ତାର ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ ନକରାତ୍ମକ ଦିଗକୁ
 ଗଠନାତ୍ମକ ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତାଧାରା ହୁଏ ଭଙ୍ଗୁର
 ଅଧୋପତନ ଆଡ଼କୁ ଗତି କରି ଚାଲିଥାଏ ସେ
 ନିଜକୁ ଆଉ କରି ପାରନା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସହଜରେ
 ଅମୀମାଂସିତ ରହିଯାଏ ତାର ଭିତରର ଭୁଲ୍
 ଶେଷରେ ନିଜେ ନିଜକୁ ବି କରି ପାରେନା କ୍ଷମା
 ଭୁଲ୍ ସୁଧାରି ଚାଲିବା ହିଁ ଜୀବନର ସାଧନା ।

କୋହି, ବାରିପଦା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ନବଗୁଞ୍ଜର

ସ୍ତ୍ରୀରାଣୀ ପଣ୍ଡା

ନବଗୁଞ୍ଜର ଯେ ଭିନ୍ନ ଏକ ରୂପ ମହାପ୍ରଭୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର,
ଦେଖାଇଥିଲେ ସେ ମହାଭାରତରେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଯେ ସତ୍ୱର ॥

ଶିରରେ କୁଙ୍କୁଟ, ମୟୂରର ବେକ ଦିଶେ ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଭା;
ହସ୍ତୀ, ବ୍ୟାଘ୍ର, ମୃଗ ପଦ ନେଇ ପୁଣି ପ୍ରଭୁ ଯେ ହୋଇଲେ ଉଭା ॥

ମନୁଷ୍ୟର ହସ୍ତ ପାରିତ ଯେ ଏକ ପିଠିରେ ବୃଷଭ କୁକୁ,
ଅଣ୍ଟାରେ ଯେ ସିଂହ, ସର୍ପର ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ ରୂପ କରିଲା ସହଜ ॥

ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଧରି କେତେ ରୂପ କରୁଛନ୍ତି ଲୀଳାଖେଳା,
ନବଗୁଞ୍ଜର ଯେ ଅପୂର୍ବ ସେ ରୂପ ଧନ୍ୟ ହୋଇଗଲା ଧରା ॥

ଶକ୍ତି ଓ ସାହସ ପୁନଶ୍ଚ ଜାଗୃତି ସୂଚନା କୁଙ୍କୁଟ ଦିଏ,
ମସ୍ତକେ ଧାରଣ କରି ତାକୁ ପ୍ରଭୁ ଧନ୍ୟ ପୁଣି କରିଦେଲେ ॥

ହସ୍ତୀ ପଦେ ପୁଣି ରହିଛି ଯେ ଶକ୍ତି, ବ୍ୟାଘ୍ର ଦେଉଛି ସାହସ;
ମୃଗ ହେଲେ ଗତି; ମଣିଷ ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନର ପ୍ରତୀକ ॥

ମୟୂର ଯେ ପ୍ରେମ ଆଉ ଆକର୍ଷଣ ପୁଣି ସୁନ୍ଦରତା ଶୋଭା,
ବୃଷଭ ହେଉଛି ଶକ୍ତି, ସ୍ଥିରତା ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ଗୁଣରେ ଭରା ॥

ସିଂହ ପୁଣି କରେ ଶକ୍ତି, ସାହସ ଓ ଗର୍ବରେ ଯେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ;
ନାଗସର୍ପ କରେ ଜ୍ଞାନ, ସୁରକ୍ଷା ଓ ସଂରକ୍ଷଣ ଯେ ଧାରଣ ॥

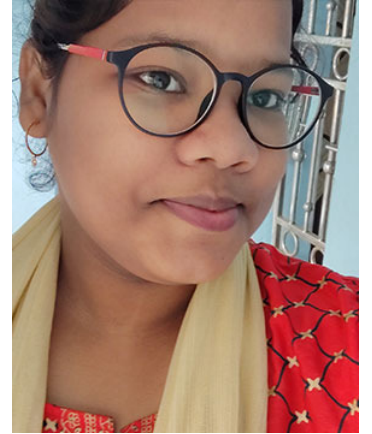
ସେ ନବଗୁଞ୍ଜର ଅତି ଚମତ୍କାର ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଯେ ଭୂଷଣ,
ସର୍ବ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଯେ ଧାରଣ କରିଣ କରିଛନ୍ତି ଆଭୂଷଣ ॥

ସ୍ନିଗ୍ଧାରାଣୀ ପଣ୍ଡା
ନରସିଂହପୁର, କଟକ, ଓଡ଼ିଶା

ପହିଲି ପ୍ରୀତିର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ

ଶୁଭସ୍ଥିତା ପ୍ରଧାନ

ପହିଲି ପ୍ରେମର ପହିଲି ଏ ଛୁଆଁ
 ପହିଲି ପ୍ରୀତିର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ,
 ଅନୁଭୂତି ସବୁ ଲାଗେ ନୁଆ ନୁଆ
 ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱେ ତୁମେ ଦିଶ ।

ସପନରେ କେବେ ଆସି ମୋର ସାଥୀ
 ତୁପି ତୁପି କହିଗଲ,
 ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗରେ ଭିଜେଇବ ବୋଲି
 ଭାବରେ ହଜେଇ ଦେଲ ।

ଫଗୁର ଅବିରେ ରଙ୍ଗ ବୋଲି ଦେଇ
 ଚାଲିଗଲ ଛୁଇଁ ଦେଇ,
 ସେଇ ଦିନରୁ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷାରେ ଅଛି
 ବାଟକୁ ତୁମର ଚାହିଁ ।

ସାଜିବନି ସାଥୀ କେବେ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ
 ଧରିତ୍ରୀ ଯିବି ମୁଁ ହୋଇ,
 ଦିବା ରଜନୀ ମୁଁ କେମିତି ରହିବି
 ଏତେ ଦୂରତାରେ ଥାଇ ।

ଭୁଲ ଯଦି କେବେ ଅଜାଣତେ ହୁଏ
 ହେବ ନାହିଁ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ,
 କାନ ଧରି ମୋର ବୁଝାଇବ ସାଥୀ
 ମୋ ହାତରେ ରଖି ହାତ ।

କଣ୍ଠକିତ ପଥ ପ୍ରେମ ଜାଣିଥିଲି
 ଦୁନିଆ ଦିଅଇ ବାଧା,
 ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ରାଧାରାଣୀ ଦିନେ
 ପାଇଥିଲେ ଲୋକ ନିନ୍ଦା ।

ଭାବିଥିଲି କେବେ ସାଜିବିନି ରାଧା
 କାନ୍ଦିବିନି କେବେ ମୁହିଁ,
 କଳାକାହ୍ନୁ ହୋଇ ଚିତ୍ତ ଚୋରେଇଲ
 ସବୁକିଛି ତୁମ ପାଇଁ ।

ଧରିଛୁ ଯଦି ଏ ହାତ ଛାଡ଼ିବନି
 କଥା ଦିଅ ମଥା ଛୁଇଁ,
 ସାରା ଜୀବନ ମୋ ସାଥେ ରହିଥିବ
 ମୋ ଦେହର ଛାଇ ହୋଇ ।

ଦେଙ୍କାନାଳ

ବଦଳା ନିଅ

ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଟି

ରାମ ରାଇଜରେ ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରି
ଶାସନ ଗାଦିରେ ଚାଚା ବସିଲେ
ଜିନ୍ନା ତାଙ୍କ ଭାଇ ପାକିସ୍ତାନ ନେଇ
ଭାଇରୁ ଭଗାରି ଜିନ୍ନା ବନିଲେ ।

ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଙ୍କ ଜମ୍ମୁ କାଶ୍ମୀରକୁ
ଶେଷ୍ଟ ଅବଦୁଲକୁ ଦେଲେ ଧରାଇ
ବିଷ ମଞ୍ଜି ପୋତି ସିନ୍ଧୁ ଜଳ ସିଞ୍ଚି
ଧାରା ୩୭୦ ଦେଲେ ଲଗାଇ ।

ବଲୁଚିସ୍ଥାନକୁ ଦାନ କରି ଦେଲେ
ଏହା ପିଲା ଆମ ଅଂହିସା ମନ୍ତ୍ର
ଅଂହିସାରୁ ଅ ହେଲାଣି ଅନ୍ତର
ଏବେ ଘଟିଚାଲେ ରକ୍ତପାତ ।

ପିଇବାକୁ ପାଣି ଖାଇବାକୁ ରୁଟି
ପିନ୍ଧିବାକୁ ନାହିଁ ଖଣ୍ଡିଏ ବସ୍ତ୍ର
ଭାରତରେ ପଣି ଆତଙ୍କ ରତୁଛି
ମରିବା ଆଗରୁ ଚଳାଇ ଅସ୍ତ୍ର ।

ନୋବେଲ ବିଜେତା ଇଉନିସ ମିଆଁ
ସଇତାନ ସହ ମିଳାଇ ହାତ
ହିନ୍ଦୁ ନର ମେଧ ଯଜ୍ଞ ରତିଲାଣି
ହାଣ୍ଡିରେ ନାହିଁ ତା ପଖାଳ ଭାତ ।

ପହଲଗାଉଁ ରେ ଯାହା ଘଟାଇଲେ
 ଧର୍ମ ପଚାରି ମାରିଲେ ଗୁଳି
 ପୁତ୍ର ପତ୍ନୀ ଆଗେ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରୀ ସବୁ
 ପୋକ ମାଛି ପରି ପଡ଼ିଲେ ଟଳି ।

କେତେ ଦିନ ହିନ୍ଦୁ ଅଂହିସା ଘୋଷିବ
 ପୋଷିବ ସାପଙ୍କୁ କ୍ଷୀର ପିଆଇ
 ବିଷଧର କଣ ବିଷହୀନ ହୁଏ
 ଭୋଳାଶଙ୍କରଙ୍କ ଗଳାରେ ଥାଇ ।

ହିନ୍ଦୁ ବିରୋଧୀ ଯେତେ ନରାଧମ
 ହୁଅନ୍ତୁ ସେ ନେତା ଅବା ଜନତା
 ହଟାଅ ଦେଶରୁ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାର
 ଘଟିବା ଆଗରୁ ଅରାଜକତା ।

ଇସ୍ରାଏଲ ପରି ବଦଲା ନିଅ
 ରକ୍ତ ବଦଳରେ ରକ୍ତ ବୁହାଇ
 ଗୁଳିର ଜବାବ ବୋମାରେ ଦିଅ ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ

ମହାଲପଡ଼ା କଖଡ଼ି କଟକ

ମୋ ୯୪୩୭୮୭୪୫୭୭

ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ

ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ

କହେଇ ମଥାରେ ମୟୂର ଚନ୍ଦ୍ରିକା
ସାତ ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗାୟିତ
କଳା ମେଘ ଦେହେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଶୋହେ
ସାତ ରଙ୍ଗ ଚାରୁଚିତ୍ର ।

ଅଜଣା ଶିଳ୍ପୀର ତୁଳୀରେ ଅଙ୍କିତ
କମଳୀୟ ରୂପ କାନ୍ତି
କବି ଭାରୁକର ଚିନ୍ତା ଚେତନାର
ରଙ୍ଗୀନ୍ ପରଜାପତି ।

ସାତଟି ରଙ୍ଗର ମଧୁର ସଂଯୋଗ
ସରଜେ ଧନୁର ଭ୍ରମ
ମାଟିରୁ ଆକାଶ ସୁନ୍ଦର ସୁବେଶ
ମଞ୍ଜୁଳ ମନୋରମ ।

ସାତସୁରେ ବନ୍ଧା ମଣିଷ ଜୀବନ
ସପ୍ତାହକ ସାତ ବାର
ସମୟ ସହିତ ରଙ୍ଗର ସଂଯୋଗ
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ତମହାର ।

ସାତ ରଙ୍ଗ ତାର ସାତ କଥା କହେ
ଜୀବନ ଜୀବିକା ପାଇଁ
ଆମେ ତ ମଣିଷ ବାଣ୍ଟିବା ହରଷ
ଆତ୍ମ ପର ଭୁଲିଯାଇ ।

ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଚିନ୍ତା ବାଞ୍ଛାଗଣୀ ରଙ୍ଗ
 ଘନନୀଳ ଶ୍ରବ୍ଧା ଭକ୍ତି
 ତ୍ୟାଗର ମହତ୍ତ୍ୱ ନୀଳରେ ସୁଚିତ
 ସବୁଜ ଜଗାଏ ଶାନ୍ତି ।

ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ ଖୁସି ଆନନ୍ଦର
 ସାହସ ପ୍ରତୀକ ଲାଲ୍
 ନାରଙ୍ଗୀ କହୁଛି ମମତାର କଥା
 ସଂସାରର ହାଲତାଲ୍ ।

ବରଷା ସହିତ ତୁମ ଆଗମନ
 ଖୁସିର ସନ୍ଦେଶ ନେଇ
 ବରଷା ଝରିବ ଉତ୍ତାପ କମିବ
 ସବୁଜ ଦିଶିବ ମହୀ ।

ଧନ୍ୟ ତୁମେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ
 ଯିଏ ବି ଦେଖିବ ଘଡ଼ିଏ ଚାହିଁବ
 ପାସୋରି ଯିବନି ମନୁ ।

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ
 ପଞ୍ଚାୟତ ସରକାରୀ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ
 ପଡ଼ିଆଭଙ୍ଗା ତାଳଚେର ଅନୁଗୋଳ
 ମୋ ୯୫୫୬୯୮୯୭୭୩

ବୀର ସବାନ

ସରୋଜ କୁମାର ସାହୁ

ମରିବୁ ପଛେ ଡରିବୁ ନାହିଁ
ଶତ୍ରୁ ଦେଶର ଆଗେ
ରକତ ଆମ କମାଣ ସାଜି
ଛାତିରେ ନିତି ଜାଗେ ।

ବୀର ମାଟିର ବୀର ସୈନିକ
ଆମରି ବଂଶ ଧର
ଶତ୍ରୁ ଯୋଜନା ମିଳିତ ହୋଇ
କରିବୁ ଧ୍ୱଂସ ତାର ।

ନୁହଇଁ ଭୀରୁ ରଣ ଭୁଇଁରେ
ରକତ ନଦୀ ଦେଖି
ଆସୁଛୁ ରଣେ ମାଆ ମାଟିର
ଆଶିଷ ଧୂଳି ମାଖି ।

ଜନମ ହୋଇ ମରିବୁ ଦିନେ
ମନରେ କିଆଁ ଆଶା
ମାଟିର ଦେହ ମାଟିରେ ମିଶୁ
ହେଉ ସର୍ବଜ୍ଞ ଦିଶା ।

ଜନମ ମାଟି ଆସିଛୁ ତେଜି
ପୁତ୍ର ପତ୍ନୀର ମୋହ
ମାଟି ମାଆର ସୁରକ୍ଷା ବିନା
କିଛି ବି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହଁ ।

ବିଜୟ ବାନା ଦେଶ ତ୍ରିରଙ୍ଗା

ଉଡ଼ାଇ ଛାଡ଼ି ପରେ

ସାହସ କରି ଲଢ଼ିବୁ ପାଦ

ଧିଲେବି ଯେତେଦୂରେ ।

ଧରାଇ ଦେବୁ ଶତ୍ରୁର ଗଡ଼

ରଣରେ ସିଂହ ସାଜି

ନାରୀ ପୁରୁଷ ଯୁବକ ଗଣ

ହୋଇଛୁ ଏକ ଆଜି ।

ଆଠଗଡ଼ କଟକ

୯୩୪୮୫୭୫୨୨୪

କାଳବୈଶାଖୀ

ଆଶିଷ କୁମାର ସାହୁ

ବୈଶାଖ ମାସରେ ପ୍ରଖର ଖରା
ତାତି ଯାଏ ଦେହ ଭାଇ,
ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଦେଖାଏ ତା ପ୍ରଚଣ୍ଡ ରୂପ
ଅଗ୍ନି ବର୍ଷା ହୁଏ ଭାରି,
କିନ୍ତୁ କେବେ କେବେ ପାଗ ବଦଳିଲେ
ମେଘ ଘୋଟି ଆସେ ଆକାଶରେ,
ଘତଘତି ବିଜୁଳି ମରୁଥାଏ
ସେହି କଳା ବାଦଲ ଘେରା ଅମ୍ବରରେ,
ଝଡ଼ ତୋଫାନ ନେଇକି ଆସଇ
ଗାଁଗହଳି ଓ ସହରରେ,
କୁଆପଥର ସହ କିଛି ଜଳ
ଆଶି କଟାଡ଼ିଦିଏ ଏହି ଧରିତ୍ରୀରେ,
ଚାଲ ଛପର ଯେତେ ଘର ଥାଏ
ଉଡ଼ାଇନିଏ ପବନରେ,

ସୁଖ ସଂସାରର କେତେ ଘର ଭାଙ୍ଗେ
କାଳବୈଶାଖୀର ପ୍ରକୋପରେ,
ଦୁର୍ବଳ ଯେତେ ବନସ୍ତତି ଥାଏ
ଲୋଟିଯାଏ ଏହି ଭୂମି ତଳେ,
ଚଢ଼େଇର ବସା ଆଉ ତାକୁ ମାରେ
ବହୁଥିବା ସେହି ଅଣ୍ଟା ଭିତରେ,
ଅଚାନକ ଆସି ଧୀରେ ଚାଲିଯାଏ
ତାଣ୍ଡବ ରତି ଏ ପୃଥିବୀରେ,
ସୁନା ସଂସାର କେତେ ଭାଙ୍ଗିଦିଏ
କାଳବୈଶାଖୀର ପ୍ରଭାବରେ ।

ଭବାନୀପାଟଣା, କଳାହାଣ୍ଡି

ଆଳାପ - ୮୧୪୪୧୧୫୭୭୩

ନିର୍ଦ୍ଦୟ

ଜୟନ୍ତ ଦାସ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ

ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ ରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲି ପରା
ସଭିଙ୍କୁ ମିଳିଛି ଆଶ୍ରୟ
ତେବେ ଗୋଟେ ଧର୍ମ କାହିଁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପ୍ରତି
ହେଉଅଛି ନିରିଦୟ ।

ସୀମା ମଧ୍ୟେ ସିନା ତୁମେ ଲଢୁଅଛ
ବର୍ଣ୍ଣ, ଲିଙ୍ଗ ଜାତି ନେଇ,
ସୀମାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଶିକାର ହେଉଛ
ଧର୍ମ ପରିଚୟ ଦେଇ ।

ଯେଉଁ ରାଷ୍ଟ୍ର ଏଠି ସଭିଙ୍କୁ ଦେଇଛି
ବାସ ଠାରୁ ଖାଦ୍ୟ ପେୟ,
ସେଇ ରାଷ୍ଟ୍ର ଆଜି ନିବସ୍ତ୍ର ସଜେଇ
ମଗା ଯାଏ ଧର୍ମ ପରିଚୟ ।

ସାହସ ନଥିଲା ସେ ଭୀରୁ ଶତ୍ରୁର
ଅସ୍ତ୍ର ଘେନି କଲା ହତ୍ୟା,
ସବୁର ହିସାବ ନେବ ଆମ ସେନା
ଆମ ଜନଙ୍କ ଜୀବନ ନଥିଲା ଶସ୍ତ୍ର ।

ଯୁଦ୍ଧର ଦୁଃଖର ଶୁଭିଲାଣି ଧୀରେ
ସାବଧାନ ଶତ୍ରୁ ସେନା,
ଜୀବନ ବଦଳେ ଜୀବନେ ନେବା ହିଁ
ଆମକୁ ବି ବେଶ୍ ଜଣା ।

ହିନ୍ଦୁ ରାଇଜରେ ହିନ୍ଦୁ ପରିଚୟେ
ଯଦି ମିଳେ ମୃତ୍ୟୁ ଉପହାର,
ତେବେ ଏହି ରାଇଜରେ ହିନ୍ଦୁ ହିଁ ହେଇ
ଜନମିତ୍ତି ବାରମ୍ବାର ।

ଥାଲସଡା, ବାଲେଶ୍ୱର
ମୋ -୮୪୫୫୮୭୭୭୭୭

କା' ପାଇଁ ଲେଖିବି

ଦିବାକର ନାୟକ

କା ପାଇଁ ଲେଖିବି କେମିତି ଲେଖିବି
କାହାଠାରୁ ପାଇବି ଭାବ
ଅଧାବାଟେ ହାତ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲ
ପାଉନି ତୁମରି ଠାବ ॥୦॥

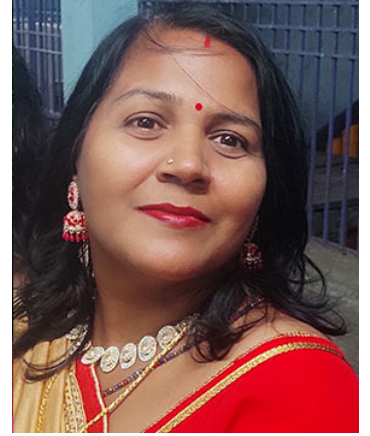
ଅଭୁଲା ଅତୀତ ଅନ୍ଧ ଭବିଷ୍ୟତ
ବର୍ତ୍ତମାନ ବାଟବଣା
ମନକୁ ନ ଚିହ୍ନି ଧନ ପାଗଳିନୀ
ଦେଇଗଲ ପ୍ରତାରଣା
ମୋ କାଳିରେ ଆଉ କବିତା ହେବନି
ଖାତା ସିନା ଭିଜିଯିବ...
କା ପାଇଁ ଲେଖିବି କେମିତି ଲେଖିବି
କାହାଠାରୁ ପାଇବି ଭାବ ॥୧॥

ବାଲିଘର ଭଳି ଇଟା ପଥରର
ଘରକୁ ମୋ ଭାଙ୍ଗିଦେଲ
ଭଅଁରୁ ବଳି ବଡ଼ ଦଗାଦିଆ
ଏମିତିକା ତୁମେ ଫୁଲ
ଜାଣି ନ ଥିଲି ମୁଁ ଯବ କାତ ଭଳି
ଦିନେ ମୋତେ ଜାଳିଦେବ...
କା ପାଇଁ ଲେଖିବି କେମିତି ଲେଖିବି
କାହାଠାରୁ ପାଇବି ଭାବ ॥୨॥

ପାଟପୁର, କନିସି, ଗଞ୍ଜାମ
ମୋ:୯୯୩୮୭ ୧୯୯୮୧

ସ୍ମୃତି

ମଧୁସୂତା ସାହୁ

ସ୍ମୃତି ସିନ୍ଧୁକ ରେ ସାଇତି ରହିଛି
ମିଠା ମିଠା ଅନୁଭୂତି
ସ୍ମୃତି ଫରୁଆରେ ସତେଜ ଦିଶଇ
ଅଭୁଲା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପ୍ରୀତି ॥
ଅମଳିନ ବନ୍ଦନର ଭାବନାରେ
ଛନ୍ଦି ହୋଇ ବନ୍ଦିକରେ
ପ୍ରେମର ସନ୍ତକ ମଧୁର ପଲକ
ଅଖଣ୍ଡ ଦୃଢ଼ ରଞ୍ଜୁରେ ॥
ପାଟଶାଢ଼ୀଟିକୁ ସାଇତି ରଖିଲେ
ଦିନେ ହେଲେ ଚିରିଯାଏ
ସ୍ନେହ ପ୍ରେମଟିକୁ ସମର୍ଥ କରିଲେ
ଚିରଦିନ ସ୍ଥିରହୁଏ ॥
କିଛି ହୃଦୟକୁ ବିଦାରକ କରେ
କିଛି ଲୁହ ଭିଜିବାରେ
କିଛି ଶିଖିବାର ପ୍ରଣାଳୀ ବୁଝାଏ
କିଛି ନୂଆ ପ୍ରେରଣାରେ ॥

ସ୍ମୃତିକୁ ସାଉଁଟି ଖୁସିରେ ପାଗଳି
ଅଭିନବ ପ୍ରୟାସରେ
ସ୍ମୃତିର ଆବେଗ ଗନ୍ଧୀରତା ଭାବ
ନୂତନତ୍ୱ ଭାବଧାରେ ॥
ସ୍ମୃତିର ଫଗୁଣ ସପ୍ତରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗେ
ସମୟ ସ୍ରୋତ ପ୍ରବାହେ
ପ୍ରୀତିର ଲଗ୍ନରେ ସ୍ମୃତି ଆଜି ଦିଏ
ମଧୁରସ ଭାସି ବହେ ॥
ସ୍ମୃତିର ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ରୂପକ
ଜୀବନ ରାହା ଶିଖାଏ
ସ୍ମୃତି କନ୍ଦରରେ ମହକ ଭରିଲେ
ପ୍ରାଣ ପଲ୍ଲବିତ ହୁଏ ॥

ସୁତି ପରିଣତି ବୟସରେ ଜ୍ୟୋତି
 ଦୀପ ଶିଖା ହୋଇ ଜଳେ
 ଆଲୋକିତ କରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସ୍ୱରୂପେ
 ବନ୍ଧୁଟିଏ ଭୁମଣ୍ଡଳେ ॥
 ସୁତି ସିନା ଏକ ଅଭୁଲ୍ଲା ଅତୀତ
 ଧରି ସିନା ଦୁଏ ନାହିଁ
 ନୟନ ଯୁଗଳେ ଝକ ଝକ ଦିଶେ
 ମନ ଝୁରେ ସୁତି ପାଇଁ ॥

ବ୍ରହ୍ମା ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଳି

ବ୍ରହ୍ମପୁର

ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ

ଓଡ଼ିଶା

ମୋ—୯୩୪୮୭୮୫୪୧୭

ସମାଜ

ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା

ତୁମ କଟାକ୍ଷ କରେ ନବବଧୂର ଚିର ହରଣ
ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷା ଦିଏ,
ବଂଚିଥିବା ଯାଏ ନିତି ପିଏ ସମାଜର ବିଷ
ଆଉ ସାଜିଯାଏ ପାଷାଣୀ ସିଏ ।

ଭୁଲିଯାଏ ନିଜ ଲଜ୍ଜାକୁ ଘରର କୋଣରେ
ପାଦଦିଏ ସମାଜ ତୁମ ସୁଦୃଢ଼ ଛାତିରେ,
ତୁମେ ତାକୁ ଦିଅ କୁଳଟାର କୁସ୍ଥିତାର ଉପାଧି
ହୁଏ ସିଏ ଚର୍ଚ୍ଚାର ବିଷୟ ପୁଣି ନିଜ ଘରେ ।

ହେ ସମାଜ..

ନାରୀ ପାଇଁ ମୋର୍ଚ୍ଚା ଧରିଥିବା ଲୋକେ
ଘରେ ଯାଇ କରେ ନାରୀ ଅତ୍ୟାଚାର,
ଆଜି ନାରୀ ସବୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଗୁଆ ହୋଇ
ବି ରହିଯାଏ ସେହି ଶେଷ ପ୍ରାନ୍ତର.. ।

ଦିନେ ସବୁଥିଲା ନିଜ ଘରେ ଝିଅ ବୋଲି

ଦିନେ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ନିଜ ସ୍ୱାମୀକୁ,
ଦିନେ ସହିବ ସନ୍ତାନର ଜନ୍ମକଷ୍ଟ
ଆଉ ଦିନେ ସନ୍ତାନର ଅଳିକୁ ।

ସହିବା ସରିବ କେବେ ହେ ସମାଜ
ମୁକ୍ତ କେବେ ହେବ ନାରୀ ?
ନିଜର ଜୀବନକୁ ଘୃଣ୍ୟ ମନେ କରି
ଦିନେ ଏ ଜୀବ ଯିବ କି ସରି ?

+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ ଛାତ୍ରୀ
ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ମାରକ ସ୍ୱୟଂଶାସିତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ
ଜଗତସିଂହପୁର
୮୦୯୩୫୨୨୯୨୪

ପ୍ରତିଦିନ ସାର ନୂଆଫର୍ଦ୍

ସ୍ବାଗତ ମିଶ୍ର

କେହି କ'ଣ କେବେ ଭାବିଥିଲା
ଏମିତି ଘଟିଯିବ ଅକସ୍ମାତ୍
ମୃତ୍ୟୁ ଆସି ଦିନେ ତାକି ନେଇଯିବ
ବିଧାତାର ଭଲିଖିତ ଶେଷ ଠିକଣାରେ,
ସ୍ୱପ୍ନର ଘର ସବୁ କରି ଧୁଳିସାତ୍
ମଧୁ ଚନ୍ଦ୍ରିକାକୁ ରଖି ଅଧାରେ
ମନର ମଣିଷ ହାତ ଛାଡ଼ି ଦେବ
ସ୍ୱର୍ଗର ଭୂମିରେ ଭୋଗିବାକୁ ନର୍ଦ୍ଦର ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଆଖି ସାମ୍ନାରେ
କାଶ୍ମୀର ଧଳା ବରଫରେ ଲାଗେ ରକ୍ତର ଛିଟା
ରକ୍ତ ସବୁ ଜମାଟ ବାନ୍ଧି ବରଫ ହୋଇଯାଏ
ସାତ ଜନ୍ମର ସାଥିତା ଶବ ପାଲଟିଲା ପରେ,
ପାଇନ୍ ସବୁଜ ଉପତ୍ୟକାର ଶାନ୍ତ ପରିବେଶରେ
ଅଶାନ୍ତିର ଦୂତ ମାନେ ରଚିଥିଲେ ମୃତ୍ୟୁର ଆତଙ୍କ
ରକ୍ତର ହୋଲି ଖେଳୁଥିଲେ ବନ୍ଧୁକର ଗୁଳିରେ ।

ଅତି ନିଷ୍ଠୁର ସୈତାନ୍ ସେମାନେ
 ନବବଧୂ ହାତରୁ ମେହେନ୍ତି ଲିଭିବା ଆଗରୁ
 ଧର୍ମ ପାଇଁ ପୋଛିଦେଲେ ସୀମନ୍ତରୁ ସିନ୍ଦୂର,
 ଅହିଂସାର ପୂଜାରୀଙ୍କ ଜନ୍ମିତ ମାଟିରେ
 ଯୋଡ଼ିଦେଲେ ନୂଆ ଏକ ଫର୍ଦ୍ଦ ପ୍ରତିହିଂସାର,
 ଆମ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ ରାଷ୍ଟ୍ରର ସରକାର
 ଇଚ୍ଚାର ଜବାବ ପଥରରେ ଦେବା ପାଇଁ ହେଲେଣି ତପୁର ।

ଏମିତି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ନମିଲୁ କାହାକୁ
 ଜୀବନର ନୂତନ ଅଧ୍ୟାୟ ଲେଖା ହେବା ପୂର୍ବରୁ
 ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ ଟାଣି ହୋଇଗଲା ବନ୍ଧୁକ ମୁନରେ,
 ରହିଗଲା ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ ଅପୂରଣୀୟ ହୋଇ
 ଧୋଇଗଲା ସବୁକିଛି ଲୁହରେ ଓ ଲହୁରେ,
 ଗୁଳି ବର୍ଷଣରେ ଗଗନ ପବନ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ
 ପର୍ଯ୍ୟଟନ ସ୍ଥଳୀ ପରିଣତ ହେଲା ରଣ ଭୂମିରେ,
 ଲୋଟି ପଡ଼ିଥିଲା ସବୁ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଭଗ୍ନାବଶେଷ
 ଫାଟି ପଡ଼ୁଥିଲା ବରଫର ଖଣ୍ଡ କରୁଣ ଚିହ୍ନାରରେ ।

□ ସଞ୍ଜାଗତ ମିଶ୍ର

ପଦ୍ମାଦେଇପୁର, ନୟାଗଡ଼

୯୯୩୮୭୭୧୨୨୪

ମୁଁ ଏ ସ୍ୱପ୍ନଗୀତି

ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଜନ୍ମରାତି ପରି ଦେଖୁଛୁ ନିଜତି
ଜୀବନେ ମଧୁର ସ୍ୱପ୍ନ,
ସେଇ ସ୍ୱପ୍ନ କଣ ନିସ୍ୱାର୍ଥୀ ଜନ୍ମର
ଭାବାବେଗେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ?

ନିଶବ୍ଦ ରାତିର ଭିଜିଲା ସପନ
ସକାଳକୁ ସିନା ନାହିଁ,
ପୁଣି ଆକାଶକୁ ସପନ ଫେରିବ
ପ୍ରଣୟ ବରଷା ହୋଇ ।

ଚାଲ ଦେଖୁଥିବା ଜୀବନେ ସପନ
ତାରାଫୁଲ ପରି ନିତି,
ଦିନେ ହୋଇବା ସେ ମିଞ୍ଜିମଞ୍ଜିରୁ ଯେ
ଅସରନ୍ତି ଜନ୍ମରାତି ।

ସପନ କଅଣ ଅଳିକ ଜୀବନେ
ଆଖିର ପିୟାସୀ ଠାର,
ସେ ତ ନୀରବରେ ସୁରିଲା ଶ୍ରାବଣ
ନିସ୍ୱ ପାଇଁ ନିରନ୍ତର ।
ହୀନମନ୍ୟତାର ତାତିରେ ତୁମେ କି
କାହାର ହସିଲା ସ୍ୱପ୍ନ,
ଯଦି ମନ ତୁମ ପକ୍ଷପାତିତାରେ
ପଙ୍କମାଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

କୁଆଁରୀ ଆଖିରେ ମଧୁର ସପନ
ହସୁଥାଏ କିରିକିରି,
ଯେମିତି ଆକାଶ ବୁକୁରେ ହସଇ
ତାରାଫୁଲ ମନଭରି ।

ସପନ ଜୀବନେ ଆସେ ଘନଘନ
ଭେଦିବାକୁ ଅନ୍ଧକାର,
ଜୀବନ ହୋଇଲେ ସଭିଙ୍କ ସପନ
ମରଣକୁ କାହିଁ ଡର ?

ଜନାର୍ଦ୍ଦନପୁର ଶାସନ
କେନ୍ଦୁଝର
୭୭୮୩୮୭୭୭୪୭

ହେ ସମୟ !

ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ସମୟ ତ ସବୁ ଗଢ଼ଇ ଭାଙ୍ଗଇ
ଓଲଟପାଲଟ କରେ
ସବୁ କାରଣର କାରଣ ସମୟ
ସମୟରେ ସବୁ ସରେ ।

ସମୟ ଗତିକୁ ବୁଝିବା କଠିନ
କିଏସେ ପାରିଛି ବୁଝି
ଶକ୍ତିବାନ ନାହିଁ ସମୟ ସହିତ
କିଏସେ ପାରିବ ଯୁଝି
ସମୟ ତ ଦିଏ ସମୟ ବି ନିଏ
ସମୟକୁ ଜାଣ ଥରେ ।

ସମୟ କହିବ ତା'ର ଇତିହାସ
ଭବିଷ୍ୟତ କହିପାରେ
ବର୍ତ୍ତମାନ କଥା ଆମ ପାଇଁ ଯାହା
ଆମେ ତହିଁ କାଳ ସାରେ
ସମୟର ଚକ୍ର ଅବିରାମ ଘୁରେ
ସବୁକିଛି ପୁଣି ହରେ ।

ସମୟ ସହିତ ତାଳ ଦେଇ ଯିଏ
ଆଗକୁ ପାରୁଛି ଧାଇଁ
ନିଜକୁ ବହୁତ ଦକ୍ଷ ବୋଲି ଭାବେ
ସେ ସମୟ ତାହା ପାଇଁ
ସମୟ ପାଖରୁ ପଛେଇ ଯେ ଗଲା
ତା ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରେ ।

ସମୟକୁ ନିଜ ଆୟତ୍ତେ ରଖିବା
ବଡ଼ କାଠିକର ପାଠ
ସମୟ ଗତିଲେ ସବୁ ସରିଯାଏ
ଯେତେ ମାଠୁଅଛ ମାଠ
ସମୟ ପ୍ରକୃତ ଭଗବାନ ଅଟେ
ଭଲଭାବେ ବୁଝ ନରେ ।

ନିହଲ ପ୍ରସାଦ, ଗଞ୍ଜିଆ ପାଟଣା, ଦେଈନାଲ

ଅନୁଗାମିନୀ

ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ

ରାଗ :: ରସକୁଲ୍ୟା

ଘୋଟିଛି ବାଦଲ କାଳିମା ଟାଣି
ଅପସରି ଯିବ ମେଘ ଉଜାଣି
ବ୍ୟଥିତ ହୃଦୟ ପୁତ୍ର ଶୋକରେ
ତନ୍ଦ୍ରା ମରି ଯାଏ ଆଖି କୋଣରେ

କେବଳ ଅଶ୍ରୁର ଜଳ,
କଉଶଲ୍ୟା ରାଣୀ ପୁତ୍ର ପୁତ୍ର ଗୁଣି
ରୋଦନେ କାଟନ୍ତି କାଳ ।୧।

ରାଜ ପ୍ରାସାଦର ଛାତ ଉପରୁ
ରୁଣୁଝୁଣୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ତହିଁରୁ
ଅନ୍ଧକାରେ ଛାୟା ଅୟସ୍କ ଦିଶେ
ଦିବ୍ୟାଙ୍ଗନା ନାରୀ ତାହେଁ ଆକାଶେ
ପହୁଡ଼ ନେଲେ କି ସତେ,
ନନ୍ଦିଗ୍ରାମେ ଏକା ପତି ଯତି ବେଶ
ନିରେଖଇ ଅବିରତେ ।୨।

ଭରତ ଖାଇବା ପରେ ଭୋଜନ
ପତିଶ୍ରୀ ଶୋଇବା ପରେ ଶୟନ
ଅତି ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି ସାଇଁ
ତୁଟି ହେଲା କି ସେବାରେ କାହିଁ
ମଣ୍ଡବୀ ଭାଲଇ ମନେ,
ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ ଯେହ୍ନେ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନାଇଁ
ବଞ୍ଚିଥାଏ ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ ।୩।

ଦେଖି କି ପାରଇ ଦୁଃଖିନୀ ମାତା
କୁଳବଧୂ ହୃଦେ ଜଳୁଛି ଚିତା
ବିଧାତା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗ କପାଳେ ଏକା
ଜହ୍ନ ବିନେ ରାତି ଯେମିତି ଫିକା

ଯାଆ ତୁ ଭରତ ପାସେ,
ହାୟରେ ବିଧାତା କୁମୁଦିନୀ ମନ
ତା' ବିନେ ବଞ୍ଚିଲ କି 'ସେ ? (୪)

ବନବାସେ ସୀତା ପତି ନିକଟେ
ବହୁ ଦୂରେ ସ୍ୱାମୀ ଭର୍ତ୍ତ ଏ ପଟେ
ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ସିନା ସିଏ ମୋ ପାସେ
ନ ଭଲଲେ ଅଂଶୁ ପଦ୍ମକି ହସେ
କାହାକୁ କହିବି କୁହ
ସେ ସିନା ପାଖରେ ମୁଁ କେତେ ଦୂରରେ
ଭିଜି ଯାଏ ଆଖି ଲୁହ ।(୫)

ଚାହିଁଦେଲା ସତୀ ପତି ରତନ
ରମ୍ଭା ତରୁ ପତ୍ରେ ଫଳ ଭୋଜନ
ଆହାର ବିହାର ବେଶ ଯତିର
ଭୂମିରେ ଶୟନ ପର୍ଣ୍ଣ କୁଟୀର
ରଘୁକୁଳ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ,
ରାଜ ବେଶ ତ୍ୟାଗୀ
ତାପସ ବୈରାଗୀ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନେ ଗତି । (୬)

ଏକ ଧ୍ୟାନ ମଗ୍ନେ ଦର୍ଶନ ଯୋଗୀ
ପଥ୍ୟ ସେବନରେ ଯେମନ୍ତ ରୋଗୀ
ଆହାର ବିହାର ଏକାନ୍ତ ମନ
ରେଶମ କୀଟର ମନୋବିଜ୍ଞାନ
ସେପରି ଭରତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ,
କୋଷ ମଧ୍ୟେ ସ୍ଥିତ ଖୋଳପା ବେଷ୍ଟିତ
ଚଉଦ ବରଷ କଷ୍ଟ ।(୭)

ଭାଷିଲେ ଭରତ ମାଣ୍ଡବୀ ଚାହିଁ
ନନ୍ଦିଗ୍ରାମେ କିମ୍ପା ଆସିଲ ଧାଇଁ
ଶୋକାତୁର ମାତା କରେ ରୋଦନ
ମାଆ ସେବା ବ୍ରତେ ନିବେଶି ମନ
ମୋ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରି ଯାଅ
ପୁତ୍ର ପୁତ୍ରବଧୂ ଦୁହେଁ ବନସ୍ତରେ
ଆଉ କେ କରିବ କୁହ ?(୮)

ମନ ଥୋଇଅଛି ଶ୍ରୀରାମ ପାଦେ
ଆହେ ! ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା ତୁମେ ମୋ ଅଧେ
ଦୁଃଖ ସୁଖ ସିନା ଦୁହେଁ ଯୁଆଳି
ଯେମନ୍ତ ସଂସାରେ ବଗ ବଗୁଲି
ପରିବାର ପାଇଁ ତ୍ୟାଗ,

ଜଣେ ଜଣେ ଘର ଆରେକ ବାହାର
ବିହିତ କରମ ଯୋଗ ।(୯)

କରମ କରତା ବିଧାତା ସାହା
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରଣେ ମିଳଇ ତାହା
ଅପସରି ଯିବ ଦୁଃଖର ବେଳ
ଟାକିଥାଅ ପ୍ରିୟେ ସେ ଶୁଭ ବେଳ
ତ୍ୟାଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠା ସାନ୍ୟାସିନୀ,
ସାଧୁ ଶିରୋମଣି ଦୁଅ ବାରେ ସାହା
ତୁମେ ମୋ ଅନୁଗାମିନୀ ।(୧୦)

ଆଇଁଲାପାଲି, ଧନା, ସମ୍ବଲପୁର

ଫୁଲ ନାଁ କୃଷ୍ଣରୁଡ଼ା

ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ

ଏ ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ କିଏ ତାକେ
ଠିଆ ହୋଇ ରାସ୍ତା ପାଖେ
ଆସ ପିଲା ଆସ ବୁଡ଼ା
ତାକେ ଫୁଲ କୃଷ୍ଣରୁଡ଼ା
ତା ରଙ୍ଗ ନାଲିଆ
ପାଖକୁ ଚାଲିଆ ।

କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମରେ ଫୁଲ
କିଏ ହେବ ତା'ର ତୁଲ
ଆଖି ଦୁଏ ଝଲମଲ
କିଏ ଚାହେଁ ବଲବଲ
ବାସ ତା ନ ଥାଉ
ତା'କୁ ତୋଳା ଯାଉ ।

ଖରାରେ ବାଟୋଇ ପାଇଁ
ସିଏ ରହିଥାଏ ଚାହିଁ

ଖରା ମାରେ ଟାଇଁ ଟାଇଁ
ଝାଞ୍ଜି ତାକୁ କାଟେ ନାହିଁ
ସୁନ୍ଦର ସେ ଭାରି
ସିଏ ବେଶଧାରୀ ।

ମିଳିବନି ଗ୍ରୀଷ୍ମ ପରେ
ବରଷକେ ଫୁଟେ ଥରେ
ଆଦର ତ ସିଏ ପାଏ
ଝିଙ୍କାରି ତା ପାଇଁ ଗାଏ
ଛୁଇଁ ଥରେ ଦେବି
ତାର ପ୍ରିୟ ହେବି ।

୨୭, ମନ୍ତ୍ରମାନୋର, ଗୋଠପାଟଣା

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ମୋ: ୯୫୮୩୨୦୨୩୫୭

ପ୍ରେମିଙ୍କୁ ଦୁହାର

ଅଲେଖ ମେହେର

ପ୍ରେମୀ ପ୍ରେମିକାଙ୍କ ହୃଦେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ

ସଦା କରନ୍ତି ବିହାର ,

ସେ ଚାରି ନୟନ ମିଳନ ସ୍ଥଳୀକୁ

ସଦା ମୋର ନମସ୍କାର ।

ପବିତ୍ର ଭାବନା ଶୁଦ୍ଧ ମନ୍ଦାକିନୀ

ଝରେ ଯହିଁ ଅବିରଳ,

ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ ମମତା ମାଧୁରୀ

ଶବ୍ଦ କରେ କଳକଳ ।

ଏକର ଆଦାତେ ଆରେକ ଇକ୍ଷଣୁ

ବହେ ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଧାର,

କଳଙ୍କ କାଳିମା ନିଦାଘେ ତନ୍ମନ

ପ୍ରୀତିର ଅଲିଭା ଗାର ।

ଜହ୍ନୁରୁ ଜୋଛନା ପତତ୍ରୀ କାକଳି

ଯଥା ଗନ୍ଧବହ ଗତି,

ପ୍ରେମର ସରାଗ ବନ୍ଧନ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ

ବସ୍ତରେ ରୁହେ ସାଇତି ।

ଅର୍ବୁଦ ଯୋଜନ ନିମିଷକେ ଘୁରି

ସାଜେ ରୂପର ସମ୍ଭାର,

ତେଣୁକରି ସିନା କୁମୁଦିନୀ କରେ

ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଗଳାର ହାର ।

ହଜିଯାଏ ଯହିଁ ନିଶି କାଳେ ନିଦ

ଉତ୍ତାନ ମାରଇ ଭୋକ,

ମାନ ଅଭିମାନ ଭାସେ ପିକ ସ୍ୱନ

ଅଦେଇ ଅକ୍ଷର ଶ୍ଳୋକ ।

ଦଶନବାସରୁ ମଙ୍ଗଳ କାମନା

ଭାଷି ମଣେ ଦାସ ଛାର,

ଜମୁନା କୂଳର ସେ କୁଞ୍ଜ ବନକୁ

ତୀର୍ଥ ଭାବେ ଯାଯାବର ।

ଅଲେଖ ମେହେର (ଯାଯାବର)

ମାଆ ଦୁର୍ଗା

ସର୍ବେଶ୍ୱର ନନ୍ଦ

ଗରବ ଗଞ୍ଜନ ବାନା
ଅଟେ ମାଆ ତୋର
ଯେ ଗର୍ବ କରଇ ତାର
ଗର୍ବ କରୁ ତୁର ।

ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅବତରି
ଦନ୍ତୁଜ ସଂହାରୁ
ତୋହରି ପ୍ରସାଦେ ମାତ
ଦୁବ ହୁଏ ଦାରୁ ।

ଏ କଲି କାଳରେ ଦୁଷ୍ଟ
ହୋଇଲେ ପ୍ରବଳ
ଦୁଷ୍ଟ ମାନଙ୍କୁ ସଂହାରି
ସବୁକୁ ମାଆ ପାଳ ।

ଭକ୍ତଙ୍କ ଜୀବନ ତୁହି
ଭକ୍ତ ତୋ ଜୀବନ
ଭକ୍ତ ହିତରେ ମାତ
ସଦା ତୋର ମନ ।

ଅଭାଗ୍ୟର ଭାଗ୍ୟଦାତ୍ରୀ
ଅରୁ ମାଲୋ ତୁହି
ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ମାତ
ଯାତି ଦେଉ ତୁହି ।

ଖଳି ପଲ୍ଲୀ, କେନ୍ଦୁପଲ୍ଲୀ

କଳା ପଥର, କଟକ

୭୫୪୦୦୯

ପାଦଚଲା ରାସ୍ତା

ଆଶୁତୋଷ ମେହେର

ଏଇ ପଦଚଲା ରାସ୍ତା ପଡ଼ିଅଛି
କିଏ ଜାଣେ କେତେ ଦିନୁ ,
କେତେ ଲୋକ ଗଲେ ଆସିଛନ୍ତି କେତେ
ଲିଭିନି କାହାର ମନୁ ।।
ତା'ରି କଡେକଡେ କେତେ ଗଛଲତା
ଅଜଣା ଫୁଲର ବାସ ,
ବୁଢ଼ା ବରଗଛ ଓହଳ ଝୁଲାଇ
ପଥଚାରୀଙ୍କର ଆଶ ।।
ଏଇ ବାଟ ଦେଇ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଆନ୍ତି
ଆମ ଗାଆଁ ଛୋଟପିଲା,
ବଡ଼ ହୋଇ ପୁଣି ବିଦେଶ ମୁହଁ ସେ
କରିବାକୁ ଲିଳା ଖେଳା ।।

ଏଇ ବାଟ ଦେଇ ଝିଅ ପିଲାଙ୍କର
ସବାରୀ ଆଗକୁ ଯାଏ ,
ପାଖ ଗାଆଁ ପାଇଁ ଭୁଆଶୁଣୀ ସାଜି
ଆମ ଗାଆଁ ଟେକ ରଖେ ।।
ପାଖ ଗାଆଁ ଝିଅ ଏଇ ବାଟ ଦେଇ
ସବାରୀ ନେଇକି ଆସେ,
ଜନମ ମାଟିର ମୋହ ପରକରି
ଏ ମାଟି ମହକେ ବାସେ ।।

ଏଇ ବାଟ ଦେଇ ଚାଷୀ ବାପୁତା ତା'

ନଙ୍ଗଳ ମୁଣ୍ଡାଇ ବଢେ ,

ମାଟି ଚାଷକରି ସୁନାର ଫସଲ

ଜଗତ ପାଇଁକି କାଢେ ।।

ଏଇ ଚଲାଚାପୁା ଦେଖେ କେତେ ବେଳେ

କାହାର କୋକେଇ ଉଠେ,

ରାମ ନାମ ସତ୍ୟ ଭୁଇଁ ଦହନରେ

ଜୀବନ କାହାଣୀ ତୁଟେ ।।

ଏଇ ପଦଚଲା ଚାପୁା ଶୁଣିଅଛି

କଥା କେତେ ସୁଖ ଦୁଃଖ,

ଧୂଳିକଣା ତା'ରି ଇତିହାସେ ସାକ୍ଷୀ

କୀର୍ତ୍ତି ଅବା ଆପବାଦ ।।

୫୪, ଆର୍ଯ୍ୟପଲ୍ଲୀ

କିଟଛକ ପଟିଆ

ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧୦୨୪

ଦୂରଭାଷ : ୯୪୩୭୦୮୫୩୯୭

ଅକୁହା ଯନ୍ତ୍ରଣା

ଗୁରୁ ଚରଣ ମହାକୁଡ଼

ତୁମେ କି ଜାଣ ?

କେତେ କଷ୍ଟ କେତେ ଯେ ଯାତନା

ଏକା ଏକା ସହିଛି ମୁଁ ଏକାନ୍ତରେ

ତୁମେ ଗଲ ଦୂର କରିଦେଇ ପର

ବନ୍ଦୀ ମୁଁ ମୌନତାର କାରାଗାରେ ।

ପଶ୍ଚାତାପର ଅବକାଶ କାହିଁ ?

ଯାହା ପାଇଛି ସବୁ ତୁମରି ପାଇଁ

ଜାଣେନା ତୁମେ ମୋର ହେବକି ନାହିଁ

ମୋ ଆଖି ଲୁହ ନୀରବରେ ଝରିବ

ତୁମକୁ ଖୁସିରେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ।

ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ପାଥେୟ କରି

ଜୀଉଁଥିଲି କିଛି କାଳ

ଆଜି ସେ ଜୀବନ ପିତା ଲାଗେ ମତେ

ସଂଘର୍ଷକୁ କାହିଁ ବଳ ?

ବ୍ୟର୍ଥ ସବୁ ପ୍ରୟାସ ମୋର

ମନ ବି ଗଲାଣି ଅଧାରେ ଥକି

ବୋଧେ କେଉଁ କାଳରୁ ଅଭିଶପ୍ତ

ସହିବାକୁ ହେବ ଯେତେ ଦୁଃଖ ବାକି ॥

ସ୍ୱପ୍ନକି ସତ ହୁଏ ?

ରାତି ରାତି ଶୋଇଥିଲେ

ନଗ୍ନ ସତ୍ୟତା ଦେହକୁ ନ ଛୁଇଁ

କଳ୍ପନାରେ ଭିଡିଥିଲେ ।

ଏମିତି କେତେ ରାତି ବିତେ

ବିତେ ବର୍ଷ ମାସ

ଅତୀତର ସବୁ ଅସଜଡ଼ା ସପନ

ମନେ ଦିଏ ଅବଶୋଷ ।

ସ୍ୱପ୍ନର ମହଲ ଭାଙ୍ଗିଲା ଗଲା ପରେ

କେମିତି ବା ଜଣେ ଜାଣିପାରେ

ସେ ସ୍ୱପ୍ନର ଦହନ ଉଜାଡେ ଜୀବନ

ଅସରନ୍ତି ଲୋତକର ଉଦ୍‌ଭାବରେ ।

ପ୍ରେମ ପାଇଁ କାନ୍ଦିବି ମୁଁ ଏକା

ତୁମକୁ କାନ୍ଦିବାର ନାହିଁ,

ତୁମେ ମୋ ପାଇଁ କାନ୍ଦିବ ଯେ

ସେ ଭାଗ୍ୟ ଅବା ମୋର କାହିଁ ? ?

ଚିକରପଡ଼ା, କେନ୍ଦୁଝର

ମୋ- ୯୯୩୮୫୫୩୮୨୨

ସଂଘର୍ଷ ମୋର ପରିଚୟ

ପୂଜା ସା

ଏ ଆଖିରେ ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ
ଆଉ ଏ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ନେଇ
ଅନେକ ବାଧା, ଅନେକ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ତଥାପି ବି ମୁଁ ହାରି ନାହିଁ
କରୁଛି ମୁଁ ସଂଘର୍ଷ ଆଜି
ସେହି ସ୍ୱପ୍ନକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ।

ଚାହେଁ ନାହିଁ ମୁଁ କାହାର ମିଛ ପ୍ରଶଂସା
ଆଉ ଚାହେଁ ନାହିଁ ମୁଁ ମିଛ ଆଶ୍ୱାସନା ।
କେବଳ ଚାହେଁ ମୁଁ ମୋ ସଂଘର୍ଷର ଫଳ
ଏ ସଂଘର୍ଷ ହେଉ ମୋ ଶକ୍ତିର ପରିଚୟ ।

ନ ମିଳିଲେ ନ ମିଳୁ ମୋତେ କାହାର
ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା
କାରଣ ମୁଁ ନିଜେ ହିଁ ସାଜିଛି ଆଜି
ନିଜ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେରଣା ।

କେମିତି ତ୍ୟାଗ କରିଦେବି ମୁଁ
ମୋର ସେହି ଦୀପ୍ତିମାନ ସ୍ୱପ୍ନକୁ
ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ମୋତେ ବଞ୍ଚିବା ଶିଖେଇଛି
ଏ ସ୍ୱପ୍ନ ହିଁ ତ ଅନ୍ଧକାର ଜୀବନରେ
ମୋ ପାଇଁ ଆଜି ଆଲୋକ ସାଜିଛି ।

ସଂଘର୍ଷ ହିଁ ମୋର ସାଥୀ
 ସଂଘର୍ଷ ହିଁ ମୋର ପରିଚୟ
 ସଂଘର୍ଷ ହିଁ ମୋର ଅସ୍ତିତ୍ୱ
 ଏ ସଂଘର୍ଷ ବିନା ଏ ଜୀବନ
 ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରମୟ ।

ସେହି ସମୟ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ଦିନେ
 ସଂଘର୍ଷର ଦୀପ ଜଳିବ ଭବିଷ୍ୟତେ
 ମୁଁ ଜିତିବି ମୋ ସ୍ୱପ୍ନର ଯାତ୍ରାରେ ।
 ସଂଘର୍ଷ ହେବ ମୋ ବିଜୟର ଗାଥା,
 ସ୍ୱପ୍ନର ଯାତ୍ରାରେ ମୁଁ ହେବି ଅଜୟ ଯୋଦ୍ଧା ।

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ
 ମା ମାଣିକେଶ୍ୱରୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ
 ଭବାନୀପାଟଣା, କଳାହାଣ୍ଡି ।

ଭୋକର ସନ୍ଦେହ

ମଧୁମିତା ମିଶ୍ର

ପେଟର ଭୋକକୁ ଖାଦ୍ୟ ହିଁ ମିଟାଏ ଜ୍ୱଳନ ଯେ ଶାନ୍ତହୁଏ
ପଡ଼ିଗଲେ ଗଣ୍ଡେ ପଖାଳ ପେଟରେ ତୃପ୍ତି କେତେ ଆସିଥାଏ
ପେଟର ଜ୍ୱାଳାକୁ କିଏ ସହେ କୁହ ପଶୁ ହେଉ କି ମାନବ
ସୁଧାତୁର ହେଲେ ଭୁଲେ ପେଟଧାରୀ ଆପଣା ପରର ଭାବ

ଖରା ଗରମରେ ଶୁଖିଗଲେ ଓଠ ଆଖି ପାଣି ଖୋଜୁଥାଏ
ଓଦା ହେଉଗଲେ ତଣ୍ଡି ସେତେବେଳେ ଆର୍ତ୍ତ ମନ ଖୁସିହୁଏ
ଖୋଜେନା ସର୍ବତ୍ର ଲେମ୍ବୁ ଦହିପଣା ଶୋଷ ହେଉଥିଲା ବେଳେ
ଟୋପାଏ ଜଳରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇ ବଞ୍ଚେ କଲେ କଉଶଳେ

ଦେହର ଭୋକ ତ ଜାଣେନାହିଁ କିଛି ବିବେକ ଶୂନ୍ୟ କରାଏ
ସ୍ଥାନ କାଳ ପାତ୍ର ସବୁ ଭୁଲିଯାଇ ଲୋକହସା ହୋଇଥାଏ
ଜ୍ୱାଳା ପ୍ରଶମନ ନ ଜାଣି ପାରିଲେ ମଣିଷ ପଶୁ ହୁଅଇ
ବିବେକ ହରେଇ ଜଳି ଓ ଜଳେଇ ନର୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗଇ

ମନର ଭୋକ ଯେ ପ୍ରେମ ସ୍ନେହ ଖୋଜେ ଦି ପଦ ମିଠା କଥାକୁ
ବିବେକର ଭୋକ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ଖୋଜେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ସତ୍ତାକୁ

ଭୁବନେଶ୍ୱର

୯୪୩୮୪୭୦୮୦୭

ସୁମତି ଦୁହିତା

ଗୋଲୋକବିହାରୀ ବେହେରା

ତୁ ମୋର ହୃଦ ଚନ୍ଦନ
ସୁମତି ଦୁହିତା
ସୁନାମ ଅର୍ଜୁ ମୋ' ଝିଅ
ଲୋଡ଼େ ତୋର ପିତା ।

କହୁ ବା ନ କହୁ କେହି
ଘର କାର୍ଯ୍ୟ କର
ଚାକିରି କଲେ ବି ଏହା
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତୋହର ।

କଲେ କେହି ଅପକାର
ପାସୋରି ତୁ ଦେବୁ
କେବେ କାହା ଉପକାର
ଭୁଲି ତୁ ନ ଯିବୁ ।

ରୋଷ କଥା କହି ମନେ
ଦେବୁ ନାହିଁ କଷ୍ଟ
ମଧୁର ବଚନେ ସର୍ବେ
ହୁଅନ୍ତି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।

ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କର
କଥା ଥିବୁ ମାନି
ମତି ରଖି ରୀତି ପଥେ
ଚାଲିବୁ ନନ୍ଦିନୀ ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ
ସରକାରୀ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ
ଝଡ଼ଙ୍ଗୀ, ଢେଙ୍କାନାଳ
ମୋ : ୯୯୩୮୩୦୩୦୪୭

ଫଗୁଣ ଶେଷ ଚଇତ ଆସେ

ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ

ଫଗୁଣ ଶେଷେ ଚଇତ ଆସେ

ତହୁ ତହୁ ଖରା ସାଥେ

ବୁହଇ ଝାଳ ଶୁଖଇ ଡାଳ

ଶୁନଶାନ୍ ଲାଗେ ପଥେ ।

ଫାଟଇ ଭୂଇଁ ଶୁଖଇ ନଇ

ତାତି ବଢ଼େ ଅସମ୍ଭାଳ

ଚିକେ କାମରେ ଥକା ମନରେ

ଦେହ ଲାଗେ ଦୁରୁବଳ ।

ପଥକ ଭାଇ ଖୋଜଇ ଛାଇ

ପାଇବାକୁ ଚିକେ ରାହା

ସୁରେଇ ଜଳ ଲାଗେ ଶୀତଳ

କହୁ ଥାଉ ଯିଏ ଯାହା ।

ଦହି ପଖାଳ କାକୁଡ଼ି ଫାଳ

ପାଟିକୁ ଲାଗଇ ଭଲ

ନିଦାଘ କାଳେ ପ୍ରକୃତି କୋଳେ

ହସଇ ସୁନାରୀ ଫଳ ।

ବନ ଦହନେ ଗଛ ବିହୁନେ

ହୁଏନାହିଁ ବୃଷ୍ଟିପାତ

ସଞ୍ଚିତ ପାଣି ନିଅଇ ଟାଣି

ଭସର ଦିଶଇ କ୍ଷେତ ।

ଚଇତି ମେଲା ଭକତ ଭେଳା

ମନକୁ ମୋହିତ କରେ

ନିମ ତକୁଳି ରୋଗକୁ ଟାଳି

ଦେହରେ ଶକତି ଭରେ ।

ଶୋଷରେ ତଣ୍ଡୁ ଦିଅଇ ଘାଣ୍ଟି

ମନକୁ କରି ଅଥୟ

ଖର ପବନ ନିଏ ଜୀବନ

ଦେଇ ଅଂଶୁଘାତ ଭୟ ।

ଶିକ୍ଷକ, ଟେକ୍ନିକାଲ୍ ହାଇସ୍କୁଲ୍ ଆସିକା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ:୯୮୭୧୭୩୮୭୩୭

ମଉଳା ଆଶା ସତେଜ ପ୍ରେମ

ସ୍ୱାତିଶ୍ରୀ ପରିଜା

ମଉଳା ଆଶା, ଯେହ୍ନେ ଶୁଖିଲା ପତ୍ର ଖସି ପଡ଼େ,
ଜୀବନର ଗତିପଥେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଝଡ଼େ ।
ହୃଦୟର କୋଣେ କୋଣେ ନିରାଶାର ଛାଇ,
କାନ୍ଦୁଛି ମନ ମୋର, ନାହିଁ କିଛି ବାଟ କେହି ନାହିଁ ସାହା ।

ହଠାତ୍ ଆସିଲ ତୁମେ, ବସନ୍ତ ପରି ବହି,
ମଉଳା ଡାଳରେ ଦେଲ ନୂଆ ପଲ୍ଲବ ଖେଳାଇ ।
ମୋ ହୃଦୟରେ ଭରିଦେଲ ସତେଜ ପ୍ରେମର ଧାରା,
ଭୁଲିଗଲି ସବୁ ଦୁଃଖ, ନୂଆ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି ପୁଣି ଆଉଥରେ ସଜାଇ ।

ତୁମେ ଆସିଲ ଯେମିତି, ବର୍ଷା ଋତୁ ଆସେ ଧରା,
ଶୁଖିଲା ମାଟିରେ ଭରେ ସତେ ନୂଆ ଜୀବନର ସ୍ୱର୍ଗ ଧରା ।
ମୋ ଆଖିରେ ଦେଖିଲି ନୂଆ ଆଶାର ଆଲୋକ,
ତୁମ ପ୍ରେମରେ ମୁଁ ହେଲି ପୁଣି ସତେ ବେଦାଗ ।

ମଉଳା ଆଶା ହୋଇଗଲା ଏବେ ସତେଜ ଫୁଲ,
ତୁମ ପ୍ରେମ ମୋ ପାଇଁ ଅମୃତ ତୁଲ୍ୟ ମୂଲ୍ୟବାନ କେବେ ନୁହେଁ ତୁଚ୍ଛ ।

ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତୁମ ସହ ବାଣ୍ଟି,
ଖୁସିରେ ହସିବି ମୁଁ ସବୁ ଦୁଃଖ କରିବି ଶାନ୍ତି ।

ତୁମ ହାତ ଧରି ମୁଁ ଚାଲିବି ସଦା,
ପ୍ରେମର ଆଲୋକ ଦେଖାଇବ ମୋତେ ନୂଆ ବାଟ ।
ତୁମେ ମୋ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଉପଲବ୍ଧି,
ମଉଳା ଆଶାକୁ ସତେଜ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସାଥୀ ।

ବାଲିଚନ୍ଦ୍ରପୁର, ଯାଜପୁର

କହି ଜାଣିଲେ

ହରେରାମ ପଣ୍ଡା

ମୁଖରେ ଆମର ରହିଛି ଅମୃତ
ରହିଅଛି ପୁଣି ବିଷ ,
କଥାରେ ଆମର ନିଜ ହୁଏ ପର
ବନ୍ଧୁତାର ହୁଏ ଶେଷ ।
ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ବଢ଼ିଲେ ଆଗକୁ
ଭାଙ୍ଗି ଯାଇପାରେ ମନ ,
କଥାର ମାଧୁରୀ ଛୁଇଁ ଯାଏ ମନ
ବୁଝିଛନ୍ତି କେତେ ଜଣ ?
ବନେଇ ରୁନେଇ କଥା କହି କେହି
ବିକଲ ପଟା ଦରବ ,
ହତଭାଗା କେହି ପଦେ କଥା ପାଇଁ
ଭୋଗିଥାଏ ପରାଭବ ।

କିଏ ପାଏ ନିନ୍ଦା ଅଥବା ପ୍ରଶଂସା
ପଦୁଟିଏ କଥା ପାଇଁ ,
ଠିକଣା ଜାଗାରେ କହି ନ ପାରି କେ
ଦୋଷୀଟିଏ ଯାଏ ହୋଇ ।
ପଦେ କଥା ଥରେ ପାଟିରୁ ଖସିଲେ
ଆଉ ଆସେନାହିଁ ଫେରି ,
କହି ଜାଣିଥିଲେ କଥାଟି ସୁନ୍ଦର
ଯିବା ନାହିଁ କେବେ ଭୁଲି ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ।
କୁଆଁସ , ମେରଦା କାଟିଆଛକ, ଯାଜପୁର ।
ମୋ : ୯୪୩୮୦୭୫୧୯୫

ହେ ମହାମାନବ

ବେଶୁଧର ସୁରୁଜାଳ

ଜ୍ଞାନର ପ୍ରତୀକ ହେ ମହାମାନବ !
ବିଶ୍ୱ-ସମାନତା ଶିରୋମଣି ,
ଆଧୁନିକ ଭାରତର ରାଷ୍ଟ୍ରନିର୍ମାତା
ତୁମେ ସର୍ବ -ସୁଗୁଣର ଖଣି । (୧)

ଗୁଣଜ୍ଞ-ପଣ୍ଡିତ, ପ୍ରତିଭା-ମଣ୍ଡିତ
ସାହିତ୍ୟିକ ବାଗ୍ମୀବର ,
ଜାତିର ଗୌରବ, ଜାତିର ସୌରଭ
ବାଣୀଗର୍ଭ-ଯଶସ୍କର । (୨)

ତୁମରି ଲେଖନୀ ଛିଣ୍ଡାଏ ଧମନୀ
ଜଳାଏ ବିପ୍ଳବ ବହ୍ନି ,
ଦୁର୍ନୀତି, ଶୋଷଣ, ପାଖଣ୍ଡବାଦକୁ
ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁ । (୩)

ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଆଧାରିତ
ସମ୍ବିଧାନ କଲ ସଂରଚନା ,

ସମତା, ବନ୍ଧୁତା, ନ୍ୟାୟସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା
ପ୍ରମାଣ କରେ ଯା'ର ପ୍ରସ୍ଥାବନା । (୪)

ଆଜ୍ଞା ଦେଲ ହେ ମହାନ ସଂଗ୍ରାମୀ
ବିପ୍ଳବର ନୂଆ ସ୍ୱର ,
ମୈତ୍ରୀ ପତାକା ଉଡ଼ି ଫରଫର
ବିବିଧତା ହେଲା ଦୂର । (୫)

ବହୁଜନ ସମାଜର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା
ନାରୀ-ଜାତି ମୁକ୍ତିଦାତା ,
ମାନବତାବାଦ କଲ ପ୍ରତିଷ୍ଠା
ତୁମେ ହେ ରାଷ୍ଟ୍ରନିର୍ମାତା । (୬)

ଭାରତ ମାଟିର ପାଣି ପବନ
 ପ୍ରତି ଭାରତୀୟ ହୃଦୟଧନ,
 କାଳର ବକ୍ଷରେ ଜାତୁଲ୍ଲମାନ
 ତୁମେ ହେ ଅମର ସନ୍ତାନ । (୭)

ବାସ୍ତବବାଦୀ ହେ ଜନ-ନାୟକ
 ପୃଥିବୀର କ୍ରାନ୍ତି ଜ୍ୱେଷାତି ,
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାକ୍ଷରେ ଲେଖା ଅଛି ଇତିହାସେ
 ତୁମରି ଅମ୍ଳାନ କିର୍ତି । (୮)

ତୁମକୁ କା' ସଂଗେ ତୁଳନା କରିବି
 ନିଜର ତୁଳନା ନିଜେ ,
 ରାଜ ଅଧିରାଜ ରୂପରେ ଆଜି ହେ
 କୋଟି ହୃଦୟରେ ବିଜେ । (୯)

ହେ ମହାମାନବ ଦରଦୀ ହୃଦୟ
 ପ୍ରଣତି ଜଣାଏ ଜାତି,
 ପ୍ରେରଣା ଦାୟକ ତୁମ୍ଭ ଶୁଭାଶିଷ
 ମାଗୁଅଛୁ ମଥାପାତି । (୧୦)

ସ.ଶିକ୍ଷକ, ଭଲୁଣ୍ଡା, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର
 ଦୂରଭାଷ : ୯୭୭୮୮୮୧୭୭୪

ଆଜନ୍ମ ପ୍ରେମିକ

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

ମୁଁ ଜାଣିନି

ଆଉ କେବେ ସତରେ

ଦେଖିବି ଅବା

ଅତି ପାଖରୁ ସରୁ ଲମ୍ବା

କଳା ଟିକିଲି ମଖା

ତୋର ସେଇ ଗୋରା ମୁହଁକୁ

ଗାଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନରେ

ଆଉ କିବା ପାଇବି ମୁଁ ସେଇ ଅନୁଭବ

ଏ ପାପ ପଙ୍କଜ ଭାବନାରୁ

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି

ତୋ ଓଠ ରୁ ଚାଖିବି ମୁଁ ମହୁ

ମୁକୁଳା ଛାତିରୁ ସାଉଁଟିବି ସୁଖ ।

ତୋର ଠିକଣା ସେସବୁର ସଂଜ୍ଞା ପ୍ରକୃତି

ପରିସରକୁ ଭୁଲି

ତୁ ଆଉ ଆସିବୁନି ଯମା

ଯବନିକା ପତିଯିବ

ଆମ ସେଇ ଚୋରା ପୀରତିରେ ।

ତଥାପି ସେ ସବୁକୁ ଭୁଲି

ମୁଁ ତୋତେ ହିଁ ଖୋଜୁଥିବି

ଭିଜୁଥିବି ତୋରି ସ୍ମୃତିରେ

ତୋ ପ୍ରତିଛବି ଫୁଟି ଉଠୁଥିବ

ମୋ ପ୍ରତିଟି ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରତି ଭାବନାରେ

ଶେଷ ଯାଏଁ ଜୀବନ ବାଟରେ ।

କଥା ସରେ

ବିନୟ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଭ୍ରମ ନୁହେଁ ତାହା ଆବେଗ ମୋହର

ଆଶକ୍ତିର ଗୁଚ୍ଛ ଭାବ,

ତ୍ୟାଗ ତପସ୍ୟାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମର

ପ୍ରତିରୂପ ପରାଭବ,

ଛାଇ ବି ନୁହେଁ ନିଜର,

ଅନ୍ଧାରରେ ଥିଲେ ଛାଇ ଚାଲିଯାଏ

କରିଦେଇ ସାତପର ।

ନିଜର ଭାବିବା ଭାବି କରୁଥିବା

ବନ୍ଧ ଜୀବର ଏ ଗୁଣ,

ନିଃଶ୍ୱାସ ଭୁଟିଲେ ସବୁ ପର ହେବେ

ଆପଣାର ଯେତେ ଜନ,

ଛାଇ ବି ପଡ଼ିବ ନାହିଁ,

ନା କୋକେଇରେ ନା ସେ ଯୁଦ୍ଧରେ

ଛାଇ କେ ଦେଖିଛି କେହି ?

ମିଛ ମିଛ ସବୁ ମିଛ ଦୁନିଆରେ

ଭାବ ଅଳିକ କ୍ଷଣିକ,

ଅସହାୟ ଏଇ ମଣିଷର ମନ ଖୋଜେ

ଆପଣାର ଲୋକ,

ଭ୍ରମେ ପଡ଼ି ସବୁ ଥାଏ,

ସତ କଣ ତାହା ବୁଝିବା ବେଳକୁ

ସବୁ କଥା ସରିଥାଏ ।

କବିକେଶରୀ କର୍ମକାଣ୍ଡରତ୍ନ ପଣ୍ଡିତ ବିନୟ କୁମାର

ମିଶ୍ର

ମଲ୍ଲିପୁର ଗଡ଼ ନିଆଳ ଖୋର୍ଦ୍ଧା

କଳାଠାକୁର

ଅଭିଜ୍ଞାନ ମହାନ୍ତି

ରତ୍ନ ସିଂହାସନରେ ବିଜେ ହେ ଠାକୁର
ଖିଲି ଖିଲି ତା ହସରେ
ସେହି କାଳିଆ ସାଆନ୍ତର ହସ ଦେଖିଲୋକ
ହୋଇଯାଆନ୍ତି ବସରେ ।

ହାତ ତ ପାଇନି, ଗୋଡ଼ ତ ପାଇନି
ଶୁଣୁ ନାହିଁ ସେ କାନରେ
ଅଗଢ଼ା ଅପୂରା ମୂରତି ହେଲେ ବି
ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଗଣ୍ଠିଧନରେ ।

ଛପନ ଭୋଗରେ ରଖିନି ଲୋଭ
ନାହିଁ ଲୋଭ ପୋଡ଼ପିଠାରେ
ଭକତି ଭାବର ବନ୍ଧା ଠାକୁର ସେ
ଲୋଭ ରଖିଥାଏ ଭକତି ଠାରରେ ।

ଆସେ ନବଦିନାତ୍ମକ ଯାତ୍ରା ରତିବାକୁ
ଭକ୍ତଙ୍କ ସମାଗମରେ
ବାହୁ ମେଲାଇ ସର୍ତ୍ତ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ସେ
ନିଜର କରି ନିଏରେ ।

ନାହିଁ କିଛି ଆଉ ପାଖରେ ଶବ୍ଦ
ତା' ବିଷୟରେ କହିବା ପାଇଁରେ
ଚାଲ ଚିକିଏ ନତମସ୍ତକ ହେବା
ତା' ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେରେ ।

ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ର

ଜେଏନଭି - ବାଲେଶ୍ୱର

ମୋର କଲିଜା ତୁ

ସନାତନ ମହାକୁଡ଼

ମୂଳ ରଚନା ବଙ୍ଗଳା - ଆଗନ୍ତୁକ

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାନ୍ତର - ସନାତନ ମହାକୁଡ଼

ସଦାବେଳେ ମନେ ହୁଏ

ଖାଲି ଯେମିତି ତୋତେ ଛୁଏଁ

ଏଇ ଜୀବନରେ

ମୋ କଲିଜା ତୁ।

ତୁ ହସିଲେ ମୁଁ

ହୁଏ ଯେ ଖୁବ୍ ଖୁସି

ତୋ ଆଖିର ଜଳେ

ମୁଁ ହୁଅଇ ଦୁଃଖୀ ।

ଗ୍ରାମ/ପୋ.ଅ- ବେରୁଆଁବାରୀ ୭୫୨୦୮୨

ଜିଲ୍ଲା- ନୟାଗଡ଼, ଓଡ଼ିଶା।

ଦୂରଭାଷ: ୯୩୩୯୭୧୦୧୨୮

ଇମେଲ: sanmahakud@gmail.com

ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ

ଅମରେସ୍ ଚନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜନା

ସରଗ ଠାନ୍ତୁ ସୁନ୍ଦର
ମନ୍ତ୍ର ଠାନ୍ତୁ ଭି ମଧୁର,
ଏନ୍ତା କିଏ ହେବାରେ ଏତେ
ସେଟା ଆଉ କିହେ ନୁହେଁ
ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ ସତେ ।

ଗର୍ଭେ ଧରି ଦଶମାସ୍ ପେଟେ ବୁଦ୍ଧିକରି
ମୁଇଁ ଗୁଡୁଁ ଟେ ଲାଡ଼ ମାରୁଥିଣି ଯେ,
ତାପ୍ତନେ ଉସତ୍ ମନ୍ ଥି ଲୋକକୁ କହୁଥିବା
ମୋର ଛୁଆ ଲାଡ଼ ମାରୁଛେ କେତେ,
ସେଟା ଆଉ କିହେ ନୁହେଁସେ
ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ ସତେ ।

ମୋର ଲାଗି କେତେ ଦୁଃଖ୍ ସହିକରି
ଅନ୍ଧାର ଦୁନିଆଁ ନୁ ଉଜୁର୍ କେ ଆନିକରି
ତାର୍ ସବୁ ଦୁଃଖ କେ ଭୁଲି ଯାଏସି,
ଆଉ କଲା ଗୁରା ବି ନେ ଦେଖେ

ମତେ ଛାତିନ ଲଗାସି ଆଉ
ତୁମା ଦେସି ଯେ କେତ୍ନି କେତେ
ସେଟା ଆଉ କିହେ ନୁହେଁସେ
ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ ସତେ ।

କହେବାର୍ ତାଲ୍ବାର୍ ସେ ସିଖାସି
ହିଟି ପଡ଼ାର୍ ଆଘୋରୁ ଧରି ପକାସି
ଆଉ ମୁଇଁ ଯଦି କାହାର୍ ନୁ ଲାଗେ
ସେ ମୋର ଭୁଲ୍ କେ ଆଉ ନେ ଦେଖେ
ଭଲ୍ଟା ସେମାନଙ୍କର୍ ନୁ ଗାଳି ଲାଗ୍ବା
କେତେ
ସେଟା ଆଉ କିହେ ନୁହେଁସେ

ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ ସତେ ।

ଘରେ ଯଦି ଅତିଆ କମ୍ ଥିବା
ବାଢ଼ିକରି ଘରର ସମ୍ପଦ ଦେବା
ଯଦି ମୋର ଥାଲି ଖାଲି ହେବାର ଦେଖେ
ନିଜେ ପଛେ ପାଏନ୍ ପିଇବା ପେଟେ,
ସେନ୍ଦୁ ମତେ କହେବା ବାବୁରେ
ପେଟ ପୁରୁଲା କି ଆର ବାଢ଼ି ଦେମି ତତେ
ସେଟା ଆର କିହେ ନୁହେଁସେ
ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ ସତେ ।

ଦୁନିଆର ସବୁ ଦୁଃଖ କେ ଛାଡ଼ିତଲେ ଚାପି
ଭିତ୍ରେ ଭିତ୍ରେ କାନ୍ଦୁଥିବା ପଛେ
ଆର ମୁଁ ଯଦି ଘର୍କେ ଆଏଲି ,
ମୁଁହୁ କେ ତାର ପୁଛିକରି
ମତେ ପରାବା ଧନରେ କାଶାହେଲା
ତତେ
ସେଟା ଆର କିହେ ନୁହେଁସେ
ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ ସତେ ।

ମାଁ କେ କେତେ ନାଲ କହେବ ବେକାର
ମାଆର ଲୁନ୍ ଚାହିଁକରି ଭି ସୁଝି ନେ ପାର
ବାଲ୍ ପାଟିକରି ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ହେଇ ଯାଇଥିବ
ତମେ ପଛେ
ବାକି ମାଁ ଯଦି ବଢ଼ିଥିବା
ପାରୁଲା ମୁଡ଼ା ବୁଢ଼ା କେ ଭି ତାକୁଥୁବା
ବାବୁରେ..... ବାବୁରେ.... କେତ୍ନି କେତେ
ସେଟା ଆର କିହେ ନୁହେଁସେ
ମୋର ସୁନ୍ଦରୀ ମାଁ ସତେ ।

ବରଗାଁ , ତେନ୍ତୁଳିଚିକ୍ରା, ବରଗଡ଼

ମୋ - ୯୩୩୭୦୫୦୩୮୪

ପହେଲା ଦେଖା

ହରିଶ୍ ଡାଣ୍ଡି

ମାଏକି ମୁଇଁ ସତ୍ କହୁଛେଁ ହେ।
 ସେଟା ମୋର୍ ପହେଲା ଦେଖା,
 ବନ୍ଧାଟେ ବସି ମାଜୁଥିଲା ରେଡ଼ି
 ମୁହେଁ ତାର ହଲ୍ଦି ମଖା ।
 ଯେତେ ଦେଖୁଥାଏଁ ମନ୍ ନାହିଁ ଭରେ
 ତର୍କି ଗଲାଗା ଗା ଗୁରି,
 ଲାଏଜ୍ କୁରି ଲତା ବାହାରି ଆଏଲା
 ଝଟ୍ପଟ୍ ଗାଧୁଆ ସାରି ।
 ପାହା ଚିନ୍ହା ତାର ଧୁଲି ପଡୁଥାଏ
 ଖାକେ ଧରିଥିଲା ଗରିଆ,
 ତୁଳସୀ ବୁଟାନ ପାଏନ୍ ଗଡ଼େ ଭାଲି
 ମାର୍ଲା ଗୁଟେ ସେ ମୁଡ଼ିଆ ।

ଗାଁଆର୍ ଟୁକେଲ୍ ଗୁନ୍ ତଲନ୍ ବେଭାର୍
 ମନ୍ କେ ନେଲା ମୋର୍ ଘିନି,
 ଯାହା ହେଲେ ଫେର୍ ଦେଖା ଯିବାନ
 ତାର ଆଘେ ଠିଆ ହେଲି ।
 ଥରୁଥିଲା କେତେ ଏତ୍କି ତରେଇ
 ଖାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲା ଗରିଆ,
 କହେଲା କେଯେ ଆଘେ ଠିଆ ହେଲ
 ବାଟ୍ ଛାଡ଼ି ଯ ଦୁରିଆ ।
 ଲୁକାରୁରା ଇ ପ୍ରେମ୍ ପିରତି
 ଗଢ଼ି ସପନର୍ ମହଲ୍,
 ସହରିଆ ପିଲା ଛାଡ଼ି ପଲାସନ୍
 ଗାଁ ଥି ପଡ଼ିଛେ ଚହଲ୍ ।

କେନ୍ଦ୍ରା ବୁଝାମି ଗଅଁଲିଆ ମୁଇଁ
 ସହରେ କରିଛେ ଘର,
 କ୍ଷେତ୍ର ଖଲା ଜଙ୍ଗଲ୍ ବଳଦ୍ ଗାଏ
 ସାଗଂ ସାଧି ଆନ୍ ମୋର୍ ।
 ବାଟ୍ ଭାଗିଂ ସେ ଆଘେ ବଢ଼ିଗଲା
 କହେଲା ମୁଲ୍‌କି ହୁଁସି,
 ଗୁଆ ନଢ଼ିଆ ଧରି ଆସ୍‌ବ ଯ ସତେ
 ଭାବ୍‌ବେ ସବ୍ ଘରେ ବସି ।
 ଭାବର୍ ବନ୍ଧନ୍ ସାତ୍ ଜନମର୍
 ପ୍ରେମ୍ ଦୁହେଁ ଦୁଇ ଦିନିଆଁ,
 ମାଁ ବୁଆ ମୋର୍ ହୁଁ କହେଲେ ଗୋ
 ହେମା ଦୁହେଁ ବର୍ କନିଆଁ ।

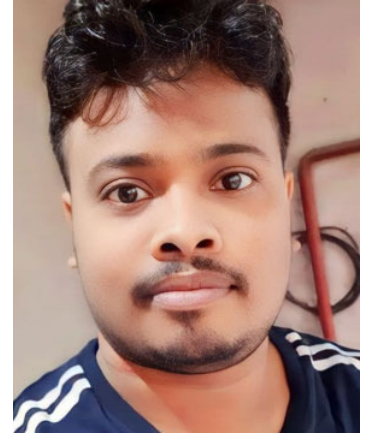
ସାଲେପାଲି, ଗଜବନ୍ଧ, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

ମୋ-୯୧୦୯୪୨୦୪୮୮

ପ୍ରେମର ବନ୍ଧନ

ବନ୍ଧନ ସାଥୁ

ପ୍ରେମ ନାହିଁ ଦେଖେ ଛୋଟବଡ଼ ଜାଏତ୍
କଳା ଗୁରା ଭେଦ ଭାବ୍
ତମକୁ ନେଇ କେତେ ଦେଖିଛେ ସପନ
ନାହିଁ ଛାଡ଼ି ଦେବ ହାତ୍ ।୧।
ତମକୁ ପାଏଲେ ଜିବନ୍ ଟା ମୋର
ହୁଁସି ହୁଁସି ଯିବା ସରି
ତୁମର ବିନା ମୋର ଅନ୍ଧାର ଦୁନିଆଁ
ବର୍ତ୍ତମାନ ମରିମରି ।୨।
କପାଳର ଲେଖା ହାତ ପାପୁଲିର
ତମେ ଆଏ ମୋର ଭାଗ୍ୟ
ମୋର କଲମର କବିତା, କଥାନୀ
ତମକୁ ଦେଖି ଲେଖେ କାବ୍ୟ ।୩।

ତମେଥିଲେ ପାଖେ ଲଭିମି ଯେ ମୁହିଁ
ସମାଜ ଆଗେ ହୋଇ ଠିଆ
ତମକୁ ପାଏବାର ଶେଷ ଇଚ୍ଛା ମୋର
ଖାଉଛେ ଆଜି କିରିଆ ।୪।
ପ୍ରେମର ବନ୍ଧନ ସାତ୍ ଜନମର
ପ୍ରେମ ନୁହେଁ ଦୁଇ ଦିନିଆଁ
ଯିଏଯାହା କହୁ ହାତେହାତ୍ ଦେଇ
ହେମା ଦୁହେ ବର କନିଆଁ ।୫।

ସାଲେପାଲି , ଗଜବନ୍ଧ, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

ମୋ- ୮୪୫୭୯୮୩୩୨୭

ଛି... ଛି...

ସୁନୀଲ କୁମାର ଅଗସ୍ତି

ଆଏ ଇଟା କଲି ଯୁଗ୍
ମୁନୁଷ୍ 'ମୁନୁଷ୍' ଆଏ
ଇ'ନେ କେନ୍ ନି'ସେ ମାହାପୁରୁ,
ପାର୍'ବ କାଏଁ କହି ଇନେ
କେନ୍ ବେଇମାନ୍
ଆର୍ କେନ୍ ସାଧୁ,,
ହର୍ ଏକ୍ ମୁନୁଷ୍
ଠାର୍ କରୁଛେ ନିଜକେ
ରାମ୍ ମାହାପୁରୁକର୍ ତେଲା,
କେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ରଖୁଛେ କାଏଁ
ତାର୍ ହିସାବ୍ କିତାବ୍ ଜୀବନେ
ଜୀବନ୍ ଗୁଲା ବୁଡେଇଛେ
କେତେ ଲୋକର୍ ଭେଲା,,

ପେର୍ ପୁର୍'ଲା ଲୋକର୍
ଯହକିରି ଜ୍ଞାନ୍ ଇ'ଠାନେ
ନା' ପାଏସନ୍ ଇମାନେ
ମହା ଜ୍ଞାନୀ ମହା ମାନୀ,
ଅତି ପୁଟା ଶୁଖଲା ମୁନୁଷ୍
ଭଦା ଲେକରି କା'ଯେ ବାଇ,
ଇ'ଲେକରି ଦୁକାଲର୍ ଯେତେକୁଁ
କଲି ଯୁଗିଆ ମହା ଜ୍ଞାନୀ ଯେତେ
ପାଲେ ସକାଲ୍ ବଲି ଆନ୍'ସନ୍
ଛି !. ଛି ! ଛି ! ଛି !,,

ଚିଚିଲାଗଡ଼, ବଲାଙ୍ଗୀର

ମୋ ୯୪୩୭୨ ୧୦୮୮୭

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲୋଚନାକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫଟ୍ୱେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତୁ ।

ନବଭାରତର ପ୍ରମୁଖ ବିଜ୍ଞାଣୀ : ମହାରାଜା କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଗଜପତି

ନିହାର ରଞ୍ଜନ ସାବତ

ମହାରାଜା ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଗଜପତି ନାରାୟଣ ଦେବ, ଜଣେ ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଥିଲେ, ଯିଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ସୃଷ୍ଟିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ସେ ପାରଳାଖେମୁଣ୍ଡି ଜମିଦାରୀର ପୂର୍ବତନ ରାଜା ତଥା ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପରିବାର ମହାନ ପୂର୍ବ ଗଙ୍ଗ ରାଜବଂଶର ଥିଲେ । କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ୨୭ ଏପ୍ରିଲ ୧୮୯୨ରେ ପିତା ପାରଳାଖେମୁଣ୍ଡିର ଜମିଦାର ଗୌରଚନ୍ଦ୍ର ଗଜପତି ଏବଂ ମାତା ରାଧାମଣି ଦେବୀଙ୍କ କୋଳମଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ । ସେ ପାରଳାଖେମୁଣ୍ଡିର ସ୍ଥାନୀୟ ମହାରାଜା ହାଇସ୍କୁଲରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ଭଟ୍ଟଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ମାତ୍ରାସର ନ୍ୟୁଇଂଟନ୍ କଲେଜକୁ ଯାଇଥିଲେ । ମାତ୍ରାସରେ ପାଠପଢ଼ା ସମୟରେ, ସେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ହରାଇଥିଲେ । ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ସେ ପାରଳାଖେମୁଣ୍ଡିକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ଏବଂ ୧୯୧୩ ମସିହାରେ ଖରସୁଆଁ ରାଜ୍ୟର ରାଜକୁମାରୀଙ୍କୁ ବିବାହ କଲେ । ସେହି ବର୍ଷ ସେ ୨୭ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୧୩ରେ ଜମିଦାରୀର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜମିଦାର ଭାବରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ଭାରତ ଗୌରବ ମଧୁସୂଦନ ଦାସ, ଭାରତମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସ, ଫକୀର ମୋହନ ସେନାପତି ଏବଂ ଭାରତ ସମ୍ମିଳନୀର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଶିଷ୍ଟ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମହାରାଜା

ତତ୍କାଳୀନ ଓଡ଼ିଶା-ବିହାର-ବଙ୍ଗ ପ୍ରଦେଶରେ ଥିବା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାଭାଷୀ ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକୁ ମିଶ୍ରଣ କରି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଦାବି କରିଥିଲେ । ଶେଷରେ, ଏହି ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀର ପ୍ରୟାସରେ, ୧ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୬ ରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଗଠନ ହୋଇଥିଲା । ୧୯୩୬ ମସିହାରେ, ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ରାଜ୍ୟପାଳ ସାର୍ ଜନ୍ ଅଷ୍ଟିନ୍ ହବାକ ମହାରାଜା କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ସରକାର ଗଠନ କରିବାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ । ସେ ୧ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୬ରୁ ୧୮ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୬ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ୨୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୪୧ରୁ ୩୦ ଜୁନ୍ ୧୯୪୪ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ପାଇଁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଭାବେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ଏସସିବି ମେଡିକାଲ କଲେଜ, କଟକର ବିଦ୍ୟାଧରପୁରରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଧାନ ଗବେଷଣା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଏବଂ ପରେ ବ୍ରହ୍ମପୁରରେ ଏମକେସିଜି ମେଡିକାଲ କଲେଜ ଏବଂ ହସ୍ପିଟାଲ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ତାଙ୍କର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଥିଲା । ସେ ଅନେକ ହସ୍ପିଟାଲ, ସ୍କୁଲ, କଲେଜ, ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ, ଏବଂ ଆଧୁନିକ କୃଷି ଫାର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଗଜପତିଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ, କଳା, ବିଜ୍ଞାନ, କୃଷି, ଡାକ୍ତରୀ ଏବଂ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ଆଦି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଗରିବ ଏବଂ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ଛାତ୍ରବୃତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ମହାରାଜା ବିଭିନ୍ନ କଳା ଏବଂ ସାହିତ୍ୟର ପୃଷ୍ଠପୋଷକ ଥିଲେ । କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଥମ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧରେ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ମହାଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ଭାରତୀୟ ସେନାକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସେବାର ସ୍ୱୀକୃତି ଏବଂ ପ୍ରଶଂସା ସ୍ୱରୂପ ସେ ୧୯୨୦ ମସିହାରେ ତତ୍କାଳୀନ ଭାଇସରାୟ ଏବଂ ଭାରତର ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଜେନେରାଲଙ୍କଠାରୁ ସମନ୍ ପାଇଥିଲେ । ସେ ଲର୍ଡ ଲିନଲିଥଗୋଙ୍କ ଅଧ୍ୟକ୍ଷତାରେ କୃଷି

ଉପରେ ରାଜକୀୟ କମିଶନର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ସେ ମାତ୍ରାସ ବିଧାନସଭା ପରିଷଦର ସଦସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନଜନକ ଡକ୍ଟରେଟ୍ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ୧୯୪୭ ନବବର୍ଷ ସମ୍ମାନରେ ତାଙ୍କୁ ନାଇଟ୍ କମାଣ୍ଡର ଅଫ୍ ଦି ଅର୍ଡର ଅଫ୍ ଦି ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଏମ୍ପାଇର (KCIE) ଉପାଧିରେ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଥିଲା । କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ୨୫ ମଇ ୧୯୭୪ରେ ୮୨ ବର୍ଷ ବୟସରେ ହୋଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ମହାରାଜାଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରିୟ ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପାରଳାଖେମୁଣ୍ଡିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମାନର ସହିତ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର କରାଯାଇଥିଲା । ଜନ ମଙ୍ଗଳକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ, ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ଗଠନ ଏବଂ ବିକାଶରେ ନିଜର ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଅବଦାନ ନିମନ୍ତେ ମହାରାଜା ଚିର ସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହିବେ । ଜୟନ୍ତୀ ଅବସରରେ ତାଙ୍କର ଅମର ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ।

ସଂଗଣନ ବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ପ୍ରୟୋଗ ବିଭାଗ

ସୂଚନା ପ୍ରୌଦ୍ୟୋଗିକ ତଥା ପ୍ରବନ୍ଧନ ଶିକ୍ଷା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ (ସାଇମ)

ମଞ୍ଜେଶ୍ୱର ଶିଳ୍ପାଞ୍ଜଳି, ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧୦୧୦

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ - +୯୧ ୯୭୭୭୦୧୧୯୨୮

ପୁରୀର ରଥଯାତ୍ରା : ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମହୋତ୍ସବ

ଅଙ୍କିତ ସାହୁ

ପୁରୀର ରଥଯାତ୍ରା ଓଡ଼ିଶାରେ ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଧାର୍ମିକ ଉତ୍ସବ, ଯାହା ପ୍ରତିବର୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଭକ୍ତମାନେ ଭାଗ ନେଇ ପାଳନ କରନ୍ତି । ଏହି ଉତ୍ସବର ମୂଳ କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ହେଉଛି ଲୋର୍ଡ ଜଗନ୍ନାଥ, ତାଙ୍କର ଭାଇ ବଳଭଦ୍ର ଏବଂ ଭଉଣୀ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ସହିତ ତିନିଟି ବଡ଼ ରଥରେ ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିରକୁ ଯାତ୍ରା କରିବା । ଏହି ରଥଯାତ୍ରା କେବଳ ଧାର୍ମିକ ମାନ୍ୟତା ନୁହେଁ, ଏହା ଓଡ଼ିଶାର ସଂସ୍କୃତି, କଳା, ସାହିତ୍ୟ ଏବଂ ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କର ଜୀବନର ଏକ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଂଶ ।

ରଥଯାତ୍ରା ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଚାଲିଆସୁଥିବା ଏକ ଧାର୍ମିକ ଉତ୍ସବ । ପୁରାଣ ଓ ଐତିହ୍ୟରେ ଏହି ଉତ୍ସବର ଉଲ୍ଲେଖ ମିଳେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଐତିହ୍ୟ ହଜାର ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ପୁରୁଣା ବୋଲି ଧାରଣା କରାଯାଏ । ରଥଯାତ୍ରାର ମୂଳ କାରଣ ହେଉଛି ଭଗବାନ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିରକୁ ଯାତ୍ରା, ଯାହା ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ଏକ ମାଧ୍ୟମ । ଏହି ଯାତ୍ରା ଭଗବାନଙ୍କ ମହାଦେବ ଓ କୃଷ୍ଣ ପରମ୍ପରା ସହ ଜଡ଼ିତ ଅଟୁଟ ଧାର୍ମିକ ମୂଲ୍ୟ ରଖେ ।

ରଥଯାତ୍ରାରେ ତିନିଟି ବଡ଼ ରଥ ଥାଏ - ଜଗନ୍ନାଥ, ବଳଭଦ୍ର ଓ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ପାଇଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ରଥର ନିଜସ୍ୱ ରୂପ, ଆକୃତି ଓ ଅଳଙ୍କାର ଥାଏ । ଏହି ରଥଗୁଡ଼ିକୁ ସୁନାର କାମ, ରତ୍ନ ଚାନ୍ଦୁଆ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶିଳ୍ପକଳା ଦ୍ୱାରା ସଜାଯାଇଥାଏ । ଭକ୍ତମାନେ ଏହି

ରଥଗୁଡ଼ିକୁ ହାତରେ ଟାଣି ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିରକୁ ନେଇଯାନ୍ତି, ଯାହା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭକ୍ତିମୟ ଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ।

ରଥଯାତ୍ରା ମାତ୍ର ଏକ ଉତ୍ସବ ନୁହେଁ, ଏହା ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭଗବାନ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନର ଏକ ଅବସର । ଏହି ଉତ୍ସବ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟ ଭୁଲି ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆସିବାର ଅବସର ଦିଏ । ଲୋକମାନେ ଏହି ଦିନରେ ମନ ଓ ଆତ୍ମାର ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, ଯାହା ତାଙ୍କର ଜୀବନରେ ଶାନ୍ତି ଓ ସମୃଦ୍ଧି ଆଣିଥାଏ ।

ରଥଯାତ୍ରା କେବଳ ଧାର୍ମିକ ଉତ୍ସବ ନୁହେଁ, ଏହା ସାମାଜିକ ଏବଂ ସାଂସ୍କୃତିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବି ବହୁତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହି ଉତ୍ସବରେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଜାତି, ଧର୍ମ ଓ ସମାଜର ଲୋକମାନେ ଏକସାଥି ହୋଇ ଭଗବାନଙ୍କ ପୂଜା କରନ୍ତି, ଯାହା ସମାଜରେ ଏକତା ଓ ସହଯୋଗର ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେଶ ପଠାଏ । ଏହି ଉତ୍ସବ ଓଡ଼ିଶାର କଳା, ସଙ୍ଗୀତ, ନୃତ୍ୟ ଓ ହସ୍ତଶିଳ୍ପକୁ ବିକାଶ କରିଥାଏ ।

ରଥଯାତ୍ରା ପରେ ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିରରେ ରହିଥିବା ଭଗବାନଙ୍କର ରହିବାକୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଉତ୍ସବ ହୁଏ, ଯାହାକୁ ଗୁଣ୍ଡିଚା ପୂଜା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହି ସମୟରେ ଭକ୍ତମାନେ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇ ଘରକୁ ଫେରନ୍ତି ।

ପୁରୀର ରଥଯାତ୍ରା ଲୋକମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନରେ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସବ । ଏହା ଭଗବାନ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତି, ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ସାମାଜିକ ସମ୍ମିଳନର ପ୍ରତୀକ । ରଥଯାତ୍ରା ମାଧ୍ୟମରେ ଭକ୍ତମାନେ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରି,

ଏକତା ଓ ଭାଇତାରାର ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରସାର କରନ୍ତି । ଏହି ଉତ୍ସବ ଓଡ଼ିଶାର ସଂସ୍କୃତିର ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ଧାରା ଭାବେ ରହିଛି ଓ ପୃଥିବୀର ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ରଥଯାତ୍ରା ଦେଖିବାକୁ ଯିବା ଭକ୍ତମାନେ ଏକ ଅନନ୍ୟ ଅନୁଭୂତି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ଯାହା ତାଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନରେ ଏକ ନୂତନ ଆଲୋକ ଆଣିଥାଏ । ଏହି ଉତ୍ସବ ଓଡ଼ିଶାର ଗର୍ବ ଓ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ।

ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ର,
ଗ୍ଲୋବାଲ୍ ଇଣ୍ଡିଆନ ମଡେଲ ସ୍କୁଲ,
ବିଦ୍ୟାଧରପୁର, କଟକ
ଠିକଣା: -ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାଗର, କଟକ ।
ମୋ:-୮୨୪୯୭୮୪୫୯୯

ସାରଳା ମହାଭାରତରେ ଶିଳ୍ପ, ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ସ୍ଥାପତ୍ୟ

ହିମାଦ୍ରି ତନୟା ମିଶ୍ର

ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ ନିମନ୍ତେ ଶିଳ୍ପ ହେଉଛି ପ୍ରମୁଖ ପଦ୍ଧତି । ବିଶ୍ୱକର୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ଶିଳ୍ପର ସୃଷ୍ଟା । ମନୁଙ୍କ ମତରେ – ଶିଳ୍ପ ଶୁଦ୍ରଜାତିର ବୃତ୍ତି । ସଂସ୍କୃତ ରାମାୟଣରେ କୁମ୍ଭକାର, ଲୋହକାର, ଶସ୍ତ୍ରୋପଜୀବୀ ଓ ମାୟୁରକ ଆଦି ଶିଳ୍ପଜୀବୀମାନଙ୍କର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଭାରତୀୟଗଣ କାଷ୍ଠ ହସ୍ତୀବନ୍ତ ଅସ୍ତ୍ର, ଧାତୁ ଓ ଚମ ଆଦି ଶିଳ୍ପରେ ସୁନିପୁଣ ଥିଲେ । ସେହିପରି ବାଣିଜ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରଟି ଜୀବନଧାରଣ ନିମିତ୍ତ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଜରୁରୀ । ସବୁ ଯୁଗରେ ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ବିକାଶ ଶାସକମାନଙ୍କର ଧ୍ୟାନ-ଧାରଣାର ବିଷୟ ହୋଇଆସିଛି । ରାଜ୍ୟର ଅର୍ଥନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ଶିଳ୍ପ ପରସ୍ପର ପରିପୂରକ । ଶିଳ୍ପର ପ୍ରସାର ବାଣିଜ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବସ୍ତୁର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସାମଗ୍ରୀ ବାଣିଜ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ଲୋକଙ୍କ ହିତ ସାଧନ ନିମନ୍ତେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତରେ ଦଶବିଧ ବୃତ୍ତିସହ ଶିଳ୍ପ-ବାଣିଜ୍ୟ ପରିଗଣିତ ହେଉଥିଲା । ଭାରତୀୟ ସମାଜରେ ବାଣିଜ୍ୟ ବୈଶ-କର୍ମ ରୂପରେ ଗୃହୀତ । ସ୍ଥାପତ୍ୟ କର୍ମ ଜୀବିକାର୍ଜନର ଅନ୍ୟତମ ଦିଗ । ପାତଞ୍ଜଳିଙ୍କ ଭାଷାରେ- ନରଗକାରକ, କୁପଶନନ ପ୍ରାସାଦ ଓ କୁଟୀର (ଏକତଳ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୃହ)ର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ସଂସ୍କୃତ ମହାଭାରତରେ ଜତୁଗୃହ, ସ୍ୱୟଂସ୍ୱର ସଭା, ଯଜ୍ଞମଣ୍ଡପ, ପୁଷ୍କରିଣୀ ଆଦି ଖନନକୁ ନିଆଯାଇଛି ।

ମଧ୍ୟଯୁଗରେ ଶିଳ୍ପ ଓ ବାଣିଜ୍ୟର ବିକାଶ ହୋଇଛି । ମଧ୍ୟଯୁଗୀୟ ସମୟରେ ବୈଦେଶିକ ବଣିକମାନେ ଭାରତକୁ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆସି ସୁନାରୂପା ବିନିମୟରେ ହସ୍ତୀବନ୍ତ ନିର୍ମିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ନେଉଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ କୃଷିରେ ବହୁ ଲୋକ ଜୀବିକା

ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶିଳ୍ପର ବହୁବିଧ ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ଲୋକେ କାର୍ଯ୍ୟାସ, ରେଶମ, ପଟମ, ଲୌହ ଓ ତାମ୍ର ଆଦିର ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାର କରୁଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଭାରତ ସହ ଚୀନ, ମାଲୟ, ଭୁଟାନ, ତିବ୍ବତ, ଆଫଗାନିସ୍ଥାନ, ପାରସ୍ୟ, ଏସିୟା ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାସାଗରୀୟ ଅଞ୍ଚଳ ସହ ଭଲ ଯୋଗାଯୋଗ ରହିଥିଲା । କାଲିକଟ୍ ବନ୍ଦରଠାରୁ ଲୋହିତ ସାଗର ଅଭିମୁଖେ ଭାରତୀୟ ବାଣିଜ୍ୟ-ତରୀମାନ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ବସ୍ତ୍ର, ଧାତୁ ଓ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଦି ଶିଳ୍ପର ପ୍ରଭୃତ ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ଭାରତର ସ୍ଥାପତ୍ୟ, ବୈଦେଶିକମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା । ଭାରତର ତୀର୍ଥସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ଥିବା ପୁଷ୍କରିଣୀମାନ ଦେଖି ବିସ୍ମୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ପୁଷ୍କରିଣୀ ଖନନ କରିବାର କଳା-କୌଶଳ ଅତି ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଥିଲା ବୋଲି ବିଦେଶୀ ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କ ମତ । ଏହି ଶିଳ୍ପ ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ସ୍ଥାପତ୍ୟର ନୈପୁଣ୍ୟତା ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତରେ କାବ୍ୟିକ ସାକ୍ଷୀ ।

ବିଭିନ୍ନ ଶିଳ୍ପ :

ସେ କାଳରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଶିଳ୍ପମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ସାରଳା ଦାସଙ୍କ କୃତିରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ।

୧. ଅଳଙ୍କାର :

ଭାରତବର୍ଷରେ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଏଯାବତ୍ ଅଳଙ୍କାରର ପ୍ରସିଦ୍ଧି ରହିଛି । ମହାଭାରତ, ରାମାୟଣ, ଭାଗବତ, ବିଷ୍ଣୁପୁରାଣ ଆଦିରେ ବିଭିନ୍ନ ଅଳଙ୍କାରର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ଯଥା – ସୁବର୍ଣ୍ଣ ହାର, କୁଣ୍ଡଳ, କେୟୁର, ମୁକୁଟ ଓ ନିଷ୍ଠହାର, ମେଖଳା, ଅଙ୍ଗରୀୟ, ନୁପୁର, କଙ୍କଣ, କେୟୁର (ବାଜୁବନ୍ଧ) କିରୀଟ, କର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାରର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ‘ମହାଭାରତ’ର ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ରହିଛି ଉତ୍କଳୀୟ ନାରୀମାନେ

ବହୁବିଧ ଅଳଙ୍କାର ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି । କୁହାଯାଇଛି ଦ୍ରୌପଦୀ ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ସମୟରେ ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ପରିଧାନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ଧାରଣ କରିଥିଲେ ।

“ମୁକୁତା ଜାଲି ଉପରେ ସୀମନ୍ତନୀ ମଣି
ଲଲାଟ ପଟରେ ହୀରା ରତନ ଖଞ୍ଜଣୀ
ନାସାରେ ଅଷ୍ଟରତ୍ନର ଫୁଲି ଯେ ବସଣୀ
ସୂର୍ଯ୍ୟପାଖେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉଇଁଲାକ ପୁଣି
ଭୁଜରେ କଙ୍କଣ ଦିବ୍ୟ ରତ୍ନ ବେନିଚୁଡ଼ା
ଅଷ୍ଟରତନ ଖଚିତ ବିଦ ମୁଦି ଯୋଡ଼ି
ବଳା ପସରି ଦଶ ଅବତାର ମାଳ
ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଚୁଡ଼ୀ କଟୀ କିଙ୍କଣୀ ମେଖଳ
ବିଦମୁଦି ବାହୁଟି ଯେ ସୁନାପାଣି ଦ୍ରବ୍ୟ
ରୁଣୁଝୁଣୁ ନୁପୁର ଯେ ତରଣେ ଆରମ୍ଭ ।”

ସେ କାଳରେ ପୁରୁଷମାନେ ନାରୀମାନଙ୍କ ଭଳି ଅଳଙ୍କାର ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ । ସ୍ୱୟଂମ୍ବର, ଯୁଦ୍ଧଯାତ୍ରା ସମୟରେ ସେମାନେ ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧୁଥିଲେ ।

“ଶିରରେ ରତନମଣି ମକୁଟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ
ଭୁଜରେ ତାତ ତୋତର କଣ୍ଠେ କର୍ଣ୍ଣାଞ୍ଜଳ
ତାତଝୁଞ୍ଜା ବାହୁଟି ଯେ ପାଦବଳା
ଶିରକୁ ସୀମନ୍ତ ହାର ହୃଦୟକୁ ମାଳା
ରତ୍ନମଣି ମୁକୁଟ ଯେ ବିରାଜଇ ଶିରେ
ବିଦମୁଦି କଙ୍କଣ ଯେ ଶୋଭଇ ବାହୁରେ ।”

ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍ତମ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ଅଲଙ୍କାର ପରିଧାନ କରିବାର ପରମ୍ପରା ରହିଥିଲା ।

୨. ବସ୍ତ୍ର :

ରକବେଦରେ ଏହା ସମ୍ପର୍କରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ସଂସ୍କୃତ ମହାଭାରତରେ ଶୁକ୍ଳବସ୍ତ୍ର, ପୀତବସ୍ତ୍ର ଓ ନୀଳବସ୍ତ୍ରର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ମାହାଭାରତରେ ଧୋତି, ପାଟବସ୍ତ୍ର ଆଦିର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ସାରଳା ମହାଭାରତରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ସେ ସମୟରେ ରାଜକୁମାରୀମାନେ ଝିନ୍ନବସ୍ତ୍ର ଓ ପଟବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରୁଥିଲେ । କୁମାରମାନେ ସୁଝୀନ ପୀତାମ୍ବର ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ । କେହି କେହି ବକ୍ସୁ, ରେଶମରବସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ପିନ୍ଧୁଥିଲେ ।

୧. ଦ୍ରୌପଦୀ ଝୀନବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ସଭାକୁ ଆସିଥିଲେ ।

୨. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସୁଝୀନ ପୀତାମ୍ବର ପିନ୍ଧାଇଥିଲେ ।

୩. ଜରାଶବର ନାଲି ରଙ୍ଗର ଦୁକୁଳ ପିନ୍ଧି ଅସ୍ତ୍ରଶିକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ଦ୍ରୋଣାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲା ।

ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣର ବସ୍ତ୍ର ସେତେବେଳେ ବ୍ୟବହାର ହେଉଥିଲା । ଖନିକାର ପରିଧାନ ନିମିତ୍ତ କଳାବସ୍ତ୍ର, ଗଣେଶ ନାଲିରଙ୍ଗରେ ଶୋଭିତ ହୋଇଥିଲେ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୀତବାଦ ଓ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀଙ୍କୁ କଷାୟବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରୁଥିଲେ ।

ଅତି ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍କଳରେ ବସ୍ତ୍ରଶିଳ୍ପର ଭୂସ୍ନେହିକାଶ ଘଟିଥିଲା । ଉଦୟଗିରିର ରାଣୀଗୁମ୍ଫା ଓ ଗଣେଶଗୁମ୍ଫାରେ ଥିବା ନାରୀ ଚରିତ୍ରରେ ସୁକ୍ଳବସ୍ତ୍ରର କାରୁକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେଖିଲେ ବସ୍ତ୍ରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟତା ଫୁଟିଉଠେ । ସେ ସମୟରେ ସାଧାରଣତଃ ପୁରୁଷମାନେ ଧୋତି ଓ ଉତ୍ତରୀୟ ଓ ନାରୀମାନେ ଲୁଗା ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ ।

“ଦଦରା ଛତା ଖଣ୍ଡିଏ କାନ୍ଧରେ ଗାମୁଛା

ଧୋତି ମଳିନ ଉତ୍ତରୀ ପଇତା ହିଁ ଲୋ

ପାଟପତନୀ ଖଣ୍ଡୁଆ ନାନା ଜାତି ଶାଢ଼ୀ ।”

ପରିଧ୍ୟେୟ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଜିନିଷ ଲୋକେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ପତାକା, ବିଛଣା, ଦର, ମଶାରୀ, ଆଲମ୍ବ ଓ ମୁରୁଲି । ଏହିପରି ଭାବରେ ସେତେବେଳେ କଳିଙ୍ଗର ବସ୍ତ୍ର ରାଜଯୋଗ୍ୟ ଭୂଷଣ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ।

୩. ରୌପ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ :

ସେ ସମୟରେ ରାଜକୀୟ ବଂଶାବଳୀର ବମାନରେ ସୁନା, ରୂପା ଓ ମଣିମାଣିକ୍ୟ ଖଞ୍ଜା ଯାଉଥିଲା । ରାଜପ୍ରାସାଦଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ମାଣ କାଳରେ ରୌପ୍ୟ ଓ ଅଷ୍ଟଧାତୁର ବ୍ୟବହାର ରହିଥିଲା । କବିଙ୍କ ଲେଖନୀରୁ ଯାହା ଜଣାପଡ଼େ –

୧. ଅଭିମନ୍ୟୁଙ୍କ ବିବାହ ମଣ୍ଡପରେ ଉପବେଶନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ତା’ର ପାବଳ୍ଲୁ ଗୁଡ଼ିକ ରୌପ୍ୟରେ ନିର୍ମିତ ଥିଲା ।

୨. ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଯଜ୍ଞଶାଳା ମଧ୍ୟ ରୂପାରେ ଛାଉଣି କରାଯାଇଥିଲା ।

୩. ପାଣ୍ଡବମାନେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ନଗରୀକୁ ଗମନ କଲାବେଳେ ଅନୁକୁଳ ପୂର୍ବକ ରୂପାଘଡ଼ିରେ ଦଧିର ଯୋଗାଡ଼ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମଧ୍ୟ ଯୁଗରେ ରୂପା ବ୍ୟବହାରର ପ୍ରମାଣ ପର୍ଶୁରାମ ମନ୍ଦିରଗାତ୍ରରୁ ମିଳେ ।

୪. ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଉପକରଣ :

ଅଳଙ୍କାର ବ୍ୟତୀତ ନାନାବିଧ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ସୁନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି । ସୁବର୍ଣ୍ଣଘଟ, ଆସନ, ପଲଙ୍କ ଇତ୍ୟାଦି । ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ସମୟରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ନାନା ଉପରକରଣ ଓଡ଼ିଆ ଶିଳ୍ପୀମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ଯଥା – ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରଥ, ହାନ୍ତୋଳା ପଲଙ୍କ, ଥାଳି, ଘଡ଼ି, ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳୀ, ଦୀପ, ରୁଖା, କୁମ୍ଭ, ନୌତି, ପଞ୍ଜୁରୀ ଓ ଛଡ଼ା କୋଦଣ୍ଡ, ଧନୁ, ନାରାତ, ଗଦା ଇତ୍ୟାଦି ।

“ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରଥେ ଶାର୍ଦୂଳ ଚର୍ମ ଯନ୍ତେ ଛାଇ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ହାନ୍ଦୋଳ ମଧ୍ୟେ ବିଜୟ ପାଥଞ୍ଜଳୀ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପିଞ୍ଜରାରେ ଅନ୍ନ ଦେଉଥିଲେ ନିତି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜାତୀମାନ ଘେନିଣ କାମିନୀ ।”

୫. ଲୌହ ଶିଳ୍ପ :

ସାରଳା ମହାଭାରତରେ ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଉତ୍କଳରେ ଲୌହ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରବାହମାନ
 ଥିବା କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ସେ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଗ୍ରାମୀଣ କମାରଶାଳ ଥିଲା
 ଯାହା ଲୌହ ଶିଳ୍ପର କେନ୍ଦ୍ର ଥିଲା ଓ କମାନମାନେ ସେଠାରେ କାମ କରୁଥିଲେ । ସାରଳା
 ମହାଭାରତର ଖନିକାର ଜନ୍ମ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଉପାଖ୍ୟାନରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ରହିଛି ।

“ରାତ୍ରେ ହୋଇଲେ ଯତନେ ଶାଳପୂଜା କରି
 ନୂତନ ଅଗ୍ନି ଉତ୍ତାରି ଚମକ କି ଧରି
 ରାତ୍ର ତିନିପ୍ରହରେ କୃଷ୍ଣଛାଗ ନେଇ
 ଚଣ୍ଡୀ ଦେବୀଙ୍କୁ ରକତ ଭାତ ବଳିଦେଇ ।”

ସେହିପରି ମହାଭାରତରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଜତୁଗୃହ ନିର୍ମାଣ କଲାବେଳେ ଲୌହ
 କର୍ମରେ ନିଯୁକ୍ତ ବିନ୍ଧାଶୀମନେ ଯେଉଁ ଲୌହ ଦ୍ରବ୍ୟର ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ ତା’ର ବର୍ଣ୍ଣନା
 ରହିଛି ।

“ହାଶନ୍ତେ ପାଷାଣେ ଯାଇ ଲାଗିଲାକ କୋଡ଼ି
 ଲେଖନୀ ଧରି ବସିଲେ ତାଳପତ୍ର ଘେନି
 ଲୁହାଣସ୍ତ୍ର ଦେଉଅଛି ତୋତେ ବନମାଳୀ
 ନାରାୟଣ ଚକ୍ର କୁଡ଼ ସୁଷଳ ଭୂଷଣୀ
 ଲୁହା ଚରୁରେ ପିଠଉ ଲୁଚି ଏ ଯେ ଦେଇ

ଭୁଜେ ବାଜି ଲୌହଗଦା ଚୁର୍ଣ୍ଣଗଲା ହୋଇ ।”

ଗଙ୍ଗ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶର ରାଜତ୍ୱ କାଳରେ ଲୌହ ଶିଳ୍ପର କାରଖାନାମାନ ରହିଥିଲା ଐତିହାସିକଙ୍କ ମତ ।

୭. ତାମ୍ର ଶିଳ୍ପ :

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ରାଜାନୁଶାସନର ବ୍ୟବସ୍ଥା, ବଂଶାବଳୀର ଗାଥା ଓ ସନନ୍ଦ ସବୁ ତମ୍ବାଫଳକରେ ଲେଖାଯାଉଥିଲା । ମହାଭାରତ, ମନୁସ୍ମୃତି ଓ ମହାଭାଷ୍ୟରୁ ତମ୍ବା ବ୍ୟବହାରର ପ୍ରାଚୀନତା ଉପଲବ୍ଧ । ମହାଭାରତରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଯଜ୍ଞଶାଳା ନିର୍ମାଣ ସମୟରେ ତମ୍ବାର ବିକ୍ଷାଣିମାନେ ତାମ୍ର ଯୋଗାଡ଼ କରିଥିଲେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଲେଖା ଅଛି କ୍ରମିଳା ନାମକ ବାଉରୀକୁ ଶାସନଦାନ କରାଯିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତମ୍ବାପଟିଆ ସନନ୍ଦ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

“ବାଉରୀ ଶାସନ ବୋଲି ଏହା ନାମ ହେଉ

ଆମ୍ଭର ଏ କଥା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହିଥାଉ

ତମ୍ବାପଟରେ ସମସ୍ତ କଥା କୃଷ୍ଣ ବଜ୍ରଧାରୀ ।”

ଇତିହାସରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ସମୟରେ ତମ୍ବାରେ ବହୁବିଧ ଶିଳ୍ପର ପ୍ରସ୍ତୁତ ଓ ପ୍ରସାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ସେ ସମୟରେ କପିଳେନ୍ଦ୍ର ଦେବ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଜାଗେଶ୍ୱର ପୁର, ବେଲମାପୁର ଓ ପ୍ରତାପ କପିଳେଶ୍ୱର ପୁର ଗ୍ରାମାମାନ ଦାନ କରି ତାଙ୍କ ରାଜତ୍ୱର ୨୮ ଅଙ୍କ ତାମ୍ରପଟା ସନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା କଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ତମ୍ବାରେ କୁଣ୍ଡଳ, ନୌକା, ପାତ୍ରୀ ଓ କୁଣ୍ଡ ଭଳି ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇଥିବା କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

୭. କାଂସ୍ୟ ଶିଳ୍ପ :

କାଂସ୍ୟଶିଳ୍ପ ଭାରତରେ ବହୁକାଳରୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ପାଣ୍ଡୁଙ୍କ ଶୁଦ୍ଧିକ୍ରିୟାବେଳେ କାଂସ୍ୟ-

ବାସନ ଦାନ କରାଯିବା କଥା, ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗାନ୍ଧାରସେନକୁ ବନ୍ଦୀଗୃହରେ କଂସା ଥାଳିରେ ଅନ୍ନ ଦେଉଥିବା କଥା ମହାଭାରତରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି । କବିଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର କଂସାଳ, ମର୍ଦ୍ଦଳ ଓ ଝାଞ୍ଜି କାଂସ୍ୟରେ ତିଆରି ।

“ଦେ ବେଶ କଂସାଳ ନେଲେ ପବନ କାହାଳ

ଝାଞ୍ଜି ମୃଦଙ୍ଗ ମର୍ଦ୍ଦଳେ ପୃଥ୍ୱୀ କମ୍ପମାନ

ମର୍ଦ୍ଦ, କଂସାଳ ତୁରୀ ତାଳର ବିଧାନେ ।”

ଇତିହାସକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଜଣାଯାଏ ସେ ସମୟରେ କଣ୍ଠିଲୋ ଓ ବାଲେଶ୍ୱର କଂସାବାସନର ପ୍ରଧାନ କେନ୍ଦ୍ର ଥିଲା ଏବଂ ସେହିଠାରୁ ବହୁ କଂସାବାସନ ବିଦେଶକୁ ରପ୍ତାନି ହେଉଥିଲା ।

୮. ମୃଗ୍ଧୟ ଶିଳ୍ପ :

ସାରଳା ମହାଭାରତରେ କୁମ୍ଭାରମାନେ କୁମ୍ଭାର ଶାଳରେ ମୃଗ୍ଧୟ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାନ୍ତି ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ମହାଭାରତରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଯଜ୍ଞକୁ ହାଣ୍ଡି ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ବତିଶଲକ୍ଷ କୁରାଳଶାଳ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥିଲା । ପାଣ୍ଡବମାନେ ବନବାସ କାଳରେ କୁରାଳଶାଳାରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିବା କଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ତାହା ଶୁଦ୍ଧସ୍ଥାନ ଓ ପାପନାଶକ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ।

“ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ବାରୁ କହନ୍ତି ପଣ୍ଡିତ

ସେ ସ୍ଥାନ ଗୋଟି ଅଟଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର

ଗୋରୁ ଗୁହଳେ ଅଥବା କୁରାଳର ଶାଳ

ଏଥି ଯେ ରହେ ତା ପାପ ଖଣ୍ଡିତ ସକଳ ।”

ଏବେ ମଧ୍ୟ ପୁରୀରେ ଓ ଭୁବନେଶ୍ୱର ମନ୍ଦିରମାନଙ୍କରେ ମାଟି କୁଡୁଆ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥାଏ । ମାଟିର ବିଭିନ୍ନ ପାତ୍ର ତିଆରି ହୁଏ । ଯଥା- ମାଟିହାଣ୍ଡି, ଘଟ, କଳସୀ,

ନଉତି, କୁଡୁଆ, ଦୀପ ପ୍ରଭୃତି ଏସବୁର ବ୍ୟବହାର ଭାରତର ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ବିରଳ ।

୯. କାଷ୍ଠଶିଳ୍ପ :

ରକବେଦରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ରହିଛି । ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ବିଶ୍ୱକର୍ମା କାଠଚକ୍ର ନିର୍ମାଣ କରି ସୁଦୃଢ଼ ରଥ ଗଠନ କରିଥିଲେ ।

“କବାଟେ କର ଦିଅନ୍ତେ ମଥାରେ କିଲିଣୀ

ପାଦରେ କଠଉ ପୁଣ ମଥାରେ ଖୋଲରି

ନେଲ କାଷ୍ଠେ ପୁଣି ଷଣ୍ଢେ କରନ୍ତି ସେହଲ

କୁଳ ଫରୁଆ କାଞ୍ଚିଲା ବିଦ୍ୟେ ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ।”

ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ସମୟରେ ଉତ୍କଳରେ ବଢ଼େଇମାନେ କାଠର ନାନାବିଧ ଶିଳ୍ପ କରି ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ । ହିନ୍ଦୋଳ, ବିମାନରଥ, ପଲଙ୍କ, କବାଟ, କଠଉ, ଧନୁ, ହଳ, ଫରୁଆ, କାଠପେଡ଼ି, ଲଙ୍ଗଳ, ପିଢ଼ା ଇତ୍ୟାଦି ।

୧୦. ଗୌଣଶିଳ୍ପ :

ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ସମୟରେ ଚମଡ଼ା, ହାତୀଦାନ୍ତ, ଅସ୍ତ୍ର ଓ କାଚ ଶିଳ୍ପର ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା । ମହାଭାରତରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଗଙ୍ଗାଦେବୀ ରାଜା ଗାନ୍ଧାରସେନଙ୍କୁ ହାତର ଅସ୍ତ୍ରରେ ପଶାକାଠି ଗୋଟିଏ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରବାକୁ ଦେଇଥିଲେ । ଶକୁନି ମଧ୍ୟ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ହାତର ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଘୋରି ଘୋରି କାଠି ତିଆରି କରିଥିଲେ । କବି, ଦର୍ପଣରେ ଦେଖିବା ଓ ରଥରେ ଦର୍ପଣ ଖଞ୍ଜା ହେବାକଥା ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ଚମଡ଼ା ଶିଳ୍ପର ଅସ୍ତ୍ରତ୍ୱ କବି-ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ମୃଦଙ୍ଗ, ଢୋଲ ଇତ୍ୟାଦି ।

“ମୃଦଙ୍ଗ ତାଳ, କଂସାଳ ଶଙ୍ଖ ତନ୍ତ୍ର ବୀଣା

ବଜାନ୍ତି ଦୁନ୍ଧୁଭି ଯେ ମହୁରୀ ଢୋଲ ଭେରୀ

ଖଞ୍ଜି ହୀରା ନୀଳ ଗଜବନ୍ତ ପୀଢ଼ା ପାରି

ବସାଇଲେ ଗଜବନ୍ତ ପଲ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ

ହାତୀଦାନ୍ତ ପାନିଆରେ କେଶ ତା ହସମାଳି ।”

କେତେକ ବେତକାମର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ଦେଖାଯାଏ ଓଡ଼ିଶାରେ । ପାଣ୍ଡବମାନେ ବେତଛତ୍ର ନିର୍ମାଣ କରି ଭିକ୍ଷା ପାଇଁ ଯାଉଥିବା କଥା କବି ଲେଖିଛନ୍ତି ମହାଭାରତ ଗ୍ରନ୍ଥରେ । ବାଉଁଶରେ କେତେକ ସାମଗ୍ରୀ ତିଆରି ହେଉଥିବା କଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ରମ୍ଭା ଓ ଉର୍ବଶୀ ଆଦି ବାଳିକାମାନେ ଧୁଳିଖେଳ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଟୋକେଇ ଓ କୁଲେଇର ବ୍ୟବହାର କଥା କବି ଲେଖିଛନ୍ତି ।

ବାଣିଜ୍ୟ :

ଶିଳ୍ପ ସହ ବାଣିଜ୍ୟର ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ବ୍ୟବସାୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଶିଳ୍ପଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟର ବଣ୍ଟନ ବା ବିତରଣ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ବାଣିଜ୍ୟ ମୁଖ୍ୟତଃ ୨ଟି ଭାଗରେ କରାଯାଇଥାଏ । ଅନ୍ତର୍ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ବର୍ତ୍ତୁବାଣିଜ୍ୟ ଯାହା ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

ଅନ୍ତର୍ବାଣିଜ୍ୟ :

ରକବେଦରେ ରଷି ଅଗ୍ନିଙ୍କୁ ବାଣିଜ୍ୟ କର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବା ନିମିତ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛନ୍ତି । ସେହିପରି ମହାଭାରତରେ ବାଣିଜ୍ୟର ଯତ୍ନ ନେବା ଓ ସୁରକ୍ଷା କରିବା ରାଜାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି । କୌଟିଲ୍ୟଙ୍କ ମତରେ ରାଜା ଲୋକ ନିଯୁକ୍ତି କରି ବାଣିଜ୍ୟିକ ଦ୍ରବ୍ୟର ମଣ୍ଡନ ଓ କ୍ରୟ ବିକ୍ରୟାଦିର ନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବେ । ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଉତ୍କଳରେ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ବାଣିଜ୍ୟ ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ମୁଦ୍ରାଙ୍କ ବହନ କରେ । ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି –

୧. କୃଷ୍ଣାବେଣୀ ନଦୀ ତୀରରେ ଲୋକେ କାଠର ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ ।

୨. ମରହଟ୍ଟା ନଗରର ସୁଜାଣେଶ୍ୱର ଶବର ମାଂସ ବିକ୍ରୟ କରୁଥିଲେ ।

୩. ଯାଜପୁରର ବୈଶ୍ୟ ହରିସାହୁ ସୁନା ରୂପାର ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ ।

୪. ବିରାଟ ରାଜ୍ୟର ଲୋକେ ଦୁଗ୍ଧ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ ।

୫. ଗୋପାଳୁଣୀମାନେ ମୁଣ୍ଡରେ ଦହିପସରା ଧରି ରାସ୍ତା ଉପରେ ବିକାକିଣା କରୁଥିଲେ ।

୬. ବଳଦ ଉପରେ ଜିନିଷ ଲଦି ବାଣିଜ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ ।

ବହିର୍ବାଣିଜ୍ୟ :

ବହିର୍ବାଣିଜ୍ୟ ଭାରତରେ ସୁପ୍ରାଚୀନ ରକ୍ତେଦରେ ବରୁଣଙ୍କୁ ସାମୁଦ୍ରିକ ମାର୍ଗର ଜ୍ଞାତା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ମୌର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମୟରେ ଭାରତର ବାଣିଜ୍ୟତରୀମାନେ ବାବିଲୋନ୍, ଚୀନ୍ ଓ ବ୍ରହ୍ମଦେଶ ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ଏଥିସହିତ ସିଂହଳ, କାମ୍ବୋଡ଼ିଆ, ଶ୍ୟାମ, ଗ୍ରୀସ୍, ରୋମ, ଆରବ ପ୍ରଭୃତି ଦେଶମାନଙ୍କ ସହ ବାଣିଜ୍ୟିକ ସମ୍ପର୍କ ସମୁଦ୍ର ପଥରେ ଗଢ଼ି ଉଠିଥିଲା । ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ସମୟର ଚିତ୍ର ଏହା ହୋଇଥିବାରୁ ସମୁଦ୍ର ପଥର ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାର ସାରଳା ମହାଭାରତରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ରହିଛି । ‘ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗୁରୁପୁତ୍ରମାନଙ୍କ ଅନ୍ୱେଷଣ ନିମିତ୍ତ ସମୁଦ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଚିତ୍ର ଅବଧାରିତ ହୋଇଛି । ସେହିପରି ସାଧବପୁଅମାନେ ବୋଇତ ନେଇ ଦେଶ ବିଦେଶ ବାଣିଜ୍ୟ କରୁଥିବା କଥା କବି ମଳୟାଦିଳ ବୃତ୍ତାନ୍ତରେ ଅବଧାରିତ କରିଛନ୍ତି ।

“ଉଜାଣି ବୋଲି କରିବା ଏକଇ ନଗରୀ

ମଳୟା ନୀଳ ହିଁରେ ଅଟେ ଅଧିକାରୀ

ବଡ଼ ସାଧୁସମ୍ପଦେ ସେ ଅଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର

ଅନେକ ବୋଇତ ସେହୁ କରଇ ବେଭାର ।”

ଶ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଷୋଡ଼ଶ ଓ ସପ୍ତଦଶ ଶତାବ୍ଦୀ ଉତ୍କଳୀୟ ବହିର୍ବାଣିଜ୍ୟର ସମୃଦ୍ଧତମ ଏବଂ ଅନ୍ତିମକାଳ ଥିଲା ।

ନୌବାଣିଜ୍ୟ :

ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ଯୁଗରେ ଓଡ଼ିଶାର ନଦୀପଥରେ ବାଣିଜ୍ୟ କରିହୁଏ । କବିଙ୍କ ଲେଖନୀରେ ଏହାର ସ୍ୱରୂପ ଆକଳନ କରିହୁଏ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମଥୁରା ଦେଶର ରାଜାଙ୍କୁ ରାଜସୁୟ ଯଜ୍ଞ ପାଇଁ ନାବରେ ତଣ୍ଡୁଳ ପ୍ରେରଣ କରିବା ନିମିତ୍ତ ଆଦେଶ ଦେଇଥିବା କଥା ସାରଳାଙ୍କ ମହାଭାରତରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ପ୍ରଚଳିତ ଢଗଢମାଳୀରେ ମଧ୍ୟ ନୌଚାଳନାର କଥା ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିବାର ଦେଖାଯାଏ । ଯେମିତି, “ଏଇ କଥାକୁ ନାବ ପେଲିଦେଲି କଲିକତାକୁ ।”

ମୁଦ୍ରାର ସ୍ୱରୂପ :

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଭାରତରେ ବହୁ ମୁଦ୍ରାର ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା । ସଂସ୍କୃତ ମହାଭାରତରେ ନିଷ୍କ ନାମକ ମୁଦ୍ରାର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ମନୁସ୍ମୃତିରେ ନିଷ୍କା, ଶତମାଣ, କର୍ଷାପଣ ଆଦି ମୁଦ୍ରାର କଥା କୁହାଯାଇଛି । ମାତ୍ର ଷୋଡ଼ଶ ଶତାବ୍ଦୀ ବେଳକୁ ରୌପ୍ୟ, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଓ ତାମ୍ର ମୁଦ୍ରାର ପ୍ରଚଳନ ହୋଇଥିଲା । ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଉତ୍କଳରେ ମାଦ, କର୍ଷ ଓ ଚିନାର ବ୍ୟବହାର ହୋଇଥିବା କଥା କୁହାଯାଇଛି ଯାହା ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଯେ ରାଜା ସମ୍ବରଣ ଏହି କର୍ଷ ଓ ମାଦର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । ରାଜା ଯଯାତି କେଶରୀ ଚିନାର ପ୍ରଚଳନ କରିଥିଲେ । କଉଡ଼ିର ପ୍ରଚଳନ ମଧ୍ୟ ରହିଥିଲା । ସାରଳା ମହାଭାରତର ସ୍ୱର୍ଣାରୋହଣ ପର୍ବରେ ଯମ ଓ ହରିସାହୁ ବୃତ୍ତାନ୍ତରୁ ଜଣାଯାଏ ।

“ଗଣ୍ଡାକେ କଡ଼ା ବୋଡ଼ି କେ

ଘେନିବ ଗଣ୍ଡାଏ

ପଣକେ ବୋଡ଼ି କାହାଣେ

ଲାଭ ପଦିକାଏ

ଗଣ୍ଡାକ ମାଂସକୁ ପାଞ୍ଚି କଡ଼ାରେ ବିକଇ

ବେଶୀ ଲାଉପାଇଁ କେବେ

ମିଛ ନ କହଇ ।”

ସେହିପରି ମାଦାଳାପାଞ୍ଜିରେ କଉଡ଼ି, ଗଣ୍ଡା ଓ ବୋତିର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଗଙ୍ଗାବଂଶୀୟ ରାଜାମାନେ ମାତ୍ର ନାମକ ମୁଦ୍ରା ପ୍ରଚଳନ କରାଇଥିଲେ । କପିଳେନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କ କାଳରେ ଗଜପତି ମୁଦ୍ରା ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଓଜନ ବିଧି :

ଶସ୍ୟାଦିର ଓଜନ କରିବା ରୀତି ଭାରତରେ ଏକ ପ୍ରାଚୀନ କଥା । ସିନ୍ଧୁ ସଭ୍ୟତାରେ ଓଜନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବଚକରା ଓ କାଷ୍ଠ ନିର୍ମିତ ତରାଜୁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲା ।

ସାରଳା ମହାଭାରତ ରଚନା ସମୟରେ ତତ୍କାଳୀନ ଉତ୍କଳରେ ବିଶା ଓ ପଲାର ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା ବୋଲି ଅନୁମାନ କରାଯାଏ । କବିଙ୍କ ମତରେ – ରାଜା ସମ୍ବରଣ ବିଶା ପଲର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ।

“ଅଜାମୀଦର ନନ୍ଦନ ହେଲା ସମ୍ବରଣ

ବିଶା ପଲ ମାତ୍ର କର୍ଷ କଲେ କ ଭିଆଣ ।”

ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଗରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଏହାର ପ୍ରଚଳନ ରହିଛି । ସଂସ୍କୃତ ବିଶ୍ୱା ଶବ୍ଦରୁ ବିଶାର ସୃଷ୍ଟି । ବିଶାର ପରିମାଣ ଅଠର, ଅର୍ଥାତ୍ କୋଡ଼ିଏ ବା ବାଇଶି ପଲ ବୋଲି ଧରାଯାଏ ।

ବଳଦ ପ୍ରଥା :

ଧାନ ଅଥବା ଚାଉଳ ଦେଇ ଦ୍ରବ୍ୟ କିଣିବା କଥାକୁ ବୁଝାଏ । ମଧ୍ୟ ଯୁଗରେ ଏହି ପ୍ରଥାର ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା । ପାର୍ବତୀଙ୍କ ଦହିବିକା ଦୃଶ୍ୟରେ ଧାନ ଦେଇ ଦହି ନେବା କଥା ବର୍ଣ୍ଣିତ ରହିଛି ସ୍ୱର୍ଗାରୋହଣ ପର୍ବରେ ।

“ତହୁଁ ଦେବୀ ବୋଇଲେ ମୁଁ କୁଳ ଭୁଆସୁଣୀ

ଧାନ ପୁଳାଏ ପାଇଲେ ବଞ୍ଚୁ ଦୁଇପ୍ରାଣୀ
 ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଦାନବେ ଛାର ଧାନ ନେବୁ
 ହୀନା ନଉତିଏ ଆଣି ତୋ ଭାଣ୍ଡରେ ଦେବୁ ।”

ସ୍ଥାପତ୍ୟ :

ବେଦ କଳରୁ ଭାରତରେ ସ୍ଥାପତ୍ୟର କ୍ରମବିକାଶ ହୋଇଥିଲା । ଋକ୍ ବେଦରେ ବହୁ ସ୍ତମ୍ଭଯୁକ୍ତ ସଭା ମଣ୍ଡପ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ରହିଛି ସୂଚନା ମିଳେ । ବୈଦିକ ଋଷି ପ୍ରାସାଦ ବା ହର୍ମ୍ୟ ଓ ତ୍ରିତଳ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୃହର ଉଲ୍ଲେଖ ପ୍ରାଚୀନ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ରହିଛି । ସଂସ୍କୃତ ମହାଭାରତରେ ଜତୁଗୃହ, ସ୍ୱୟଂବର ସଭା, ଶିବିର, ଯଜ୍ଞ ମଣ୍ଡପ ଏସବୁ ନିର୍ମାଣର ବର୍ଣ୍ଣନା ମିଳେ । ରାମାୟଣରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ଭାଗବତରେ ପୃଥୁ ରାଜା ପ୍ରଥମେ କିପରି ଗ୍ରାମ, ନଗର ଓ ଦୁର୍ଗର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ତା’ର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ସେହିପରି ବିଷ୍ଣୁପୁରାଣରେ ଶ୍ରୀତୋଷ୍ଠ ନିରୋଧକ ଗୃହ, ଦୁର୍ଗ, ସ୍ୱଟିକ ଓ ଅଭ୍ରଶିଳା ନିର୍ମିତ ସୁନ୍ଦର ଗୃହର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଅନେକ ସ୍ଥାପତ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ଯାହା ଓଡ଼ିଶାର ଐତିହ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ କରିପାରିଛି ।

୧. ଗୃହ, ପ୍ରାସାଦ :

କବିଙ୍କ ଭାଷାରେ, ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗାନ୍ଧାରସେନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁ ବନ୍ଦୀଶାଳା ନିର୍ମାଣ କଲେ ତା’ର ବିସ୍ତାର ଏକ ଯୋଜନ ଓ ଉଚ୍ଚତା ତିନିଶହ ହାତ ଥିଲା । ସେହିପରି କବି ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଶୟନ କକ୍ଷର ଦୈର୍ଘ୍ୟ ଚାରିକ୍ରୋଶ ଥିଲା । ସେ କାଳର ପ୍ରାସାଦ ନିର୍ମାଣବେଳେ ପାହାଚ, କବାଟ, କିକିଣୀ ଓ ଜଳା କବାଟ ତିଆରି କରା ଯାଇଥିଲା । ସାଧାରଣ ଘରଗୁଡ଼ିକ ଚାଳ ରହୁଥିଲା । ସ୍ତମ୍ଭଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଚାଳ ରଖାଯାଉଥିଲା । ସେଥିରେ ଓରା, ଶେଣି ଓ ବତାର ବ୍ୟବହାର ହେଉଥିଲା । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ -

“କାନ୍ଥ ତାଳ ରୁଅ ବତା ଶେଣୀ ଆଦି କରି

ଜଉ ସଜଳସ ଘୃତ ଛଣପଟେ ଜଡ଼ି

ସୁବର୍ଣ୍ଣର ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇବ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ତାଳ

ସ୍ଫଟିକର ସ୍ତମ୍ଭରେ ଯେ ଚନ୍ଦନର ଶେଣୀ ।”

ପ୍ରାଚୀନ ଉତ୍କଳରେ ବହୁ ପ୍ରାସାଦ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା । ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ଯୁଗରେ ମଣ୍ଡପ, ଅଟାଳିକା ନିର୍ମିତ ହେଉଥିଲା । ଯାହାର ଚିତ୍ର ତାଙ୍କ ରଚିତ ମହାଭାରତ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ପରିସ୍କୃତ ।

“ହାଟବାଟ ଦେଉଳ ଯେ ମଣ୍ଡପ ଜଗତୀ

ସବୁଠାରେ ଲୋକ ରହି ପାର୍ଥକୁ ଦେଖନ୍ତି

ମେଢ଼ ମଣ୍ଡପ ଦେଉଳ ଆବର ଅଟାଳି

ନୀଳ ମେଘେ ଦିଶେ ଯେହ୍ନେ ଶରତ ବିଭୁଳୀ ।”

୨. ଯଜ୍ଞଶାଳା ଓ ସଭାଗୃହ :

ସାରଳାଙ୍କ ମହାଭାରତରେ ସ୍ଵୟଂମ୍ଭର ସଭାର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ସଭାଗୃହର ଆକାର ସୁବିଶାଳ । ପୁଣି ପ୍ରାସାଦ ମଧ୍ୟରେ ଗଜଶାଳ ଓ ଅଶ୍ଵଶାଳ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ।

“ଛାୟାମଣ୍ଡପେ କି ଭିଆଇଲେ ଶୁଭ ଯୋଗେ

ଅକ୍ଷତ ଅର୍ଘ୍ୟ ଯେ ଭିଆଇଲେ ଆଗେ

ଅଶ୍ଵଶାଳ ଗଜଶାଳ କଲେ ନଦୀ କୂଳେ

ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସ ଘରେ ଥାପି ଅନୁକୂଳେ ।”

ସେଥିରେ ବହୁ କୋଠରୀ ରହୁଥିଲା, ଶହେ ବଖରାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରତି ବଖରା ପଞ୍ଚନଳ ଆୟତନ ବିଶିଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା । ରନ୍ଧନ, ଗଜଶାଳ, ଅଶ୍ଵଶାଳ,

ରାଜାଙ୍କ ନବର ସହିତ ରଖି ଓ ରାଜାଙ୍କ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆସ୍ଥାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଥିଲା ।

୩. ଦୁର୍ଗ :

ମଧ୍ୟ ଯୁଗରେ ଉତ୍କଳ ପ୍ରକୃତ ପକ୍ଷରେ ଦୁର୍ଗମୟ ଥିଲା । ବାରବାଟୀ ଦୁର୍ଗ ଅନଙ୍କ ଭୀମଦେବଙ୍କଠାରୁ ମୁକୁନ୍ଦଦେବଙ୍କ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍କଳୀୟ ସ୍ଥାପତ୍ୟର ପରାକାଷ୍ଠା ଦେଖାଇଥିଲା । ସାରଳାଙ୍କ ମହାଭାରତରେ ରଚିତ ଅଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ରଣଭକ୍ଷ ନାମ ଦୈତ୍ୟ ମହାକମରୂପୀ ଗତ ସ୍ଥାପନ କରି ଚିତ୍ରୋତ୍ପଳା ନଦୀତଟରେ କଳକଳା ଗତରେ ଅର୍ଜୁନ ଯମଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିଲେ । ସୁମୁନଗତରେ ପାଣ୍ଡବମାନେ ହିଙ୍ଗୁଳା ଦେବୀଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିଥିବା କଥା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

“ବଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କବାଟ ହୋଇବ କିଲିଶି

ପାତେରୀ ଉଚ୍ଚ ହୋଇବ ବଡ଼ ସଞ୍ଚାଜାଣି

ଗଡ଼ଖାଇମାନ କରି ଭିଆଇଲେ ପୁର

ଖଞ୍ଜିଲେ ପାତ୍ର ସାମନ୍ତ ନିଜ ପରିବାର ।”

୪. ପୁଷ୍କରିଣୀ :

ସେ ସମୟରେ ପୁଷ୍କରିଣୀମାନ ମଧ୍ୟ ଖୋଦନ କରାଯାଉଥିଲା ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତରୁ ଜଣାଯାଏ । ତାଙ୍କ ଲେଖା ମଧ୍ୟରେ ପୁରୀର ଶ୍ୱେତଗଙ୍ଗା, ଭୁବନେଶ୍ୱରର ବିନ୍ଦୁସାଗର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । କବି ସୁଦେବ ଗିରି ନିକଟରେ ଅକ୍ଷକ ନାମକ ବିଶାଳ ସରୋବର ଥିବା କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ।

“ଅକ୍ଷକ ସରୋବର ସୁଦେବ ଗିରିତଳ

ପନ୍ଦର କ୍ରୋଶ ବିସ୍ତାରେ ରହିଅଛି ଜଳ

ସେ ସରୋବର ଅଟଇ ଯୋଜନେ ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ

ଅଛଇ ଶିମ୍ବୁଳୀ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟେ ବିଦ୍ୟମାନ ।”

୫. ଉପକରଣ :

ସେ ସମୟରେ ମାଟି, ପଥର ଓ କାଠରେ ଗୃହଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଉଥିଲା । କବି ଲେଖିଛନ୍ତି - ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ରାଜସୂୟ ଯଜ୍ଞକାଳରେ ସମସ୍ତ କୋଠିମାନ ମାଟିରେ ଗଢ଼ା ଯାଇଥିଲା । ଗାନ୍ଧାରସେନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପଥରରେ ବନ୍ଦୀଶାଳା ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ରାଜକୀୟ ଗୃହଗୁଡ଼ିକରେ ହୀରା, ଲୀଳା, ମାଣିକ୍ୟ, ପ୍ରବାଳର ସ୍ତମ୍ଭଗୁଡ଼ିକରେ ରତ୍ନଦ୍ୱୀପ, ପାଟବସ୍ତ୍ରର ପ୍ରଭୃତି ଶୋଭା ପାଉଥିଲା । କବିଙ୍କ ଭାଷାରେ—

“ବାଡ଼େ ଚିତ୍ର ଯେ ହୋଇବ ଲେଖନ
ଜଡ଼ି ସ୍ଫଟିକରେ ହୋଇବ ଏକବର୍ଣ୍ଣ
ଗଜଲେ ଥଲେ ହାଦେ ହୋଇବ ଏକ ଜଳ
ସୁବର୍ଣ୍ଣର ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇବ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଲ ।”

୬. ଯୋଜନା :

ବିଭିନ୍ନ ଗୃହନିର୍ମାଣ ସମୟରେ ଯୋଜନାମାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲା । ଲଙ୍କାଗଡ଼ ନିର୍ମାଣ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଚିତ୍ରକଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା । ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ରାଜସୂୟ ଯଜ୍ଞ ମଣ୍ଡପ ନିମିତ୍ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଶ୍ୱକର୍ମାଙ୍କୁ ଏକ ଚିତ୍ରପଟ ଦେଇଥିଲେ । ପୁରୀ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ସମୟରେ ବିଶ୍ୱାବସୁ ମାପରୂପ ପରେ ମନ୍ଦିର ଗଠନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଭୃତିର ସମ୍ୟକ ଚିତ୍ର କବି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ।

“ଯାଗକୁ ପର ସଞ୍ଚା ବ୍ରହ୍ମବେତ
ଅଶ୍ୱମେଧ ଘୃତ ଯଜ୍ଞକୁ ତିଳ ନିର୍ମିତ
ରାଜାଙ୍କ ନବର ଅଶ୍ୱଶାଳ ଗଜଶାଳ
ଭାଗମାପ କରିଣ ନେଇ ପାତିଲେକ ନଳ ।”

ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନାରୁ ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶିଳ୍ପର ପ୍ରସାର ହୋଇଥିବା କଥା

ଜଣାପଡ଼େ । ଦେଶରେ ଅନ୍ତର୍ବାଣିଜ୍ୟ, ବହିର୍ବାଣିଜ୍ୟ, ନୌବାଣିଜ୍ୟ ପ୍ରଚଳନ ଥିଲା । ଲୌହ, ତାମ୍ର, କାଂସ୍ୟ, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ, ରୌପ୍ୟ, କାଷ୍ଠ, ବସ୍ତ୍ର ଓ ମୃଣ୍ମୟାଦିର ପ୍ରଚଳନ ସହିତ ହସ୍ତୀଦନ୍ତ, ଅସ୍ତ୍ର, ବାଉଁଶ ଓ ବେତର ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା । ମୁଦ୍ରା ଓ କଉଡ଼ିର ପ୍ରଚଳନ ରହିଥିଲା । ବିଶା ଓ ପଲଦ୍ୱାର ଓଜନମପା ହେଉଥିଲା । ବିଭିନ୍ନ ଗୃହ, ମନ୍ଦିର, ପ୍ରାସାଦ, ଯଜ୍ଞ ମଣ୍ଡପ, ସଭାଗୃହ, ଦୁର୍ଗ ପ୍ରଭୃତି ସାଜସଜ୍ଜାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଧରି ଯୋଜନା ପୂର୍ବକ ସମସ୍ତ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନ କରାଯାଉଥିଲା ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ

୧. ମହାପାତ୍ର, ପ୍ରେମାନନ୍ଦ : ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ, ସତ୍ୟନାରାୟଣ ବୁକ୍ ଷ୍ଟୋର, ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ-୨, ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ, ୨୦୧୫

୨. ମହାରଣା, ସୁରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର : ସାରଳା ସାହିତ୍ୟର ପରିକ୍ରମା

୩. ରଥ, ଦୀନବନ୍ଧୁ : ସାରଳା ମହାଭାରତରେ ସାମାଜିକ ଜୀବନ

ସହଯୋଗୀ ଗବେଷିକା

ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଓଡ଼ିଆ ଉତ୍କର୍ଷ ଅଧ୍ୟୟନ କେନ୍ଦ୍ର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଭ୍ରମଣ ସାହିତ୍ୟର ଜନକ : ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନ

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନ (୨ ଏପ୍ରିଲ ୧୮୯୩ -୧୪ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୭୩) ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟର ଜଣେ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କୁ ଅନେକ ସମୟରେ ହିନ୍ଦୀ ଭ୍ରମଣ ସାହିତ୍ୟର ଜନକ ଭାବେ ଅଭିହିତ କରାଯାଏ । ତାଙ୍କର ଅବଦାନ ଇତିହାସ, ଦର୍ଶନ, ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ, ବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ମାର୍କ୍ସବାଦ ସମେତ ଏକାଧିକ ବିଭାଗରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥିଲା । ସେ ଜଣେ ସଫଳ ଲେଖକ ଥିଲେ, ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟ ଉପରେ ୧୦୦ରୁ ଅଧିକ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଥିଲେ । “ଭୋଲଗା ସେ ଗଙ୍ଗା” ଏବଂ “ମେରୀ ଜୀବନ ଯାତ୍ରା” ଭଳି ତାଙ୍କର ସାହିତ୍ୟ କୃତିଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କର ଗଭୀର ବୌଦ୍ଧିକ ଯୋଗଦାନ ଏବଂ କାହାଣୀ କହିବାର ଦକ୍ଷତାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରିଥାଏ ।

ଭାରତର ମହାନ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକୁ ୬୨ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ସେ ୩୦ରୁ ଅଧିକ ଭାଷା ଜାଣିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ହିନ୍ଦୀରେ ଲେଖୁଥିଲେ । ପ୍ରାୟ ୧୨୫ଟି ପୁସ୍ତକର ଲେଖକ-ଅନୁବାଦକ-ସମ୍ପାଦକ ତଥା ଜଣେ ମହାନ ବିଦ୍ୱାନ ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା ରାହୁଲ ସମାଜ, ଧର୍ମ ଏବଂ ରାଜନୀତିର ସମ୍ପର୍କ ଉପରେ ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ ଲେଖିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମୂଳ ନାମ ଥିଲା କେଦାର ପାଣ୍ଡେ । ସେ କାଶୀ, ଆଗ୍ରା ଏବଂ ଲାହୋରରେ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିଥିଲେ । ୧୯୩୦ ମସିହାରେ ସେ ଶ୍ରୀଲଙ୍କା ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସେବେଠାରୁ ତାଙ୍କ ନାମ ରାହୁଲ ରହିଛି । ବେଦାନ୍ତ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ହରିଦ୍ୱାର, ରଷିକେଶ, ବଦ୍ରିନାଥ ଏବଂ କେଦାରନାଥ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଜେଜେବାପା ତାଙ୍କ ଯାତ୍ରା ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ

ପାଇଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ସଫଳତା ପାଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ, ସାଂକୃତ୍ୟାୟନ ବାରାଣସୀ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ୧୯୧୧ରେ ତାଙ୍କର ଅଧ୍ୟୟନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ପାଲି ଏବଂ ସଂସ୍କୃତ ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ୱାରା ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନ ସାହିତ୍ୟ ଲେଖିବା ପାଇଁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ଡିକ୍ଟ, ଶ୍ରୀଲଙ୍କା, ରୁଷ, ଜାପାନ, ଚୀନ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଗସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବୌଦ୍ଧ ସାହିତ୍ୟକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ । ସେ ଅନେକ କବିତା, ଉପନ୍ୟାସ, ଗୀତ, କ୍ଷୁଦ୍ର କାହାଣୀ, ନାଟକ, ପ୍ରବନ୍ଧ, ପ୍ରବନ୍ଧ ଇତ୍ୟାଦି ଲେଖିଥିଲେ । ସେ ଅନେକ କାହାଣୀ, ଉପନ୍ୟାସ, ଗୀତ, କ୍ଷୁଦ୍ର କାହାଣୀ, ନାଟକ, ପ୍ରବନ୍ଧ, ପ୍ରବନ୍ଧ ଇତ୍ୟାଦି ଲେଖିଥିଲେ । ପାଲି ଏବଂ ସଂସ୍କୃତ ଅଧ୍ୟୟନରୁ ରାହୁଲ ସାହିତ୍ୟ ଲେଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ପାଇଥିଲେ । ସାଂକୃତ୍ୟାୟନଙ୍କ ଆଦର୍ଶଗତ ଯାତ୍ରା ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ଥିଲା-ସେ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମରୁ ମାର୍କ୍ସବାଦକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିଲେ, ଦୁଇଟି ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମନ୍ୱୟ ଖୋଜୁଥିଲେ । ସାମାଜିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରଗତିଶୀଳ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଏବଂ ପ୍ରତିବଦ୍ଧତା ତାଙ୍କ ଲେଖାରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରାୟତଃ ଏକ ଶ୍ରେଣୀହୀନ, ସମତାବାଦୀ ସମାଜ ପାଇଁ ଓକିଲାତି କରୁଥିଲା । ହିନ୍ଦୀ, ଭୋଜପୁରୀ, ଡିକ୍ଟାନ୍ସ, ସଂସ୍କୃତ ଏବଂ ରୁଷୀୟ ସମେତ ୩୦ରୁ ଅଧିକ ଭାଷାରେ ଦକ୍ଷତା ହାସଲ କରିବା ତାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟ ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ଅବଦାନକୁ ଆହୁରି ସମୃଦ୍ଧ କରିଥିଲା । ହିନ୍ଦୀ ସାହିତ୍ୟ ଉପରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଗଭୀର ଥିଲା, ଯାହା ତାଙ୍କୁ ୧୯୫୮ରେ ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର ଏବଂ ୧୯୭୩ରେ ପଦ୍ମ ଭୂଷଣ ପରି ସମ୍ମାନଜନକ ପ୍ରଶଂସା ଅର୍ଜନ କରିଥିଲା । ତାଙ୍କର ରଚନାଗୁଡ଼ିକ ବିଦ୍ୱାନ ଏବଂ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବରେ ପ୍ରେରଣା ଦେଇ ଚାଲିଛି, ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଇତିହାସର ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ସାହିତ୍ୟିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ ପରିଣତ କରିଛି । ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନଙ୍କର ବିଶେଷତା ହେଉଛି: ସେ ପ୍ରାୟ ୩୫ଟି ଭାଷାରେ ଲେଖି ପଡ଼ି

ପାରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଭାଷା ସରଳ, ପ୍ରବାହ ଏବଂ ଇଶ୍ୱରାକ୍ଷିତ୍ ଥିଲା । ସେ ହିନ୍ଦୀ ସାହିତ୍ୟରେ ନୂଆ ଭୋକାରୁଲାରି ଏବଂ ଶୈଳୀ ମଧ୍ୟ ଯୋଡ଼ିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଭାଷା ଶୈଳୀ ସାମାଜିକ ପ୍ରସଙ୍ଗର ଗଭୀରତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ସାହିତ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ସେ ଦର୍ଶନ, ଧର୍ମ, ରଜନୀତି, ଇତିହାସ ବିଜ୍ଞାନ ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ଅନେକ ଲେଖା ଲେଖିଛନ୍ତି । ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନଙ୍କ ପ୍ରମୁଖ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା: ମୋର ଜୀବନ ଯାତ୍ରା (ଆତ୍ମଜୀବନୀ), ଭୋଲଗାରୁ ଗଙ୍ଗା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଦୁମଙ୍କତ ଶାସ୍ତ୍ର, ବହୁରଙ୍ଗୀ ମଧୁପୁରୀ, ଦର୍ଶନ - ଦିଗ ଦର୍ଶନ, ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ, ପଳାୟନ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାନ୍ତୁ । ମାନସିକ ଦାସତ୍ୱ । -କାହାଣୀ - ସତ୍ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ, କନୈଲାଙ୍କ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ । ଉପନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀ, ବଞ୍ଚିବାକୁ, ସିଂହସେନାପତି, ଜୟ ଯୌଧେୟା, ଦୌଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ, ଦୁନିଆ ବଦଳାନ୍ତୁ । ଜୀବନୀ - ସର୍ଦ୍ଦାର ପୃଥ୍ୱୀ ସିଂ, ନୂତନ ଭାରତର ନେତା, ପିଲାଦିନର ସ୍ମୃତି, ଅତୀତରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଷ୍ଟାଲିନ୍, ଲେନିନ୍, କାର୍ଲ ମାର୍କ୍ସ, ମାଓ-ସେ-ତୁଙ୍ଗ, ଯାଯାବର ଗୁରୁ, ମୋର ଅସହଯୋଗ ସାଥୀ ଇତ୍ୟାଦି । ଭ୍ରମଣ ସାହିତ୍ୟ ଶ୍ରୀଲଙ୍କା, ଜାପାନ, ଇରାନ, ନପୁଂସକ ଦେଶ ଆଡକୁ, ମୁଁ ଚୀନରେ ଯାହା ଦେଖିଲି, ଲଦାଖ ଯାତ୍ରା, ତିବ୍ବତ ଯାତ୍ରା, ତିବ୍ବତରେ ଦେଢ଼ ବର୍ଷ, ରୁଷରେ ପଚାଶ ମାସ ଇତ୍ୟାଦି ।

ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନଙ୍କ ପରମ୍ପରା ବୌଦ୍ଧିକ ଜିଜ୍ଞାସା ଏବଂ ନିରନ୍ତର ଅନ୍ୱେଷଣର ଶକ୍ତିର ଏକ ପ୍ରମାଣ । ହିନ୍ଦୀ ସାହିତ୍ୟ, ଇତିହାସ, ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଭ୍ରମଣ ଲେଖାରେ ତାଙ୍କର ଅବଦାନ ଭାରତୀୟ ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ ଏକ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଛାପ ଛାଡ଼ିଛି । ଜଣେ ବହୁବିଜ୍ଞାନୀ, ଭାଷାବିଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ସମାଜ ସଂସ୍କାରକ ଭାବେ ସେ ଜ୍ଞାନକୁ ସଶକ୍ତିକରଣ ଏବଂ ପ୍ରଗତିର ଏକ ମାଧ୍ୟମ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଆଦର୍ଶଗତ ବିବର୍ତ୍ତନ-ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମାର୍କ୍ସବାଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ -ସତ୍ୟ ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଅତୁଟ ଅନ୍ୱେଷଣକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ । ଆଜି ମଧ୍ୟ, ତାଙ୍କର ରଚନା

ଗୁଡ଼ିକ ବିଦ୍ୱାନ ଏବଂ ଚିନ୍ତାନାୟକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ଯାହା ଆମକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛି ଯେ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ଆବିଷ୍କାର ହେଉଛି ଆଜୀବନ ସାଧନା । ସାଂକୃତ୍ୟାୟନ କେବଳ ଜଣେ ଲେଖକ ନଥିଲେ-ସେ ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନ ଥିଲେ, ଏକ ଶକ୍ତି ଯାହା ଆଧୁନିକ ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟ ଏବଂ ଦାର୍ଶନିକ ଆଲୋଚନାକୁ ରୂପ ଦେଇଥିଲା ।

ରାହୁଲ ସାଂକୃତ୍ୟାୟନଙ୍କୁ ପଢ଼ିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, ବିଶେଷ କରି ଯୁବ ପିଢ଼ିଙ୍କୁ, କାରଣ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ସେ ଭାରତ ସହିତ ବିଶ୍ୱର ଯେତେ ଗୁଡ଼ିଏ ସ୍ଥାନ ଭ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି । ସେହି ସ୍ଥାନ ଗୁଡ଼ିକର ପରମ୍ପରା, ଐତିହ୍ୟ, ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସେଠାକାର ଇତିହାସ ବିଷୟରେ ଅସୀମ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ତାଙ୍କ ରଚନାରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଭ୍ରମଣ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଭଳି ନଥିଲା ବରଂ ଏକ ସାମାଜିକ ଆନ୍ଦୋଳନ ଥିଲା । ଦେଶ ବିଦେଶର ଚାରିକୋଣ ଭ୍ରମଣ କରି ସେ ସମାଜ ଭିତରେ କିପରି ଶାନ୍ତି ମୈତ୍ରୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇପାରିବ ସେ ବିଷୟରେ ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ସେହି ହିସାବରେ ତାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସାମାଜିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦିଗରେ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଥିଲା । ତାଙ୍କର ରଚନାରେ ଜଣେ ଭ୍ରମଣକାରୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ହେବ ଉଚିତ, ତାହା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ଯଦି ଜଣେ ସାହିତ୍ୟିକାର ତାଙ୍କ ରଚନାରେ ବିଶ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଜ୍ଞାନକୁ ସଂଯୋଜିତ କରି ପାଠକ ସାମ୍ନାରେ ପହଞ୍ଚାଇପାରନ୍ତି, ତେବେ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଜଣେ ସାହିତ୍ୟିକାର କରିପାରନ୍ତି ।

ଆବାହକ , ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ଅଭିଯାନ

ସୁଜନପୁର , ଯାଜପୁର

୯୪୩୭୨୮୮୦୨୮

ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ସମୁଦ୍ଧବିନାଶ

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ସମୁଦ୍ଧ ବିନାଶ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଆତଙ୍କବାଦ ଏକ ଗମ୍ଭୀର ସମସ୍ୟା ଭାବେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ । ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ସମସ୍ୟା ଭାବେ ଏହା ଉଭା ହୋଇଛି । ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ପାଇଁ ଏହା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ । ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନିଜର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ ପାଇଁ ଧ୍ୱଂସର ତାଣ୍ଡବଲୀଳା ରଚିବା ଏବଂ ହିଂସା ମାଧ୍ୟମରେ ବର୍ବରତା ଓ ନିଷ୍ଠୁରତାର ସହ ନିରୀହ ମନୁଷ୍ୟକୁ ହତ୍ୟା କରିବା । ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ସମଗ୍ର ମାନବ ଜାତି ପାଇଁ କଳଙ୍କ । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ନଥାଏ । ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ମାନବୀୟ ଗୁଣ ନଥାଏ । ଦୟା, କ୍ଷମା, ସହନଶୀଳତା, ସାଧୁତା, ନମ୍ରତା, ଭଲି ମହନୀୟ ଗୁଣ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଶା କରିବା ସୈତାନର ବେଦପାଠ ସଦୃଶ । ଆତଙ୍କବାଦର ଫରାସୀ ଶବ୍ଦ "ଟେରୋରିଜମ୍" ଯାହା ଲାର୍ଟିନ କ୍ରିୟା ଟେରେରେରୁ ଆସୁଅଛି । ଏହାର ଅର୍ଥ ଭୟ ଦେଖାଇବା । ଆତଙ୍କବାଦ ଏକ ପଛା ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏକ ସଂଗଠିତ ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ଦଳ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ ହିଂସାର ପଦ୍ଧତି ଅବଲମ୍ବନ କରନ୍ତି । "ହାନସ ଯେ ମୋଙ୍ଗୋଥାଉ" ମତରେ "ଖରାପ ଲୋକମାନେ ଯାହା କରନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ଆତଙ୍କବାଦ ।" ଜଣେ ଚୀନ ଦାର୍ଶନିକଙ୍କ ମତରେ ଆତଙ୍କବାଦର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଜଣକୁ ହତ୍ୟା କରି ଅନେକଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରାଇବା ।

ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ସୃଷ୍ଟିରେ ମନୁଷ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ । ମାନବ ଜନ୍ମର ସାର୍ଥକତା ଥାଏ ସୁନ୍ଦର ସମାଜ ଗଠନରେ । ମାତ୍ର ଅନେକ ସମୟରେ ନିର୍ବୋଧ ସ୍ୱାର୍ଥପର ମାନବ

ପରିବେଶ ଓ ପରିସ୍ଥିତିର ପ୍ରଭାବରେ ପାଶବିକ ଆଚରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରାଣରେ ଭରିଦିଏ ପଶୁତ୍ୱ । ଏହି ପଶୁତ୍ୱରୁ ଜନ୍ମ ହୁଏ ଆତଙ୍କବାଦ । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାର୍ଥବାଦୀ ଅଭିଳାଷା ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବାଛିନିଏ ଆତଙ୍କର ପଥ, ଖେଳେ ରକ୍ତର ପୈଶାଚିକ ହୋଲି । ସେ କେବଳ ଦୁଝେ ବନ୍ଧୁକ ଗୁଳିଗୋଳା ଓ ରକ୍ତର ପରିଭାଷା । ହିଂସ୍ରା ହୁଏ ତାର ଅଳଙ୍କାର । ଏହି ଆତଙ୍କବାଦ ଭାରତବର୍ଷ ତଥା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ଦେଶକୁ କବଳିତ କରିଛି । ଏହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କୁହାଯାଇଛି "ମାନବ ପିଶାଚ କରିଅଛି ଆଜି ଭାରତ ମା'କୁ ବନ୍ଦୀ କେତେ ନରହତ୍ତା କରନ୍ତି ତାଣ୍ଡବ ନେତ୍ରରେ ପୁରୁଲୀ ବାନ୍ଧି" । ମୁମ୍ବାଇର ୨୬/୧୧ ଆତ୍ମଘାତୀ ଆକ୍ରମଣରେ ୨୫୦ରୁ ଅଧିକ ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରଦୀପ ଲିଭିଯାଇଥିଲା ।

ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ଜାମ୍ବୁକାଶ୍ମୀରର ପହଲଗ୍ରାମରେ ଧର୍ମ ପଚାରି କେବଳ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମମ ନୃଶଂସ ଭାବରେ ହତ୍ୟା କଲେ ଏହା କୌଣସି ସତ୍ୟ ସମାଜରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ।

ଏହା ସମଗ୍ର ମାନବସମାଜ ପାଇଁ କଳଙ୍କିତ ଅଧ୍ୟାୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ଯେପରି ଧର୍ମ ପଚାରି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ଟାର୍ଗେଟ କରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବେ ବଳପୂର୍ବକ ଗୋଡ଼ାଇ ଗୋଡ଼ାଇ ହତ୍ୟା କଲେ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୃଦୟବିଦାରକ ଏବଂ ଅମାନବୀୟ । ପାକିସ୍ତାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାୟୋଜିତ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆମ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ବିଭାଜନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଏବଂ ଆମ ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିଦେବା । ବିଧର୍ମୀ ନରପିଶାଚ କାପୁରୁଷ ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ୨୭ଜଣ ନିରୀହ ପ୍ରୟାଗଙ୍କଙ୍କୁ ଯେପରି ନିର୍ମମ, ବର୍ବର ଭାବରେ ଗୋଡ଼ାଇ ଗୋଡ଼ାଇ ଅମାନବୀୟ ଭାବେ ହତ୍ୟା କଲେ ଏହାର ପ୍ରତିଶୋଧ ଭାରତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ନେବ । ଆତଙ୍କବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଆମର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦି ଚରମବାଣୀ ଶୁଣାଇ ସାରିଛନ୍ତି ପୃଥିବୀର

ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଲୁଚିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ସମୂହ ବିନାଶ କରାଯିବ ଏବଂ ଅତିଶୀଘ୍ର ଦୃଢ଼ ହସ୍ତରେ ଦମନ କରାଯିବ । ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ଯେପରି କାପୁରୁଷ ଭାବରେ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାରରେ ଆମ ଦେଶର ସୀମା ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ରକ୍ତରେ ହୋଲି ଖେଳିଲେ ଏବଂ ଧ୍ୱଂସର ତାଣ୍ଡବଲୀଳା ରଚିଲେ ଏହାକୁ ଆମ ଦେଶ କେବେବି ବରଦାୟା କରିବନି । ରକ୍ତର ଜବାବ ରକ୍ତରେ ଦିଆଯିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର କୌଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ ।

ଆତଙ୍କବାଦ ଭାରତ ତଥା ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ପ୍ରମୁଖ ସମସ୍ୟା ଭାବେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ । ଆତଙ୍କବାଦ କୌଣସି ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଉନ୍ନତିର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ । ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତ ସଦାସର୍ବଦା ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ । ଅନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ର ପାଇଁ ଭାରତ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ । ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତକୁ ଆଦର୍ଶ ମନେ କରନ୍ତି । ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତ ଦେବଭୂମି, ପୁଣ୍ୟଭୂମି, ଅନେକ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ ହେଉଛି ଏଠାରେ । ରକ୍ତାକ୍ତ ସଂଘର୍ଷକୁ ଭାରତ ନାପସନ୍ଦ କରେ । ଅହିଂସା ଓ ଭାତୃତ୍ୱ ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତର ନୀତି ଓ ଆଦର୍ଶ । "ବସୁଧୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍ " ଅର୍ଥାତ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଆମେ ନିଜର ପରିବାର ମାନିଥାଉ । ବନ୍ୟା, ବାତ୍ୟା, ମରୁଡ଼ି, ଭୂଷ୍ମଳନ, ଭୂମିକମ୍ପ, ସୁନାମି ପରି ପ୍ରାକୃତିକ ବିପତ୍ତି ସମୟରେ ପଡ଼ୋଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କୁ ସଦାସର୍ବଦା ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗର ହାତ ବଢ଼ାଇଛି ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତ । ଅତିଥି ଦେବୋ ଭବ ନୀତି ଓ ଆଦର୍ଶରେ ଭାରତ ପରିଚାଳିତ ।

ଇତିହାସର ପୃଷ୍ଠାକୁ ଆଲୋଚନା ଏବଂ ପ୍ରୟାଲୋଚନା କଲେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ ଯେ ଆମ ଦେବଭୂମି, ପୁଣ୍ୟଭୂମି, ମାତୃଭୂମି ଭାରତ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ, ନୀତି, ଆଦର୍ଶ, ନୈତିକତାକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ । ସେଥିପାଇଁ ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ମହାନ । ଆମେ ଭାରତବାସୀ ସେଥିପାଇଁ ଗର୍ବିତ । ଭୟଙ୍କର ମହାମାରୀ କରୋନା ସମୟରେ ଉତ୍ତମ ବିକଶିତ ଏବଂ ବିକାଶଶୀଳ ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ସହାୟତା କରି ଉଦାହରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା

ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତ । ଏହାକୁ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ର ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଭାରତର ପଡୋଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ଯେପରି ଚୀନ, ପାକିସ୍ତାନ, ଆଫଗାନିସ୍ତାନ, ନେପାଳ, ବାଂଲାଦେଶ, ଭୁଟାନ ପରି ଅନେକ ରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ବିପତ୍ତି ସମୟରେ ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତ ଯଥାସମ୍ଭବ ସାହାଯ୍ୟ କରି ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉଦାହରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଅନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ର ପାଇଁ ଭାରତ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ।

ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାରତ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମର ପଡୋଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କ ସହ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ କରିନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଚୀନ, ପାକିସ୍ତାନ, କାନାଡା ପରି ରାଷ୍ଟ୍ର ନିଜର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାର୍ଥସାଧନ ପାଇଁ ଭାରତ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ କ୍ଷମତା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟବିସ୍ତାର ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଣ୍ଠି ଯୋଗାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାରତ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଭିନ୍ନ ଅସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟ, ଦେଶବିରୋଧୀ ଗତିବିଧି ଚାଲୁରଖିଛନ୍ତି । ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ପରି ପବିତ୍ର ଶବ୍ଦକୁ ଏହିପରି ରାଷ୍ଟ୍ର କଳଙ୍କିତ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏହିପରି ରାଷ୍ଟ୍ର ଆତଙ୍କୀ ସଙ୍ଘଠନ ମାନଙ୍କୁ ବିପୁଳ ପାଣ୍ଠି ଯୋଗାଉଛନ୍ତି ଯେପରି ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ଆମ ଦେଶରେ ବିପୁଳ କ୍ଷତି ଘଟାଇବେ ଏବଂ ଆମ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିବେ । ଏହା ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

କ୍ଷମତା ମୋହରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ପାକିସ୍ତାନର ମନ୍ତ୍ରୀମଣ୍ଡଳ, ଶାସନ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ସରକାର ସମସ୍ତେ ନିଜ ସେନାର ଗୁଲ୍‌ମୀ କରିଥାନ୍ତି । ପ୍ରକୃତ କ୍ଷମତା ପାକିସ୍ତାନର ସେନା ହାତରେ ରହିଥାଏ । ରିମୋଟ କଂଟ୍ରୋଲ ସେନା ହାତରେ ରହିଥାଏ । ସେନାର ଇସାରାରେ ସବୁକିଛି ହୋଇଥାଏ ପାକିସ୍ତାନରେ । ପାକିସ୍ତାନ ସରକାର ନିଜ ସେନାର ପ୍ରରୋଚନାରେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ନିଜ ଦେଶରେ ପ୍ରଶୟ ଦିଏ ଏବଂ ତାଙ୍କର ହର୍ତ୍ତା କର୍ତ୍ତା ଦୈବ୍ୟ ବିଧାତା ସାଜିଥାଏ । ବଡ଼ ବଡ଼ ପ୍ରମୁଖ ଆତଙ୍କବାଦୀ ସଙ୍ଘଠନ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱଦରବାରରେ ଓକିଲାତି କରେ ପାକିସ୍ତାନ । ଏହା ଆମ ପଡୋଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ପାକିସ୍ତାନର

ଅସଲ ଚରିତ୍ର ।

ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣରେ ଧରାପଡ଼ିଥିବା ମୁଖ୍ୟ ଖଳନାୟକ କସାବକୁ ଭାରତ ସରକାର ଫାଶୀ ଖୁଣ୍ଟରେ ଝୁଲାଇ ଦେଇଥିଲେ ।

ପୁଲଞ୍ଜାମାରେ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମଘାତୀ ବିସ୍ଫୋରଣରେ ୪୦ରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆମ ଦେଶର ଲଢୁଆ ସାହସୀ ବୀର ଯବାନ ସହୀଦ ହୋଇଥିଲେ । ଏହାର ପ୍ରତିଶୋଧ ସ୍ୱରୂପ ଭାରତୀୟ ବାୟୁସେନା ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ ସର୍ଜିକାଲ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ କରି ୧୪୦କୋଟି ଭାରତୀୟଙ୍କ ଦୁଃଖ ଓ କ୍ରୋଧ ଜର୍ଜରିତ ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦର ଲହରୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । "ସେଣ୍ଟର ଫୋର ରିସର୍ଚ୍ଚ ଷ୍ଟଡି" ପାକିସ୍ତାନ ପକ୍ଷରୁ ଆସିଥିବା ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ପୋଷ୍ଟପୋଷାକତା ଓ ହର୍ଷାକର୍ଷା ଦୈବ୍ୟବିଧାତା ସାଜିଥିବା ପାକିସ୍ତାନରେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଆକ୍ରମଣ ଯୋଗୁଁ ୨୦୨୩ରେ ୭୦୦ରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରଦୀପ ଲିଭିଯାଇଛି । ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ୧୯୭୦ରୁ ୨୦୧୫ ମଧ୍ୟରେ ଭାରତରେ ୯୯୮୨ଟି ଆତଙ୍କବାଦୀ ହମଲା ହୋଇଥିଲା ବେଳେ, ୧୮,୮୪୨ରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ନିରୀହ ଜନତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । ୨୦୧୬ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୮ରେ କାଶ୍ମୀରର ଭରୀରେ ସବୁଠୁ ଭୟାନକ ହମଲା ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଆମ ଦେଶର ୧୯ଜଣ ସାହସୀ ବୀର ଯବାନ ସହୀଦ ହୋଇଥିଲେ । ୨୦୧୯ ଫେବୃଆରୀ ୧୪ରେ ବିଶ୍ୱ ଭାଲେଣ୍ଟାଇନସ ଦିବସ ପାଲୁଥିବା ବେଳେ ଆମ ଦେଶର ବୀର ଯବାନ ୪୨ଜଣ ସହୀଦ ହୋଇଥିଲେ ।

ପାକିସ୍ତାନ ଓ କାନାଡ଼ା ଭଳି କିଛି ରାଷ୍ଟ୍ର ନିଜର ରାଜନୈତିକ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଆତଙ୍କବାଦୀ ମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଦେଶରେ ପ୍ରଶୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତଙ୍କବାଦୀ ମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଦେଶରେ ପ୍ରଶୟ ଦେବା ଅର୍ଥ ବିଷଧର ସର୍ପକୁ ଦଂଶନ ପାଇଁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ସଦୃଶ । ଭସ୍ମାସୁର ପରି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ କେହି ନଥିବେ । ସେଥିପାଇଁ

ଆମ ଭାଗବତ ରେ କୁହାଯାଇଛି

"ଆପଣା ହସ୍ତେ ଜିହ୍ୱା ଛେଦି,

କେ ଅଛି ତାର ପ୍ରତିବାଦୀ "

ଭାରତରେ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ହେଉଥିବା ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁଚିତ୍ରିତ ରଣନୀତି ଭାରତୀୟ ସେନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଥିଲା ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ଆକ୍ରମଣ ଘଟଣା । ୨୦୧୭ମସିହା ୧୮ସେପ୍ଟେମ୍ବର ବିଳମ୍ବିତ ରାତିରେ ଉଚ୍ଚ ଉତ୍ତର କାଶ୍ମୀରର ବାରମୁଲା ଜିଲ୍ଲାରେ ଭାରତୀୟ ଯବାନଙ୍କ ସେନା ଶିବିର ଉପରେ ଆତ୍ମଘାତୀ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ ପାକିସ୍ତାନର ଆତଙ୍କବାଦୀ । ସୈତାନ ଅମାନବୀୟ ପିଣ୍ଡାତ ଆତଙ୍କବାଦୀ ମାନେ ନିଦରେ ଶୋଇଥିବା ଭାରତୀୟ ଯବାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ଏହି ଆକ୍ରମଣର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ସେନା ନିଜର ରଣକୌଶଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଆମର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦି ଆହ୍ୱାନ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯିବନି ଆମର ବୀର ଯବାନଙ୍କ ବଳିଦାନ ।

ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ସୀମାରେ ପଶି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳରେ ସାମରିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ହେଉଛି ସର୍ଜିକାଲ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ । ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ ସର୍ବଦା ଇସ୍ତାଏଲ ପରି ରାଷ୍ଟ୍ର ନିଜ ଶତ୍ରୁକୁ ଦମନ କରିଥାଏ । ୨୦୧୭ ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୪ ତାରିଖରେ ପ୍ରଥମ ସର୍ଜିକାଲ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ ପାଇଁ ରଣନୀତି ରଚିଥିଲା ଆମ ଭାରତୀୟ ସେନା । ଆଉ ସେତେବେଳେ ପାକିସ୍ତାନ ଅଧିକୃତ କାଶ୍ମୀରରେ ଥିବା ଆତଙ୍କୀ ଶିବିରକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୱଂସ କରିବାକୁ ଭାରତର ଘାତକ କମାଣ୍ଡୋମାନେ ୨୦୧୭ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୮ଏବଂ ୨୯ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ କରିଥିଲେ ଭୟଙ୍କର ଆକ୍ରମଣ ।

ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଆତଙ୍କୀ ଶିବିରକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଦେଇଥିଲେ ଆମ ଭାରତୀୟ ସେନା

ଏବଂ ଏହି ଅପେକ୍ଷାରେ ଅନେକ ଆତଙ୍କବାଦୀ ମୃତାହତ ହୋଇଥିଲେ । ସାରା ବିଶ୍ୱ ଦେଖିଥିଲା ଭାରତର ସାମରିକ ଶକ୍ତି । ରକ୍ତର ପ୍ରତିଶୋଧ ରକ୍ତରେ ନେଇଥିଲେ ଆମ ଦେଶର ଲଢୁଆ ବୀର ସାହସୀ ଯବାନ । ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତିରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖୁଥିବା ଭାରତକୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ । ଅନେକ ଆତଙ୍କୀ ଶିବିର ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହରାଇଥିଲା । ଭାରତର ଲଢୁଆ ବୀର ଯବାନଙ୍କ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ କାପୁରୁଷ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କର ନଥିଲା । ପାଖାପାଖି ୩୦ ବର୍ଷର ସର୍ଜିକାଲ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ ପରେ ପାକିସ୍ତାନ ଅଧିକୃତ କାଶ୍ମୀରର ସମସ୍ତ ଆତଙ୍କୀ ଶିବିର ଜଳିଯୋଡି ପାଉଁଶ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଭାରତୀୟ ଯବାନଙ୍କ ବୀରତ୍ୱର ଅମର ଗାଥା ଇତିହାସର ସୁନେଲି ଅକ୍ଷରରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇରହିବ

୩୨ ମାସ ଭିତରେ ଜମ୍ମୁଅଞ୍ଚଳରେ ସହିଦ ହୋଇଥିବା ଯବାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ୪୮କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ଆମ ଦେଶର ଲଢୁଆ ବୀର ସାହସୀ ଯବାନଙ୍କ ବଳିଦାନ ଯେପରି ବ୍ୟର୍ଥ ନଯାଉ ସେଥିପାଇଁ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ ହସ୍ତରେ ଦମନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆଉ ଥରେ ସର୍ଜିକାଲ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ ପରି ବଡ଼ ଅପେକ୍ଷାରେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ହୋଇପାରିଲେ ଆମର ସହିଦ ଯବାନଙ୍କ ପାଇଁ ହେବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ।

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

ମୋବାଇଲ-୭୦୭୦୭୧୧୩୦

ହିନ୍ଦୁସମାଜ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ

ନିତ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ

ଜଣେ ସାଧୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଜଣେ ଅନୁଗାମୀ ପଚାରିଲା ଯେ ଭାରତରେ ଶାନ୍ତି ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ରଖିବାପାଇଁ ମୁସଲମାନଙ୍କ ସହିତ ଭାଇତାରା ରଖିବାତ ନିହାତି ଜରୁରୀ । ହେଲେ ଏ ଧନ ଜୀବନ ନଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଜିହାଦୀ ମାନସିକତାକୁ ବଢ଼ାଉଥିବା ତତ୍ତ୍ୱକୁ କିପରି କମ୍ କରାଯାଇପାରିବ ? ସେଥିପାଇଁ ହିନ୍ଦୁ ମାନେ କିଭଳି ଅଂହିସା

ଉପାୟରେ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ସହିତ ସହବସ୍ଥାନ କରି ପାରିବେ, ଦୟାକରି କୁହନ୍ତୁ ।

ସାଧୁ ଜଣକ କହିଲେ - ତୁମର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ତୁମର ନିର୍ବୋଧତାର ମାତ୍ରା ଦର୍ଶାଉଛି । ମୋତେ ଲାଗୁଛି ଇତିହାସରୁ ତୁମେ କିଛି ଶିଖିନାହୁଁ । ଯେତେବେଳେ ମହମ୍ମଦ ଗଜନି ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଘେରାଉ କରି ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲା । ସେତେବେଳେ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଭାରତର ସବୁଠାରୁ ଧନୀ ଓ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ମନ୍ଦିର ଥିଲା । ୧୨୦୦ ପୂଜାରୀ ସେଠାରେ ପୂଜା କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଜପ, ଧ୍ୟାନ ଓ ପୂଜାମନ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦିରେ ପାରଙ୍ଗମ ଏବଂ ଦିନରାତି ମହାଦେବଙ୍କ ସେବା ଭକ୍ତିରେ ବୁଡ଼ି ରହୁଥିଲେ । ଦୈବୀଶକ୍ତି ମନ୍ତ୍ର ବଶ ଓ ମନ୍ତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଧୀନର ବଜ୍ରମୂଳ ଧାରଣା ଥିଲା । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଇଶ୍ୱର ଯେ ସେମାନଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିବେ ଏବଂ ଆରାଧ୍ୟ ଠାକୁର ସେମାନଙ୍କୁ ସବୁ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରିବେ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ନିଶ୍ଚିତ ଭରସା ଥିଲା । ସେଠାକାର ରାଜବଂଶ ଓ କ୍ଷତ୍ରିୟ ମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଧାରଣାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲେ । ସେମାନେ ମନ୍ଦିରର ସୁରକ୍ଷା ତଥା ପୂଜାମାନଙ୍କ

ରକ୍ଷାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିନଥିଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାନଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ପୁଷ୍ଟ ଏହି କ୍ଷତ୍ରିୟ ମାନେ ନିଜେ ନିଜର ରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ । ଏହାର ଫଳ ଏହା ହେଲା ଯେ ମହମ୍ମଦ ଗଜନି ହଜାର ହଜାର ହିନ୍ଦୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କଲା, ସମସ୍ତ ପୂଜାରୀ ଯେଉଁମାନେ ସୋମନାଥଙ୍କର ଶରଣ ପଶିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚିକିଚିକି କରି ହାଣିଲା । ମୂର୍ତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିଲା । ମୁଖ୍ୟ ଲିଙ୍ଗକୁ ସ୍ୱହସ୍ତରେ ରୁଣ୍ଡ କଲା । କେବଳ ଏୟା ପ୍ରମାଣ କରିବାପାଇଁ ଯେ ଏ ଦୁନିଆରେ ଆଲ୍ଲା ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ତାଙ୍କ ଛତା ଆଉ କେହି ଭଗବାନ ନାହିଁ । ସେ ଲୁଣ୍ଠନ କରି ବହୁ ସୁନାରୁପା ଧନରତ୍ନ ନିଜ ସାଥରେ ନେଇଗଲା । ଦଶ ହଜାର ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ବଳାହାର କଲା । ନଅଶହ ସୁନ୍ଦରୀ ରମଣୀଙ୍କୁ ଯୌନଦାସୀ କରି ନିଜ ସାଥରେ ଗଜନୀ ନେଇଗଲା ।

ଭଗବାନଙ୍କର ଭକ୍ତି, ଆରାଧନା, ଜପ, ଧ୍ୟାନ ସେମାନଙ୍କ ରକ୍ଷା କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏବେ ଶହଶହ ବର୍ଷ ପରେ ବି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଧାରଣା ବଦଳିନାହିଁ । ସେଇ ମୁଡ଼ତାର ଶିକାର ଏ ହିନ୍ଦୁ ଜାତି ।

ଶାନ୍ତି, ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ନମନୀୟ ଆଚାର ବ୍ୟବହାର ମାଧ୍ୟମରେ ଜେହାଦୀ ମାନସିକତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ବୋଲି ଦୁରାଶା କରିଛି । ଶାସ୍ତ୍ର ବାକ୍ୟର ଭୁଲ୍ ତର୍କମାକରି ସମାଜକୁ ନଂପୁସକ କରିଛି । ଲାଗୁଛି ଇତିହାସରୁ ଏ ଜାତି କିଛି ଶିକ୍ଷାଲାଭ କରିନି । ଯଦି ବିନୟ ବଚନ, ପର ଉପକାର, ସତ୍ କର୍ମ, ଉଦାରବାଦୀତା ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପାରୁଥାନ୍ତା । ତେବେ ପୁରାଣର ରାମଚନ୍ଦ୍ର କାହିଁକି ନିଜ କାନ୍ଧରେ ଧନୁ ଓ ତୀର ଭରା ଦୃଶୀ ବହନ କରିଥାନ୍ତେ ?? ସେ ନିଜ ଯୋଗଶକ୍ତି, ଅଲୌକିକ ଶକ୍ତି ବଳରେ ରାକ୍ଷସ, ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାନ୍ତେ । ସେମାନଙ୍କ ସହିତ

ବିବାଦର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠିନଥାନ୍ତା । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଉଦାର ହୃଦୟର ପରିଚୟ ଦେଇ ବହୁଥର ରାବଣକୁ ନିଜର ପତ୍ନୀକୁ ସମ୍ମାନର ସହ ଫେରାଇ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ହେଲେ ରାବଣ ମାନିଲା ? ଯେଉଁଠି ତୁମର ଆରାଧ୍ୟା ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରିଲେନି । ଶେଷରେ ଶାସ୍ତ୍ର ନୁହେଁ ଶସ୍ତ୍ର ହିଁ କାମରେ ଆସିଲା । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ଯଦି ଏତେ ଶକ୍ତିଥାନ୍ତା ଯେ ଏହା ଅନ୍ୟର ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ଭଲ ପାଇଁ ପ୍ରଭାବିତ କରି ପାରୁଥାନ୍ତା ତେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବତାର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କାହିଁକି ବା କଂସ ଓ ଜରାସନ୍ଧକୁ ମାରିଥାନ୍ତେ ? ଯଦି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ବା ଯୋଗେଶ୍ୱର କୃଷ୍ଣ ଯୋଗଶକ୍ତି ବଳରେ ସେ କୌରବଙ୍କ ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିଥାନ୍ତେ ତେବେ ମହାଭାରତ ପରି ଭୀଷଣଯୁଦ୍ଧର ଆବଶ୍ୟକତା ବା କାହିଁକି ପଡିଥାନ୍ତା ? ସେ ଶକୁନୀ, ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସମେତ ସମସ୍ତ କୌରବ ପକ୍ଷର ମନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାନ୍ତେ । ସେକଥା ଛାଡ଼ି ଅଧିକନ୍ତୁ ବିଷାଦ ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ତପସ୍ୟା ପାଇଁ ବରଂ ବନକୁ ଚାଲିଯିବି । କୁଟୁମ୍ବ ନାଶର ପାପ ମୁଣ୍ଡାଇ ପାରିବି ନାହିଁ କହୁଥିବା ବିଷାଦ ଯୋଗରେ ମଜ୍ଜିତ ମୋହାବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ଜୁନକୁ ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଉତ୍ତେଜିତ କରିଥିଲେ । କୋଟି କୋଟି ଲୋକଙ୍କର ଜୀବନ ହାନି ହେଲା ସେତେବେଳେ !! ସେ ସମୟରେ ହଜାର ପାଖାପାଖି ସିଦ୍ଧ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ହିଂସାକୁ ରୋକିପାରିଲା ନାହିଁ କାହିଁକି ? ଗଲା ଚଉଦ ଶହ ବର୍ଷ ଭିତରେ କେତେ ସାଧୁ ମହାତ୍ମା ଏଠାରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ । ଗୋରଖ ନାଥ, କବୀର, ନାନକ, ହରିଦାସ, ରାମଦାସ, ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ଏ ସମସ୍ତଙ୍କର କଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ନଥିଲା ? ? ପୁଣ୍ୟବଳ ନଥିଲା କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ଅତ୍ୟାଚାର ରୋକି ପାରିଲେନି ? ? ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ କାହିଁକି ଗୋଟିଏ ଶାକ୍ତି ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତିଭାବାପୁତ ଶିଖ୍ ଜାତିକୁ ଯୋଦ୍ଧା ଜାତିରେ ପରିଣତ କଲେ ?.. କେବଳ ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ

ଧର୍ମର ରକ୍ଷା ପାଇଁ ଶିଖି ମାନେ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରବଳ ସଂଘର୍ଷ କରିଥିଲେ । ସାଧୁ ସନ୍ୟାସୀ ଥାଉଥାଉଁ ପୁଣି ଇରେଞ୍ଜ ମାନେ କିପରି ଭାରତ ଭୂମି ରେ ଆଧିପତ୍ୟ ଜମାଇଲେ ? ?

ଯୋଗ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା, ପୂଣ୍ୟକର୍ମ କେବଳ ନିଜ ଭିତରର ଆତ୍ମାକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳଭର କରେ ଅନ୍ୟର ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଆପଣା ଶରୀରର ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ ନା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରକ୍ଷା, ବିଜ୍ଞାନ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଦ୍ୟାର ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ହିଁ ହେବ ।

ଦେଶରେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ସବୁରୀ ପ୍ରତିଶତ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଲୋକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି । ଦେଶକୁ ଚଳାଉଥିବା ରାଜ ନେତାଙ୍କ ଉପରେ ଲୋକଙ୍କ ଚାପ ପଡ଼ିଲେ ଯାଇ ସେମାନେ ଦେଶ ବା ଜାତି ହିତରେ କିଛି କରନ୍ତି ନଚେତ୍ କେବଳ କ୍ଷମତା ରେ ରହି ସୁଖ ଅନୁଭବ ଓ ସମ୍ପତ୍ତି ବର୍ଦ୍ଧନ କରିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବରେ କେବଳ ନିଜକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିଥାନ୍ତି ।

ଯେମିତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୌରବ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନଙ୍କୁ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚଟି ପତା ମାଗିଥିଲେ । ସେମିତି ଆମେ ଆମର ଶୀର୍ଷ ନେତୃତ୍ୱକୁ ପାଞ୍ଚଟି ଆଇନ୍ ମାଗିବା । (୧)ସମାନ ଶିକ୍ଷା (୨) ସମାନ ନାଗରିକ ସଂହିତା (୩) ଧର୍ମାନ୍ତରୀକରଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କାନୁନ୍ (୪) ଅନୁପ୍ରବେଶ ନିରୋଧ (୫) ଜନସଂଖ୍ୟା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ

ଯଦି ବେଳଥାଉଁ ଥାଉଁ ଏଦିଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନକରା ଯାଏ ତେବେ ଦେଶ ସଂକଟରେ ପଡ଼ିବ । ତୁରନ୍ତ ଏ କାନୁନ୍ ନକଲେ ଅଳ୍ପ ଦିନରେ ସନାତନୀ ହିନ୍ଦୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ନଅଟି ରାଜ୍ୟରେ ହିନ୍ଦୁ ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ହୋଇ ସାରିଲେଣି । ପରିବାର

ସୀମିତ ରଖିବାର ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟ ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଉପଲବ୍ଧ ଥିବା ବେଳେ ମୁସଲମାନ ମାନେ ଗଲା କୋଡିଏ ବର୍ଷରେ ତିନିଗୁଣ ହେଲେ କେମିତି ଓ କାହିଁକି ?? ଏ କଥା ବିଚାରଣୀୟ । ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ହିନ୍ଦୁ ନିଜପ୍ରତି ଥିବା ସଙ୍କଟ ଯଦି ବୁଝି ପାରୁନାହାନ୍ତି ତେବେ ଯେତେ ବିଦ୍ୟା, ପାଠପଢ଼ି ଥିଲେବି ଆପଣ ଅଧମ ଶ୍ରେଣୀର ବୋଲି ଜାଣନ୍ତୁ ।

ଭାରତ ବଞ୍ଚିଅ ଅଭିଯାନରେ ଆପଣ ଜଡ଼ିତ ନହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ବୋହୂ ଆଉ ସୁରକ୍ଷିତ ନୁହନ୍ତି ବୋଲି ବୁଝନ୍ତୁ । ସଂଗଠିତ ନହେଲେ କାନୁନ୍/ନିୟମ କ'ଣ କରିପାରିବ ? ଦେଶ ବିଭାଜନ ଦଙ୍ଗା ସମୟରେ ବି ସେନା, ପୁଲିସ ଆଇନ୍ କାନୁନ୍ ସବୁ ଥିଲା କି ନାହିଁ ? ଷୋହଲ ଲକ୍ଷ ହିନ୍ଦୁ ହତ୍ୟା ହୋଇଥିଲେ । ଥରେ ଇଚ୍ଛୁତ ଗଲେ ଆଉ ଫେରେନି । ଅପରାଧୀ ଯଦିବା ଦଣ୍ଡିତ ହୁଅନ୍ତି ତଥାପି ନିତ୍ୟ ନୁତନ ଅପରାଧୀ ବାହାରନ୍ତି । ଅପରାଧକୁ ରୋକିବାକୁ ହେଲେ ଅପରାଧ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ପ୍ରତିହତ କରିବା, ସତର୍କ ରହିବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ।

ନିତ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ

ଡି ଏଲ ଏ -୧୨

ଡି ଏସ ଏସ ନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର -୭୫୧୦୧୦

ମୋ -୯୪୩୭୧୭୮୪୨୪

ପାକିସ୍ତାନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା କେମିତି ?

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁମାନେ ମନ ଭଣା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତ କାହିଁକି ଏହି ଯୁଦ୍ଧବିରାମକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଦେଲା, କାହିଁକି ପାକିସ୍ତାନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଲା ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୋର ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ।

ପାକିସ୍ତାନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ଅର୍ଥ ଆପଣ କଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି ?

ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ଭଳି ଆମେ ପାକିସ୍ତାନକୁ ଘେରିଯାଇ ଏହାର ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକାଟ କରିବାକୁ ଆପଣ ବିଜୟ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିଥାନ୍ତେ କି ? କିନ୍ତୁ ଏହା କାହିଁକି ଆମେ କରିବା ? ଭାରତ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସୁତେଇ ଦେଇଛି ଯେ ଆମର ଆଭିମୁଖ୍ୟ କେବଳ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଓ ସେମାନଙ୍କ ଶିବିର ଧ୍ୱଂସ କରିବା ।

ଆପଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କି ପାଖାପାଖି କୋଡିଏ କୋଟି ଏହିଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ନିରାଶ୍ରୟ କରି ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥାନ୍ତା, ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ଦେହରେ ବୋମା ବାନ୍ଧିଦେଇ ଅନ୍ୟକୁ ହତ୍ୟାକରିବା ମାତ୍ର ଏକ ଜନ୍ମତ ପ୍ରାପ୍ତିର ମାର୍ଗ ବୋଲି ବୁଝନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ କିଭଳି ଭାବରେ ସମ୍ଭାଳିଥାନ୍ତେ ? ଯଦି ଭାରତ ବିଜୟୀ ହୁଅନ୍ତା ତା ହେଲେ ସେ ସବୁ ମଧ୍ୟ ଭାରତ ଅକ୍ତିଆରରେ ଆସନ୍ତା, ଏହିଭଳି ଏକ ସମାଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ହୁଅନ୍ତା ତ ?

କଣ, ଏହିଭଳି ଭାବରେ ପାକିସ୍ତାନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ?

କିମ୍ବା ପରମାଣୁ ବୋମା ପକାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଶକୁ ହିଁ ନିଷ୍ଠିନ୍ନ କରିଦେବା ?

କାରଣ ଆମେ ସେହିଭଳି କରିବା ନାହିଁ, କୌଣସି ଭାରତୀୟ ଏହିଭଳି ନାରକୀୟ କାଣ୍ଡ ପାଇଁ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଜୀବେଦୟର ଶ୍ଳୋକକୁ ଆଜୀବନ କଣ୍ଠସ୍ଥ କରି ଆସିଥିବା ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ ଭାରତୀୟ ସମାଜ ଏହାର ଅନୁମତି

ଆଦୌ ଦିଅନ୍ତା ନାହିଁ ।

କେହି କେହି ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ପାକିସ୍ତାନକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରିଦିଆଯାଉ ।

ପାକିସ୍ତାନ ଏକ ଦେଶ ଏହାକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରିବାର ଅଧିକାର ବା ସ୍ୱାମ୍ୟ ଆମର ନାହିଁ । ହଁ ଯଦି ସେହି ଅଞ୍ଚଳର ଅଧିବାସୀମାନେ ଚାହଁଲେ ତା ହେଲେ ହୁଏତ ସେମାନେ ପାକିସ୍ତାନଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ପାରିବେ । ଯେଉଁଭଳି ବର୍ତ୍ତମାନ ବଲୋଚିସ୍ତାନ ଚାହୁଁଛି । କିନ୍ତୁ ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ କିମ୍ବା ଅଲଗା ଅଲଗା ଭାରତ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି କିଏ କହିବ ? ଅତୀତରେ ପାକିସ୍ତାନର ଶାସନରେ ଅସହ୍ୟ ହୋଇ ଅଲଗା ହୋଇଯିବା ବଙ୍ଗଳାଦେଶ ଏବେ ପାକିସ୍ତାନର ଭାଷା କହିବାକୁ ଲାଗିଲାଣି । ତାହେଲେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକ ହେବେନାହିଁ ବୋଲି କହି ପାରିବେ କି ?

ଯଦି ବା ଭାରତ କୂଟନୈତିକ ସ୍ତରରେ ସଫଳ ହୋଇ ପାକିସ୍ତାନରୁ ଗୋଟିଏ ଭାଗ ଅଲଗା କରିଦିଏ, ସେଇଥିପାଇଁ ଅଜସ୍ର ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳ ଓ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ଏବଂ ଅନେକ ବର୍ଷ ଲାଗିଯିବ । ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରନ୍ତୁ ସେହିଭଳି କିଛି ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଜଣା ପଡ଼ିପାରେ ।

କିଛି ଲୋକ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ଥ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟ ଠିକଣା, ବନ୍ଦର, ବିମାନ ଅଡ଼ା, ସୈନ୍ୟ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଶିବିର ଆଦିକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଦେଇ ସେମାନଙ୍କ ଅସ୍ଥିତ୍ୱକୁ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ କରିଦେଉ ।

ହୁଏତ ସିନେମାରେ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ଲାଗିବ ।

ଯଦି ସତରେ ଏହିଭଳି କିଛି କରାଯାଏ, ତା ହେଲେ ଶେଷ ପଦକ୍ଷେପ ସ୍ୱରୂପ ପାକିସ୍ତାନ ଭାରତର ପ୍ରମୁଖ ସହର ଯଥା ମୁମ୍ବାଇ, ଦିଲ୍ଲୀ ଆଦି ଉପରେ ପରମାଣୁ ବୋମା ନିକ୍ଷେପ କରିବ, କାରଣ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ

ରହିବ ନାହିଁ ।

ନିଶ୍ଚୟ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ କିନ୍ତୁ କଣ ଆମେ ଆମର ଦେଶର ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାନ୍ତ ପରିବେଶକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା କି ? ବଡ଼ ବଡ଼ ସହର ସବୁକି ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ଦେବା କି ?

ମୁଁ ଏହା କଦାପି ଚାହିଁବି ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ, ଯୁଦ୍ଧ କଣ ? ଯୁଦ୍ଧ ରାଜନୀତିର ହିଁ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ସ୍ୱରୂପ । ବିନା ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ଅନାବଶ୍ୟକ ।

ଯେଉଁ କାରଣରୁ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଦ୍ଧ କିଛି ନା କିଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏହି ଯୁଦ୍ଧରେ ଥିଲା;

୧. ଯଦି ତୁମେ ଭାରତରେ ଜଣେ ବି ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରାଣ ନିଅ ତା ହେଲେ ଭାରତ ଏହାର ଶହେ ଗୁଣ ଅଧିକ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ନିପାତ କରିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଶରେ ଯେଉଁଠି ବି ଲୁଚେଇ ରଖିଥାଅ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜି ଆଣିବୁ ଏବଂ ହତ୍ୟା କରିବୁ ।

୨. ଯଦି ପାକିସ୍ତାନ ସାମାନ୍ୟତମ ଧୃଷ୍ଟତା ବି ଦେଖାଏ ତା ହେଲେ ଏହାର ଦୁଇଗଣା ପ୍ରଭାବରେ ଭାରତ ପ୍ରତିଆକ୍ରମଣ କରିବ ।

ଆମେ ଏହାକୁ ସାଧ୍ୟ କରି ସାରିଛୁ ଏବଂ ପାକିସ୍ତାନରେ ବିତରଣ କରୁଥିବା ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଭାରତର ଭୟ କଣ ବୁଝି ସାରିଥିବେ । ତଥାପି ସେମାନେ ଆକ୍ରମଣ କରିବେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେମାନେ ଜାଣି ସାରିବେଣି ଯେ ଗୋଟିଏ ଆତଙ୍କବାଦୀର କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ସମଗ୍ର ଦେଶ ଭାରତର କ୍ରୋଧର ଶିକାର ହେବ ।

ପାକିସ୍ତାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଆମେ ଚାହିଁଲେ ଏହାର ଏଗାରଶହ କିଲୋମିଟର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ । ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାକୁ ଆକାଶରେ ହିଁ ଧ୍ୱଂସ କରିବାର କ୍ଷମତା ଆମର ରହିଛି ।

କିଛି ଲୋକ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭାରତର ସହାୟତା ପାଇଁ କୌଣସି ଦେଶ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ନାହିଁ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ବୈଦେଶିକ ନୀତି ଯୋଗୁଁ ଏହା ହୋଇଛି ।

କଥାରେ ଅଛି, କୁକୁର ମାନେ ଦଳରେ ଆସନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଂହ ଏକା ଶିକାର କରେ । ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଭାରତ ସରକାର ଏହି ସମୟରେ ଯେମିତି ଭାବରେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ମୁକାବିଲା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମ ଦେଶରେ ନିର୍ମିତ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର ସଫଳତା ପୂର୍ବକ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଅକଲ୍ଲନ୍ୟ ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ଯଦି କେହି ଏକ ଘରକିଆ ହୋଇଥିଲା ସେ ଥିଲା ପାକିସ୍ତାନ । ଅର୍ଥ ଓ ଶସ୍ତ୍ର କେହି ବି ଦେଇ ପାରିବେ କିନ୍ତୁ ଲଢ଼େଇ କରିବା ସମୟରେ ନୈତିକ ସମର୍ଥନ କେହି ଦେବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ପାକିସ୍ତାନ ମାତ୍ର ଚାରିଦିନରେ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲା ।

ମନେ ପକାନ୍ତୁ ଅତୀତରେ ଯେବେ ବି ଭାରତ ଉପରେ କୌଣସି ଆକ୍ରମଣ ହେଉଥିଲା, ଭାରତକୁ ହିଁ ଶାନ୍ତି ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦେବାପାଇଁ ସବୁ ଦେଶ ଆଗେଇ ଆସୁଥିଲେ । ହେଲେ ଚଳିତ ସମୟରେ ସେହିଭଳି କିଛି ହେଲାନି । ଭାରତକୁ ନିଜର ସଂପ୍ରଭୁତାକୁ ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ଯାହା ବି ଆବଶ୍ୟକ ତାହା କରିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲା । ଯାହା ଫଳରେ ପାକିସ୍ତାନ ଏବଂ ଏହାର ସେନାବାହିନୀ ମନରେ ଭୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଆମେ ସଫଳ ହେଲୁ ।

ପରିସ୍ଥିତି ଏଭଳି ହେଲା ଯେ ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ବୈଶ୍ୱିକ ସ୍ତରରେ କେବେ ବି କୌଣସି ଦେଶ ଆଗେଇ ଆସି ଆପଣଙ୍କୁ କହିବ ନାହିଁ, ଯେ ଆପଣ ଅମୁକ କି ସମୁକ ଦେଶକୁ ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତୁ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଅଛୁ । ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଉଠିବେ କେବଳ ସେତେବେଳେ ହିଁ ସେମାନେ ସହାୟତା ପାଇଁ ଆଗେଇ ଆସି ପାରନ୍ତି । ଆମେ ପାକିସ୍ତାନ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ

କରୁଥିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ପାକିସ୍ତାନକୁ ସାହାଯ୍ୟ ଦେବାକୁ ଆଗେଇ ଆସୁଥିଲେ କାରଣ ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଭାରତ ଭଳି ଏକ ଶକ୍ତିକୁ ସାମନା କରିବା କେତେ ଅସମ୍ଭବ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସର୍ବୋପରି ଏହି ଅପରେସନ୍ ସିନ୍ଧୁରରୁ ଆମକୁ ଯାହା ମିଳିଲା;

୧. ଶତାଧିକ ଆତଙ୍କବାଦୀ ନିହତ ହେଲେ

୨. ଆତଙ୍କବାଦୀ ଶିବିର ଗୁଡ଼ିକୁ ଧୁଳିସାତ କରି ଦିଆଗଲା

୩. ପାକିସ୍ତାନର ସମସ୍ତ ପ୍ରମୁଖ ବିମାନବନ୍ଦର ଧ୍ୱସ୍ତ କରିଦିଆଗଲା

୪. ସେମାନେ ବାୟୁରକ୍ଷା ପ୍ରଣାଳୀକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦିଆଗଲା

୫. ଯୁଦ୍ଧ ବନ୍ଦ କରିବାପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭିକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା

୬. ସିନ୍ଧୁନଦୀ ଜଳ ବୁଝାମଣା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ନାହିଁ

ଭାରତର ଏହି ଅପରେସନ୍ ଦ୍ୱାରା ଭବିଷ୍ୟତ ପାକିସ୍ତାନ ପାଇଁ କଣ ସବୁ ନେଇ ଆସିବ ତାହା ଆଗାମୀ କେଇ ମାସରେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣି ପାରିବେ ।

ସୌଜନ୍ୟ : ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରୁ ଗୃହୀତ ଏବଂ ଓଡ଼ିଆରେ ଅନୁବାଦିତ

ଉପାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଶିକ୍ଷା ଓ ଜନଜାତି

ଶଙ୍କର ବିଶ୍ୱାଳ

ଉପାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଶିକ୍ଷା ଓ ଜନଜାତି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ

ଶିକ୍ଷାକୁ ଏକ ଜାତିର ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିର ସ୍ତମ୍ଭ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଶିକ୍ଷା ସମାଜ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଦେଶର ସାମଗ୍ରିକ ବିକାଶରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ସମସ୍ତେ ଏହି ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଜାଣନ୍ତି ଏବଂ ଏହା କୌଣସି ନୂତନ

ଶବ୍ଦ ନୁହେଁ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭାରତ ବିଷୟରେ କଥା ହେଉ, ସେତେବେଳେ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟକ ପିଲା ମୌଳିକ ଶିକ୍ଷାରୁ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିତ ହୁଅନ୍ତି । ଜାତୀୟ ପରିବାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସର୍ବେ ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତର ସାକ୍ଷରତା ହାର ୭୭.୭ ପ୍ରତିଶତ, ଯାହା ସ୍ୱାଧୀନତା ପରଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଉନ୍ନତ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ତଥାପି, ଜଣେ ସାକ୍ଷର ବ୍ୟକ୍ତି ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯିଏ ଅତି କମରେ ଗୋଟିଏ ଭାଷା ପଢ଼ିପାରିବେ ଏବଂ ସଠିକ୍ କରିପାରିବେ । ଏହା ଏକ ସ୍ଥିର ଜୀବିକା ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଶିକ୍ଷାର ସ୍ତର ସୁନିଶ୍ଚିତ କରେ ନାହିଁ ।

ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ଗ୍ରାମୀଣ ଯୁବପିଢ଼ିଙ୍କ ଶୈକ୍ଷିକ ବିକାଶରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା କିଛି କାରଣ ଖୋଜିବା । ଗ୍ରାମୀଣ ଭାରତରେ ଶିକ୍ଷା ସୁଯୋଗ ଭାରତ, ଗୋଟିଏ ପଟେ, କେବଳ ଚାକିରି ପାଇବା ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ପ୍ରଶ୍ନା, ଉଦ୍ଭାବନା ଏବଂ ବିଭ୍ରାନ୍ତକାରୀ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ନୂତନ ଶିକ୍ଷା ଧାରଣା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ଯେଉଁଠାରେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ବାକ୍ସ ବାହାରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧାରଣାକୁ ସମାଲୋଚନାମୂଳକ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଏ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ସମାଜର ଏକ ବର୍ଗ ଅଛି ଯିଏ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସକ୍ଷମ ହେଉନାହିଁ ।

ଭାରତର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ଜନସଂଖ୍ୟାର ଏକ ବଡ଼ ଭାଗ ସରକାରୀ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ସ୍କୁଲ ଏବଂ ଏନଜିଓ ଉପରେ ଅତ୍ୟଧିକ ନିର୍ଭରଶୀଳ । କିନ୍ତୁ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକ ଏବେ ବି ଦେଶର ସାକ୍ଷରତା ହାରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିବନ୍ଧକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । ଭାରତର ପ୍ରାୟ ୭୦% ଲୋକ ଏବେ ବି ଗାଁରେ ବାସ କରନ୍ତି ଏବଂ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକରେ ଶିକ୍ଷିତ ହୁଅନ୍ତି । ସମ୍ବଲର ଅଭାବ ଏବଂ ସୀମିତ ଶିକ୍ଷା ସୁଯୋଗ ଯୋଗୁଁ ଛୋଟ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ଅନେକ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତି ।

ଶିକ୍ଷା କେବଳ ଜନଜାତିର ଆର୍ଥିକ ବିକାଶ ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ଜନଜାତି ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ବିକାଶ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରେରଣା ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବନର ନୂତନ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜର ସମ୍ମୁଖୀନ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଭାରତରେ ଶିକ୍ଷାର ଗୁରୁତ୍ୱ । ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସହିତ ସଶକ୍ତ କରି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ଭାବନାର ଏକ ବିଶ୍ୱ ଖୋଲିଥାଏ । ଏହା ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟରେ ଶିକ୍ଷାର ଚାଷ । ଶିକ୍ଷା ପାଇବାର ସବୁଠାରୁ ସାଧାରଣ ଉପାୟ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇ ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବା, କିନ୍ତୁ ଏହା କେବଳ ସେତିକିରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ । ଏକ ଜାତିର ଅନନ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜାତିଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏହାର ନାଗରିକଙ୍କୁ ଏକତା କରିଥାଏ । ବହୁସାଂସ୍କୃତିକ ଏବଂ ବିବିଧ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ, ସାଂସ୍କୃତିକ ଶିକ୍ଷା ଏକ ଜାତୀୟ ପରିଚୟ ନିର୍ମାଣ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଏହା ନାଗରିକମାନଙ୍କର ନିଜର ଭାବନାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରେ ଏବଂ ଏହିପରି ସଭାବ ଏବଂ ଆତ୍ମାନ୍ତରୀଣ ସୁରକ୍ଷା ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଜନଜାତି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଣାଳୀ ଶତାବ୍ଦୀର ଅଭିଜ୍ଞତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ମାଧ୍ୟମରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟକୁ ପ୍ରବାହିତ ଆଦିବାସୀ ଲୋକଙ୍କ ଆନ୍ତଃ-ପିଢ଼ିଗତ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ । ସାମାଜିକ-ସାଂସ୍କୃତିକ ଭାବରେ, ଜନଜାତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜାତି

ପଦାନୁକ୍ରମର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ କୌଣସି ଜାତି ସମାଜର ନୁହଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସାମାଜିକ ଗଠନରେ ସମାନତା, ଧାର୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ ମନୋଭାବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ରତ୍ନକାଳୀନ ଏବଂ ସାମୁଦାୟିକ ଗୀତ ଏବଂ ନୃତ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ଏକ ଲୋକାଭିମୁଖୀ କଳା ଅଛି । ଯଦିଓ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ସାର୍ବଜନୀନ ସାକ୍ଷରତା ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତି ଜନସଂଖ୍ୟାର ୩୫% ଏବଂ ଅନୁସୂଚିତ ଜନଜାତି ଜନସଂଖ୍ୟାର ୩୮% ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିରକ୍ଷର (ଜନଗଣନା ୨୦୧୧) । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦଳିତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିଗ । ସ୍ୱାଧୀନତାରୁ ବଞ୍ଚିତ କୌଣସି ଜୀବନ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଦଳିତମାନେ ଶତାବ୍ଦୀ ଧରି ସେମାନଙ୍କ ଭୂମିରେ ଦାସତ୍ୱ ଅବସ୍ଥାରେ ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷା ମାଧ୍ୟମରେ, ସ୍ୱାଧୀନତା ବୁଝାଯିବ ଏବଂ ସମାଜରେ ଏହାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରାଯିବ । ଜନଜାତି ଶିକ୍ଷା ପଦ୍ଧତି (TEM): ଐତିହ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ଥାୟୀ ଶିକ୍ଷା ଭାରତରେ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ୨ ବଡ଼ ଅନୁଦାନ ପ୍ରକଳ୍ପ ଥିଲା । ଏହି ପ୍ରକଳ୍ପର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ଭାରତର କେରଳର ଖାୟାନାତ ଜିଲ୍ଲାର ଆଦିବାସୀ ଜନଜାତି (ଆଦିବାସୀ) ର ଯୁବକ (୧୦-୧୬ ବର୍ଷ ବୟସ) ପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ବିକଶିତ କରିବା ।

ଆଞ୍ଚଳିକ ଶିକ୍ଷା ଗବେଷଣା ଓ ଅନୁସନ୍ଧାନ କେନ୍ଦ୍ର

ଭୋପାଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

shankarbiswal2319@gmail.com

ଅକ୍ଷିତୃତୀୟା

ବନ୍ଦନା ମହାପାତ୍ର

ବୈଶାଖ ମାସର ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷ ତୃତୀୟା ଦିନକୁ ଅକ୍ଷିତୃତୀୟା କୁହାଯାଏ । ଏହା କୃଷକ ଦିବସ ରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଏ । କୃଷକ ଏହି ଦିନ ଅମୃତ ବେଳା ଦେଖି ଅକ୍ଷି ମୁଠି (ଅକ୍ଷୟ ମୁଠି) ଅନୁକୂଳ କରି କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ । ଏହି ଦିନ ଶୁଭ ଦିନ ଭାବେ ଗୃହନିର୍ମାଣ, ନିର୍ବନ୍ଧ, ବିଭାହ, ବ୍ରତ, ଆଦି ଶୁଭ କର୍ମ ହୋଇଥାଏ ।

ଚାଷୀ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ଠାରୁ ଚନ୍ଦନ, ସିନ୍ଦୂର, ହଳଦୀ, ବୋଳା ଧାନ ବିହନ ଭରା ନୂଆ ଗଉଣିକୁ ଶଙ୍ଖ, ଦୁଳହୁଳି ଦେଇ ମୁଣ୍ଡରେ ଥୋଇ ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟେ ନୂଆ ଟୋକେଇରେ ପିଠା ନେଇ ହଳଲଙ୍ଗଳ ଧରି କ୍ଷେତକୁ ଯାଏ, ସେଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ଭୋଗ ଦେଇ ଉକ୍ତ ନୈବେଦ୍ୟ କିଆରୀର ଇଶାଣ କୋଣରେ ପୋତି ହଳ ବୁଲାଇ ଓ ମୁଠା ମୁଠା ବିହନ କିଆରୀରେ ବୁଣିନିଏ, ଏହାକୁ "ଅକ୍ଷି ମୁଠି" କହନ୍ତି । ସଧବା ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଏହି ଦିନ ଷଠିଦେବୀଙ୍କୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ।

ଏହି ତିଥିରେ ଜୀଉମାନଙ୍କ ରଥ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ କରାଯାଏ । ତନ୍ତ୍ର ବିଧି ଅନୁସାରେ ମହାକାଳୀ ମନ୍ତ୍ରେ ପୂଜିତ କୁରାଡ଼ୀ ଲଗାଇ ବନଯୋଗ ହୋମର ଦେଉଳ ପୁରୋହିତ ରଥ ନିର୍ମାଣରେ ଶୁଭାରମ୍ଭ କରିଥାନ୍ତି । ତାଳଧ୍ୱଜ, ଦେବଦଳନ, ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ପାଇଁ । ରଥ ସଂହିତା ଓ ଶିଳ୍ପଶାସ୍ତ୍ର ଅବଲମ୍ବନରେ ରଥ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଏ । ଏହି ଦିନ ଠାରୁ ଶ୍ରୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚନ୍ଦନ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ, ଓଡ଼ିଶାରେ ବହୁ ମନ୍ଦିରରେ ଏହି ଯାତ୍ରା ପ୍ରାୟ ବୟାଳିଶ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୁଏ ।

ସବୁ ଠାରୁ ବଡ଼ ପର୍ବ ନାମେ ଖ୍ୟାତ ଅକ୍ଷିତୃତୀୟା ବଳଦେବ ରେବତୀଙ୍କ ବିବାହ,

ଚନ୍ଦନ ଯାତ୍ରା, ପର୍ଣ୍ଣରାମ ଓ ଜୟଦେବଙ୍କ ଜନ୍ମଦିନ, ସତ୍ୟ ଶେଷ ତ୍ରେତୟା ଆରମ୍ଭ ।

ବୈଶାଖ ମାସ ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷ ତୃତୀୟା ସହ ରୋହିଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଯୁକ୍ତ ହେଲେ ମହାଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ, ଏହାକୁ ବ୍ରତ ରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଏ । ଏହି ବ୍ରତ କରୁଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ମାନେ ଏହି ଦିନ ଆରମ୍ଭ କରି ଆଠ ବର୍ଷରେ ଉଦୟାପନ କରନ୍ତି । ଏହି ଦିନ ଜଳଦାନ କଲେ ପୁଣ୍ୟ ଫଳ ମିଳେ । ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର କାହାଣୀ ଅଛି;

ଜଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବଡ଼ ପାପୀ ନିଷ୍ଠୁର ଥିଲା, ତା ଜୀବନରେ କିଛି ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନି । ଦିନେ ତା ଘରକୁ ଆଉ ଜଣେ ଶୋଷିଲା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆସି ପାଣି ମାଗିଲା, ପାପୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପାଣି ନ ଦେଇ ଘରୁ ବହାର କରିବା ସମୟରେ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଶୀଳା ଧାଇଁ ଆସି ସେ ଶୋଷିଲାକୁ ପାଣି ଦେଲା । କିଛି ଦିନ ପରେ ପାପୀ ବ୍ରାହ୍ମଣର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା, ଯମ ପୁରେ ଥାଇ ଥରେ ଶୋଷିଲା ଅବସ୍ଥାରେ ଯମ ଦୂତଙ୍କୁ ପାଣି ମାଗିଲା, ସେମାନେ କହିଲେ, ନିଜ ଜୀବନରେ କେବେ କାହାକୁ ପାଣି ଟୋପେ ନଦେଇ ଏବେ ପାଣି ମାଗୁଛ କିପରି ପାପୀ ? ଏ ସମୟରେ ଯମରାଜା ଆସି ନିଜ ହାତରେ ତାକୁ ପାଣି ପିଆଇଲେ, ଯମଦୂତମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କାରଣ କଣ ପଚାରିଲେ । ଯମରାଜା କହିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସାରା ଜୀବନ ପାପ କରିଛି ହେଲେ ଅକ୍ଷିତୃତୀୟା ଦିନ ଏହାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଶୋଷିଲା ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ପାଣି ଦେଇଥିଲା, ସେହି ସ୍ତ୍ରୀର ପୁଣ୍ୟବଳରୁ ଏହାର ପାପ ଧୋଇ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହାର ଆଉ ନର୍କ ଭୋଗ ନାହିଁ ।

ମହର୍ଷି ଜନକ କୃଷିଜୀବିକୂଳର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ନିଜେ ଭୂମିପୂଜା କରି ବୀଜବପନ କରୁଥିଲେ, ଭୂମି କର୍ଷଣ ସମୟରେ ସୀତାଙ୍କୁ ପାଇଥିଲେ । ରକବେଦରେ ସୀତା ଉନ୍ମୁଷ୍ଟ ବୀଜଦାତ୍ରୀ ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଅକ୍ଷିତୃତୀୟା ଏକ ପବିତ୍ର ପର୍ବ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ଗଠନରେ ମଧୁବାବୁ

ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଦେବୀ

"ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ଗଠନରେ ମଧୁବାବୁଙ୍କ ଭୂମିକା"

"ଜାତି ଇତିହାସ ଜାତିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ

ସଦା ବହେ ତହୁଁ ଜାତି ପ୍ରାଣଧାର

ସେ ଧାରରୁ ନୀର ପିଇଛନ୍ତି ସେ ନୀର

ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ସେ ଜାତି କର୍ମବୀର"

ଶଶୁ ବିଶିଷ୍ଟ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶର ଏକତ୍ରିକରଣ ପାଇଁ ଗଢି ଉଠିଥିବା ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀ ପ୍ରତି ସୁପ୍ତ ଉତ୍କଳୀୟ ଜନତାକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଥିଲା କୁଳବୃଦ୍ଧ ମଧୁସୂଦନଙ୍କର ଏକ ଭାବ ପ୍ରବଣ ଉକ୍ତି ।

ପଲ୍ଲୀମାଳିନୀ, ପ୍ରକୃତିଶାଳିନୀ ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟୀ, ରତ୍ନଗର୍ଭା ବୀର ପ୍ରସବିନୀ ଆମ ପୁଣ୍ୟ ଉତ୍କଳଭୂମି, ଉତ୍କଳ ମାତାର ଗୌରବ ରକ୍ଷା କରିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓଡ଼ିଆ ସୁପୁତ୍ରର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଯେତେବେଳେ ଏ ଉତ୍କଳ ଭୂମି ବିଦେଶୀ ଶାସନରେ କବଳିତ, ପରାଧୀନତା ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ଆବଦ୍ଧ, ଛିନ୍ନମସ୍ତା ଉତ୍କଳ ଜନନୀର ନବ କଳେବରର ସୃଷ୍ଟି ସାଜି ତଥା ଯାହାଙ୍କୁ ନେଇ ଓଡ଼ିଶା ଇତିହାସ ରୁଦ୍ଧିମନ୍ତ୍ର, ସମୃଦ୍ଧ, ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ, ଗର୍ବୋନ୍ମତ ନିଜଜୀବନକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇଛନ୍ତି, ଭାବନା, କଳ୍ପନାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିଜ ଲେଖନୀ ମୁନରେ ନବଚେତନା, ଦିଗଦର୍ଶନ ତଥା ନବ ଜାଗରଣ ଆଣିଛନ୍ତି, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଆନ୍ଦୋଳନର ସାରଥୀ ସାଜିଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଏକ ଘଡ଼ିସନ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ କୁଳବୃଦ୍ଧ ମଧୁସୂଦନ । ନିଜସ୍ୱ ଲେଖନୀ ମୁନରୁ ପଦେ-

'ହୃତ ଗଉରବ ଲୁପ୍ତ ଗଉରବ

ଫେରାଇ ଆଣିବା ପାଇଁ

ଓଡ଼ିଶାର କୁଳବୃଦ୍ଧ ମଧୁବାରୁ

ଅଣ୍ଟା ଭିଡି ଥିଲେ ତହିଁ ।

ଓଡ଼ିଶାର କଟକ ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତର୍ଗତ ସତ୍ୟଭାମାପୁର ଗ୍ରାମରେ ୧୮୪୮ ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ୨୮ ତାରିଖରେ ପିତା ରଘୁନାଥ ଚୌଧୁରୀ ମାତା ପାର୍ବତୀ ଦେବୀଙ୍କ କୋଳ ମଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ । ଗାଁ ଗହଳିରେ ମଧୁବାରୁଙ୍କ ନାଆଁ ଶୁଣିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓଡ଼ିଆ ଭିତରେ ସ୍ୱାଭିମାନର ଏକ ଦୃଢ଼ଭାବ ସଞ୍ଚରିତ ହେଉଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓଡ଼ିଆଶିଶୁ ଗାଈଉଠେ-

"ମନ ଦେଇ ପାଠ ପଢ଼ିବି

ମଧୁବାରୁ ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ିବି

କାଳିଆ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ିବି"

ମଧୁବାରୁ ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ । ଯିଏ କି ସବୁରେ ପ୍ରଥମ ଥିଲେ । ସେ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ପଦାଧିକାରୀ, ପ୍ରଥମ ଗ୍ରାଜୁଏଟ, ପ୍ରଥମ ଏମ.ଏ, ପ୍ରଥମ ବିଲାତଯାତ୍ରୀ, ପ୍ରଥମ ଆଡ଼ଭୋକେଟ, ପ୍ରଥମ ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ମଧୁ ବାରିଷ୍ଟର ସେ ଓଡ଼ିଶାର କୋଣେ ଅନୁକୋଣେ ସୁପରିଚିତ ।

ମାତୃଭୂମି, ମାତୃଭାଷା ପାଇଁ ନିଜର ଜୀବନକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରେ ସେହି ଜଣେ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ । ସେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ବୋଲି କିଛି ନଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାର କେତେକ ଅଂଶ ମାନ୍ଦ୍ରାଜରେ, କେତେକ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶରେ, କେତେକାଂଶ ବେଙ୍ଗଲ ପ୍ରେସିଡେନ୍ସିରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହି ଯାଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶା କହିଲେ କଟକ, ପୁରୀ, ବାଲେଶ୍ୱର, ଅନୁଗୁଳକୁ ବୁଝାଉଥିଲା । ଛିନ୍ନବିଛିନ୍ନ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାଭାଷୀ ଅଂଚଳକୁ ଏକ ଶାସନଧୀନ କରିବା ପାଇଁ ମଧୁବାରୁ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲେ । ଏଥିପାଇଁ ୧୯୦୩ ମସିହାରେ ସେ ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀର ବିଭିନ୍ନ ଅଧିବେଶନରେ ସେ ଯେଉଁ

ଅଭିଭାଷଣମାନ ଦେଉଥିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି ଜ୍ଞାନଗର୍ଭକ ସେହିଭଳି ଉପାଦେୟ ଥିଲା । ଉତ୍କଳ ଜନନୀଙ୍କ ଦୁଃଖରେ କାତର ହୋଇ ମଧୁସୂଦନ ଦାସ ଯେଉଁ କେତୋଟି କବିତା ଲେଖି ଯାଇଛନ୍ତି ସେଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ଅଭିଭାଷଣ ଭଳି ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ । ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀ ୧୯୨୧ ମସିହାରେ ଖଦଡ଼ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ ପାଇଁ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ମଧୁବାରୁ ତାହାର ବହୁବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍କଳବାସୀଙ୍କୁ ହାତକଟା ସୂତାରେ ଲୁଗାବୁଣି ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏ ଦିଗରେ ସେ ଯଥା ସମ୍ଭବ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହି ଲୁଗାକୁ 'ମଧୁବାରୁ ଲୁଗା' ବୋଲି ନାମ ଦେଇଥିଲେ ।

ମଧୁବାରୁ ଭାରତୀୟ ଜାତୀୟ କଂଗ୍ରେସର ଜଣେ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ନେତା ଥିଲେ । କଂଗ୍ରେସ ମଧ୍ୟରେ ରହି ମଧୁବାରୁ ଓଡ଼ିଶାକୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଜାରି ରଖିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସହାନୁଭୂତି ନଥିବାରୁ ସେମାନେ ମଧୁବାରୁଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ମଧୁବାରୁ କଂଗ୍ରେସକୁ ଚିରକାଳ ପାଇଁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଓଡ଼ିଶାରେ ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ଏ ଦିଗରେ ଅନେକ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ଅବଦାନ ନିହିତ । ସେମାନେ ହେଲେ କର୍ମବୀର ଗୌରୀ ଶଙ୍କର, କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ଦେବ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମର୍ଦ୍ଦରାଜ, ହରେକୃଷ୍ଣ ମହତାବ, ବିଦ୍ୟାରତ୍ନ ଇତ୍ୟାଦି । ଏହି ଉତ୍କଳ ପ୍ରଦେଶ ଗଠନରେ ଅନେକ କବି ଲେଖକଙ୍କର ଅବଦାନ ନିହିତ ସେମାନେ ହେଲେ ଫକୀର ମୋହନ, ରାଧାନାଥ, ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ, ଗଙ୍ଗାଧର, ଗୋଦାବରୀଶ ଓ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସ । ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀ ନିମନ୍ତେ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ, ଅଦମ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଆନ୍ଦୋଳନ ଫଳରେ ୧୯୩୬ ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ୧ ତାରିଖରେ ଓଡ଼ିଶା ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶରୂପେ ଗଠିତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ମଧୁବାରୁ ଜୀବିତ ନଥିଲେ ।

ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ଓ ଓଡ଼ିଶାକୁ ସେ କେତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ସେ ଲେଖିଥିବା କବିତା ଗୁଡ଼ିକୁ ପଢ଼ିଲେ ଜାଣିହୁଏ । ତାଙ୍କର ଜାତୀୟ ବୋଧ ଓ ଦେଶପ୍ରୀତି ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ 'ସନ୍ତାନର ଭକ୍ତି', ଜାତି ଇତିହାସ ଓ ଭଲ ସନ୍ତାନ ପ୍ରଭୃତି ପ୍ରଧାନ । ମଧୁବାରୁ ଓଡ଼ିଶାର ଅର୍ଥନୈତିକ ଉନ୍ନତିପାଇଁ ଭଲ ଟ୍ୟାନେରୀ ଜୋତା କାରଖାନା ଓ ଓଡ଼ିଶାର ତାରକସି ଏହି ଦୁଇ ଶିଳ୍ପ ଅନୁଷ୍ଠାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ମଧୁବାରୁ ଆଜି ନାହାଁନ୍ତି ସତ ଆମ ଦେଶ ପାଇଁ, ଆମ ଜାତି ପାଇଁ ଯାହା କରି ଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେ ଆଜି ଚିର ଅମର ଓ ସ୍ମରଣୀୟ ମଧ୍ୟ । ମୋ ନିଜସ୍ୱ ଲେଖନୀରୁ ପଦେ-

'ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଉଦ୍ୟମେ ବହୁ ପରିଶ୍ରମେ

ଗଠନ ଆମ ରାଜ୍ୟର

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ ପାଇଲା ମାନ୍ୟତା

ଧୂଜା ଭଡେ ଫରଫର ।'

ବନ୍ଧୁଗାଁ, କୋରାପୁଟ ।

ପୁସ୍ତକ

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

A room without books is like a body with out soul.

ପୁସ୍ତକ ବିହୀନ କୋଠରୀଟିଏ ଆତ୍ମାହୀନ ଶରୀର ସଦୃଶ ।
ପୁସ୍ତକ ହିଁ ଆଲୟର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବର୍ଦ୍ଧନ କରିଥାଏ । ଆବାଳ ବୃଦ୍ଧ
ବନିତାଙ୍କ ପାଇଁ ପୁସ୍ତକ ପଠନ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ ।
ଶିଶୁ, କୈଶୋର, ଯୁବକ, ଯୁବତୀ, ପ୍ରୌଢ଼ ବୃଦ୍ଧ, ବୃଦ୍ଧା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ
ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ବୟସ ଅନୁଯାୟୀ ପୁସ୍ତକ ରଚିତ ହୋଇଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକ ପଢ଼ିବା
ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ । ପୁସ୍ତକ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ବିତରଣ କରେ । ପୁସ୍ତକ
ହେଉଛି ମଣିଷର ପରମ ବନ୍ଧୁ । ପୁସ୍ତକ ପଠନ ମଣିଷର ନିତ୍ୟ ନୈମିତ୍ତିକ ଅଭ୍ୟାସ
କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ରାମାୟଣ, ପୁରାଣ, ମହାଭାରତ, ଗୀତା, ବେଦ,
ଉପନିଷଦ ଆଦି ପୁସ୍ତକର ପଠନ ମଣିଷକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗକୁ ନେଇ ଯାଇଥାଏ ।

ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ପଠନ ପୁସ୍ତକ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗୃହ, ପାଠାଗାର
ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ପୁସ୍ତକ ପଠନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହି ଆସିଛି । ମଣିଷର ପଠନ
ଚାହିଦାକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ପୁସ୍ତକାଳୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ବିଭିନ୍ନ କିସମର ବହି ବିକ୍ରୀ
ହୋଇଥାଏ । ମାଗାଜିନ୍, ପକେଟ୍ ବୁକ୍, ପାଞ୍ଜି, କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ପିଲାଙ୍କ ପାଠ ପଢ଼ା ଗାଇଡ୍
ଏଭଳି ବିଭିନ୍ନ କିସମର ପୁସ୍ତକରେ ବହି ଦୋକାନଟି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଥାଏ ।

ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ବାସ କରୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଭାଷାଭାଷୀମାନେ ନିଜ ନିଜର ଭାଷାରେ
ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରି ପାଠକ ସମାଜକୁ ଯୋଗାଇଥାନ୍ତି । ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ ନିମନ୍ତେ
ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନେକ ନାମକରା ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ ସଂସ୍ଥାମାନ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ ଦିଗରେ ରତ

ଅଛନ୍ତି । ପୁସ୍ତକ ପଠନର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ଯୋଗ ସୂତ୍ର ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କରେ ପୁସ୍ତକ ମେଳାର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇ ବିକ୍ରୟ ଦିଗରେ ପଦ କ୍ଷେପ ନିଆଯାଉଛି, ଫଳରେ ପାଠକ ପାଠିକାମାନେ ବହି ଉପଲବ୍ଧର ସମସ୍ୟାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପୁସ୍ତକ କ୍ରୟ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇ ପାରୁଛନ୍ତି । ଅତୀତ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ତୁଳନା କଲେ ସଂପ୍ରତି ପୁସ୍ତକର ପ୍ରଣୟନ ଯଥେଷ୍ଟ ମାତ୍ରାରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପାଦେୟ ପୁସ୍ତକମାନ ସମାଜର ମାଇଲ ଖୁଣ୍ଟ ହୋଇ ମଣିଷ ଜ୍ଞାନର ବାର୍ତ୍ତାବହ ରୂପେ ଲୋକପ୍ରିୟ ତା ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି । ପୁସ୍ତକ ହେଉଛି ଦେଶ ଦେଶ ମଣିଷ ମଣିଷ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କର ସେତୁ, ପରସ୍ପର ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ଦିଗରେ ପୁସ୍ତକ ହିଁ ଏକ ମାତ୍ର ମାଧ୍ୟମ । ପୁସ୍ତକ ଛାତ୍ରକୁ କରେ ସୁମଣିଷ, ଲେଖକକୁ କରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ, ପାଠକକୁ ଦିଏ ଆନନ୍ଦ । ଦୁର୍ବିସହ ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ବିନିଯୁକ୍ତ କରାଏ ପଠନର ଚିନ୍ତାଧାରା ନେଇ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆସ୍କା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୭୭୮୮୭୯୪୭

ପ୍ରାରବ୍ଧ

ପ୍ରେମଲତା ଦେବୀ

ଆମର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମ ହିଁ ଆମକୁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ରୂପେ ଏହି ଜନ୍ମରେ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆମେ ଯେପରି ସଞ୍ଚୟ କରିଥିବା ଧନ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥାଉ ସେହିପରି ଆମର କୃତ୍ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ ହିଁ ଆମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ।

ପ୍ରାରବ୍ଧକୁ କେହିହେଲେ ଏଡ଼ାଇବା ସମ୍ଭବ ନୁହଁ । ଏପରିକି ସେ ଜଗତ ସୃଷ୍ଟି ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଯା ଠାରୁ ବାଦ୍ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଆମର ଭାଗ୍ୟକୁ କେବଳ ଆମର କର୍ମ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଥାଏ । ଆମେ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ସେପରି ଫଳ ଭୋଗ କରୁ । ଯେପରିକି ଆମ୍ଭ ଚାରା ରୋପଣ କଲେ ଆମ୍ଭ ଫଳ ହିଁ ପାଇଥାଉ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଫଳ ନୁହେଁ । ସେହିପରି ଆମେ ଭଲ କାମ କଲେ ଭଲ ଫଳ ଓ ମନ୍ଦ କର୍ମ କଲେ ମନ୍ଦ ଫଳ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ଆମେ ସବୁ ଯେଉଁ ସବୁ କର୍ମ କରୁଛୁ କିଂବା କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ ଭାବି ଚିନ୍ତି କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ପୂର୍ବ ଜନ୍ମାର୍ଜିତ ବିଦ୍ୟା

ପୂର୍ବାଜନ୍ମାର୍ଜିତ ଧନମ

ପୂର୍ବ ଜନ୍ମାର୍ଜିତ ପୁଣ୍ୟ ମଗ୍ନେ ଧାବତି ଧାବତି "।

ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଯାହା ଯାହା ଉପାର୍ଜନ କରିଛି, ବିଦ୍ୟା ହେଉ କି ଧନ ହେଉ ସେ ସବୁ ଖାଲି ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟରେ ଭୋଗ ହେଉଛି । ତେଣୁ ପରା ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ

କରିଥାଉ ଗୋଟିଏ ବାଳକ କେତେ ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟା ଶିକ୍ଷା କରିପାରେ ନାହିଁ । ଆଉ କେତେ ଜଣ କହୁ କହୁ ସେ ବିଦ୍ୟାଟିକୁ ସାଉଁଟି ନିଅନ୍ତି । ଆହୁରି ଏକ କଥା ଆମେ କାହାରି ରଣରେ ଥିଲେ ହିଁ ତାର ସହ କିଛି ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥାଏ । ନଚେତ୍ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଆମେ କାହା ସହ ସତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରିପାରି ନ ଥାଉ ।

ଆମ କୃତ କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ଆମେ ଜନ୍ମାନ୍ତର ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥାଏ । ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ ନର୍କ ବୋଲି ଆମେ ଯାହାକୁ କହୁ ତାହା କେବଳ ଆମର କର୍ମର ହିଁ ଫଳ । ନିୟତିକୁ ଏଡ଼ାଇବା କାହାର ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ରାଜା ହେଉ କି ଭିକାରୀ, ସେ ଦେବତା ହେଉ କି ରାକ୍ଷସ ସବୁ ନିଜର କର୍ମ ସୂତ୍ରରେ ହିଁ ବନ୍ଧା ।

ଏହାର ଉଦାହରଣ ଆମେ ଆମର ପୁରାଣ ଇତିହାସ ଇତ୍ୟାଦିରୁ ପାଇଥାଉ ।

ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ରକ୍ଷିଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରିଥିବାରୁ ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରର ଜଗୁଆଳି ଜୟ ଓ ବିଜୟଙ୍କୁ ତିନି ଜନ୍ମ ଯାଏ ରାକ୍ଷସ ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ମା ଦେବକୀଙ୍କୁ ଆଠ ବର୍ଷ ପୁତ୍ର ବିଚ୍ଛେଦ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହିପରି ଅନେକ ଅନେକ ଉଦାହରଣ ରହିଛି ଆମ ପୁରାଣ ଓ ଇତିହାସରେ । ଆରେ କନ୍ଦାନାରେ କାନ୍ଦିବୁ, ଯେ ରୋଇବା ଗଛର ଫଳ ସେ ହିଁ ଖାଇବ, ନିଜ ଖୋଲିବା ଗାତରେ ନିଜେ ପଡ଼ିବୁ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରବାଦ ଏହି କର୍ମ ଫଳକୁ ମୂଳ ଦୁଆ ରୂପେ ରଖି ଗଢ଼ିଉଠିଛି ।

ଭାଗ୍ୟବାଦ ଓ କର୍ମବାଦ ଏହି ଦୁଇ ଭାବନା ଆମ ଜନ ମାନସରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଆମ କର୍ମ ଆମ ଭାଗ୍ୟ ଗଠନ କରେ ସେହିପରି ଭାଗ୍ୟ ଆମ କର୍ମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମ ଓ ଭାଗ୍ୟ ଏହି ଦୁଇ ବାଦର ମିଶ୍ରିତ ରୂପ ହିଁ ଆମ ପ୍ରାରବ୍ଧ । କାଳ ହିଁ ପ୍ରାରବ୍ଧ କର୍ମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଦେବତା ହେଲେ ହେଁ ମରଇ" ଯେ ଯାହା ଅରଜନ୍ତି ସେ ତାହା ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ପାର୍ଥ ।

ଜଣେ ବିକଳାଙ୍ଗ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେଉଛି ମାନେ ଏହା ତାର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମ ଫଳ । ଜଣେ ଆଜନ୍ମ ଧନୀ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେଉଛି ମାନେ ତାହା ବି ତାର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମର ଫଳ । ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ମଣିଷ ଦୁଃଖ କିମ୍ବା ସୁଖ ଅନୁଭବ କରେ । ଅନ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦା କିମ୍ବା ଦୋଷ ଦେବା ଆମର ମୂର୍ଖାମି ।

ପ୍ରାରବ୍ଧ ହିଁ ଆମର ଜନ୍ମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଥାଏ । କରି କରାଏ ଆମ କର୍ମ, ଆମର ପାପ କିବା ଧର୍ମ ।

ଏ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଗଳ୍ପର ଅବତାରଣା କରାଯାଉ ।

ଥରେ ଦେବର୍ଷି ନାରଦ ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ ! ତୁମେ ତ ବିଶ୍ୱପିତା । କେତେକଙ୍କୁ ଆଜନ୍ମ ସୁଖ ଦେଇଥାଅ ଆଉ କେତେକଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଅ କାହିଁକି ?”

ବିଷ୍ଣୁ ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲେ, “ମହର୍ଷି ! ଏ ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟ ଗୁଡ଼ି । କେହି କାହାକୁ ସୁଖ କିମ୍ବା ଦୁଃଖ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମର ଦୁଃଖ ସୁଖ ପାଇଁ ଆମେ ହିଁ କେବଳ ଦାୟୀ ।” ନାରଦ କହିଲେ, “ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ ପ୍ରଭୁ !” ତହିଁ ବିଷ୍ଣୁ କହିଲେ, ବୁଝାଇ ଦେଉଛି । ତୁମେ ଏହିକ୍ଷଣି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନକୁ ଯାଅ । ବନ ମଧ୍ୟରେ ଏବେ ଏକ ଗୋବର ପୋକ ଜନ୍ମ ହେଉଛି । ତାକୁ ଦେଖିକରି ଆସ । ନାରଦ ସେଇଆ କଲେ । ପୋକଟି ନାରଦଙ୍କୁ ଥରେ ଅନାଇ ଦେଲା ଓ ଆଖି ବୁଜିଦେଲା । ନାରଦ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଯାଇ କହିଲେ ପ୍ରଭୁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ । ପ୍ରଭୁ ପୁଣି ହସି କହିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥା

ପୁରରେ ଏକ କୃଷକର ଗୁହାଳରେ ଗୋଟିଏ ବାଛୁରୀ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ତାକୁ ଦେଖି ଆସ । ନାରଦ ସେଇଆ କଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲା କ୍ଷଣି ବାଛୁରୀଟି ଆଖି ବୁଜିଦେଲା । ନାରଦ ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରିଲି ନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁ କହିଲେ କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ ଅବିକା ଜଣେ ରାଜପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଆସ । ନାରଦ ସେଇଠିକି ଗଲେ । ରାଜପୁତ୍ର ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖିଲା କ୍ଷଣି ଯୋତ ହସ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ ମହର୍ଷି । ମୁଁ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଆପଣଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଯେଉଁ ପୁଣ୍ୟ ଲାଭ କରିଥିଲି କ୍ରମେ କ୍ରମେ ମୋର ଜନ୍ମ ଉନ୍ନତ ଯୋନିରେ ହୋଇଥିଲା । ଆଉ ଏବେ ମୁଁ ଯେଉଁ ରାଜପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ନେଇଛି ଏହା ମଧ୍ୟ ମୋର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମର ଫଳ ଯାହାକୁ ଆପଣ ପ୍ରାରବ୍ଧ କହନ୍ତି ।

ପ୍ରାରବ୍ଧ ହିଁ ଆମକୁ ଉନ୍ନତ ଜନ୍ମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଆସନ୍ତୁ ଭଲ କର୍ମ କରିବା ଭଲ ଫଳ ପାଇବା ।

ଆନ୍ତ୍ରପ୍ରଦେଶ

ଲେଖକଙ୍କ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା

ମଧୁସ୍ମିତା ସାହୁ

ସଂସାର ଭିତରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଲେଖକଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଅଟେ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଇଶ୍ୱର ସଦୃଶ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଭାବାପନ୍ନ ସୃଷ୍ଟି ସଂରଚନା କରିଥାନ୍ତି । ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅବଦାନ ଓ ବିଶେଷ ଆଶୀର୍ବାଦ ତଥା ପୂର୍ବ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ଅନୁସାରେ ଲେଖନୀ ତାଳନା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିଛି । ଭାବନା, ପରିକଳ୍ପନା, ଆଧାରକୁ ନେଇ ନୂତନ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ପ୍ରଗତିଶୀଳ କରିବାରେ ଏହି ଲେଖନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏକ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସାଧନା ଅଟେ ।

ଲେଖକ ନିଜ ଭାବନାକୁ ଶବ୍ଦ କୁହୁକର ଜାଦୁଗରିରେ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ରୁଦ୍ଧିମନ୍ତ କରି ଚଳଚଞ୍ଚଳ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟ ସୁସଜ୍ଜିତ କରି ଗଢିତୋଳିବାରେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଇଥାଏ ।

ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା

ଲେଖକମାନେ ବ୍ରାହ୍ମମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶଯ୍ୟାତ୍ୟାଗ କରି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ପ୍ରଥମେ ବିଭୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦନା କରି ତାଙ୍କ ଚରଣତଳେ ସର୍ମପିତ ଭାବ ରଖି ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ୟକର୍ମରେ ନିୟୋଜିତ କରି ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।

ଯୋଗ ଧ୍ୟାନ, ତପସ୍ୟା, ପ୍ରାଣାୟାମ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମନକୁ ଶାନ୍ତ, ଆୟତ୍ତ, ସଂଯମ କରି ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ କରିବା ହିଁ ଉତ୍ତମ ମାନବ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ।

ସୁସ୍ଥ ଶରୀର, ସୁସ୍ଥମନ, ସୁସ୍ଥ ଆତ୍ମା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସୁଚାରୁରୂପେ ସମ୍ପାଦନ କରିଥାଏ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ମାନସିକ ଦୁର୍ବଳତା ମନକୁ ନିରାଶ ପଥରେ ଠେଲି ଦେଇ ଦୂର୍ବଳ କରି ପକାଇଥାଏ । ଏଣୁ କରି ନାକାରାତ୍ମକ ଭାବନାକୁ ସଦାସର୍ବଦା ଦୂରେଇ ରଖି

ମନକୁ ଆତ୍ମିକ ଭାବନା ଜାଗ୍ରତ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଠାକୁରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ସମର୍ପଣ ଭାବ ରଖି ଭଗବତ୍ ଚିନ୍ତାଧାରା ହେବା ପାଇଁ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ଭଗବତ ଗୀତାକୁ ଯଥାକାଳେ ଅଧ୍ୟୟନରତ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଦୃଢ଼ ଭାବେ ଦୋଳାୟମାନ ଭାବକୁ ତୁରନ୍ତ ସମାଧାନର ସୂତ୍ର ବାହାର କରିଥାଏ । ଏହି ଗୀତା ସାର ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ବିକାର, ସମସ୍ୟା ଓ ଅହଂକାର ଗର୍ବକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଥାଏ । ଏଣୁ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ଧାରାବାହିକ ଭାଗବତ ଗୀତାକୁ ପଠନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ନିଜ ମନକୁ ଆୟତ୍ତ କରି ରଖି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ, ଆଦର, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଅନୁରାଗ ଓ ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଓ ଭକ୍ତି ଆରାଧନା କରିବା ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଲେଖକ ସବୁବେଳେ ସମାଜ ସୁଧାରକ ହୋଇଥାଏ । ସମାଜର ଦିଗ୍ ଦର୍ଶନ ରୂପେ ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ସମାଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନର ବାର୍ତ୍ତା ଦେଇଥାଏ । ନିଜ ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ଶିକ୍ଷଣୀୟ ତଥ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ସମାଜର ହିତସାଧନ କରାଇବାରେ ଧୂରନ୍ଦର ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାରେ କାୟା ପ୍ରବେଶ କରି ନିଜକୁ ପ୍ରତି ଚରିତ୍ରରେ ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଲେଖକ ହୋଇ ପାରିବା । ଲେଖକ ସନ୍ତୁଳିତ ହୋଇ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରୟାସ କରିବା ହିଁ ଲେଖକର ଉନ୍ନତ ଘଟିଥାଏ । ଲେଖକର ସାଧନା କରିବାରେ ପ୍ରଥମତଃ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଚ୍ଚ ଶୈଳୀର ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ଅଧ୍ୟୟନରତ ହେବା ମୁଖ୍ୟତଃ ଆବଶ୍ୟକ ।

ସମସ୍ତ ବିଜ୍ଞ ପ୍ରାଜ୍ଞ ପୂର୍ବ କାଳଜୟୀ ମହାନ୍ ଲେଖକମାନଙ୍କ ଲେଖା ପୁସ୍ତକ ସବୁ ବାରମ୍ବାର ପଢ଼ି ଅଗାଧ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିବାରେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହାସଲ କରି ପାରିବା । ଉପନ୍ୟାସ, ନାଟକ, ପ୍ରବନ୍ଧ, କବିତା, ଆଲୋଚନା ଇତ୍ୟାଦି ପଢ଼ିବା ଓ ଶୁଣିବା ଫଳରେ ଅନେକ ଭାଷା ଜ୍ଞାନ ପରିମାର୍ଜିତ ହୋଇ ଶବ୍ଦମାନ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇ ପାରିଥାଏ ।

ପଢ଼ିବାର ରୁଚି ବଳରେ ଆମକୁ ବିଭିନ୍ନ ଉପସ୍ଥାପନା ଶୈଳୀର ଧାରା ଶିକ୍ଷଣୀୟ

କରାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକୁ ପଢ଼ିବାରେ ଲେଖା ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଜିତ ହୋଇଥାଏ । ନିର୍ଭୁଲ ଭାବେ ଆବୃତ୍ତି କରିବାରେ ସଫଳ ହେବା ସମ୍ଭବ ପର ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦର ପ୍ରତିଶବ୍ଦ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ଲେଖକର ଶାଳୀନତା, ଉଦାରତା, ଦୟାଭାବ, ପ୍ରେମଭାବ, ଭାତୃତାରା, ଆଚାର, ବ୍ୟବହାର, ମାନବିକତା ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ଏବଂ ନମ୍ରତା ଭାବ ଇତ୍ୟାଦି ଗୁଣସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ହୋଇ ନିଜ ଲେଖାରେ ନିଜ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରାଇ ପାରିଥାଏ । ସଦାସର୍ବଦା ଶିକ୍ଷଣୀୟ ଭାବ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଲେଖକ ହୋଇ କାଳଜୟୀ ସାରସ୍ୱତ ହୋଇ ପାରିବା ।

ମଧୁସ୍ମିତା ସାହୁ
ବ୍ରହ୍ମା ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଳି
ବ୍ରହ୍ମପୁର
ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା
ମୋ-୯୩୪୮୨୮୫୪୧୭

Holi ହୋଲି ହୋରି

କୁଞ୍ଜ ବିହାରୀ ନାଏକ

Holy ଶବ୍ଦଟି ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ ଅଟେ । ଯାହାର ଅର୍ଥ ପବିତ୍ର । ପବିତ୍ର ଶବ୍ଦର ଅନେକ ପ୍ରତି ଶବ୍ଦ ବି ଅଛି । ଯଥା :- ସ୍ୱଚ୍ଛ, ନିର୍ମଳ, ପରିଷ୍କାର । ତାର more or less synonymous ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଶୁଭ, ଭଲ, ସତ୍ୟ ଅମ୍ଳାନ, ସୁନ୍ଦର, ଶିବ, ମଙ୍ଗଳ, ପୁଣ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି । Holyର ନାଟକୀୟ ଓଡ଼ିଆ ଶବ୍ଦ ହୋରି । ବିଭିନ୍ନ ଅବିର ରଙ୍ଗରେ ହୋରି ଖେଳିବା । ଏବେ ଆମେ Holy ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରାକୃତିକ ରଙ୍ଗକୁ ଆମେ ବ୍ୟବହାର ନକରି ବଜାରରୁ ରଙ୍ଗ କିଣି ଖେଳୁଛନ୍ତି । ଯାହା ଦେହ ପାଇଁ ଖରାପ । ମଙ୍ଗଳ କାରକ ସବୁଜ ପତ୍ରରେ, ହଳଦିରେ, ଅର୍ଜୁନ ଗଛର ଛାଲିରେ ନାଲି ରଙ୍ଗ ତିଆରି କରି ଖେଳିଲେ ବହୁତ ଉପକାରୀ ହେବ । ଆଉ କିଛି ଲତା ଅଛି ନାଲି ରଙ୍ଗ ତିଆରି ହେଇ ପାରିବ । ଏହାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ଉଚିତ । Holy ଖେଳରେ ଭାଇତାରା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । କେଉଁଠିତ ଗୋଷ୍ଠି ସଂଘର୍ଷ ହେଉଛି । ଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କୁ ପାଦରେ ଅବିର ଦିଆଯାଏ ଏହା ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ । ମନରେ ଥିବା ଭେଦକୁ Holy ଖେଳ ଦୂର କରେ । ଏକତା ଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଆନନ୍ଦ ମିଳେ । ଶରୀର, ମନ, ପବିତ୍ର ହୁଏ । Metaphysics ଦୃଷ୍ଟିରୁ ରଙ୍ଗ ଖେଳିଲେ ଜୀବନରେ ଖୁସି ଆସେ । ତେଣୁ ଆମ ସଂସ୍କୃତି ମହାନ । ପ୍ରଶାମ କରୁଛି ସଂସ୍କୃତିକୁ ମୋର । ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ନାମ ଯଜ୍ଞ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତିରେ ମଧ୍ୟ ରଙ୍ଗ ଖେଳିବାର ଝିପି ରହିଛି । Holy LOVE କୁ ସୃଷ୍ଟି ଓ ଦୃଢ଼ କରିଥାଏ । ଶୃଙ୍ଖଳା ଶିଖାଇବା ସହିତ ମମତା ଅବିର୍ଭାବ ହୁଏ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରକୃତିରୁ ସୃଷ୍ଟି ହେଇଥିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଦରେ ଅବିର ଦେଇ, ପିତା ମାତଙ୍କ ଚରଣରେ ଅବିର ଦେଇ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗ ଖେଳାଯାଏ । ସ୍ତ୍ରୀ ଭକ୍ତ

ମତରେ ଅବିର ଦେଇ, ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପୟରେ ପ୍ରଥମେ ଅବିର ଦେଇ ଅନ୍ୟ ସହିତ ରଙ୍ଗ
 ଖେଳିବା ଉଚିତ । ଯାହା ମୋ ପରିବାରରେ ପ୍ରକୃତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୟାରୁ ଉକ୍ତ ନିୟମରେ ହୁଏ ।
 ଯେଉଁ ମାନେ କରିଥିବେ ଭଲ, ନକରିଥିଲେ ଆଗାମୀ ଦିନରେ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ
 କରୁଛି । ରଙ୍ଗ ଖେଳର ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲି, କବିତା, ସଂଗୀତ Holy ଶୀର୍ଷକ କରି ପାରିନାହିଁ ।
 ଲେଖାଟି ଦେଇଛି କେମିତି ଲାଗିଲା ମତ ଦେବେ ।

ଶିକ୍ଷକ ସରକାରୀ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ

ଭେଟିଆ, ଖମାର, ପାଳଲହଡ଼ା,

ଅନୁଗୋଳ, ଓଡ଼ିଶା

୮୧୪୪୫୨୮୭୦୪, ୮୮୯୫୨୩୫୩୮୩

୯୦୪୦୩୫୭୮୧୯

ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ସୁବପୀଡ଼ି ଏବଂ ସମାଜ

ଦେବାଶିଷ ମାଲତି

ଅହମ୍ ତୁମ୍ ସଃ.... ମୁଁ ତୁମେ ସେ ଅଥବା .. ମୋର ତୁମର ତାହାର... ଅତଏବ ଆଜିଯାଏ ସେଇ ପୁରାତନ ପ୍ରଚଳିତ କଥା ବାର୍ତ୍ତା, ବ୍ୟବହାର ଚାଲିଚଳନ ଯାହା ଶିକ୍ଷ୍ୟା ସମାଜରେ ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ.. ଆଜି ଆମେ କେତେ ଶିକ୍ଷିତ ଏଇଥିରୁ ହିଁ ପ୍ରମାଣିତ ଅଟେ.. । ଛୋଟ ପିଲାଟି ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହୁଏ, ତାର ବାପା ମା ତାକୁ ନେଇ କେତେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖନ୍ତି ଆଉ ତାକୁ ବି ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି । ତୁ ବଡ଼ ହେଲେ ଡାକ୍ତର ହେବୁ, ଇଞ୍ଜିନିୟର ହେବୁ, କଲେକ୍ଟର ହେବୁ କେତେ କଣ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତାର ସେହି ସମୟ ଆସେ ସେ ବାପାମା'ଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ହିଁ ସେଇ ଦେଖାଇଥିବା ସ୍ୱପ୍ନରୁ ଗୋଟେ ବାଛି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଆଉ ଯେତେବେଳେ ସଠିକ୍ ସମୟ ଚାଲିଥାଏ ସେତେବେଳେ ପିଲାଟି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ତାର ମତ ବଦଳାଇ ଦିଏ ଏଇ ସମାଜର ପ୍ରଭାବରେ । ସେଇ ବାପାମା'ଙ୍କ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭଲପାଇବା ବଦଳରେ ତାକୁ ଘୃଣାର ପାତ୍ର ବନେଇ ଦିଅନ୍ତି ଏଇ ସମାଜ । ଲୋକଙ୍କର କଥା ଏତେ ତଳକୁ ଖସିଯାଏ ଯେ ନିଜ ବାପା ମା ବି ଧିକ୍କାର ମନେ କରନ୍ତି ସେଇ ପିଲାକୁ ନେଇ । ଲୋକଙ୍କ ବାଣୀ... ମୋ ପିଲା ଏଇ ଶ୍ରେଣୀରେ ଟପର୍ ମାର୍କ ରଖିଛି ତୋ ପିଲା ଏତେ କମ୍ ? ମୋ ପିଲା କେବେଠୁ ଚାକିରି କଲାଣି, ଘରକୁ ଟଙ୍କା ଦେଉଛି ତୋ ପିଲା କଣ କରୁଛି.. ?? ମୋ ପିଲା ଶିକ୍ଷକ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଛି ତୋ ପିଲା ଆଉ କଣ ପଢୁଛି କି ୪ ବର୍ଷ ହେଲାଣି କିଛି ପାଉନି ?? ଦେଖ ଯାଇ କୋଉଠି ବାଲୁଙ୍ଗାମି କରୁଥିବ, ମଦ ଖାଇ ରାସ୍ତାରେ ପଡ଼ିଥିବ.. ଖାଲି ହଷ୍ଟେଲ ବାହାନାରେ ଯାଇଛି ଯେ କିଛି ତୋତେ ଜଣାଉଛି କି ନାହିଁ ?? ତୋ ଝିଅ ଦେଖ ଯାଇ

କଉ ଟୋକା ସାଙ୍ଗେ ବୁଲୁଥିଲା ସେ ଜଟିଆ କହୁଥିଲା ସେଦିନ କାଳେ ତୋ ଝିଅ ପାର୍କରେ ବସି ଆଇସକ୍ରିମ ଖାଉଥିଲା କୋଉ ଟୋକା ସହ ? ? ଏମିତି ହଜାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସେ ମିଛ-ସତ ଯୋଡ଼ି ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ପିଲାଟିର ବାପା ଉପରେ ଚଢ଼ି ଯାଆନ୍ତି, ଲୋକ ବା କଣ ଜାଣିବେ ଯେ ପିଲାଟିର ଯନ୍ତ୍ରଣା କେତେ.. ! ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ପାଠ ପଢ଼ିଲା ପରେ ବି ସେ ପିଲାଟିର ଯେତିକି ମାର୍କ ଆସିଲା କେତେ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହେଲେ ବି ରୋଜଗାର ପାଇଁ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିକ ନାହିଁ । ମନ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ଯଦି ପରିବାର ଲୋକ ସହ ଟିକେ ମତାନ୍ତର ହେଇଗଲା, ସେଇଟା ତା ଜୀବନର ସର୍ବନାଶ । କାହିଁକି ନା ସେଇ ଛୋଟ କଥାକୁ ନେଇ ପର ଲୋକ ବି ଘର ଲୋକ ସାଙ୍ଗେ ମିଶି ପରିବାର ନଷ୍ଟ କରି ଦିଅନ୍ତି, ସମାଜ ତାକୁ ଭୁଲ୍ ଆଖିରେ ଦେଖି ବହୁତ ନିନ୍ଦା ଅପବାଦ ଆରମ୍ଭ କରିଦିଏ । ସେତେବେଳେ ପିଲାଟି ତା ନିଜ ଜୀବନ ଲଢ଼େଇ ହାରିବା ଆରମ୍ଭ କରେ.. । ଏ ସମାଜର ଲୋକୋ ଆଜିବି ସବୁ ଡିଜିଟାଲ ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କୁହନ୍ତି ଯେତେ ହେଲେ କିଛି ନିୟମ କାନୁନ ଅଛି ଏ ସବୁ ଲୋକୋ ଦେଖାନିଆ ମୋବାଇଲ୍ ରେ ପାଠପଢ଼ା, କମ୍ପ୍ୟୁଟରରେ ପାଠପଢ଼ା, ଆମ ବେଳକୁ ତ ଏମିତି ନ ଥିଲା.. ଆମେ କେମିତି ୩୦ ବର୍ଷ ଚାକିରି କଲୁ, ଆମ ଝିଅ କେମିତି ବିନା ମୋବାଇଲ୍ ରେ କୋଟିଙ୍ଗରେ ଚାକିରି କଲା.. ? ପଛେ ସେ ଲୋକ ମିଛ କହିଥାଉ ଲୋକ ତାକୁ ହିଁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି, କେହି କେହି କୁହନ୍ତି ଆମେ ପୁଣି ସେଇ ପଖାଳ ଖାଇ ସାଇକେଲ ଚଢ଼ି ଚାକିରି ଜୀବନ ସରିଲୁ ନା ନାହିଁ, ତମ ମାନଙ୍କର ଅସୁବିଧା କେଉଁଠି ଏ କଥା ଗୁଡ଼ିକ ବିଷ ଭଳି ପୁରାଇ ଦିଆ ଯାଏ ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ପିଲାଟିର ବାପାମା'ଙ୍କ କାନରେ । ଶେଷରେ ବାପା ଆସି ଅସହ୍ୟ ହୋଇ କହିଦିଏ କେତେ ବର୍ଷ ପଢ଼ିଲୁଣି କିଛି ନାହିଁ । ପିଲାଟି ଅବିଶ୍ୱାସର ପାତ୍ର ପାଲଟି ଯାଏ । ଶେଷରେ ପିଲାଟି ଅସହ୍ୟ ହୋଇ ବାହାର ରାଜ୍ୟକୁ ଛୋଟ ଗୋଟେ କାମ ଖୋଜିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼େ କାହିଁକି ନା ଘରେ ଆଉ ପଢ଼ିବାକୁ ଟଙ୍କା ଦେବା ତ ଦୂରର କଥା, ତା କଥା ବୁଝିବାକୁ ବି ସିଧା ସିଧା ମନା କରିଦିଅନ୍ତି । ପିଲାଟିର ବିକଳ

ଭବିଷ୍ୟତ କିଛି ନ ଭାବି ତାର ଆଉ କିଛି ରୋଜଗାର ପଛା ନ ବାହାର କରି କଥା କହିବା ବି ତା ସାଙ୍ଗେ ବନ୍ଧ କରିଦିଅନ୍ତି ତା ପରିବାର ଲୋକ । ଆଉ ଶେଷରେ ବିବାହ ପରେ ତାକୁ ଗୋଟେ ଦୋଷାରୋପ କରି ଏକା କରି ଦିଆଯାଏ । ଆଉ କୁହାଯାଏ ସେ ପିଲାଟି ଆଉ ଅବସ୍ଥାରେ ନାହିଁ ବାପା ପଇସା ନଷ୍ଟ କରିଲା ଏବେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ କଥାରେ ପରିଚାଳିତ । ତା ବାପା ବଡ଼ ଝିଅ ଭାବି ତାକୁ କେତେ କଷ୍ଟ କରି ପଢ଼ାଉଥିଲା ଟୋକାଙ୍କ ପଛରେ ବୁଲି ବୁଲି ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରିଦେଲା । ଯଦି ତା ବିବାହ କରିଲୁ ଶେଷରେ ଟିକେ ପଚାରିବ କଣ ଏ ବୁଢ଼ା ବାପା ମା'ଙ୍କୁ ଶାଶୁ ଘରେ ଯାଇ ହାଣ୍ଡି କାଢ଼ି ନେଲା । ଏବେ ଆମେ କଥା ଶୁଣୁ ଅଛୁ । ଆଉ ଶେଷରେ ପିଲାଟି ପାଲଟି ଯାଏ ସମାଜରେ ଗୋଟେ କଳଙ୍କିତ ପୁରୁଷ ଆଉ କଳଙ୍କିତ ନାରୀ ।

ଲୋକଙ୍କ ବାଣୀ ଖାଲି ପରଚର୍ଚ୍ଚାରେ ଲେଖନୀ ମୁନରୁ..

ମଣିଷ ସ୍ଥିତି ଯେ ବିଗିଡ଼ି ଚାଲିଛି,

ଶିକ୍ଷା ଅନୁଷ୍ଠାନ ଭଙ୍ଗା..।

ହେଲେ ଟଙ୍କାରେ ଚାଲିଛି ଦୁନିଆ,

କହିବା ଲୋକ ତ ବାଡ଼ ବତା ନାହିଁ

କିଛି ନ ବୁଝି ନ ଶୁଝି ପର ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ଶୁଣାନ୍ତି ଆକାଶ ଛୁଆଁ । ସ୍ୱପ୍ନ ସିନା ବାପା ମା ଦେଖେଇ ଦେଲେ ହେଲେ ପିଲାଟି କାର୍ଯ୍ୟକାରି କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏ ସମାଜ ଲୋକମାନେ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ହେଉ କି ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ । ହଁ ଆଜ୍ଞା ଏଇଟା ସତ୍ୟ । ଯଦି ପିଲାଟି ତା ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ କୌଣସି କାରଣ ବଶତଃ ଅସଫଳ ହେଇଯାଏ, ସେ ହୁଏତ ଆଉ କିଛି ମାର୍ଗ ରୋଜଗାର ପଛା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରିପାରେ ହେଲେ ଏ ସମାଜ ଆଉ ସମୟ ଦିଏନି ତା ପଛରେ ଲାଗିପଡ଼େ । କୌଣସି ବୁଲିବା ତ ଦୂରର କଥା ସବୁବେଳେ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇ ରଖେ

ଏକା ଏକା ଜୀବନରେ । ନଥାଏ କିଛି ପୂଜା, ନଥାଏ ଭୋଜି, ନଥାଏ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କୀୟ, ନଥାଏ ତା ପାଇଁ କୌଣସି ମନ୍ଦିର । ହଁ ଏଇଟା ସତ ଗୋଟେ ସାଇକେଲ ଧରି ଦୁଃଖ ହେଲେ ସବୁଆଡ଼େ ଏକା ହିଁ ବୁଲୁଥାଏ । ବହୁତ ଲାଜ୍ଜିନା ଅପବାଦ ତା ପଛରେ ପଡ଼େ ଯେହେତୁ ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅସଫଳ..। ସମ୍ପର୍କୀୟ କୁହନ୍ତି ସେ ପିଲା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହା କଥା ମାନିଛି ନା ମାନିବ ,ଏମିତି ବହୁ କୁଟନୀତି କଥା ବାର୍ତ୍ତା ବାପା ମା ଜୁ ଉପଦେଶ ଦେବାର ଲାଗି ପଡ଼ନ୍ତି....।

ଆମ ସମାଜ ସିନା ବହୁତ ଶିକ୍ଷାର ଅଧିକାରୀ କିନ୍ତୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜକୁ ବଦଳି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ଅନ୍ୟ ସହ ନିଜକୁ ତୁଳନା କରନ୍ତି, ଆଉ ଇର୍ଷା ମନୋଭାବ ରଖନ୍ତି...।

ବିବାହ ପରେ ତ ପିଲାଟିକୁ ମାଟି କଣ୍ଢେଇ ସଜେଇ ଦିଆ ଯାଇଛି । ଯେମିତି ତାଙ୍କ ପୁଅ ବିବାହ ପରେ ଶଶୁର ଘରକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ଯାଇଛି, ତୋର ଏତେ ଥର କଣ ପାଇଁ ? ? ତାଙ୍କ ବୋହୂ ବାପ ଘରେ ବହୁତ ଯୌତୁକ ଦେଇଛନ୍ତି ତୋ ଶଶୁର ଘରେ କାହିଁ.. ? ତାଙ୍କ ପୁଅ ଆଜି ଯାଏ ତା ଘର ଲୋକ କଥା ମାନେ ତୁ ବିବାହ ପରେ ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ କଣ ଏତେ ଭଲ ସବୁବେଳେ ତା କଥାରେ ଉଠ ବସ୍ ହେଉଛି । ଏମିତି ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ପରେ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଚାଲିଥାଏ । ସତେ କି ଖେଳନା ପାଲଟି ଯାଏ ପିଲାଟି ଆଉ କଉ ଯାଗାରେ ଝିଅଟି ଗୋଟେ ବସ୍ତ୍ର ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ । ଏ ମୋ ଝିଅ ସେ ମୋ ବୋହୂ । ମୋ ଝିଅ ଚାକିରୀ କରିବ କିନ୍ତୁ ବୋହୂ ଚାକିରି କରିବା ଠିକ୍ ନୁହଁ । କାହିଁକି ନା ଆଜି କାଲିକା ଝିଅ ଚାକିରୀ ବାହାନାରେ କୋଉ ଟୋକା ସହ ଭାବ ଯୋଡ଼ିବ । ପଛେ ଝିଅଟି ଖରା ତରାରେ ପଡ଼ି ଯଦି ଖଣ୍ଡେ ଚାକିରି କରିଥିବ ବାପା ମା ଜୁ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ତାହା କିନ୍ତୁ ବିବାହ ପରେ ଅସଫଳ ହୁଏ..। ଶେଷରେ ଏମାନେ ଛାଡ଼ି ପତ୍ର ଦେଇଥାନ୍ତି କିଛି କୁଟିଲ ଲୋକ ପାଇଁ । ତଥାପି ଏ ସମାଜର ଲୋକ ଛାଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ । ପୁଅ ଶଶୁର ଘର ଝିଅଙ୍କୁ ଦୋଷୀ, ଆଉ ଝିଅ

ଶଶୁର ଘର ପୁଅଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ସଜେଇ ଦିଅନ୍ତି କଳଙ୍କିତ ପୁରୁଷ ଆଉ ନାରୀ । ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥାନ୍ତି ଚରିତ୍ରହୀନ ଆଉ ଚରିତ୍ରହୀନା । ଏମିତି ଆମ ସମାଜରେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହୋଇଥାଏ ଯୁବ ପୀଡ଼ି ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେଉ ବା ପରୋକ୍ଷରେ..।

ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କେବେ ନିଜ ପିଲାକୁ ଅନ୍ୟ ସହ ତୁଳନା କରାନ୍ତୁ ନାହିଁ ପିଲାଟିର ଶିକ୍ଷା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା ସାଥରେ ଛିଡ଼ା ହୁଅନ୍ତୁ, ପିଲାଟିକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ଠାରୁ ତାର ଗତିବିଧିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଭଲ ପାଇବା ଦେଇ ତା ମନ କଥା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ, ଦେଖିବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସବୁକିଛି ସହଜରେ କହି ପାରିବ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତାଧାରା ନେଇ ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତ ସଫଳ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବ..। ନିଜ ପରିବାରର ବୁଝାବଣା ଠିକ୍ ସେ କରି ପାରିବ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ କଥା ମନେ ରଖିବେ ଏଥିରେ ନିଜ ପରିବାର ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ନ ଆସିବା ଦରକାର..।

ଦେବାଶିଷ ମାଇତି

ସହିଦ୍ ଇରମ୍

ବାସୁଦେବପୁର, ଭଦ୍ରଖ

୯୮୫୩୫୫୭୩୦୪

Search for Odia e-Patrika or e-Magazine and you will find Aahwaan e-Patrika at the top of the Search Page. We are indeed at Number 1 in Google Search because we deliver every month without fail. Join our Group and Publish your articles.

odia e patrika

All Videos Images Shopping News More

Tools

Aahwaan e-Patrika

<https://www.aahwaan.com> · [Translate this page](#)

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପତ୍ରିକା, ଇ ...

Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.

ସଂଗ୍ରହକର

Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online ...

odia e magazine

All Images Videos Shopping News More

Tools

Aahwaan e-Patrika

<https://www.aahwaan.com> · [Translate this page](#)

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପତ୍ରିକା, ଇ ...

Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.

ସଂଗ୍ରହକର · ମତାମତ · ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ସହାୟତା ପୁଷ୍ପା · ସମ୍ପାଦକ

PODCAST

Bhagabata Geeta Katha

Available on Spotify and 4 other platforms >
8 episodes

Share

Profile page

Podcast overview

Plays ⓘ

20,750

All-time

Audience size ⓘ

40

Last 7 days

Spotify followers ⓘ

624

Latest episode

Plays ⓘ

1,924

ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତ ଗୀତା ବ୍ୟାଖ୍ୟା : ...

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ବନ୍ଧୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର (ଆକୃତି / ଶ୍ରୀଲିପି / ଆଇଲିପ୍ / ଅପ୍ରାକ୍ତ) କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ମୋବାଇଲ୍ କିମ୍ବା ହ୍ୟାଣ୍ଡସଆଉଁ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଲେଖା ପଠାଇବେ । ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇଲେ, ଶେଷରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲେଖାକୁ ପ୍ରକାଶିତ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ କରାଯିବ । ଧାରାବାହିକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଏକାସଙ୍ଗେ ପଠାଇବେ । ହାତ ଲେଖା କିମ୍ବା ସ୍କାନ ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା ପିଡ଼ିଏଫ୍ ଫର୍ମାଟରେ ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ ମାସର ତିନି ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଲେଖା ପଠାଇବେ ଏବଂ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହେବାପରେ ଆମ ୱେବସାଇଟରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିବେ । ଲେଖା ସହ ନିଜର ଛବି ଏବଂ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ନୁଆ ଛବି ପଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଖବର ଦୂରନ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ଆମର ହ୍ୟାଣ୍ଡସଆଉଁ ଗ୍ରୁପ୍ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହ୍ୟାଣ୍ଡସଆଉଁ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୫୪୭୩ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

ପତ୍ରିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ପାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

aahwaan@gmail.com